

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETH HOYT

Kaçak Âşık

KAÇAK ÂŞIK

Pegasus Yayınları: 2171

Kaçak Âşık

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Darling Beast

Editör: Gizem Yeşildal Sarp

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020

ISBN: 978-605-299-776-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Nancy M. Finney, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Grant Central Publishing, New York,
New York USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

Pegasus Yayınları

ELIZABETH HOYT

KAÇAK ÂŞIK

İngilizceden çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Kaçak Âşık'ı yazabilmem için sözleşmemi yapan
sevgili yayın temsilcim Robin Rue için.*

Teşekkürler

Teşekkürler:

Hayatının fırsatı olan gemiyle dünya turunda *Kaçak Âşık*'ın ilk taslağını okumaya vakit ayıran Susannah Taylor.

Oldukça karışık hikâyenin sonundaki düğümü çözmeme yardım eden ve Valentine'i ekleme motivasyonu bulan Cindy Dees.

Muazzam Daffodil ismini bulan Jennifer Green.

Daffodil'e ilham olan, sahibi Elissa Dominici'nin sevgi dolu bir şekilde Sienna diye seslendiği Büyük Şampiyon Gioia Mia'nın *Femme Fatale*'i.

Kitabın düzeltisinde müthiş bir iş çıkaran S. B. Kleinman.

Ve böylesine harika bir kitabın üretiminde çalışan Leah Hultenschmidt ile Grand Central'daki tüm müthiş insanlar.

Birinci Bölüm

*Bir zamanlar savaşmak için yaşayan bir kral varmış.
Kıyafetleri zincirden örülmüş zırhlardan ve deriden
oluşurmuş, düşünceleri her daim strateji ve çatışma doluymuş
ve geceleri rüyasında düşmanlarının çığlıklarını duydukça,
uykusunda gülümsermiş...*
–Minotor’dan

Nisan 1741

Londra, İngiltere

Lily Stump, yedi yaşında bir erkek çocuğu annesi olarak tuhaf konulu sohbetlere alışkındı. Bahkların giysi giyip giymediklerine dair tartışma. Şekerlenmiş eriklerin nereden geldiğine dair derin ve aydınlatıcı tartışma ve bunu takiben küçük çocukların oruçlarını neden her gün bu eriklerle açamayacakları hakkında uzun bir öğüt. Ve tabii ki köpekler havlayabiliyorken kedilerin bunu neden yapamadığı hususundaki utanç verici anlaşmazlık.

Bu yüzden de öğle yemeğinde oğlunun bahçede bir canavar olduğuna dair yaptığı duyuruya aldırmamış olması Lily’nin suçu değildi.

“Indio,” dedi Lily sesinde belli belirsiz bıkkınlıkla. “Reçelli parmaklarını Daffodil’in üzerine silmek zorunda mısınız? Bundan hoşlandığını hiç sanmıyorum.”

Ne yazık ki bu koca bir yalandı. Göğsü beyaz lekeli kızıl bir İtalyan tazısı olan çok genç ve şapşal Daffodil sevinç içinde daireler çizip zayıf bedenini bükerek sırtındaki yapış yapış reçeli yalamaya çalışıyordu.

Indio elindeki ekmeği ve reçeli masaya bırakırken büyük bir sabırla, “Anne,” dedi. “Beni duymadın mı?” *Bahçede* bir *canavar* var.” Sandalyesinde diz çökmüş çocuk sözlerini vurgulamak için masanın üzerine eğilirken siyah buklelerinden biri mavi olan sağ gözünün üzerine düştü. Indio’nun diğer gözü yeşildi. Lily, bazı insanların kaygı verici bulduğu bu uyumsuzluğa çoktan alışmıştı.

“Boynuzları da var mı?” diye sordu küçük ailenin üçüncü ferdi son derece ciddi bir ifadeyle.

“Maude!” diye tısladı Lily.

Maude Ellis peynir dolu bir tabağı sadece-birazcık-yanmış olan masanın ortasına sertçe bıraktıktan sonra ellerini zayıf kalçasına koydu. Elli yaşını geçmişti ve minyon yapısına al-dırmadan –boyu Lily’nin ancak omuzuna geliyordu– aklına geleni söylemekten hiç çekinmezdi. “Belki de gördüğü şeytanın ta kendisidir, olamaz mı?”

Lily gözlerini kısarak uyarırcasına baktı; Indio endişe verici kâbuslara fazlasıyla meyilli bir çocuktı ve bu konuşma pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. “Indio ne şeytan ne de canavar gördü.”

“Gördüm,” dedi Indio. “Ama boynuzları yoktu. *Bu kadar* geniş omuzları vardı.” Göstermek için kollarını olabildiğince yanlara açarken az kalsın bir kâse dolusu havuç çorbasını yere devirecekti.

Lily’nin kâseyi son anda yakalamasıyla Daffodil büyük bir hayal kırıklığı yaşamış oldu. “Şu çorbayı yere dökülmeden iç lütfen, Indio.”

Maude kendi sandalyesine otururken, “Öyleyse cin değil,” dedi kararlılıkla. “Oldukça küçüktürler, ata dönüşürken de kabuk değiştirirler. Ata dönuştü mü, tatlım?”

“Hayır, Maude.” Indio ağzına büyük bir kaşık çorba atar atmaz ne yazık ki konuşmaya devam etti. “Bir adama benziyordu ama çok daha iri ve korkutucuydu. Elleri de şey kadar... şey kadar...” Uygun bir benzetme bulmaya çalışırken kaşları çatıldı.

“Başın kadar,” diye önerdi Lily. “Üç köşeli bir şapka kadar. Bir kuzunun bacağı kadar. Daffodil kadar.”

Adını duyan Daffodil havlayarak sevinçle kendi etrafında daire çizdi.

“Islak mıydı yoksa yemyeşil mi?” diye merak etti Maude.

Lily iç geçirerek, Indio’nun canavarı tarif etme çabalarını ve Maude’un da onu kendi uzun listesinden saydığı perilere, cinlere ya da hayali canavarlara benzetmeye çalışmasını izledi. Maude İngiltere’nin kuzeyinde büyümüştü ve belli ki büyüme çağını en korkunç halk hikâyelerini ezberleyerek geçirmişti. Lily de küçükken Maude’un, gecelerini işkenceye çeviren hikâyelerini dinlemişti. Maude’un bu hikâyeleri Indio’ya da anlatmasına engel olmak için büyük çaba harcıyor ama çoğunlukla başarısız oluyordu.

Bakışlarını daha dün akşamüzeri taşındıkları köhne odanın içinde gezdirmeye başladı. Yanmış duvarın önünde bir şömine vardı. Maude’un yatağı ve sandığı bitişik duruyordu. Masa ile dört sandalye odanın tam ortasındaydı. Küçük bir yazı masası ve koyu mürdüm rengi külüstür kanep e şöminenin yanına yerleştirilmişti. Yanda Lily’nin yatağını ve Indio’nun karyolasını koydukları diğer odaya –eskiden giyinme odası olarak kullanılmıştı– açılan bir kapı vardı. Bu iki oda bir zamanlar Harte’in Eğlence Bahçesi’ndeki büyük tiyatronun sahne arkasından geriye kalan tek şeydi. Tiyatronun –ve bahçenin

tamamı- geçen sonbaharda yanıp kül olmuştu. Yıkıntıların çoğu kaldırılmasına rağmen, yangın kokusu bir hayalet gibi hâlâ havada süzülüyordu.

Lily ürperdi. Belki de Indio'nun canavarlar hayal etmesine neden olan şey, buraya hâkim olan kasvetli havaydı.

Indio reçelli ekmeğinden ısırıldığı büyük lokmayı yuttu. "Kabarık saçları var ve bahçede yaşıyor. Daff da gördü."

Lily ile Maude aynı anda küçük köpeğe baktılar. Daffodil, Indio'nun sandalyesinin yanında oturmuş, arka patisini çiğ-nemekle meşguldü. Onu izledikleri sırada dengesini kaybedip sırtüstü düştü.

"Belki de Daffodil midesine dokunan bir şey yemiştir," dedi Lily orta yolu bulmaya çalışarak. "Karın ağrısından dolayı da bir canavar gördüğünü *sanmış* olabilir. Ne ben ne de Maude bahçede canavar gördük."

"Daha dün rıhtımın oralarda dolaşan büyük burunlu birkaç kayıkçı vardı," diye mırıldandı Maude. Lily'nin attığı bakış üzerine hızlıca ekledi: "Şey, ama hayır, gerçek bir canavar görmedim. Sadece büyük burunlu kayıkçıları gördüm."

Indio az önce duyduklarını düşünüyor gibiydi. "*Benim canavarımın da büyük burnu var.*" Farklı renklerdeki gözleri heyecanla büyüdü. "Bir de *kancası*. Belki de çocukları kancasıyla minik parçalar halinde doğradıktan sonra onları *yiyyordur*?"

"Indio!" diye bağırdı Lily. "Bu kadarı yeter."

"Ama anne..."

"Hayır. Hadi balıkların elbiselerini ya da... ya da Daffodil'e patileri üzerinde durup bir şey istemeyi nasıl öğreteceğimizi konuşalım."

Indio derin bir iç çekti. "Peki, anne." Sandalyesine çöktüğünde o kadar keyifsiz görünüyordu ki Lily oğlunun günün birinde çok başarılı bir drama oyuncusu olabileceğini düşünmeden edemedi. Maude'a yalvarırcasına baktı.

Fakat Maude başını iki yana sallayarak çorbasını içmeye koyuldu.

Lily boğazını temizledi. “Bu eğitimin Daffodil’e çok iyi geleceğinden eminim,” dedi çaresizce.

“Sanırım.” Indio çorbasından son bir kaşık alırken diğer eliyle de ekmeği ufalıyordu. Kocaman açtığı gözleriyle Lily’ye baktı. “Masadan kalkabilir miyim lütfen, anne?”

“Ah, pekâlâ.”

Çocuk yerinden fırladığı gibi hızla kapıya koştu. Daffodil de havlayarak onu takip etti.

“Göle yaklaşma!” diye seslendi Lily.

Bahçe kapısı gürültüyle kapandı.

Lily yüzünü buruşturup yaşlı kadına baktı. “Pek iyi geçtiği söylenemez, değil mi?”

Maude omzu silkti. “Belki daha iyi olabilirdi ama çocuğun çok hassas bir yapısı var. Onun yaşındayken sen de öyleydin.”

“Öyle mi?”

Maude zamanında Lily’nin dadılığını ve dürüst olmak gerekirse çok daha fazlasını yapmıştı. Yaşlı kadının batıl inançları vardı ama Lily özellikle çocuk yetiştirme konusunda ona gözü kapalı güvenirdi. Aslında bu iyi bir şeydi çünkü Lily, Indio’yu tek başına yetiştirmek zorunda kalmıştı. “Sence peşinden gitmeli miyim?”

“Evet, birazdan. Şimdi gitmenin bir anlamı yok. Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver.” Maude sivri çenesiyle Lily’nin önünde duran çorba kâsesini işaret etti. “Şunu içsen iyi olacak, ufaklık.”

Bu eski ama tatlı sözü duyunca Lily’nin dudağının kenarı kıvrıldı. “Keşke kalacak başka bir yer bulabilseydim. Bu kadar...” Duraksadı. Yerle bir olmuş bu bahçenin ortamına bir isim vermekten çekiniyordu.

“Tekinsiz,” diye tamamladı Maude benzer bir çekince yaşamadan. “Bir sürü yanmış ağaç ve yerle bir olmuş bina var ve geceleri etrafta tek bir canlı bile yok. Her akşam yastığımın altına sarımsak ve adaçayıyla dolu bir kese yerleştiriyorum, sen de yapmalısın.”

“Hımm,” diye mırıldandı Lily kararsızca. Sarımsak ve adaçayının kötü kokusuyla uyanmak istediğinden emin değildi. “En azından gün içinde etrafta işçiler var.”

“Onların da çoğu hırpani tipler,” dedi Maude sertçe. “Bay Harte’in o sözde bahçıvanları nereden bulduğunu bilmiyorum ama onları sokaktan toplamışsa şaşırmam. Ya da daha kötüsü” –öne eğilip kısık sesle devam etti– “belki onları İrlanda’dan gelen gemiden kapmıştır.”

“Ah, Maude,” diye çıkıştı Lily yumuşak bir sesle. “İrlandalılardan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum, onlar da herkes gibi sadece iş bulmanın peşindeler.”

Maude hiddetle burnundan soluyup bir dilim ekmeğe yağ sürdü.

“Ayrıca,” dedi Lily telaşla, “biz de sadece Bay Harte içinde benim de rolüm olan yeni bir oyun sahneleyinceye kadar burada kalacağız.”

“Peki, bunu nerede yapacak?” diye sordu Maude, başlarının üzerindeki yangından kararmış kirislere göz atarak. “Önce yeni bir tiyatroya ve daha da önemlisi, o tiyatroyu içine yerleştirebileceği bir bahçeye ihtiyacı var. Bütün bunlar en az bir sene sürer, hatta muhtemelen daha uzun.”

Lily yüzünü ekşiterek ağzını açtı ama Maude başlamıştı bir kere. Elindeki ekmeği Lily’ye doğru sallarken kırıntılar masanın üzerine düşüyordu. “O adama oldum olası güvenmedim. Fazlasıyla çekici ve çok konuşuyor. Bay Harte tatlı diliyle bir kuşu ağaçtan indirip avucunun içine alır ve doğruca fırına atar. Ya da” –son bir parça tereyağını ekmeğin

üzerine sürdü- “tüm Londra’nın ayaklarına kapandığı bir aktrisi kendi tiyatrosunda –*sadece kendi* tiyatrosunda- rol alsın diye kandırabilir.”

“Adil olmak gerekirse, Bay Harte o zamanlar eğlence bahçesinin ve tiyatronun yanıp kül olacağını bilemezdi.”

“Hayır ama Bay Sherwood’un çok kızacağını *biliyordu*.” Maude söylediklerini vurgulamak istercesine ekmeğinden bir ısırık aldı.

Lily olanları hatırlayınca burnunu kıvırdı. King Tiyatrosu’nun mülk sahibi ve eski işvereni olan Bay Sherwood oldukça kindar bir adamdı. Lily’ye, kendisinden aldığı maaşın iki katını veren Bay Harte’in tiyatrosunda çalışmaya başladığı takdirde Londra’da başka hiçbir yerde iş bulamaması için ne gerekirse yapacağını söylemişti.

Harte’in Eğlence Bahçesi yanıp kül olmadan önce bu sorun teşkil etmemişti. Sonrasında ise Bay Sherwood’un sözünü tuttuğunu anlamıştı: Londra’daki diğer tüm tiyatrolar Lily’ye iş vermeyi reddetmişlerdi.

Artık neredeyse altı aydır işsizdi ve elindeki birikim de suyunu çekmek üzere olduğu için kiraladığı şık odalarını küçük ailesiyle birlikte boşaltmak zorunda kalmıştı.

“Hiç değilse Bay Harte burada para ödemededen kalmamıza izin veriyor,” diye karşılık verdi Lily oldukça zayıf bir sesle.

Neyse ki Maude o anda çorbasından bir yudum aldığı için cevap vermedi.

“Evet, pekâlâ, ben artık Indio’nun peşinden gitsem iyi olacak,” dedi Lily oturduğu yerden kalkarak.

“Yemeğin ne olacak?” diye sordu Maude, başıyla Lily’nin yarım kalmış çorbasını işaret ederek.

“Daha sonra içerim.” Lily dudağını ısırdı. “Üzgün olmasından nefret ediyorum.”

“Çocuğu çok şımartıyorsun,” diye burun kıvırdı Maude ancak Lily yaşlı kadının daha fazla itiraz etmediğinin de farkındaydı.

Lily gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Indio’yu şımartan biri varsa o da Maude’un kendisiydi. “Birazdan dönerim.”

Lily kapıyı açarken Maude el salladı. Kapı korkunç bir gıcırtilayla açıldı. Yangında zarar gören menteşeleri boşlukta sallanıyordu. Dışarıda hava kapalıydı. Koyu gri bulutlar daha fazla yağmurun habercisiydi ve rüzgâr isten kararmış yerleri süpürüyordu. Lily ürpererek kollarını bedenine sardı. Şalını yanına almalıydı.

“Indio!” Rüzgâr bağırışını bastırdı.

Çaresizce etrafına bakındı. Bir zamanlar zarif bir bahçe olan yer şimdi yangın ve bahar yağmurları nedeniyle ıslı çamurla kaplanmıştı. Çakıllı yürüyüş yollarını çevreleyen çitlerin çoğu yanmış ve parçalar halinde etrafa saçılmıştı. Sol tarafında taş avlunun ve müzisyenlerin, içinde misafirler için enstrümanlarını çaldıkları locaların kalıntıları vardı: Gök-yüzünden başka bir şey taşımayan, parçalanmış sıra sıra sütunlar... Sağında, arkasındaki su birikintisine yansımaları düşen başıboş ağaçlardan oluşan bir koruluk vardı. Üzeri kumla kaplanmış olan su birikintisi süs havuzundan geriye kalan son şeydi. Gri ve siyahın arasından yer yer yeşillikler baş gösterse de Lily bahçenin, özellikle böylesine kapalı ve sisli bir günde kaygı uyandırıcı ve oldukça korkutucu olduğunu kabul ediyordu.

Lily yüzünü ekşitti. Dışarıda tek başına oynaması için Indio’ya hiç izin vermemeliydi ama hareketli küçük bir çocuğu evde tutmak da kolay değildi. Patikaların birinden ilerlerken çamurda kayınca evden çıkmadan önce takunyalarını giymiş olmayı diledi. Eğer oğlunu hemen bulamazsa işlemeli narin terlikleri mahvolacaktı.

“Indio!”

Eskiden budanmış ve sık ağaçlardan oluşan, şimdiyse kararmış dalların rüzgârda savrulduğu cılız bir koruluğun etrafında dolandı. “Indio!”

Koruluktan hırıltılı bir ses geldi.

Lily olduğu yerde kaldı.

Ses bir kez daha geldi; neredeyse öfkeli bir homurdanma gibiydi. Indio’dan çıkamayacak kadar yüksek ve de derin bir sestti. Neredeyse... büyük bir *hayvan* sesiydi.

Hızla etrafına bakındı ama Lily tamamen yalnızdı. Yerle bir olmuş tiyatroya, Maude’un yanına dönmeli miydi? Ama Indio dışarıdaydı!

Bir homurtu daha duydu, bu kez daha yüksek sesliydi. *Sonra da bir hışırtı.*

Çalılarının arasında ağır ağır nefes alan bir şey vardı.

Yüce Tanrım. Lily tekme atması gerekebilir diye düşünerek eteklerini toplayıp çalılara doğru ilerledi.

Bir iniltinin ardından gürleme sesi geldi.

Homurtu gibi.

Lily yutkunarak yanmış bir ağacın arkasına baktı.

İlk başta büyük, hareket eden ve çamur kaplı bir *tümseğe* benzettiği şey sonradan doğrularak muazzam genişlikteki sırtını, devasa omuzlarını ve karmakarışık saçlarını ortaya çıkardı.

Lily elinde olmadan ciyaklamayı andıran bir ses çıkardı.

Gördüğü şey —o kadar büyük bir şeyden beklenmeyecek bir hızla— aniden döndü ve korkunç, isle kaplı bir yüz ona baktı. Lily’ye vuracakmış gibi bir pençesini kaldırdı.

Elinde tehlikeli derecede keskin, kancalı bir bıçak vardı.

Lily yutkundu. Bugünü atlatabilirse Indio’dan özür dileyecekti.

Çünkü bahçede *gerçekten de* bir canavar vardı.

Kilbourne Vikontu Apollo Greaves için gün hiç de iyi gitmiyordu.

Kaba bir tahminle, parktaki ağaçların neredeyse yarısı ölmüştü, hatta muhtemelen yarısından fazlası. Süs havuzunun temiz su kaynağı yangının enkazıyla tıkanmıştı ve içi pis su doluydu. Asa'nın tuttuğu bahçıvanlar beceriksizler sürüsüydü. Üstüne üstlük ilkbahar yağmurları da Harte'in Eğlence Bahçesi'nden geriye kalan ne varsa çamurlu bir bataklığa çevirmişti ve kuruyana dek her türlü ekimi ve toprak işini imkânsız hale getirmişti.

Şimdi de bahçesinde yabancı bir kadın dolaşıyordu.

Apollo, isli gibi duran koyu ve gür kirpiklerin çevrelediği kocaman yosun yeşili gözlere baktı. Kadın –yoksa genç kız mıydı? Fazla uzun boylu değildi ama korsesine attığı kısa bir bakışla oldukça olgun olduğu anlaşılıyordu– ufak tefekti ve son derece yersiz görünen, altın ve kırmızı işlemeli kadife, yeşil bir gece elbisesi giymişti. Başında şapkası bile yoktu. Ensesinde topladığı dağınık topuzundan kurtulmuş olan koyu saçları rüzgârla birlikte dalgalanarak pembeleşmiş yanaklarını okşuyordu. Aslında bu haliyle yaramaz bir çocuk gibi güzeldi.

Ama şu anda önemli olan bu değildi.

Nereden çıkmıştı bu kadın böyle? Bildiği kadarıyla viran olmuş bahçede yalnızca, şu anda göletin arkasında çalışan sözde bahçıvanlar vardı. Elindeki tek yük beygiri diğer adamlara lâzım olduğu için tek başına eliyle kökünden çıkarmaya çalıştığı ölü bir ağaç kütüğünden öfkesini çıkarıyordu ki bir kadının seslenmesini duymuştu ve kadın birdenbire ortaya çıkmıştı.

Kadın gözlerini kırptı ve bakışları kaldırdığı koluna kaydı.

Onun bakışlarını takip eden Apollo yüzünü ekşitti. Arkasını dönerken elini içgüdüsel olarak kaldırmıştı ve bıçağı tehditkâr görünüyor olabilirdi.

Kolunu hızla indirdi. Çamurlu gömleği ve yeleğiyle pis ve terli bir halde bu narin kadının yanında dururken kendini aptal bir öküz gibi hissediyordu.

Ama belli ki davranışı genç kadına güven vermişti. Lily ona biraz daha yaklaşıp da boyunda herhangi bir değişiklik olmadı. “Kimsin sen?”

Aynı soruyu Apollo da ona sormak istiyordu ancak ne yazık ki Bedlam’da yediği son dayak yüzünden bunu yapması mümkün değildi.

Basit bir işçi olması gerektiğini sonradan hatırladı. Alnına düşen saçını geriye iterken bakışlarını indirdi ve çamura batmış bir çift zarif işlemeli ayakkabıyı gördü.

Kimdi bu kadın?

“Söyle bana,” diyen kadın çamurun içinde durmasına rağmen oldukça buyurgandı. “Kimsin ve burada ne yapıyorsun?”

Kadının yüzüne baktı –kaldırdığı kaşlarına ve dişlerinin arasına sıkışmış kırmızı, dolgun alt dudağına–, ardından bakışlarını yeniden yere indirdi. Boğazına dokunarak başını iki yana salladı. Kadın *bu* mesajı anlamadıysa görüldüğünden çok daha aptal olmalıydı.

Apollo kadının ayakkabılarına bakarken onun, “Ah,” dediğini duydu. “Ah, bilmiyordum.” Boğuk sesi, Apollo’nun bakışlarını indirmesiyle daha nazik bir tona büründü. “Pekâlâ, bir önemi yok. Burada kalamazsın, bunu anlaman gerek.”

Apollo fark ettirmeden gözlerini devirdi. Bu kadın ne demeye çalışıyordu? Kendisi bu bahçede çalışıyordu, kadının bunu görüyor olması gerekirdi. Kim oluyordu da onu buradan atmaya kalkıyordu?

“Sen,” dedi Lily, adamın sağır olduğunu düşünüyormuş gibi kelimeyi uzatıp net bir şekilde telaffuz ederek. Bazı insanlar konuşmadığını fark edince duyamadığını da varsayıyorlardı. Kaşlarının çatıldığını fark eden Apollo yüz ifadesini

yumuşattı. “*Burada. Kalamazsın.*” Lily kısa bir sessizlikten sonra mırıldanmaya başladı: “Ah, Tanrı aşkına. Beni anlayıp anlamadığından bile emin değilim. Bay Harte’ın buna izin verdiği inanamıyorum...”

Apollo o anda kendisini eğlendiren bir dehşetle bu sinir bozucu günün tamamen gülünç bir hal aldığını fark etti. Saçma sapan kıyafetler içindeki bu kadın *onun* zekâ özürü biri olduğunu sanıyordu.

İşlemeli bir ayakucu çamurun içinde hafifçe kıpırdandı. “Bana bakar mısın, lütfen?”

Apollo bakışlarını yavaşça kaldırırken yüzünün her türlü ifadeden yoksun olmasına özen gösteriyordu.

Kocaman gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatan kadının sert görüldüğünü düşündüğü belliydi ama aslında oldukça sevimli görünüyordu. Küçük bir kızın bir kedi yavrusunu azarlamasına benziyordu. Ani bir öfkeye kapıldı. Kadın bu yıkık dökük bahçede yalnız başına dolaşmamalıydı. Apollo daha farklı bir erkek olsaydı –Bedlam’ı yönetenler gibi acımasız– kadının onuru, hatta belki *hayatı* bile tehlikede olabilirdi. Onu güvende tutacak bir kocası, ağabeyi veya babası yok muydu? Böylesine narin bir yaratığı kim tek başına tehlikeye maruz bırakmıştı?

Apollo susmaya devam ettikçe kadının ifadesinin yumuşadığını fark etti.

“Bunu bana söyleyemiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu kadın yumuşak bir sesle.

Apollo sesini kaybettiğinden beri, başkalarının sesindeki acımayı duymaya alışmıştı. Genelde bu durum öfkeden ve berbat bir çaresizlikten deliye dönmesine sebep olsa da geçen dokuz aydan sonra bir daha konuşabileceğinden emin değildi. Fakat kadının sorusu her zamanki gibi öfkesini tetiklemedi. Belki bunun sebebi kadını çekiciliği –ne de olsa kız karde-

şinden başka bir kadının kendisiyle konuşmasının üzerinden bir hayli zaman geçmişti— ya da kadının kendisiydi.

Bu kadının konuşmasında aşağılamadan ziyade şefkat vardı, ki fark yaratan da buydu.

Başını iki yana sallarken ona ifadesiz ve tepkisiz bir yüzle bakmaya devam etti.

Lily iç geçirerek kollarını kendi bedenine sarıp etrafına bakındı. “Ne yapacağım ben şimdi?” diye mırıldandı. “Indio’nun dışarıda tek başına kalmasına izin veremem.”

Apollo şaşkınlığının yüzüne vurmaması için çabalıyordu. Indio da kimdi veya neydi?

Sertçe, “Git!” diyen Lily o kadar ani konuşmuştu ki Apollo gözlerini kırpıttı. Kadın parmağıyla emredencesine adamın arkasını işaret etti.

Apollo gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu kadının vazgeçmeye niyeti yoktu, öyle değil mi? Yavaşça onun gösterdiği yöne doğru döndü ve daha da yavaş bir şekilde tekrar önüne dönerken ağzı yarı açıldı.

“Ah!” Kadın küçük yumruklarını sıkıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. “Çok sinir bozucu.”

İki hızlı adımda Apollo’nun önüne gelip durdu ve avuçlarını adamın göğsüne yaslayıp onu itti.

Apollo onun itmesiyle vücudunun birkaç santim geriye gitmesine izin verdi, ardından toparlandı. Lily durup ona baktı. Başı onun göğüs hizasına bile zor yetişiyordu. Kadının nefesini kendi dudaklarında hissedebiliyordu. Ellerinin sıcaklığı yeleğinin kaba kumaşından tenini yakacak gibi oldu. Bu kadar yakından bakınca yeşil gözleri daha da büyük görünüyordu ve Apollo gözbebeklerini çevreleyen altın hareleri bile seçebiliyordu.

Kadının dudaklarının aralanmasıyla Apollo’nun bakışları oraya kaydı.

“Anne!”

Fısıldanan sesle ikisi de irkildi.

Apollo hızla arkasına döndü. Koruluğun hemen dışındaki çamurlu patikada duran küçük bir çocuk onlara bakıyordu. Omzuna gelen koyu renkli kıvrırcık saçları, kırmızı mantosu ve yüzünde sert bir ifade vardı. Yanında da Apollo’nun o güne dek gördüğü en şapşal görünümlü köpek vardı: Kızıl tüylü küçük tazının her iki kulağı da sola yatmıştı, başı incecik boynunun üzerinde dik dururken pembe dili de ağzının kenarından dışarı sarkıyordu. Köpeğin o anki hali ancak *şaşkın* olarak ifade edilebilirdi.

Apollo’nun hareketiyle donakalan köpek hemen sonra arkasını dönüp patikada hızla koşmaya başladı.

Köpeğin firarı karşısında küçük çocuğun yüzü düşse de hemen omuzlarını dikleştirerek Apollo’ya sertçe baktı. “Ondan uzak dur!”

Kadının koruyucusu nihayet ortaya çıkmıştı; gerçi Apollo biraz daha heybetli birinin çıkıp gelmesini ümit etmişti.

“Indio.” Kadın aceleyle Apollo’nun yanından uzaklaşıp elbisesinin eteklerini düzeltti. “Buradasın demek. Sana sesleniyordum.”

“Özür dilerim, anne.” Apollo, çocuğun gözlerini kendisinden ayırmadığını fark etti ve bu tavrı hoşuna gitti. “Daff”la birlikte çevreyi keşfediyorduk.”

“Pekâlâ, bir dahaki sefere tiyatroya daha yakın olan yerleri keşfedin. Tehlikeli olabilecek... kimseyle karşılaşmanı istemiyorum.” Giderek alçalan bir sesle konuşurken Apollo’ya ürkek bir bakış fırlattı.

Apollo gözlerini açarak zararsız bir ifade takınmaya çalıştı ama ne yazık ki bu pek mümkün değildi. On beş yaşına geldiğinde boyu bir seksene varmıştı ve geçen on dört yılda bunun üzerine birkaç santim daha eklenmişti. Omuzlarının

genişliği, ellerinin büyüklüğü ve kız kardeşinin bir keresinde şefkatle de olsa bir canavara benzettiği yüzü düşünüldüğünde zararsız görünmeye çalışmanın pek bir faydası yoktu.

Endişesi, genç kadının kendisinden iyice uzaklaşarak çocuğun elini tutmasıyla daha da artmıştı. “Gel. Daffodil’in nereye kaçtığını bulalım.”

“Ama anne,” diye yüksek sesle fısıldadı çocuk. “Canavar ne olacak?”

Çocuğun kendisini kastettiğini anlamak için bir dâhi olmaya gerek yoktu. Apollo az kalsın iç çekecekti.

“Sen merak etme,” dedi kadın kararlı bir sesle. “Bay Har-te’la canavarınla ilgili en kısa zamanda konuşacağım. Yarına gitmiş olur.”

Kadın ona son bir kez endişeli bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp çocukla birlikte oradan uzaklaştı.

Uzaklaşan genç kadının sırtına bakan Apollo gözlerini kıstı. Ne kadar da ince ve kendinden emindi. Yeşil gözlü, bahçeden *hangisinin* atıldığını gördüğünde hayatının şokunu yaşayacaktı.

İkinci Bölüm

Kral büyük ordusuyla dere tepe dolaşarak masmavi denizin ortasında istiridye kabuğundaki inciye andırırcasına yatan bir adaya varıncaya kadar karşılaştığı bütün insanları kendine boyun eğdirmiş. Bu adanın ne kadar güzel olduğunu görünce onu da hemencecik fethederek kraliçesini çağırtmış ve içinde birlikte yaşayacakları altından bir şato yaptırmış. Ne var ki şatoda geçirdiği ilk gecesinde rüyasına siyah bir boğa girmiş...

—Minotor’dan

Bir eğlence bahçesine sahip olmasına rağmen, Asa Makepeace lüks içinde yaşayan biri değildi, hatta sefaletin kıyısında gezerdi.

Apollo ertesi sabah Makepeace’in kiralık odalarına çıkan çürük merdivenin son üç basamağını çıkıyordu. Makepeace, Thames Nehri’nin güney yakasında bulunan ve Harte’in Bahçesi’ne pek de uzak sayılmayan Southwark’ta yaşıyordu. Sahanlığın biri sağa, diğeryse sola açılan iki kapısı vardı.

Apollo sağ taraftaki kapıya vurduktan sonra kulağını kapıya yasladı. Önce belli belirsiz bir hışırtı, ardından da bir homurtu duyuldu. Geri çekilerek ahşaba yeniden vurdu.

“İzin verir misin!” Sol kapının açılmasıyla yüzü buruşmuş, başına kırmızı kadife bir kep takmış olan yaşlıca bir adam ortaya çıktı. “Bazılarımız sabah saatlerinde uyumayı sever!”

Omuzunu yana çeviren Apollo yüzünü geniş kenarlı şapkasının altında gizleyerek adamdan özür dilercesine elini hafifçe salladı.

Adam kapıyı çarparak kapadığı sırada Makepeace kendi kapısını açtı.

“Ne?” diye sordu kapının girişinde duran Makepeace, sanki rüzgârda duruyormuşçasına hafifçe sallanarak. “Ne?” Karmakarışık saçları aslan yelesi gibi görünüyordu –az önce kasırgadan çıkmış bir aslan gibi– ve iliklenmemiş gömleği kıllarla kaplı göğsünü ortaya çıkarıyordu.

En azından pantolon giymişti.

Apollo arkadaşını itip odaya girdi ama çok uzağa gitmedi. Hareket edecek fazla alan yoktu. Odanın içindeki eşyalar adeta dolup taşıyor, kaynıyor, hatta *çoğalıyordu*. Yerde üst üste dizilmiş kitaplardan oluşan kuleler vardı; bir masa ve köşede duran dört direkli karyolanın yanı sıra sakallı bir adamın gerçek boyutlu, duvara yaslanmış portresi; yanında içi doldurulmuş bir kunduz; her an devrilecekmiş gibi duran, üst üste dizilmiş kenarları kırık kirli tabaklar ve onların yanında da tüm donanımıyla birlikte yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeki bir gemi maketi vardı. Bir başka köşede renkli kostümler gelişigüzel bir şekilde yığılmıştı ve neredeyse her şeyin üzerine kâğıtlar saçılmıştı.

Makepeace odasının kapısını kapayınca birkaç kâğıt havalanarak yere düştü. “Saat kaç?”

Apollo kitap destelerinden birinin üzerinde duran büyük pembe porselen saati işaret etti. Saate biraz daha yakından bakınca durmuş olduğunu fark etti. Ah, Tanrı aşkına. Saatin kaç olduğunu daha net bir şekilde gösterebilmek için masanın etrafından dolaşarak odadaki tek pencerenin yanına gitti ve ağır kadife perdeleri hızla yana çekti.

Kumaştan saçılan toz tanecikleri odanın içine süzülen sabah güneşinin ısıltısında dans ediyordu.

“Ahh!” diye bağırdı Makepeace sanki şişlenmiş gibi. Sendeleterek kendini sırtüstü yatağın üzerine bıraktı. “Hiç acıman yok mu senin? Daha öğlen bile olmamıştır.”

Apollo iç geçirerek arkadaşının yanına gitti. Bacağını sertçe yana iterek yatağın kenarına oturdu. Sonra da her zaman yanında taşıdığı not defteri ile kalemını çıkardı.

Bahçedeki kadın kim? diye yazdığı defteri Makepeace’in gözünün önüne tuttu.

Makepeace şaşı gözlerle baktıktan sonra yazıya odaklandı. “Hangi kadın? Delirmişsin sen be adam, bahçede kadın falan yok. Tabii o *malum* bahçeden ve Havva’dan bahsetmiyorsan, ki bu durumda sen de Adem olurdun. Ve ben de önünde meşe ağacı yapraklarından yapılmış bir kemer takıp takmadığını görmek için...”

Makepeace’in boş konuşması esnasında Apollo defteri alıp yeni bir şeyler karaladı ve adamın laf kalabalığını keserek ona gösterdi: *yeşil gözlü, abartılı kıyafetli, güzel. Indio adında küçük bir oğlu var.*

“Ah, o kadın,” dedi Makepeace en ufak bir utanma belirtisi göstermeden. “Lily Stump. Zamanımızın –hatta düşününce belki de tüm zamanların– en iyi komedi aktrisi. Olağanüstü derecede iyi; sanki seyirciler üzerinde büyümlü bir etkisi var gibi, yani *erkek* seyircilerin üzerinde. Sahnede Robin Goodfellow ismini kullanıyor. Şu uydurma isimler ne şahane şeyler. Çok işe yarıyorlar.”

Apollo ona hoşnutsuz bir bakış attı. Asa Makepeace, Bay Harte olarak tanınıyordu ve her iki ismini de bilen sadece birkaç kişi vardı. Makepeace bundan yaklaşık on yıl önce Harte’in Eğlence Bahçesi’ni kurduğunda bu takma ismi edinmişti. Ailesinin dindar olması ve sahne işleri ile eğlence parklarını

onaylamamasıyla ilgili bir durumdu. Apollo bu konuyu ilk ve son kez sorguladığında Makepeace fazla ayrıntı vermeden geçiştirmişti.

Apollo defterine tekrar yazdı. *Onu bahçemden çıkar.*

Notu okuyan Makepeace kaşlarını kaldırdı. “Biliyorsun, orası aslında *benim* bahçem...”

Apollo sert bir bakış attı.

Makepeace hemen ellerini kaldırdı. “Gerçi elbette senin de kayda değer bir yatırımın söz konusu.”

Apollo bunun üzerine burnundan soludu. Bunda haklıydı işte. *Kayda değer bir yatırım.* Yani kısacası: dört buçuk sene önce yaptığı birikimlerinin tamamını bu bahçeye yatırmıştı. Ve aradan geçen zamanın çoğunu Bedlam’da geçirdiği için başka bir sermaye ya da gelir elde etme imkânı olmamıştı. Harte’in Eğlence Bahçesi’ndeki yatırımı hem tek varlığı hem de Londra’ya kaçıp gidememesinin sebebiydi. Harte’in Bahçesi yeniden ayaklanıp para kazanmaya başlamadan, parasını geri alma şansı da yoktu.

Bu yüzden de yerle bir olmuş bahçeyi yeniden düzenleme işini denetlemeyi kabul etmişti.

Makepeace ellerini indirerek iç çekti. “Ama Bayan Stump’ın bahçeden ayrılmasını sağlayamam.”

Apollo bu kez yazma zahmetine girmede. Sorarcasına bir kaşını kaldırıp başını yana eğdi.

“Kalacak başka yeri yok.” Makepeace aniden dikkat kesilip yuvarlanarak yataktan kalktı.

Apollo sabırla bekledi. Konuşamamanın iyi bir yanı da vardı: Sessizlik başkalarının konuşmasını teşvik ediyordu.

Makepeace koltukaltını koklayarak yüzünü ekşitti ve konuşmaya devam etmeden önce gömleğini çıkardı. “Onu King Tiyatrosu’ndan ve Sherwood’dan çalmış olabilirim. O pislik Sherwood da nedendir bilinmez ama durumu fazlasıyla

üzerine alındı. Kızın Londra'nın başka herhangi bir yerinde iş bulmasını imkânsız hale getirdi. Bu yüzden geçen hafta kirasını ödeyemediğini söylemek için yanıma geldiğinde..."

Omuzlarını silkip kirli gömleğini odanın bir köşesine fırlattı.

Kaşları çatılan Apollo öfkeyle yazmaya başladı. *Etrafta yabancılar dolaşır dururken gizlenemem.*

Makepeace yüzünü ekşitti. "Peki ya işe aldığımız bahçıvanlar? Onları böyle sorun etmemiştin."

O konuda yapacak bir şey yok; bahçıvanlara ihtiyacımız var. Ayrıca hiçbir Hanımefendi Stump kadar zeki değil.

"Bayan Stump bekâr, bildiğim kadarıyla ortada Bay Stump diye biri yok."

Apollo gözlerini kırıştırtarak başını eğdi. *Peki ya çocuk?*

"Oğlu." Makepeace mucizevi bir biçimde içi su dolu sürahiye uzanarak suyu kenarları kırık evyenin içine döktü. "Tiyatroda çalışanların nasıl olduğunu bilirsin. Böyle bağınaz olma."

Demek kadına sahip olan bir erkek yoktu. Gerçi bunun önemi de *yoktu*, sonuçta Apollo'nun zekâ özürlü biri olduğunu sanıyordu ve Apollo, Bedlam'dan kaçtığından bu yana kralın adamlarından saklanıyordu.

Apollo iç geçirerek yazmaya devam etti. *Ona kalacak başka bir yer bulmalısın.*

Makepeace notu okumak için başını eğdi, ardından ağzı açık kaldı. "Yüce Tanrım, ne harika bir fikir bu, Kilbourne! Onu Galler'deki eski aile şatoma göndereyim, ne dersin? Biraz harap olmuş halde ama yetmiş yakın hizmetçi ve dönüm dönüm araziler bu sıkıntıyı telafi etmeye yeter de artar bile. Ya da belki Fransa'nın güneyindeki şato daha çok hoşuna gider? Bunu kendim nasıl düşünemedim bilmiyorum, o kadar çok imkânım varken..."

Apollo arkadaşının başını su dolu lavabonun içine sokarak gevezeliğine son verdi.

Makepeace gürleyerek başını sudan çıkarıp öylesine şiddetli salladı ki Apollo da yıkanmış kadar oldu.

“Öhö.”

İki adam da bu nazik öksürük üzerine hızla döndüler.

Makepeace’in odasına açılan kapının hemen önünde duran asilzade fazla uzun boylu sayılmazdı; Asa ondan birkaç santim uzundu, Apollo ise neredeyse bir kafa boyu kadar fark atıyordu. Adam bir kalçasını zarıfçe yana eğmişti, elindeyse dalgınca tuttuğu altın işlemeli abanoz ağacından yapılma bir baston vardı. Üzerine açık mavi, yeşil, altın ve siyah nakışların müsrifçe işlendiği pembe bir takım elbise giymişti. Her zamanki beyaz peruğunu takmamış, onun yerine altın sarısı saçları pudrasız taranmış ve siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Apollo, Yedinci Montgomery Dükü Valentine Napier’in, daha ilk gördüğü anda –Harte’in Bahçesinin yandığı gecede– bir züppe olduğunu düşünmüş ve o zamandan beri geçen aylar boyunca da bu düşüncesini değiştirmek için bir sebep görmemişti. Aksine, züppe tanımına bir de sıfat eklemişti: Montgomery son derece *tehlikeli* bir züppeydi.

“Beyler.” Montgomery’nin üstdudağı eğleniyormuşçasına kıvrılmıştı. “Umarım bölmüyordumdur?”

İkisi arasında gezdirdiği sinsi bakışları Apollo’nun gerilmesine neden oldu.

“Sadece sabah bakımımı,” dedi Makepeace adamın imasını duymazdan gelerek. Bir bez parçasıyla saçını sertçe kurulamaya başladı. “İsterseniz şimdi gidip daha uygun bir zamanda geri gelebilirsiniz, *Ekselansları*.”

“Ah, ama siz çok meşgul bir adamsınız,” diye mırıldanan Montgomery, altın başlı bastonuyla bir koltuğun üzerine yığılmış kâğıt destesini dürttü. Kâğıtlar kayarak havalanan toz bulutu eşliğinde yeri boyladı. Montgomery’nin yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti ve bunu gören Apollo o anda,

çocukluğunda annesinin eve aldığı gri kediye anımsadı. Hayvan annesinin oturma odasındaki şömine rafının üzerinde gezinirken itinayla dizilmiş süs eşyalarını tek tek devirmeye bayılırdı. Bir sonrakine doğru ilerlemeden önce her bir biblonun şöminenin önüne düşerek parçalanmasını büyük bir ilgiyle izlerdi.

“Oturun,” dedi Makepeace ağır ağır. Dolabın çekmecelelerinden birini açıp içinden bir gömlek çıkardı.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Montgomery, en ufak bir utanç ifadesi olmaksızın. Adam oturup bacak bacak üstüne attı ve pantolonunun üzerine düşmüş olan minik tüye bir fiske vurdu. “Yatırımımın durumu hakkında bilgi almaya geldim.”

Apollo’nun kaşları çatıldı. En başından beri Montgomery’den para almaya karşı çıkmıştı ama Makepeace onu her zamanki laf cambazlığıyla ikna etmişti. Apollo şeytanla bir anlaşma yaptıkları duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Montgomery Londra’ya ve cemiyete ani bir dönüş yapmadan önce on yıl boyunca yurt dışında yaşamıştı. İsmi ve unvanı her ne kadar tanıdık olsa da bu adam hakkında –ya da geçen on yıl içinde neler yaptığı hakkında– hiç kimsenin pek bir şey bildiği söylenemezdi.

Bu gizem, Apollo’nun kürekkemiklerinin arasında bir kaşıntıya neden oluyordu.

“Güzel,” dedi Makepeace yüksek sesle. “Her şey yolunda gidiyor. Bahçe düzenleme işi Smith’le emin ellerde.”

“Ssssm-i-th,” dedi Montgomery, Makepeace’in Apollo’ya taktığı bu saçma ismi uzatıp ıslığı andıran bir ses çıkararak. Apollo’ya dönerek tatlılıkla gülümsedi. “Yanlış hatırlamıyorsam Bay Makepeace adınızın Samuel olduğunu söylemişti, değil mi?”

“Sam denmesini tercih ediyor,” diye söze girdi Makepeace ve aceleyle, “Ekselansları,” diye ekledi.

“Pekâlâ.” Montgomery sanki kendi kendine gülümser gibiydi. “Bay Sam Smith. Oxfordshire’lı Smith’lerle bir akrabalığınız var mı?”

Apollo başını bir kez hayır anlamında salladı.

“Hayır mı? Çok yazık. Orada birtakım bağlantılarım var. Ama bu zaten oldukça sık rastlanılan bir isim,” diye mırıldandı Montgomery. “Peki bahçeyle ilgili ne gibi planlarınız olduğunu öğrenebilir miyim?”

Apollo not defterinin arkasını çevirerek düke gösterdi.

Montgomery öne eğilip dudaklarını birbirine bastırarak Apollo’nun yaptığı çizimlere baktı.

“Çok güzel,” dedi adam sonunda arkasına yaslanarak. “Gün içinde bahçeye uğrayıp bir göz atarım, olur mu?”

Apollo ve Makepeace bakiştılar.

“Buna gerek yok, Ekselansları,” diyerek söze başladı Makepeace her ikisi adına.

“Gerek olmadığını biliyorum. Buna heves diyebilirsiniz. Her halükârda reddedilmeyi kabul etmiyorum. Geleceğim, Bay Smith.”

Apollo ciddi bir tavırla başını onaylarcasına salladı. Neden rahatsız olduğunu bir türlü anlayamasa da, dükün gelip bahçesinde dolaşma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Montgomery bastonunu çevirirken ışığın altın başlığındaki yansımasını izledi. “Sanırım eğlence bahçesinin içindeki binaların yeniden tasarlanması ve inşa edilmesi için yakın zamanda bir mimara ihtiyacımız olacak.”

“Sam bahçede çalışmaya daha yeni başladı,” dedi Makepeace. “Yapacak çok işi var; yerin ne halde olduğunu daha önce görmüştünüz. Mimar aramamıza daha çok vakit var.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Montgomery sertçe. “Çok zamanımız yok. Eğer parkı önümüzdeki yıl içinde yeniden açmak istiyorsak, yok.”

“Önümüzdeki yıl mı?” diye haykırdı Makepeace.

“Kesinlikle.” Montgomery ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Size daha önce söylememiş miydim? Korkarım ben oldukça sabırsız bir adamım. Eğer park gelecek yılın nisan ayında ziyaretçilere –ve harcayacakları paraya– hazır duruma gelemesse, korkarım yatırımlarımı geri çekmek zorunda kalacağım.” Kapının önüne geldiğinde arkasını döndü ve onlara masumca gülümseyerek baktı. “Faiziyle birlikte.”

Arkasından kapıyı nazikçe kapadı.

“Hay aksi,” dedi Makepeace dümdüz bir sesle.

Apollo’nun hemfikir olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Birkaç gün sonra Lily, “Sürtükçe diye bir kelime var mı ki?” diye sordu Maude’a.

Mutfakla birleşik yemek odasının masasında otururken Maude da yıkadığı çamaşırları ocağın yanına seriyordu.

“Sürtükçe,” dedi Maude kelimeyi ağzında yuvarlayarak. Indio’nun gömleklerinden birini telin üzerine yerleştirdiği sırada başını kararlılıkla iki yana salladı. “Hayır, daha önce hiç duymadım.”

Lanet olsun! Lily kendi yazdığı *Defolu Malın Tamiri* isimli oyuna bakıp somurttu. Sürtükçe S harfiyle başlayan harika bir kelimeydi ve gerçekten de bunlardan birkaç tanesine daha ihtiyacı vardı. “Gerçek bir kelime olmamasının ne önemi var ki? William Shakespeare de bir sürü yeni sözcük uydurmuştu, öyle değil mi?”

Maude dönüp ona bir bakış fırlattı. “Oldukça akıllısın, tatlım ama Shakespeare değilsin.”

“Hımm.” Lily yeniden oyununa eğildi. *Sürtükçe* kelimesi kulağına çok hoş geliyordu; tıpkı oyunun kadın kahramanı gibi sinsi ve müstehcendi. Daha önce kimsenin aklına gelmemiş olması, onu *kullanmaması* için geçerli bir sebep değildi.

Tüyünü mürekkep hokkasına daldırıp bir sonraki satırı yazmaya koyuldu: “Bir aylak sürtükçe biri olabilirdi ama bu onun aynı zamanda saçılğan olduğu anlamına gelmezdi.”

Lily başını eğip kuruyan mürekkebe baktı. Hımm. Bir satırda iki tane hayali kelime kullanmıştı. Bundan Maude’a bahsetmese iyi olacaktı.

Tiyatronun kapısı çalındı.

Lily ve Maude durup kapıya bakakaldılar çünkü *böyle bir şey* daha önce hiç olmamıştı.

Gerçi tiyatroda yaşamaya başlayalı henüz bir hafta olmamıştı ama yine de burası insanların sıklıkla uğradığı bir yer değildi.

Lily’nin kaşları çatıldı. “Indio nerede?”

Maude omuz silkti. “Öğle yemeğinden sonra oynamak için dışarı çıkmıştı.”

“Buralardan uzaklaşmamasını söylemiştim,” diye mırıldanan Lily birden hafif bir endişeye kapıldı. Indio’nun “canavarı” ile karşılaştıkları günün ertesinde Bay Harte’in kaldığı yere gitmişti ama adam o iri yarı yaratığın bahçeden uzaklaştırılmasının imkânsız olduğunu savunarak fazlasıyla sabit fikirli bir tavır sergilemişti. Lily’nin hiçbir mantıklı söylemi inatçı adamı ikna etmeye yeterli olmamış, Lily de bunun üzerine oldukça memnuniyetsiz bir halde evine dönmek zorunda kalmıştı. Neyse ki dilsiz adam o zamandan bu yana bir daha yıkılmış tiyatronun yakınlarında ortaya çıkmamıştı. Fakat *ne yazık ki* Indio, adama karşı tuhaf bir hayranlık geliştirmişti. Lily’nin pudingle ve annelerinin sözünü dinlemeyen çocuklarla

ilgili korkunç tehditlerine rağmen Daffodil'i de yanına alarak defalarca parka gitmişti.

Kapıyı açmak için yerinden kalkarken iç geçirdi. Indio'yla "canavarı" hakkında yeniden konuşmak zorunda kalacaktı.

Lily kapıyı açınca mor takım elbiseli, sırtı dönük bir halde bahçeyi izleyen adamı gördü.

Adam arkasını dönünce ürkütücü derecede yakışıklılığından büyüldü. Parlak mavi gözleri, çikolata rengi uzun kirpikleri, camı kesebilecek kadar keskin hatlı elmacık kemikleri ve Lily'nin hiç de *kıskanmadığı* yumuşak, kıvrımlı dudakları vardı. Takdirilâhının *gerçekten de* adil olmadığını kanıtlarcasına, mükemmel bukleler halinde dökülen altın sarısı saçları da cabasıydı.

Lily küçük bir kızken her gece sarı saçlara sahip olmak için dua ederdi.

Gözlerini kırptırdı. "Şey... evet?"

Adam gülümsedi. Öldürücü bir gülümsemesi vardı. "Meşhur Robin Goodfellow ile tanışma şerefine mi nail oluyorum?"

Lily sırtını dikleştirerek çenesini kaldırdı ve adama –oldukça çarpıcı olduğunu bildiği– *kendi* gülümsemesiyle baktı. Lily Stump'ın duruşu zaman zaman kötü olabilirdi. Saçları sarı ve her daim mükemmel olmayabilirdi hatta geceleri korkuları ve güvensizlikleriyle boğuşuyor olabilirdi ama *Robin Goodfellow* için bunların hiçbirinin geçerliliği yoktu. Robin Goodfellow bütün Londra'nın adeta taptığı, çok ama *çok* meşhur bir aktristi.

Ve bunu kendisi de biliyordu.

Robin Goodfellow, karşısındaki bu güzel adama tam kararında bir hınzırlıkla gülümsedi ve gözlerini kırptırmasını sağladı.

"Evet, öyle," dedi boğuk bir sesle.

Adamın muhteşem mavi gözleri hayranlıkla parladı. “Ah. O halde kendimi tanıtmama izin verin. Ben Montgomery Dükü, Valentine Napier. Bay Harte’den burada oturduğunuzu öğrendimce gelip sizinle tanışmak istedim.”

Başındaki dantel şeritli siyah üçgen şapkayı çıkarıp reverans yaparken diğer eliyle de bastonunu tutuyordu.

Arkasında bir takırtı duyuldu.

Lily, Maude’un ne düşürdüğünü görmek için arkasını dönmedi. Onun yerine başını cilveyle eğip reveransla karşılık verdi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Ekselansları. Benimle bir fincan çay içmek istemez misiniz?”

“Şeref duyarım, hanımefendi.”

Lily arkasını döndüğünde Maude’la aralarında anlamlı bir bakışma oldu. Böyle bir tesadüf beklemiyorlardı ancak Maude da yıllarını tiyatrodaki geçirmiş biri olarak sahte bir görüntü takınma konusunda uzman sayılırdı. “Harika bir gün. Çayımızı bahçede içeceğiz, Maude.”

“Peki, hanımım,” diye karşılık verdi Maude hemen, mükemmel bir hizmetçinin yüz ifadesini takınarak.

Lily yeniden döndüğünde adamın kendisine şüpheyle baktığını gördü. “Dışarıda çay içmek için hava biraz soğuk değil mi?”

Lily’nin gözlerini kışmasına gerek bile yoktu. Adam onun kendisini neden içeri almadığını gayet iyi biliyordu ancak Lily’nin, içinde bulunduğu durumu ona açıkça sergilemeye niyeti yoktu.

“Ekselansları, ben temiz havayı çok severim. Tabii siz içeride tıklıp kalmayı tercih ederseniz...”

“Hayır, hayır,” dedi adam mahcup bir ifadeyle gözleri parlayarak.

Lily bu raundu kazanmıştı ve adam da bunun farkındaydı. Fakat bu yenilgiden keyif almışa benziyordu. Maude

getirdiği birbiriyle uyumsuz iki sandalyeyle kapıdan çıkarken yana çekildi ancak Lily'nin özür dilemek gibi bir niyeti yoktu. Dük gibi bir adamın karşısında zayıflık göstermesi, bir fare-nin kendisini bekleyen bir kedinin gözünün önünde dolaşması kadar akılsızca olurdu.

Dük nazık bir hareketle sandalyelerden birini işaret etti ve Lily zarifçe otururken onun diğer sandalyeye yerleşmesini izledi. Dük öylesine tembel bir zarafetle hareket ediyordu ki Lily bu zarafetin onun ne kadar tehlikeli olduğunu maskeley-diğini düşündü.

Adam harap olmuş bahçeye göz gezdirdi. “Oldukça ürkü-tücü bir yer, sizce de öyle değil mi?”

“Hiç de değil, Ekselansları,” diye yalan söyledi Lily. Valentine Napier onu böylesine sıradan bir tuzakla faka bastıracağını düşünmüş olamazdı, değil mi? “Bahçenin atmosferi olağanüstü gizemli. Büyüleyici olmasının yanı sıra sahne sanatım üze-rinde müthiş bir etkisi de var. Bir aktris her daim kendisine ve sanatına ilham kaynağı olabilecek şeyler bulabilmeli.”

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum,” diye yanıtladı onu Dük yumuşacık bir sesle, “çünkü sizin de bildiğiniz üzere ben de artık Harte’ın Eğlence Bahçesi’nin sahiplerinden biriyim.” Lily kendini bir şekilde ele vermiş olmalıydı –belli belirsiz, istem dışı bir hareketle ya da gözlerinin bir anlık büyüme-siyle– çünkü adam öne eğilerek konuşmasını sürdürdü. “Ah, bilmiyordunuz.”

Sefil yaratık. Lily rahat bir tavır takındı. “Ah, bahçenin işleriyle ilgili her küçük ayrıntıdan haberdar olacak halim yok, Ekselansları.”

Adam, “Elbette,” diye mırıldanırken Maude elinde küçük bir tabureyle dışarı çıktı. Tabureyi aralarına yerleştirdikten sonra yeniden tiyatroya girdi. Dük basit, ahşap tabureye bakıp tek kaşını kaldırdı. “Ama ‘işle ilgili bu küçük ayrıntı’ beni bir

bakıma sizin” –kıbarca boğazını temizledi ve başını kaldırıp Lily’ye baktı– “işvereniniz yapıyor.”

Maude’un o anda çay tepsisiyle yanlarına dönmesi, Lily’yi yanlış düşünülmüş bir yanıt vermekten kurtardı.

Maude tepsiyi taburenin üzerine bırakıp fincanlara çay doldururken Lily gülümsedi. Yaşlı kadın, Lily’ye soran gözlerle bakarak ona fincanını uzattı. Lily onun bakışlarına karşılık vererek bir teşekkür sözcüğü mırıldanırken, yardıma ihtiyacı olmadığını işaretini verdi.

Hizmetçi kadın biraz gücenerek uzaklaştı.

“Size çok sadık, öyle değil mi?” diye gözlemede bulundu Dük.

Lily çayından bir yudum aldı. Lezzetsizdi –Maude kalan son iyi çay yapraklarını kullanmış olmalıydı– ama sıcaktı. “İyi hizmetçilerin hepsi sadık değil midir, Ekselansları?”

Montgomery kararlı bir sesle cevap vermeden önce başını eğip Lily’nin söylediklerini ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptı. “Her zaman değil. Bir hizmetçi efendisine karşı en ufak bir sadakat göstermeden de hizmetini yeterli –hatta harikulâde– bir düzeyde yerine getirebilir.” Hızlı ve kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. “Tabii efendisi, dizginlerini hizmetçisine yeterince sağlam bir şekilde geçirdiği sürece.”

Lily ürpertisini bastırdı. Ne kadar da tiksindirici bir görüntüydü. Fakat aristokratlar diğer insanlara benzemezlerdi. Indio’nun, sopasını bir karınca yuvasına kolayca sokması gibi sıradan insanların hayatlarıyla oynayabilirlerdi. Neden oldukları yıkımı asla düşünmezlerdi.

“Dizgin fikrinden pek hoşlandığımı söyleyemem,” diye mırıldandı Lily.

“Öyle mi?” diye sordu Montgomery Dükü. “Atların serbest dolaşmasını mı tercih ederdiniz?”

“İnsanlar at değildir.”

“Hayır ama *hizmetçiler* onlara çok yakındır,” diye cevap verdi adam. “Hizmetçiler de atlar da sahiplerine hizmet etmek için yaşarlar ya da en azından yapmaları gereken şey budur. Aksi takdirde işe yaramaz olup öldürölmeleri gerekir.”

Lily ona gözlerini dikti. Espri yaptığını ima edercesine gözlerinin parlamasını, dudağının kenarının bükölmesini bekliyordu.

Adamın yüz ifadesi hoş fakat ciddi idi.

Espri mi yapıyordu?

Montgomery çayından bir yudum alıp Lily'ye baktı. “Siz de öyle düşünmüyor musunuz, Bayan Goodfellow?”

“Hayır, Ekselansları,” dedi Lily tatlılıkla. “Öyle düşünmüyorum.”

Bunun üzerine adamın dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi; güzel ve çarpık bir gülümseme. “Aklınızdan geçeni söylüyorsunuz, hanımefendi. Bu çok hoş. Söyler misiniz, bir koruyucunuz var mı?”

Ah, yüce Tanrım, Lily bir yılanla yatağa girmeyi tercih ederdi. Bu teklifi yaparken dükün hakaret boyutuna varan açıklığı da cabasıydı.

Lily yeniden gülümsedi ama nazik yüz ifadesini koruması gitgide zorlaşıyordu. “Ekselansları ilgisiyle beni onurlandırıyor ancak bir koruyucum olmasını arzu etmiyorum.”

“Öyle mi?” Bakışlarını şüpheyile Lily'nin içinde yaşadığı tiyatro binasında gezdirdi. “Fakat eminim ki durumunuzu en iyi kendiniz biliyorsunuzdur.” Sesinde nazik bir şüphe vardı. “Sizin, ee, *işinizle* ilgili daha çok hoşlanabileceğiniz başka bir düşüncem var: Bir tanıdığım birkaç hafta sonra bir ev partisi düzenleyecek ve eğlencenin bir parçası olarak da özel bir oyunun sahnelenmesini planlıyor. Oyunculardan oluşan bir tiyatro grubu tutmuş ancak ne yazık ki başrol oyuncusu

olan hanımefendi oyunda yer alamayacağını bildirmiş.” Yüzü hafifçe asıldı. “Oldukça hassas bir rahatsızlık, anlarsınız ya.”

“Evet, anlıyorum tabii,” dedi Lily serinkanlılıkla. Hamile kalarak işinden olan aktris için üzülmekten edemedi. Zavallı kadına bakacak birilerinin olmasını ümit ediyordu. Maude olmasaydı, Indio dünyaya geldikten sonra ne yapardı bilmiyordu. “Ancak şaşırdığımı belirtmeliyim, Ekselansları.”

Adam başını eğdi, gözleri ilgiyle parlıyordu. “Öyle mi?”

“Bir ev partisinde sahnelenecek olan basit bir oyunun planlanmasına bu kadar önem vereceğinizi düşünmezdim.”

“Ah.” Adam neredeyse kendi kendine gülümsedi. “Arada bir iyilik yapmayı seviyorum galiba. Böylece iyilik yaptığım kişiler kendilerini bana karşı daha da borçlu hissederler.”

Lily yutkundu. Düke borçlanma sırası *kendisine mi* gelmişti yoksa? Muhtemelen öyleydi ama bunun bir önemi yoktu: Lily’nin bu işe ihtiyacı vardı. Özel gösteriler bu aralar oldukça popülerdi ancak oldukça maliyetli olduklarından nadiren ve uzun aralıklarla yapılırlardı. Bu teklifi aldığı için şanslıydı. “Oyunda yer almaktan büyük memnuniyet duyarım.”

“Harika,” dedi Dük. “Oyun henüz tamamlanmamış olduğundan provaların da iki haftadan önce başlamayacağını duyumunu almıştım. Zamanı gelince sizinle yeniden temasa geçirim, olur mu?”

“Teşekkür ederim.”

Dük yavaşça gülümsedi. “Yeteneklerinize övgüler yağıyor, Bayan Goodfellow. Partiyi –ve oyunu– dört gözle bekliyor olacağım.”

Lily böyle bir iltifata uygun cevap aradığı sırada yanmış ağaçların arasından kopan pis kasırganın peşinden kırmızı-siyah çamura bulanmış bir top yuvarlandı. “Anne! Anne! Ne olduğunu asla tahmin...”

Indio misafiri görür görmez olduğu yerde kalarak sustu.

Ne yazık ki Daffodil böyle bir tepki göstermedi. Küçük tazi, arkadaşının yanında kısa bir anlığına duraksadıktan sonra tiz sesiyle havlamaya başladı ve havlamalarının şiddetiyle ön patileri zıplıyordu.

Dük gözlerini kısarak köpeğe bakınca Lily hayvanı için anlamsız bir korkuya kapıldı.

Dışarı çıkan Maude, Daffodil'i kaptığı anda hayvan sevecen bir tavır takınmaya karar vererek hizmetçinin yüzünü pembe diliyle yalamaya başladı.

“Bu kadarı yeter,” diye azarladı Maude. “Buraya gel, Indio.”

Elini çocuğa uzattı ve Indio ona doğru ilerledi.

“Bir saniye,” dedi Montgomery ağır ağır. Çocuğun omzuna dokunarak onu durdurdu. Dük, Lily'ye bir bakış fırlattı. “Bu sizin oğlunuz mu?”

Lily kucagında tuttuğu ellerini yumruk yapıp sıkarken başını onaylarcasına salladı. Dükün Indio'ya neden ilgi gösterdiğini bilmiyordu ama bu durumdan hoşlanmadı. Hem de hiç.

Montgomery uzun işaretparmağını Indio'nun çenesinin altına koyarak çocuğun başını kaldırdı ve birkaç saniye boyunca çocuğun meraklı gözlerine baktı.

“Büyüleyici,” diye mırıldandı Dük en sonunda yumuşak bir sesle, “gözlerinin farklı renkte olması. Yanılmıyorsam, böyle bir şeyi daha önce sadece bir kez gördüm.”

Ardından dönüp o güzel yılan gülümsemesiyle Lily'ye baktı.

Çocuk onu yine izliyordu.

Ertesi günün öğleden sonrasıydı ve güneş, gri bulutlardan oluşan bariyerin ardındaki mücadelesinden vazgeçtiği sırada Apollo süs havuzunu inceliyordu. O ve diğer bahçıvanlar son üç günlerini havuzu dolduran suyu kalıntılardan arındırmak için temizlemekle geçirmişlerdi böylece havuz yeniden temiz suyla dolabilecekti. Oldukça pis ve çamurlu bir işti ama so-

nuç şimdiden ortadaydı: havuzun içindeki su seviyesi gitgide yükseliyordu. Ortada bulunan küçük adacığa uzanan eski bir taş köprü vardı ve Apollo iki elini de avuçları dışarı bakacak şekilde kaldırdı, parmaklarını birleştirdi, başparmaklarını doğru açıda tutarak arada kalan manzara için bir çerçeve oluşturdu.

Kıpırdamasıyla yakındaki çalılıklar hışırdayınca çocuk hemen tilkiden saklanan bir tavşan gibi donakaldı.

Apollo çocuğu fark ettiğini belli edecek bir şey yapmamaya dikkat ediyordu.

Çerçevenin içindeki resme odaklandı. Başta köprüyü yıkmayı düşünmüştü –yangında fena halde yıpranmıştı– ama şimdi bakınca etrafına dikilecek uygun bitkilerle birlikte rüstik bir harabeye dönüşebilirdi. Belki kıyının dibine bir meşe ağacı, adanın üzerine de sazlık ya da çiçeklenen bir ağaç dikilebilirdi.

İç geçirerek ellerini indirdi. Ağaçlar en büyük sorunuydu. Çoğu, yangından kurtulamamıştı ve yeni bir ağacın yetişmesi de yıllar sürüyordu. Yetişmiş ağaçların yerlerinin değiştirilmesiyle ilgili bir şeyler okumuştı –Fransızların bu konuda başarılı oldukları söyleniyordu– ama kendisi bunu hiç denememişti.

Bunun için endişelenecek yeterince vakti olacaktı. Bugün-lük yerden çıkarması gereken bir ölü ağaç daha vardı. Geriye döndü ve sağ ayağının ıslak kıyıda kaymasıyla sertçe nefesini bıraktı. Dengesini sağladı ve yüzünü ekşiterek pis kokulu yeşil balçıkla kaplı çizmesine baktı. Suyun geri çekilip yeni bir kıyı oluşturmasıyla birlikte göletin etrafı bu balçıkla dolmuştu.

Düşmek üzereyken çalılıkların arasından bir nefes sesi duyulmuştu. Çocuğun kendisiyle neden bu kadar ilgilendiğine dair Apollo'nun en ufak bir fikri yoktu. İşi diğer bahçıvanları- rınkiyle aynıydı –sıkıcı ve yorucu– ama çocuk yine de sadece kendisini takip ediyor gibiydi. Apollo çocuğun gizlenme noktalarının gün geçtikçe yakınlaştığını fark etmişti, hatta bugün

sadece birkaç metrelik mesafede duruyordu. Çocuğun aslında fark edilmek *istediğini* düşünmeye başlamıştı.

Apollo uzun saplı keserini yerden almak için eğildi. Başının üzerinden savurarak bir ağaç kütüğünün kökünün üzerindeki yumuşak toprağa sapladı. Ağır keser tatmin edici tok bir sesle yere inince ana köklerden birine isabet ettiğini anladı.

Gömleğinin koluyla alnını sildi ve keseri ağaç kütüğünün kökünden çekip yeniden savurdu.

“Daff.” Çalılıkların arasından bir fısıltı duyuldu.

Apollo’nun dudakları seğirdi. Indio’nun seçtiği casus arkadaşın çok usta olduğu söylenemezdi. Belli ki tazi genç sahibinin gizlilik ihtiyacını pek anlamıyordu. Saklandıkları yerden çıkıp burnunu toprağa sürüyor, Indio’nun telaşlı çağrısından çok bir kokuyla ilgileniyordu. “Daff. *Daffodil*.”

Apollo içini çekti. Gerçekten de köpeği görmemesini mi bekliyordu? Dilsizdi, kör ya da sağır değildi.

Daffodil koşarak ayaklarının dibinde belirdi. Geçen haftaki casusluktan sonra Apollo’ya karşı korkusunu yenmiş olmalıydı ya da belki de kırırdamadan oturmaktan sıkılmıştı. Sebebi ne olursa olsun, köpek ağaç kütüğünü ve keseri kokladıktan sonra aniden yerine oturup sertçe kulağını kaşımaya başladı.

Apollo koklaması için elini köpeğe uzattı ama sersem hayvancık bu hareketin üzerine geriye sıçradı. Göletin kenarındaydı ve ani zıplayışı arka patilerinin çamura batmasına neden oldu. Göletin kenarından geriye doğru, suyun içine kayarak altında kayboldu.

“Daff!” Saklandığı yerden koşarak çıkan çocuğun gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Apollo elini uzatarak çocuğu durdurdu.

Çocuk onun kolunun etrafından dolanmaya çalıştı. “Boğulacak!”

Apollo çocuğu tutup önce havaya kaldırdı, sonra da onu sertçe yere bırakarak ellerini omuzlarına koydu ve eğilerek gözlerinin içine baktı. Gözlerini kısarak *homurdandı*. Konuşmadığı için hiç bu kadar deliye dönmemişti. Çocukla tartışamaz, ne yapmak istediğini anlatıp *söz dinlemesini* sağlayamazdı ve bu yüzden de homurdanmakla yetinmek zorundaydı. Çocuğun kendisinden korkması, köpeği kurtarmaya çalışırken boğulmasından daha iyiydi.

Indio yutkundu.

Apollo gözünü çocuktan ayırmadan bir adım gerileyip çizmelerini, yeleğini ve gömleğini çıkardı. Bir anlık bir tereddütle çocuğa şüpheli bir bakış fırlattı.

Indio başını eğdi. “Evet. *Lütfen*. Lütfen ona yardım edin.”

Apollo daha fazla beklemeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla suya girdi. Yavru köpek yeniden su yüzüne çıkmıştı ancak yüzmek yerine panik içinde çırpınıyordu.

Apollo hayvanı ensesindeki tüylerinden tuttuğu gibi suyun içinden çıkardı. Köpek incecik kuyruğundan ve kulaklarından sular süzülerek çaresiz bir halde havadaydı. Apollo dönüp kıyıya çıktı.

Çocuk, Apollo’nun onu durdurduğu yerden bir adım dahi kıpırdamamıştı. Adamı dikkatle izliyordu.

Adam gömleğini yerden alıp titreyen taziye sardı ve hayvancığı çocuğa uzattı.

Indio gözünde yaşlarla köpeği göğsüne sakladığı sırada inleyen köpek çocuğun çenesini yalamaya başladı. Indio bakışlarını kucağındaki köpekten ayırıp Apollo’ya baktı. “Teşekkür ederim.”

Daffodil öksürdü, boğulur gibi oldu ve küçücük ağzını açıp az önce yuttuğu suyu gömleğin üzerine kustı.

Apollo yüzünü ekşitti.

Dönüp içinde öğle yemeğini taşıdığı bez çantayı buldu. Neyse ki not defterini daha önce onun içine koyduğundan en azından o ıslanmaktan kurtulmuştu. Apollo diz çöküp çantanın içini karıştırdığı sırada titredi. Yemeğini yemişti –kıymalı börek– ve kalanını da bir beze sarmıştı. Elindeki küçük paketle doğrulduğunda küçük köpek hemen sahibinin kollarının üzerinden eğilerek bez parçasını hevesle koklamaya başladı. Apollo bezi açtı ve börekten bir parça kopararak köpeğe uzattı. Daffodil böreği Apollo’nun parmaklarının arasından kaparak yuttu.

Apollo az kalsın gülecekti.

“Hamura bayılır,” dedi çocuk çekingen bir şekilde.

Apollo başını onaylarcasına salladı ve Daffodil’e börekten bir parça daha verdi.

“Tabii ki ekmeği ve sosisi ve tavuğu ve yeşil fasulyeyi ve elmayı ve peyniri de çok seviyor,” diye devam etti Indio. Demek o kadar da çekingen değildi. “Bir keresinde ona kuru üzüm bile vermiştim. Onu sevmedi. Bu sizin akşam yemeğiniz mi?”

Apollo cevap vermeden böreğin son parçasını da köpeğe yedirdi. Hayvancık onu da yuttuktan sonra adamın elini koklamaya, kırıntı kaldı mı diye bakınmaya başladı. Az önceki beklenmedik yüzme olayını çoktan unutmuş gibiydi.

“Yemeğinizi ona vermeniz çok nazık bir davranış,” dedi Indio, Daffodil’in başını okşayarak. “Siz... siz köpekleri sever misiniz?”

Apollo çocuğa baktı. Indio ona umut dolu gözlerle bakıyordu, Apollo o anda ilk defa çocuğun gözlerinin farklı renklerde olduğunu fark etti: Sağ gözü maviydi, sol gözü ise yeşil. Arkasını dönüp elindeki bezi çantaya koydu.

“Daffodil’i bana Edwin amca verdi. Onu bir kâğıt oyununda kazandı. Annem köpekler için bahse girmenin çok saçma olduğunu söyler. Daff, İtalyan bir tazi ama buraya İtalya’dan gel-

medi. Annem İtalyanların da zayıf yavru köpeklerle benzediğini söyler. Ona Daffodil¹ adını verdim çünkü o benim en sevdiğim ve de en güzel bulduğum çiçektir. Daffodil bunu bilmediği için sorun etmiyor,” dedi Indio üzgünce. Apollo doğruldu.

Daffodil kıvranmaya başlayınca Indio onu yavaşça yere bıraktı. Tazı gömleğin kumaşının arasından kurtulduktan sonra silkindi ve çömelerek yere ve gömleğin bir kenarına çışını yaptı.

Apollo iç çekti. Gömleği yıkamak zorundaydı.

Indio da iç çekti. “Annem onu oturması ve en önemlisi de çağrılınca yanımıza gelmesi için eğitmem gerektiğini söyledi ama” –derin nefes aldı– “bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Apollo gülmemek için dudağını ısırıldı. Böreğin hepsini şimdiden bitirmiş olması kötü olmuştu. Çocuğa baktı.

Indio ona içtenlikle bakıyordu. “Benim adım Indio. Eski tiyatroda yaşıyorum.” Kolunu uzatarak tiyatronun olduğu yönü işaret etti. “Annem ve Maude da orada yaşıyorlar. Annem çok ünlü bir oyuncu. Maude da bizim hizmetçimiz.” Dudağını ısırıldı. “Siz konuşabiliyor musunuz?”

Apollo başını yavaşça hayır anlamında salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Indio ayakkabısının ucunu çamura batırıp kaşlarını çattı. “İsminiz nedir?”

Buna cevap veremezdi, öyle değil mi? Zaten işinin başına dönmesinin zamanı da gelmişti. Apollo keserini almak için uzanırken çocuğun bu hareket üzerine kaçmasını bekledi.

Ama Indio onun yolundan çekilmekle yetindi ve adamı ilgiyle izlemeye devam etti. Daffodil onlardan birkaç metre uzaklaşmış, çamuru kazmakla meşguldü.

Apollo ıslanmış ve havanın etkisiyle de üşümüştü ama çalışmak, bu sorunu kısa sürede çözebilirdi. Keseri yeniden savurarak sertçe ağaç kütüğüne sapladı.

1 (İngilizce) Nergis çiçeği. (ç.n.)

“Sizi Caliban diye çağıracağım,” dedi Indio, Apollo keseri tekrar havaya kaldırdığı sırada.

Apollo dönüp çocuğa baktı.

Indio çekinerek gülümsedi. “Bu, bir oyun kahramanının adı. Vahşi ve ıssız bir adada yaşayan bir büyücü. Adı Caliban, orada yaşıyor ama o *konuşabiliyor*. Ama o da sizin kadar iriydi, bu yüzden de ben düşündüm ki... Caliban.”

Açıklaması boyunca Apollo çocuğa çaresizce bakıyordu. Daffodil hapsirdikten sonra onlara baktı. Burnunun ucu çamurla kaplıydı.

Bu çocuğu geri çevirmek için onlarca geçerli sebebi vardı. Apollo gizleniyordu, başına bir ödül konmuştu, işlenebilecek en ağır suçtan aranıyordu. Çocuğun annesi de onu oğlunun yakınında görmek istemediğini açıkça belirtmişti. Üstelik dilsiz, sürekli çalışması gereken ve kaçak biri olarak çocuğa ne verebilirdi ki?

Ama Indio ona farklı renkteki gözleriyle, rüzgârdan kızarmış yanaklarıyla ve reddedilmesi imkânsız o tatlı, umut dolu bakışlarıyla gülümsüyordu. Yanlış olduğunu bile bile Apollo başını onaylarcasına salladı.

Caliban. *Fırtına* oyunundaki cahil dolandırıcı. Eh, daha kötüsü de olabilirdi.

Indio *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nı seçip ona Kış ismini de layık görebilirdi.

Üçüncü Bölüm

Siyah boğanın tüyleri lekesizdi, aynı anda hem olağanüstü bir güzelliğe sahipti hem de korkunçtu. Ağzını açarak insanların konuştuğu dili konuştu: “Buraya gelip adamı ele geçirdin ama bunun karşılığında bir bedel ödeyeceksin.”

Kral uykusundan uyandığında gördüğü tuhaf rüya karşısında hayrete düşse de bir daha o rüyayı düşünmedi...

– Minotor’dan

“Indio!”

Bir saat sonra Lily duraksayıp yanmış bahçede etrafına bakındı. Indio’yu tiyatronun içinde kapalı tutmaktan nefret ediyordu ama bu şekilde ortadan kaybolmaya devam ederse başka çaresi kalmayacaktı. Güneş yakında batacaktı. Bahçede küçük bir oğlan çocuğu için tehlike oluşturabilecek bir sürü şey vardı, ki buna dükün dün öğleden sonra oğluna gösterdiği ilgi de dahil değildi. Lily, Montgomery’nin Indio’nun gözleriyle ilgili yaptığı yorumdan hiç hoşlanmamıştı.

Hem de hiç.

O anda kapıldığı telaşla ellerini ağzının iki kenarına yerleştirerek yeniden seslendi. “Indio!”

Ah, Tanrım, Indio’nun iyi olmasını istiyordu. Çamura bulanmış bir halde, mutlu ve gülerek yanına dönmesini istiyordu.

Gölete doğru ilerledi. Anne olduktan sonra yeniden dua etmeyi öğrenmesi tuhaftı. Yıllar boyunca Tanrı'yı hiç düşünmemişti. Artık Indio'nun kısacık ömründe korktuğu anlarda kendini sessizce şunları fısıldarken buluyordu:

Ateşi düşsün.

Düşüşü ölümcül olmasın.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, atı önünden çektiğin için teşekkür ederim.

Suçiçeği olmasın, ne olursa olsun ama suçiçeği olmasın.

Ah, yüce Tanrım, kaybolmasına izin verme.

Kaybolmadı. Benim küçük cesur adamım, Indio'm kaybolmaz.

Lily adımlarını hızlandırdı ve yanmış böğürtlen dallarının arasında neredeyse koşmaya başladı. Onu bulduğunda bir daha dışarı çıkmasına izin vermeyecekti. Onu bulduğunda dizlerinin üzerine çöküp ona sımsıkı sarılacaktı. Poposuna bir şaplak atıp akşam yemeği vermeden yatağına gönderecekti.

Patikanın genişleyerek gölete uzanan açıklığına vardı-
ğında nefes nefeseydi. Yeniden seslenmek üzere ağzını açtı.

Ama onun yerine olduğu yerde kalakaldı.

Indio'nun canavarı oradaydı. Gölette arkası ona dönüktü.
Ve çırılçıplaktı.

Olduğu yerde donakalan Lily gözlerini kırptırdı. Gün sona ermek üzereyken bahçenin üzerine ani bir sessizlik çöktü. Adamın geniş omuzları kasılmış, başı ise sanki suyun içinde bir şey arıyormuş gibi öne eğikti. Belki de suyun üzerindeki kendi yansımasından büyülenmişti. Sudaki adamı görünce kendini tanımış mıydı yoksa gördüğü şey karşısında korkmuş muydu? Lily aniden acıma duygusu hissetti. Adam ne kendi iriliğinden ne de beynindeki sorundan ötürü sorumlu tutulabilirdi. Lily konuşmalı, orada olduğunu belli etmeliydi...

Dev. suyun altına dalınca tüm düşünceleri aklından uçur-
verdi.

Lily'nin ağız yarım açıldı.

Batan güneş bulut örtüsünün arasından sızarak göleti altın rengi ışıkla yıkıyor, adamın hareketlerinin su üzerinde yol açtığı dalgalardan yansıyor. Adam aniden sudan çıktı. Bu kez ona dönüktü. Omuz hizasındaki ıslak saçlarını yüzünden çekerken kol kasları belirginleşti. Havadaki pus suyun yüzeyinde kehribar rengi bir girdap oluşturarak adamın mermer gibi parlayan tenini sanki bu yerle bir olmuş bahçenin tanrısıymış gibi daha da güzelleştirdi. Lily'nin acıma duygusu buhar olup uçtu; başından beri yanlış izlenime kapıldığını fark etmesiyle yanıp küle döndü.

Adam...

Yutkundu.

Yüce Tanrım. *Muhteşemdi.*

Sular göğsünden dökülürken sertleşmiş göğüs uçlarının arasındaki koyu renkli parlak ıslak kılların içinden aşağılara, mükemmel göbek deliğinin üzerinden buğulu suyun altında gizlenmiş –ne yazık ki– bir sıra ıslak tüyün içine süzülüp gidiyordu.

Lily gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaldırınca dev adamın, canavarın doğrudan kendisine baktığını gördü.

Utanması gerekirdi. Bu adam zihinsel engelli biriydi ve Lily ona sanki kendisinin hissedebileceği bir şeye karşılık görebilecekmiş gibi bakıyordu... ne var ki adam o anda hiç de aptal gibi bakmıyordu. Hatta Lily'nin bakışlarından neredeyse *memnunmuş* gibi bir hali vardı.

Hiç de özürlü gibi görünmüyordu.

Ve o anda korkunç, *utanç verici* bir şey oldu: Lily ıslanıldığını hissetti.

Daha dün, hayatında gördüğü en yakışıklı adamla çay içmişti. Montgomery Dükü'nün asil elmacıkkemikleri, safir

mavisi gözleri ve parlak sarı saçları vardı ancak Lily'yi birazcık bile etkilememişti.

Oysa bu... Karmakarışık kahverengi saçları, hayvani omuzları, büyük ve kemikli burnu, geniş, çarpık ağzı ve gür kaşları olan bu *canavar*... Lily onu çekici buluyordu.

Belli ki kendine bir sevgili bulması gerekiyordu, hem de en kısa zamanda.

Adam kıyıya doğru yürümeye başladığı sırada boş ifadesi de geri döndü. Yoksa zekâ parıltısı hiç yokken Lily onu gördüğünü mü hayal etmişti?

Lily, adamın yaklaştığını görünce tiz bir sesle bağırdı ama ne yazık ki ona arkasını *dönmedi*.

Ahlaki açıdan hastalıklıydı –iğrenç kusurdu bu– çünkü bakışlarını başka yöne bir türlü çeviremiyordu. Adam kendisine doğru gelirken Lily gözlerini bacaklarının arasındaki o ıslak, siyah kıl yumağına indirdi. Kaslı bacaklarından sular süzülüyordu. O ilkel, erkeksi şehvetin etini görebiliyordu ve...

“Anne!”

Lily yerinde sıçradı ve elini zavallı, yıpranmış ve o anda durduğundan emin olduğu kalbine bastırarak hızla geri döndü.

“Indio!” diye bağırdı Lily nefes nefese. Haylaz oğlu çalışanların arasından çıkmak için tam da *bu* anı seçmişti. Lily'nin az önce geçtiği patikada duran çocuğun siyah kıvrıkcık saçına bir yaprak takılmıştı. Her zamankinden daha çamurlu görünen Daffodil kadının üstüne sıçrayıp pis patilerini elbisesinin üzerine koydu.

“Anne, Caliban akşam yemeğine bize gelebilir mi?” diye sordu Indio farklı renkteki gözlerini masumca kocaman açarak.

“Ben... *ne?*” diye sordu Lily güçsüzce.

“Caliban.” Indio annesinin arkasını işaret ediyordu.

Omzunun üzerinden bakınca Lily –hem rahatlayarak hem de hayal kırıklığına uğrayarak– adamın, yıpranmış pantolo-

nunun düğmelerini yavaşça iliklediğini gördü. Batan güneş ıslak omuzlarını resmeder gibiydi fakat büyük parmakları düğmelerin üzerinde oyalandı. Lily'nin onun gözlerinde gördüğünü sandığı zekâ belirtisi yok olup gitmişti. Hatta belki de hiç var olmamıştı.

Lily kaşlarını çatarak Indio'ya baktı. "Caliban mı? Caliban o mu?"

Oğlu başını onaylarcasına salladı. "Ona bu adı bugün verdim."

"Sen..." Lily başını salladı. Indio konuşmayı öğrendikten kısa bir süre sonra Lily oğlunun bir tartışmayı başlatmasına izin vermesinin büyük bir karışıklığa yol açabileceğini ve yedi yaşın üzerinde herhangi biri için anlaşılmasız bir hâl alabileceğini çoktan öğrenmişti. Bazen o karışıklığı hemen çözmekte yarar vardı. "Indio, akşam yemeği saati geldi ve Maude da bizi bekliyor. Haydi..."

"Lütfen?" Indio ona yaklaşıp elini tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldamak üzere annesini kendine doğru çekti. "Yiyecek hiçbir şeyi yok ve o benim *arkadaşım*."

"Ben..." Lily dönüp çaresizce Caliban'a baktı.

Gömleğini üzerine geçirmiş olan adam ona yarı açık ağızla bakıyordu. Onu izlerken adam... *erkeksi bölgesini*, tam da bir yarım akıllının yapacağı gibi gözle görünür bir biçimde kaşımaya başladı.

Lily gözlerini kıstı. Daha bir dakika önce hiç de yarım akıllı biri gibi görünmemişti. Belki de bunu hayal etmişti. Belki de düşüncelerine ortada olmayan bir gerekçe vererek kendi ilkel içgüdülerini örtbas etmek istemişti.

Ve belki de bu meseleyi gereğinden fazla irdeliyordu.

Indio'nun yalvaran suratına baktı ve kararını verdi. Doğrularak yüksek sesle konuştu. "Elbette hayatım, arkadaşını yemeğe davet edelim."

Arkasından boğulur gibi bir ses geldi ama Lily döndüğünde Caliban'ın yüzü tamamen ifadesizdi. Adam burnunu çekerek boğazını temizledi ve havuzun içine tükürdü –ıyy!–, sonra da eliyle ağzını sildi.

Lily gülümsedi. “Caliban? Yemek yemek ister misin? *Yemek?*” Elini kaşık tutuyormuş gibi ağzına götürdü ve çiğner gibi yaptı. “Yemek. Bizimle. Birlikte.” Arkasındaki yolu işaret etti. “Tiyatroda. Çok güzel yemeğimiz var!”

Abartılı mimikleri gülünçtü ve adam zihinsel engelli *değilse* Lily'nin bu tavrı rencide ediciydi. Ona yakından bakarken adamın çözülüp çözülmeceğini, yüz ifadesinin değişip değişmeyeceğini, aslında gayet normal bir zekâyâ sahip olduğunu bir şekilde gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu.

Fakat adamın yaptığı tek şey boş bir ifadeyle Lily'ye bakmak oldu.

Lily'nin bir erkeği yanlış yorumladığı ilk sefer kesinlikle değildi. İç geçirerek –ve hayal kırıklığı *hissetmediğine* dair kendi kendine telkinde bulunarak– yavaşça arkasını döndü.

Indio öne atılıp annesinin elini tutar gibi rahatlıkla adamın elini tuttu. “Haydi gel! Maude bize kızarmış piliç yaptı, yanında da sos ve börek var.”

Caliban önce çocuğa sonra da Lily'ye baktı.

Lily bir kaşını kaldırdı. Onu davet etmişti; tekrarlamayacaktı. Üstelik bir yarım akıllı için.

Yoksa o kahverengi gözlerin ardında başka bir şey mi vardı? Bir parıltı, meydan okumaya benzer bir kıvılcım? Lily anlayamadı. Zaten artık kendi algısından da emin olamıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Caliban başını yavaşça onaylarcasına salladı.

Lily döndü ve önünde koşturan Daffodil'le birlikte tiyatroya giden patıkaya girdi. Kalbi, o aptal, değişken varlık hızla atıyordu.

Enteresan olacaktı.

Bu çok kötü bir fikirdi.

Apollo, Lily Stump'ın peşinden giderken kadının yürürken sağa sola savrulan eteklerini izliyordu. Sırtı dimdikti fakat ensesi yumuşak ve korumasızdı, başının üzerinde topuz yaptığı saçından kurtulan koyu renk tutamlar bukleler halinde dökülüyordu. Dişlerini ensesine geçirerek yumuşak etinin ve teninin tuzlu tadına bakmak için hayvani bir dürtüye kapıldığını hissetti.

Apollo yutkunarak serin havanın utanç verici bir durumu engellemesine sevindi. Kadının yemek davetini kabul etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Bahçede çalıştığı süreçte müzisyenlerin galerisinin enkazında kurduğu kampta büyük bir parça böreği daha vardı. Yorgundu, her yeri ağrıyordu ve günün kirini ve terini temizlemek için yıkandıktan sonra henüz tam olarak kurumamıştı. Yeni yıkadığı gömleği ıslak ve rahatsız edici bir şekilde omuzlarına yapışıyordu.

Uğruna çalıştığı her şey –*her şey*–, biri onun gerçekte kim olduğunu öğrenirse yerle bir olacaktı.

Buna rağmen, küçük bir çocuğun elinden tutmuştu ve çocuğun kendisini çileden çıkaran annesinin peşinden gidiyordu. Belki yalnızdı. Ya da belki adımlarını hızlandıran şey, göletten çıktığı anda kadının kendisini izleyen gözlerinde gördüğü o ifadeydi. Bir kadının kendisine bu şekilde, hoşuna giden bir şey görmüş gibi bakmasının üzerinden uzun zaman –*çok* uzun zaman– geçmişti.

Sanki daha fazlasını ister gibiydi.

Apollon dört yılın büyük kısmını Bedlam'da, kokuşmuş bir hücrede duvara zincirlenmiş olarak geçirmişti. Geçen temmuz ayında oradan kaçmıştı ancak o zamandan beri gizleniyordu ve bu da istekli bir kadın bulmaya pek elverişli bir durum sayıl-

mazdı. Tabii bir de son dövölme olayı vardı; sesini kaybettiği olay. Hapishane gardiyanı pantolonuna uzanmıştı. Sonra da...

Şu an bunları düşünmeyecekti.

Derin bir nefes alarak utancını ve öfkesini bir kenara itti.

Indio ona baktı. "Caliban?"

Apollo çocuğun elini sıkıldığını fark etti. Elini gevşetti ve omuzlarını indirdi. Böylesine iri yarı bir adamın bu berbat korkuyu hissetmesi ne kadar da aptalcaydı. Bedlam'dan çıkmıştı artık. O lanet olası gardiyanın artık hiç kimse için bir tehlike yaratmayacağından da emin olmuştu.

Artık özgürdü.

Özgür.

Özgür.

Başını geriye atarak güneşin yerle bir olmuş bahçesinin ardında batarken alev rengi eteklerini gökyüzünün üzerine örtüşünü izledi. Tiyatronun ötesinde, yanıp kül olmuş ağaç tepelerinin arasından bakıldığında görkemli Thames'in parıltısı görülebiliyordu.

Burası bir zamanlar güzel bir eğlence bahçesiydi. İşi bittiğinde yine muhteşem bir eğlence bahçesi olacaktı, hatta eskisinden bile daha güzel olacaktı.

Fakat şu anda tiyatroya yaklaşıyorlardı.

Apollo tam zamanında, diğer bahçıvanların yanında takındığı yüz ifadesini takındı. Kapının hızla açılmasıyla ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın ellerini beline koyup açıklıkta durdu.

"Bu da ne böyle?" diye gürledi.

"Bu akşam yemeğe misafirimiz var," diye yanıtladı Bayan Stump. Kadın ona omuzunun üzerinden bir bakış attığı sırada Apollo onun gözlerinde yaramaz bir parıltı gördüğünü sandı. "Indio'nun canavarı. Gerçi Indio ona artık Caliban diye hitap ediyor."

“Caliban mı?” Maude gözlerini kısarak başını eğdi ve adamı baştan ayağa incelemeye koyuldu. “Evet, bunu görebiliyorum ama asıl bilmek istediğim şey onun burada, tiyatrodaki bizimle birlikte olmasının güvenli olup olmadığı.”

Apollo elinin çekıştırildiğini hissetti. Başını indirip bakınca Indio, “O iyi biri. Gerçekten,” diye fısıldadı.

“Gereksiz yere telaş yapma, Maude,” diye mırıldandı Bayan Stump o sırada.

“O benim arkadaşım,” diye açıkladı Indio ciddiyetle. “Üstelik bütün yemeğini Daff’a verdi.”

Kendi adını duyan köpek koşarak yanlarına geldi ve kendince yırtıcı bir hamle yaparak Apollo’nun pantolonunun yıpranmış paçasını çekştirmeye başladı.

“Hımm,” dedi Maude kupkuru bir sesle. “O halde içeri girseniz iyi olur.”

Indio eğilip Daffodil’i kucağına alarak Apollo’nun paçasını kurtardı. Daffodil hemen Indio’nun yüzünü yalamaya başladı. Çocuk gülerek Maude’un yanından geçti. Annesi Apollo’ya anlaşılabilir bir ifadeyle bakarak önünden gitmesi için ona başını salladı. Apollo başını eğip köhne tiyatroya girerken huzursuzluğunu bastırmaya çalışıyordu. Kadının, yalanını çözdüğünü düşünmek için bir sebep yoktu.

Bu binaya en son eğlence bahçesinin yandığı gece girmişti. Çok eski bir dostu olan Asa Makepeace, Bedlam’dan kaçtıktan sonra nerede olduğunu kimseye söylemeyeceğine güvendiği tek kişiydi. Bahçede yangın çıkmadan önce orada sadece bir gün saklanabilmişti. Sonra da yanan tiyatroya dumanın ve yıkıntının kokusu sinmişti.

Havada kömürleşmiş ahşabın kokusu kalmış olsa da bazı şeyler değişmişti. Belli ki Bayan Stump burayı daha rahat bir yer haline getirmek için elinden geleni yapmıştı; odanın ortasında bir masa ve sandalyeler vardı ve duvarda da parlak

elbiseler giymiş hanımların resmi asılıydı. Ocakta çatırdayan ateşin yakınında çamaşırların kuruması için bir askı gerilmişti. Biri örgü örüyor olmalıydı çünkü ocağın yanındaki bir sandalyenin üzerinde yarısı örülmüş bir çorap ve iki şiş, gri bir yün yumağına saplanmıştı. Küçük bir sehpanın üzerinde dağınık bir deste kâğıt, kapağı açılmış bir mürekkep kavanozu ve içinde çok sayıda tüy kalemi tutan kenarı kırık bir fincan vardı. Şömine rafının üzerinde ise Makepeace'inkinin aksine çalışan, oldukça çirkin, siyah-yeşil renkli emaye bir saat duruyordu. Şöminenin önünde son derece sade, mor bir kanepede vardı ve bir ayağının altı birkaç tuğlayla desteklenmişti.

Çok bir şey değildi –özellikle de şehre ilk geldiği zamanlarda genç bir delikanlıyken ve henüz itibarını kaybetmemişken gördüğü o gösterişli evlere hiç benzemiyordu– ama en azından bir yuva sıcaklığı vardı. Ve önemli olan da buydu.

“Ee?” dedi Maude, masadaki sandalyelerden birini işaret ederek. “Buyurun oturun, lordum.”

Apollo kısa bir an nefes alamadı. Fakat daha sonra bu şeref unvanının alay yollu söylendiğini anlayarak rahatladı. Başını onaylarcasına sallarken şaşkınlığını ele vermediğini umarak bir sandalye çekip oturdu.

Maude'un kaşları hâlâ çatıktı. “Nesi var? Konuşamıyor mu?”

“Hayır, konuşamıyor,” diyen İndio, Apollo'yu aptallık gösterisinden kurtardı.

“Ah.” Maude gözlerini kırptırdı. Belli ki şaşırmıştı. “Yoksa dilini mi kesmişler?”

“Maude!” diye bağırdı Bayan Stump. “Ne kadar korkunç bir varsayım bu. Dili var.” Lily'nin kaşları anlık bir endişeyle çatıldı. Dönüp Apollo'ya baktı. “Öyle değil mi?”

Apollo dürtüsüne engel olmaya bile kalkışmadan dilini çıkardı.

Indio'nun gülmesiyle Daffodil yeniden havlamaya başladı. Belli ki köpeğin neredeyse her duruma karşı verdiği ilk tepki buydu.

Bayan Stump uzunca bir süre yüzüne bakınca Apollo vücudunun ısınmaya başladığını fark etti. Yavaşça dilini geri çekerek ağzını kapadı ve olabildiğince anlamsız bir ifade takındı.

Kadın oflayarak hızla yerine oturdu.

"Gayet normal bir soruydu," diyerek kendini savundu Maude. "Madem dili çalışıyor, o zaman neden konuşamıyor? Bunu merak ediyorum sadece."

"Neden konuşamadığını bilmiyorum." Indio, Apollo'nun yanındaki sandalyeye yerleşti. "Ama bugün Daffodil'i boğulmaktan kurtardı."

"Ne?" Bayan Stump dilimlenmiş tavuğun olduğu tabağa uzanırken donakaldı. "Göletin yakınlarına gitmemen gerekiyordu, bunu biliyorsun, Indio."

"Ben göletin yakınlarında değildim," diye açıkladı Indio, çocuklara özgü çarpık bir mantıkla. "*Daff* oradaydı. Caliban suyun içine girip onu çıkardı ve gömleğine sardı. Sonra da Daff onun gömleğine kustu."

İki kadın da aynı anda dönüp gözucuyla Apollo'nun gömleğine baktılar.

Apollo kolunu kaldırıp gömleğinin hâlâ köpek kusmuğu kokup kokmadığına bakma arzusuna karşı koydu.

Bayan Stump gözlerini kırptı. "*Kusmak*, hoş bir kelime değil, Indio, bunu sana daha önce de söylemiştim."

"O zaman ne demem gerekiyor?" diye sordu Indio. Apollo'ya göre bu son derece mantıklı bir soruydu. "Şimdi biraz tavuk alabilir miyim?"

"Evet, elbette." Bayan Stump derisi çıtır çıtır ve kızarmış, sulu, yumuşak etli tavuğu kesip dağıtmaya başladı. "Aslında bu tür şeyleri yemek masasında konuşmamalıyız."

“Hiç mi?” diye sordu Indio şaşkınlıkla.

“Hiç,” diye yanıtladı annesi sertçe.

“Ama Daff geçen hafta yaptığı gibi yine bir solucan yerse, o zaman...”

“Daffodil gölete girdiğinde Caliban neden yakınınızdaydı?” diye sordu Bayan Stump yüksek sesle.

“Elindeki tuhaf görünümlü baltayla bir ağaç kütüğünü kesiyordu,” dedi Indio. Apollo çocuğa elindekinin bir *keser* olduğunu söylemek istiyordu ama onun yerine tavuğundan bir lokma aldı. “Daff’la birlikte yürüyorduk. Ama gölete *doğru* değil. Göletin yakınlarında *yürümüyorduk*.”

Apollo kadınlara bakınca yüzünü buruşturdu. İkisi de bu hikâyeyi yutmamışlardı.

“Öyleyse o bir bahçıvan.” Bayan Stump şarap kadehini alarak Apollo’yu olması gerekenden daha ilgili bir şekilde süzdü.

“O *herhangi* bir bahçıvan değil,” dedi Indio. “Diğer bahçıvanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyor.”

Apollo’nun ısırdığı tavuk parçası neredeyse nefes borusuna kaçacaktı. Boğulacak gibi olunca Bayan Stump sırtına sertçe vurdu.

“Öyle mi?” diye sordu Lily, Apollo’ya imalı bir bakış atarak.

Bu çocuk bunu nereden biliyordu? Diğer bahçıvanlar bile bahçenin tasarımını kendisinin yaptığını bilmiyorlardı. Ağır anlayan ama çalışkan bir adam olan Herring adındaki baş bahçıvana yazılı talimatlar bırakmak gibi oldukça karmaşık bir yöntemi vardı. Böylece bahçıvanlar işverenlerinin, gözlelerinin önünde çalıştığının farkında değildi.

“Bunu nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Maude ilgiyle.

Apollo bileğini çevirip tabağını yere düşürdü. Aslında kızarmış tavuğu heba etmişti ama o anda başka çaresi yoktu. Yere düşen tabak paramparça oldu ve tavuk suyu ile et etrafa saçıldı. Daffodil hemen gelip yerdeki tavuk parçalarını silip

süpürmeye koyulduğunda Indio ve Maude da onun tabağın kırıklarını yemesine engel olmaya çalışıyorlardı.

O hengâmede Apollo başını kaldırınca Bayan Stump'la göz göze geldi. Kadının yeşil gözleri şüpheyle kısılmıştı ve Apollo o anda belli belirsiz ve ilkel bir ürperti hissetti.

Bu his basit bir korku da olabilirdi ama Apollo biraz düşününce bunun çok ama çok daha tehlikeli bir şey olduğunu fark etti.

Maude ve Indio bağırarak Daffodil'le ve yerdeki karışıklıkla uğraşırken Lily kıpırdamadan adamın kahverengi gözlerine bakıyordu. Bu gözler ne kahve ne çikolata ne de Çin'de üretilip küçük kırmızı paketlerin içinde getirilen ama Lily'nin artık almaya parasının yetmediği o güzel çayın rengindeydi. Hayır, Caliban'ın gözleri herhangi bir lezzetli içeceğe benzemiyordu. Sadece *kahverengiydi*. Aptal bir hayvanınki gibi sıkıcı ve sönüktü.

Ancak...

Bugüne kadar bir erkekte gördüğü en gür kirpiklerle çevriliydi: kısa, siyah, kalınlardı ve kendilerine has olağanüstü bir çekiciliği vardı. Bunu daha önce nasıl fark edememişti? Caliban'ın gözleri kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi.

Fakat asıl rahatsız edici olan, o çamur renginin derinliklerinde Lily'nin nefesini tutmasına neden olan bir parıltı olmasıydı. Bu, zekâ parıltısıydı ve Lily'yi korkutuyordu. Çünkü eğer Indio haklıysa, eğer bu adam –bu *yabancı*– sadece sıradan bir bahçıvan değilse ve diğer bahçıvanlardan sorumluyorsa, o zaman ilk başta sandığı kişi değildi. Birdenbire onun ne kadar iri yarı ve ne kadar *erkeksi* olduğunu fark etti. Küçük bir çocukla ve yaşlı bir kadınla birlikte evindeydi ve kadının herhangi bir savunması yoktu.

Böylesine iri bir adamın ne gibi zararlara yol açabileceğini gayet iyi biliyordu.

Indio, Caliban'la arasına otururken Lily titrek ve derin bir nefes aldı.

Indio dev adama eğilip fısıldadı: "Benimkinden yiyebilirsin."

Lily yutkunarak endişesini kontrol altına aldı. Belki de çocuk gördüğü bir şeyi yanlış anlamıştı. Bir dilsizin baş bahçıvan olmasına olanak yoktu, öyle değil mi? Caliban'ın onunla ilk karşılaştığı anda düşündüğünden daha farklı biri olmadığına emindi.

"Sorun değil, Indio," dedi Lily sakince. "Maude ona yeni bir tabak verebilir."

Eski dadısı Lily'ye hızlı bir bakış fırlattı ancak bir şey söylemeden sahip oldukları son tabağı getirerek içini doldurmaya başladı.

Lily şarap kadehine uzanırken temkinli bir tonda, "Indio," dedi. İştahı tamamen kapanmıştı. "Daffodil'in gölete nasıl düştüğünü anlatır mısın bana?"

Küçük çocuk burnunu buruşturdu. "Şey, biz yürüyorduk, yani ben ve Daff, sonra Daff birdenbire kaydı."

Lily bekledi ancak Indio ona şüpheli bir masumiyetle bakmaya devam ediyordu.

"Indio," diye söze girdiği anda oğlu hızla yeniden konuşmaya başladı.

"Gerçekten çok hızlı davrandı. Caliban. Daff'ı suyun içinden şey gibi... ee... boğulmuş bir sıçan gibi çıkardı. Üzgünüm, Daff."

Indio özür dilercesine köpeğe baktı. Aslında buna hiç gerek yoktu çünkü Daffodil o sırada sahibiyile ilgilenmiyordu bile. Caliban'ın sandalyesinin altında oturuyordu. Belli ki küçük beyni Caliban'ın, Gökten Yağan Yemeklerin Tanrısı olduğuna karar vermişti.

"Hımm," diye mırıldandı Lily. "Bunun bir daha olmaya-
cağını düşünüyorum?"

"Hayır, anne," dedi Indio başını öne eğerek.

“Indio.”

Çocuk başını kaldırıp güzel gözlerinde yalvaran bir ifadeyle annesine baktı.

Lily kalbinin yumuşamasına izin vermedi. “Ciddiyim. Yanında Daffodil olsun ya da olmasın, bir daha o göletin yakınlarına gitmeni istemiyorum.” Derin bir nefes aldı ve sesini biraz yumuşatarak devam etti. “Caliban orada olup Daffodil’i kurtarmasaydı neler olurdu bir düşün lütfen.”

Indio küçük patisini Caliban’ın sert bacağına koymuş olan köpeğe baktı ve yutkundu. “Evet, anne. Oraya bir daha gitmeyeceğim.”

“Güzel.” Lily tuttuğu nefesini bıraktı. Bir dahaki sefere su baştan çıkarıcı cazibesiyle onu davet ettiğinde Indio’nun, bu sözünü hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyordu ama öyle umuyordu. Özellikle daha neşeli konuştu: “Bugün başka neler yaptın? Seni öğle yemeğinden beri görmediğime yemin edebilirim.”

“Daff”la birlikte çay saatinde eve dönmüştük. Hatırlamıyor musun?” Indio bacaklarını sandalyenin üzerine çekerek diz çöktü; günün birinde Lily’nin son vermesi gereken alışkanlıklardan biriydi. “Sen de yazı yazıyordun...”

Çocuk birdenbire susarak suçlu bir ifadeyle yanındaki dev adama baktı. Neyse ki Caliban o sırada Maude’un hazırladığı leziz böreklerden birinin tadına bakıyordu ve konuşulanlarla ilgileniyormuş gibi bir hali yoktu.

“Hımm,” diye mırıldandı Lily, Indio’yu düştüğü durumdan kurtararak. “Peki, ondan sonra ne yaptın?”

“Eski müzisyenler galerisine gittik ama,” dedi ve annesinin kaşlarının çatıldığını görünce, “içeri girmedik,” diye hızlıca ekledi. “Sonra Daff bir kurbağa buldu.”

Lily telaşla köpeğe baktı. Daffodil’in şimdi iki patisi de Caliban’ın bacağındaydı ve adama yalvaran bakışlarla bakı-

yordu. Bu köpek gerçekten de çok şımartılmıştı. “Onu yakalamadı, öyle değil mi?”

Daffodil son zamanlarda sürekli iğrenç şeylerin yenilebilir olduğunu düşünüyordu.

“Hayır,” dedi Indio üzgünce. “Kaçtı. Ama bir cırcırböceği yakaladık. Onu bir kafesin içinde tutup beslemek istiyordum ama Daffodil hemen yuttu. Bunu neden yaptı bilmiyorum. Tadını da pek beğenmiş gibi görünmedi.”

Maude burnundan soludu. “Kusmasının nedeni bu olabilir.”

“Kusmak demiyoruz,” diye mırıldandı Lily alçak sesle.

Maude gözlerini devirdi. “Öğürmek kelimesini mi tercih edersin?”

“Bu konuyu yemek masasında hiç konuşmamayı tercih ederim ama belli ki kimsenin beni fazla önemseydiği yok.” Lily, Indio’ya döndü. “Hadi bakalım, yemeğin bittiğine göre artık banyo vakti gelmiş demektir.”

“Annee,” diye sızlandı Indio, her çocuğun temizlik söz konusu olduğunda takındığı hayal kırıklığı dolu sesiyle. “Ama Caliban’ın yemeği daha bitmedi.”

Lily gergince gülümsedi. “Eminim burada Maude’la idare edebilir.”

“Sen de daha bitirmedin,” diye ısrar etti çocuk.

“Ben yemeğimin geri kalanını daha sonra yiyeceğim.”

Lily yemekten uzun zaman önce ısınması için bırakılmış çaydanlığın durduğu küçük ocağın başına gitti. İçindeki su usulca kaynıyordu. Eline aldığı bezle çaydanlığın sapına uzandı fakat başka, çok daha büyük bir el ondan önce davrandı.

Lily yerinde hafifçe sıçrayarak fal taşı gibi açılan gözleriyle Caliban’ın kaynayan çaydanlığı incecik bir ağaç dalını kaldırır gibi kaldırışını izledi. Hiç değilse avucunu bir bezle ısıdan korumayı akıl etmişti.

Lily kendini toparlayınca dek ifadesiz bir yüzle baktı ona.

“Buraya.” Temkinli adımlarla adamın iri gövdesinin etrafında dolaşarak onu küçük yatak odasına yönlendirdi. Yatağın yanına konulmuş küçük bir teneke leğen ve yanında eski bez parçaları duruyordu. Leğen yarısına kadar soğuk suyla doldurulmuştu. “Bunun içine dökebilirsiniz.”

Apollo çaydanlığın altını tutmak için gömleğini kaldırdığında Lily onun çarpıcı karnını gördü.

Telaşla bakışlarını çevirirken yanaklarına sıcak bastı.

“Anne?” Indio kapıda duruyordu.

“İçeri gel,” dedi kadın sertçe, sonra da adama döndü. “Yardımanın için teşekkür ederim. Artık masaya dönebilirsiniz.”

Apollo tek kelime etmeden dönüp odadan çıktı ve kapıyı kapadı.

Indio tek parmağını suyun içine daldırarak küçük girdaplar oluştuyordu. “Caliban’la neden öyle konuşuyorsun?”

Yanlarına gelen Daffodil ön patilerini leğenin kenarına yaslayıp içine baktı.

“Nasıl konuşuyorum?” diye sordu Lily dalgınca. Kollarını sıvayıp suyun sıcaklığını dirseğiyle kontrol ederek ne çok sıcak ne de çok soğuk olmadığından emin oldu. Küvet dedikleri şey alçak bir leğenden ibaretti aslında. Kendisi de ancak ayakta durarak ya da içinde çömelerek yıkanabiliyordu ama Lily satmak zorunda kaldıkları büyük bakır küveti özlüyordu.

“Sanki seni anlamıyormuş gibi,” dedi Indio.

“Soyunmaya başla,” diye hatırlattı Lily.

Indio derin bir iç çekti. “Seni *anlayabiliyor*.”

Lily ellerini kalçalarına koyup bir kaşını kaldırdı.

“Caliban akıllı biri,” diye ısrar eden Indio’nun sesi başının üzerinden çektiği gömleğin altından biraz boğuk çıkmıştı. Gömleği tamamen çıkarınca saçları havaya dikildi. Annesine baktı.

Lily dudaklarını ısırды. “Bunu nereden biliyorsun?”

Indio omuz silkti ve yere oturup çoraplarını çıkardı. “Biliyorum işte.”

Lily kaşlarını çatarak düşündü. Caliban, Lily’nin onu ilk gördüğü anda kendini yarım akıllı biri gibi göstermişti. Bu kandırmaca mıydı? Eğer öyleyse, neden?..

“Anne,” dedi oğlu, yedi yaşındaki bir çocuğun sabırsızlığıyla. Lily daldığı sırada çocuk külotu dışında her şeyini çıkarmıştı.

“Evet, canım.”

“Artık kendi başıma yıkanacak kadar büyüdüm.”

Bu aslında tartışmalı bir durumdu çünkü Indio belli başlı yerlerini –mesela ayaklarını– yıkayabilse de boynu, yüzü ve dirsekleri gibi *diğer her yerini* unutmak gibi bir eğilimi vardı.

Fakat Lily iç çekerek oğlunun yanağına bir öpücük konurdu. “Öyleyse birkaç dakika sonra yeniden gelirim, olur mu?”

“Evet, lütfen,” dedi çocuk külotunu indirerek.

Indio suya girer girmez Daffodil külotuna saldırdı.

Lily odanın kapısını açtı. “Maude, rica etsem...”

Sustu. Maude ortalıkta yoktu ama Caliban odanın diğer tarafında durmuş, Lily’nin yazdığı oyunun bir sayfasını ateşin üzerinde tutuyordu. Bakışları dikkatli, kaşları hafifçe çatıktı ve elinde tuttuğu sayfayı *okuyabildiği* apaçık ortadaydı.

Lily kapıyı sessizce kapadı ve kalbi hızla atmaya başladığı sırada kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bir kaşını kaldırdı. “Kimsin sen?”

Dördüncü Bölüm

Dokuz ay sonra kraliçe kralın ilk çocuğunu dünyaya getirmiş.

*Ne var ki doğan çocuğun korkunç bir görünümü varmış;
bir boğaninkine benzeyen başı, omuzları ve kuyruğu varken
bedeninin geri kalanı insana ait, teni ise simsiyahmış. Kraliçe
kanlı bacaklarının arasına, doğurduğu canavara baktığında
aklını kaçırmış ve ömür boyu tam olarak kendine gelememiş...*

– Minotor’dan

Apollo yavaşça dönerek boş bir ifadeyle Bayan Stump’a baktı. Oyunun –Lily’nin yazmış olduğunu düşündüğü oyunun– nüktedanlığı onu öylesine etkilemişti ki kapının açıldığını bile çok geç olana dek duymamıştı. Belki de kadının söyleyeceklerine hiç tepki vermezse...

Lily kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben aptal değilim, biliyorsun değil mi? Onu okuyabiliyorsan,” –başıyla Apollo’nun elindeki kâğıdı işaret etti– “yarım akıllı biri değilsin demektir. Kimsin ve neden dilsiz bir aptal rolünü oynuyorsun?”

Pekâlâ, nasılsa anlamsız bir çabaydı, üstelik pek akıllıca sayılmazdı. Apollo elindeki kâğıdı küçük sehpanın üzerine bıraktı ve kendisi de kollarını göğsünde kavuşturarak kadına baktı. Lily ne düşünürse düşünsün, Apollo *gerçekten* konuşmıyordu.

Lily kaşlarını çattı; bu kadar ufak tefek birine göre korkutucu bir yüz ifadesi vardı. “Söyle bana. Alacaklılarından falan mı saklanıyorsun? Adın ne?”

Gerçeğe tehlikeli biçimde yaklaşmıştı. Hayal gücü iyice coşmadan, dikkatini başka yöne çekmesi en iyisi olacaktı. İç geçirerek kollarını açtı ve cebinden not defterini çıkardı. Boş bir sayfa açıp, *Konuşamıyorum*, yazdı.

Defteri Lily’ye uzattı.

Lily deftere bakıp burnundan soludu. “Gerçekten mi?”

Apollo başını onaylarcasına salladıktan sonra elini uzatıp defteri geri istedi.

Lily defteri ona verdi. “Hiç değilse adını söyle bana,” dedi.

Apollo yeniden bir şeyler yazıp defteri Lily’ye gösterdi. *Caliban yeterli olur.*

Lily onun yazdıklarını okurken kaşlarını çattı. “Gerçekten konuşamıyor musun?” Başını kaldırdı. Sesi şimdi daha yumuşak, daha ilgiliydi. Defteri Apollo’ya geri uzattı.

Apollo yazarken başını iki yana salladı. *Sana ve sevdiklerine zarar vermek niyetinde değilim.*

Başını kaldırdığında Lily’nin kendisini dikkatle izlediğini gördü ve bir an hareketsiz kaldı. Kadının yosun yeşili gözlerinde mum ışığının yansımaları gördü, ışık gözlerinin derinliklerinde parılıyordu ve Apollo o anda onun ne kadar güzel olduğunu fark etti. Yumuşak yanaklar ve dolgun dudaklarla alışılagelmiş türden bir güzellik değildi bu. Kadının sivri, küçük çenesi ile açık yeşil gözlerinden adeta fışkıran zekâsı büyüleyiciydi.

Başka bir hayatta –onu kendi unvanıyla ya da zekâsıyla etkileyebileceği bir hayatta– olmayı diledi.

Gözlerini kısarak elindeki deftere baktı. Sayfa parmaklarının altında buruşmuştu. Saklanıyordu ve unvanının bu

koşullar altında hiçbir anlamı yoktu, üstelik *konusamıyordu bile*.

Lily not defterine yazdıklarını okumak için başını uzattı. Apollo'nun aklından geçenlerin farkında bile değildi ve bir an ona fazla yaklaştı.

Adam onun saçının kokusunu içine çekti; portakal ve karanfil kokuyordu.

Lily bakışlarını kaldırıp birdenbire ihtiyatlı davranarak bir adım geriye çekildi. "Neden burada olduğunu hâlâ söylemedin."

Apollo derin bir iç çekti. *Indio doğru söylüyordu; ben bir bahçıvanım*.

Lily defteri alıp okudu, sonra da Apollo onu durdurmaya fırsat bulamadan sayfaları geriye doğru çevirmeye başladı.

"Sen yalnızca basit bir bahçıvan değilsin, değil mi?" Eski püskü kanepenin üzerine otururken mobilyanın ne kadar sallandığının farkında bile değil gibiydi.

Apollo kırılgan mobilyayı kendi ağırlığıyla daha fazla tehlikeye atmayacaktı. Yuvarlak masanın başına gidip sandalyelerden birini alarak geri döndü. Lily o sırada Apollo'nun, arka planda köprü olan gölet için çizdiği taslağı inceliyordu. Apollo sandalyesini Lily'nin karşısına koyup oturdu.

Kadın sayfayı yavaşça çevirerek parmaklarını bir sonrakî çizimin üzerinde gezdirdi: bir süs havuzunun çizimiydi. "Bunlar çok güzel. İşin bitince bahçe gerçekten de böyle mi görünecek?"

Apollo, Lily'nin ona bakmasını bekledi, ardından başını onaylarcasına salladı.

Lily başka bir sayfaya geçtiğinde kaşlarını çattı. Sayfada köprünün ayağındaki geniş gövdeli yontulmamış meşe ağacı vardı. "Anlamıyorum. Bay Harte seni nasıl buldu? Londra'da senin gibi yetenekli, dilsiz bir bahçıvan olsa bilirdim."

Bu soruyu kendini ele vermeden yanıtlamasının bir yolu yoktu. Lily bir saniye kadar bekledikten sonra bir sonraki sayfaya geçti. Gördüğü çizim dikkatini çekti, defteri çevirerek yakından incelemeye başladı. “Nedir bu?”

Açık duran not defterinin iki sayfasına çizilmiş paralel çizgilerin bazıları kesişiyor, bazılarıysa hiçbir yere ulaşmıyordu. İçlerinden bazıları dalgalıydı. Bazı yerlerde çizgilerin arasına daireler ve kareler serpiştirilmişti.

Apollo ona doğru eğilip portakal ve karanfil kokusunu içine çekerek sayfanın kenarına *labirent*, yazdı.

“Ah! Ah, anladım.” Başını eğerek krokiye baktı. “Ama bunlar nedir?” Önce bir daireyi, sonra da kareyi işaret etti.

Dekoratif yapılar: Sevgililerin oturabileceği yerler ya da selaleler. İzlemesi keyif veren şeyler.

“Peki ya bunlar?” Lily parmağını dalgalı çizgilerin üzerinde gezdirdi.

Apollo hızlıca nefes aldı, kadının ilgisi onu heyecanlandırıyor fakat konuşarak anlatamadığı için öfkeleniyordu.

Aceleyle uzanarak Lily’nin elindeki not defterinin sayfalarını çevirdi. Temiz bir sayfa bulup kopardı ve labirent çizimine döndü. Dizinin üzerinde hızlıca yazarken kalem sayfayı deiecek gibi oluyordu. *Dalgalı çizgiler, çitlerin yangından sonra kurtarabildiğim bölümleri. Hâlâ canlı olan bitkiler.*

Apollo ona yazdıklarını gösterdi, kaşlarını çatıp okuyan kadını bekledi ve Lily başını kaldırdığında bir şey söylemesine fırsat vermeden kâğıdı ondan aldı.

Kesintisiz çizgiler yeni dikilen bitkileri temsil ediyor. Labirent bahçenin yeni merkezi olacak. Bir tarafında gölet, diğer tarafında da tiyatro yer alacak böylece tiyatrodan oturanlar labirentin üzerinden ilerideki göleti görebilecekler. Tiyatronun içinde izleme noktaları da olacak, bu şekilde ziyaretçiler hem labirenti hem de içindekileri izleyebilecekler. Bu çok...

Tam o anda elindeki kalem, sonunda kâğıdı delip geçti. Apollo sinirlenerek yumruğunu sıktı. Kelimeler içinden dolup taşıyordu.

İnce, serin ve rahatlatıcı parmaklar kendi yumruğunu kavradı.

Apollo başını kaldırdı.

“Çok güzel,” dedi Lily. “Çok güzel olacak.”

Apollo’nun nefesi ciğerlerinde takılı kaldı sanki. Lily’nin gözleri o kadar büyük, bakışları o kadar içtendi ve Apollo’nun gizli, üstünkörü çizimleri karşısında o kadar büyülenmişti ki... Bugüne dek çok az kişi yaptıklarıyla ilgilenmişti; Asa bile bahçeyle ilgili planlarını anlatmaya başladığında birkaç dakika geçmeden huzursuzlanmaya başladı.

Bu güzel kadınsa ona bir büyücüymüş gibi bakıyordu.

Apollo kadının, bu ilgisinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu farkında olup olmadığını merak etti.

Lily gözlerini kırptı ve sanki düşüncelerini gereğinden fazla belli etmişçesine geri çekildi. “Ve büyüleyici. Ve harika. Labirentinde gezinmeyi dört gözle bekliyorum, gerçi asla çözemeyeceğimden eminim. Bulmacalarda berbatım. Sanırım yanımda bir rehber getirmem gerekir. Belki de...”

Dış kapının bir anda açılmasıyla Lily oturduğu yerden ayağa fırladı. “Ah, Maude, nerelerdeydin?”

“Balıkçının bana sözünü verdiği yılanbalıklarını almak için limana inmiştim.” Maude elindeki sepeti –içinde az önce sözünü ettiği yılanbalıkları olmalıydı– masanın üzerine bıraktı. “Yoksa beni özledin mi?” Apollo’nun Lily’den geri aldığı not defterine bakınca kaşları kalktı. “Nedir o?”

Bayan Stump adama imalı bir bakış attı. “Caliban düşünmemizi istediğinin yarısı kadar bile aptal değil.”

“Konuşabiliyor muymuş?”

İki kadın da ona bakınca Apollo ensesinin yandığını hissetti.

“Hayır, konuşamıyor.” Bayan Stump boğazını temizledi. “İndio yıkıyor. Kulaklarını yıkaması gerektiğini hatırladımı veya yine yeri ıslattı mı diye baksam iyi olacak.”

Aceleyle arka odaya yöneldi.

Maude yılanbalıklarını sepetten çıkarmaya koyuldu. “Bulaşık yıkayabilmek için nehirden biraz su taşıdım. Kova kapının yanında, içeri alabilir misin?”

Apollo not defterini cebine koyup suyu almak üzere dışarı çıktı. Suya ihtiyaçları olduğunu bilseydi önceden nehre gitmeyi teklif ederdi.

Suyun ısınması için kovayı ateşin yakınına bırakırken yaşlı kadının kendisini izlediğinin farkındaydı.

Arkasını döndüğünde kadının keskin bakışıyla olduğu yerde kaldı. “Dilin var ve Lily’nin söylediğine göre aptal da değilsin, bu durumda neden konuşmadığını söylemenin bir mahsuru var mı?”

Apollo ağzını açtı; dokuz ay sonrasında bile otomatik olarak verdiği bir tepkiydi bu. Ne de olsa yirmi sekiz yıl boyunca ağzını açtığında herhangi bir tereddüdü ya da çabası olmaksızın konuşabilmişti. O kadar basitti ki. İnsanları hayvanlardan ayıran sıradan, günlük bir şeydi konuşmak.

Şimdiyse bunu –belki de sonsuza dek– kaybetmişti.

Ağzını açtı ve ne yapacağını bilemeden günler, hatta haftalar boyunca yaptığı gibi yeniden konuşmayı denedi ancak elde edebildiği tek şey şiddetli bir boğaz ağrısı oldu. O günü, çizmenin sert bir darbeye boynuna indiği ve Bedlam’daki gardiyanın üzerine eğilerek kendisine cehennemi vaat ettiği anı düşündüğünde boğazının kapandığını; her türlü umuttan, insanlıktan ve *konusmanın* gücünden yoksun kaldığını yeniden hissetti.

“Maude!” Bayan Stump geri gelmişti ve Apollo’nun, kadının o anda yüzünde ne gördüğüne dair en ufak bir fikri

yoktu fakat hizmetçi kadına kaşlarını çatmış, sertçe bakıyordu. “Onu sıkıştırmaktan vazgeç lütfen. Konuşamıyor işte. Belki de nedeninin hiçbir önemi yoktur.”

Kendini zayıf hissetmesine neden olsa da Apollo onun savunmasına minnettardı. Bir yanı kendi korkaklığına sövüyordu. Bir adam –konuşma yetisi olmayan bir adam bile– bir kadının eteklerinin arkasına saklanmamalıydı. Başını eğdi ve iki kadının da bakışlarından kaçınarak kapıya ilerledi. Bu bir hataydı; bunu başından beri biliyordu. Buraya gelme, sanki hâlâ normal biriymiş gibi başkalarıyla iletişim kurma arzusuna boyun eğmemeliydi.

Apollo kapıya ilerlerken küçük, ıslak bir el onu yakalayınca o kadar huzursuz oldu ki az kalsın elini çekecekti.

Ancak tam zamanında hatırlayarak durdu.

Indio başını kaldırmış ona bakarken ıslak buklelerinden geceliğinin üzerine sular damlıyordu. Çocuğun kaşları çatıktı ama gözlerinde kırgınlık vardı. “Gidiyor musun?”

Apollo başını evet anlamında salladı.

“Ah.” Indio Apollo’nun elini bırakıp altdudağını ısırdı. “Yine gelecek misin? Daff gelmeni istiyor.”

Daffodil’in şöminenin yanında uyuklamasına bakılırsa bu pek olası değildi.

Apollo nasıl cevap vereceğini bilemeyerek kaşlarını çatdı. Buraya bir daha gelmemeliydi. Kendisi için tehlikeliydi ve bu yalnızca kimliğinin açığa çıkmasıyla sınırlı değildi.

“Lütfen gel.” Bayan Stump’ın sesi sakindi ama Apollo ona bakınca bakışlarındaki kararlılığı gördü.

Kadının yeşil gözlerine bir süre baktıktan sonra çocuğa dönüp başını onaylarcasına salladı.

Aldığı tepki ani ve de sarsıcıydı. Indio’nun yüzünü geniş bir gülümseme kapladı ve ona sarılmak istercesine öne atıldı fakat Apollo son anda geri çekilerek ona elini uzattı.

Avucunun içinde kaybolan minik eli yedi yaşında, ıslak gecelikli ve çıplak ayaklı bir çocuğun değil de bir dükün kadife eldiveninin içindeki elymiş gibi sıktı.

Bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama sonunda yapabildiği tek şey başını bir kez daha sallayarak kapıdan çıkmak oldu.

Tam o sırada yaşlı hizmetçinin Bayan Stump'a söylediği o cümleyi duydu: "Sen bir aptalsın."

Ertesi gün öğleden sonra Lily esprili bir diyalog yazarken kişinin bunu *yazabilmesi* için önce kendisinin esprili *olması* gerektiğini düşünüyordu.

Oysa kendini ancak o anda bir sineğin peşinde koşturan Daffodil kadar esprili hissediyordu. Lily onu seyrettiği sırada küçük köpek kanepenin üzerine zıplayıp ağzıyla sineği yakalamaya çalıştı fakat –yine– kaçırdı ve az kalsın aşağı yuvarlanacaktı.

Lily inleyerek başını kollarının üzerine bıraktı. İnsanın kendini Daffodil kadar zeki hissetmesi gerçekten de çok üzücüydü.

"Edwin Dayı!" Indio bir kez olsun tiyatronun yakınında kalmıştı ve heyecanlı bağırması kapının ardından net bir biçimde duyuluyordu.

Lily aceleyle masasını toplayarak kâğıtları düzenledi ve son anda yere düşen bir tüy kalemi kaldırdı.

Bir saniye sonra tiyatro kapısı açıldı ve kolunun altında kâğıda sarılmış bir paketle birlikte Edwin Stump belirdi. Kapıdan eğilerek geçmesinin nedeni çok uzun boylu olması değil –boyu Lily'den sadece birkaç santim uzundu–, yeğenini omuzlarında taşıyor olmasıydı.

Maude bulaşık sepetiyle arkalarından geldi. Yaşlı hizmetçi, Edwin'e yüzünü ekşiterek bakıyordu.

“Oof!” diye bağırdı Edwin, Indio’yu kanepenin üzerine indirip elindeki paketi bırakırken. Daffodil hiç vakit kaybetmeden çocuğun üzerine zıplayarak Indio’nun kahkahaları arasında suratını yalamaya koyuldu. Edwin, Lily’ye dönüp elini abartılı bir ifadeyle beline koydu. “Onu son gördüğümden beri beş kilo falan almış olmalı.”

“Belki de daha sık ziyaretine gelmelisin?” diye karşılık verdi Lily ayağa kalkarken. Ağabeyinin yanına gidip ona sarıldıktan sonra geri çekilerek yüzünü incelemeye başladı.

Edwin Stump, Lily’den sekiz yaş büyüktü ve Lily’ye hiç mi hiç benzemiyordu. Muhtemelen bunun sebebi farklı babalardan olmalarıydı. Anneleri Edwin’e hamile kaldığı sıralarda altın çağını yaşıyordu. Edwin, annesinin bir kontun küçük oğluyla olan mutlu birlikteliğinden doğmuştu. Sekiz yıl sonra içki ve beklenmedik durumlar Lizzy Stump’ı olumsuz etkilemişti. O zamanlar içki ve hayal kırıklıkları güzelliğini alıp götürmüş, kontun küçük oğlu çoktan gitmişti ve Lizzy de artık oyunlardaki başrollerin –ikincil rollerin bile– üstesinden gelecek durumda değildi. Bunun sonucu olarak da sıradan bir hamalla geçirdiği alkollü bir gecenin ardından –annesinin duygusal- laştığı zamanlarda gösterdiği bir eğilimdi– Lily doğmuştu.

Edwin’in, ruh halinin göstergesi gibi olan siyah, yay gibi kaşların hâkim olduğu ince, uzun, açık tenli bir yüzü vardı. Hınzırlığın izlerini taşıyan gülümsemesini göz ardı etmek kesinlikle imkânsızdı. Siyah gözleri neşeli baktığı gibi kötü niyetle de parlayabiliyordu ve bu da duruma göre hızla değişebiliyordu. Lily birçok kez Maude’un Edwin’in şeytanın piçi olduğunu mırıldandığını duymuştu. Ölümlü olduğu kadar kaçtı da. Lily bu tür saçmalıklara inansaydı Edwin’in sihirli bir yaratık olduğunu düşünürdü.

Sonuçta Lily küçükken Edwin onu birçok kez sarhoş annesinin ihmalkârlığından kurtarmıştı.

“Çay içer misin?” diye sordu Lily.

“Daha sert bir şeyin var mı?” Edwin, Indio ve Daffodil’in yanına oturdu.

Kanepe tehlikeli bir şekilde sallanınca Lily mobilyaya endişeyle baktı. “Şarabımız var,” dedi isteksizce. Edwin tıraşsızdı, sert sakalları kar beyazı peruğuyla tam bir tezat oluştırıyordu.

“O zaman bana bir kadeh doldur, kızım.” Kardeşine neşle gülümsedi.

Lily, Maude’un onaylamayan sözlerini duymazdan gelerek şömine rafının üzerinde duran şişeyi aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Edwin, kadehi kardeşinin elinden alırken. Şaraptan bir yudum alıp yüzünü ekşitti. “Yüce Tanrım, bunun tadı...”

Lily gözlerini açarak imalı bir biçimde Indio’yu işaret etti.

“Çamura benziyor,” diye bitirdi Edwin sakince.

“İyy,” dedi Indio ilgiyle. “Tadına bakabilir miyim?”

Edwin çocuğun burnunun ucuna dokundu. “En az bir sene daha bakamazsın.”

Lily boğazını temizledi.

Edwin gözlerini devirerek Indio’ya baktı. “Hatta belki de *iki*.”

Çocuğun, “Lanet olsun,” demesi üzerine Lily uğradığı şokla boğulacak gibi oldu.

“Indio!”

Fakat Edwin öyle bir kahkaha attı ki şarabı döktü. Bu fırsatı kaçırmayan Daffodil de kanepenin üzerine damlayan sıvıyı yalamaya başladı.

“Haydi bakalım,” diyerek araya girdi Maude. “İyisi mi Daffodil’i de alıp dışarı çık, Indio.”

“Ah!”

“Aklıma bir şey geldi...” Edwin yapmacık bir tavırla bakışlarını odanın içinde gezdirdi. “Ah!” Kanepenin yanına bıraktığı paketi aldı. “Bu senin için olabilir, genç yeğenim.”

Indio’nun büyük bir hevesle açtığı paketin içinden bezden yelkenleri olan ahşap bir tekne çıktı.

Indio başını kaldırıp dayısına bakarken uyumsuz gözleri ışıltı ışıltı. “Teşekkür ederim, Edwin Dayı!”

Lily’nin ağabeyi yüce gönüllü bir tavırla elini salladı. “Önemi yok, ufaklık. Eminim bunu az önce gördüğüm göletin üzerinde denemek isteyeceksindir.”

“Ama sadece Maude yakınında olursa,” diye araya girdi Lily hemen.

“Ya da Caliban?” dedi Indio.

Lily bir an duraksadı ama iri yarı adam dün akşam oğluna son derece şefkatli davranmıştı. “Ya da Caliban,” diye onayladı oğlunu.

“Yaşasın!” Indio koşarak tiyatrodan çıkarken havlayan Daffodil de peşindeydi.

Maude, Lily’ye bu meseleyi daha sonra konuşacaklarını ima eden bir bakış fırlattı.

Lily içini çekerek ahşap sandalyelerden birine oturdu. “Indio’ya bu kadar pahalı hediyeler almamalıydın.”

Ağabeyi umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Kralın fidyesi değil sonuçta.”

Yine de o para kıyafetlere ya da yiyeceklere harcanabilirdi. Lily bu düşüncesini bir kenara itti. Edwin ondan parayı hiçbir zaman esirgememişti, üstelik bir çocuğun arada bir hediye alması gayet doğaldı.

Edwin kız kardeşinin düşüncelerini anlamışçasına ona gülümsedi. “Caliban kim? Hayali bir arkadaş mı?”

“Hayır, tamamen gerçek biri.”

“Caliban da gerçek ismi mi?” Edwin merakla kaşlarını kaldırdı.

“Şey, hayır, en azından bildiğimiz kadarıyla değil. Kendisi buradaki bahçıvanlardan biri. Indio onun peşinde dolanıyor.”

Ama Caliban bundan çok daha fazlası, diye düşündü Lily parmaklarının arasında elbisesini katlarken. Adamın sıkıca kavradığı kalemıyla defterine sabırsızca yazan büyük ellerini hatırladı. Not defterinde gördüğü o güzel çizimleri düşündü. İlk gördüğünde onu aptal zannetmesi ne kadar da gülünçtü. İtirafının üzerinden yalnızca bir gün geçmişti ve onun zeki olduğundan başka bir şey düşünemez olmuştu. *Olağanüstü zeki.*

Fakat nedense Lily zaman zaman şeytanlaşabilen ağabeyiyle o iriyarı, nazik bahçıvan hakkında konuşmak istemiyordu. Dönüp ona baktı. “Bizimle akşam yemeği yiyecek misin?”

Ağabeyinin bakışlarına kurnazlık hâkim olsa da kız kardeşinin konuyu değiştirmesine sesini çıkarmadı.

“Üzgünüm ama kalamam.” Edwin kadehini yeniden doldurmak üzere ayağa kalktı. “Bu akşam için verilmiş bir sözüm var.” Şarabından bir yudum daha alıp en güzel gülümsemesiyle kardeşine döndü. “Oyunun ne durumda olduğunu görmeye geldim.”

“Çok kötü.” Lily homurdanarak kendini sandalyesine bıraktı. “Daha önce diyalogları nasıl yazdığımı hiç bilmiyorum, o kadar ruhsuz ki Edwin! Belki de yakıp baştan yazmalıyım.”

Genellikle bu noktada ağabeyi endişelerini gidermeye çalışırdı ancak bugün üzerinde tuhaf bir sessizlik vardı.

Lily doğrulup ona baktı.

Edwin yüzünü ekşiterek şarap kadehine bakıyordu. “O konuya gelirsek...”

“Ne oldu?”

Edwin omuz silkti. “Önemli bir şey değil aslında ama oyunun gelecek hafta tamamlanacağına dair söz verdim. Bir ev partisinde sahnelenmesini isteyen bir alıcım var.”

“Ne?” Lily’nin nefesi kesildi, göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Bir an için ev partisinde kullanılacak olan oyun, başrolünü oynayacağı oyunla aynı mı diye merak etse de kapıldığı panik, bu düşünceye baskın çıktı. *Bir haftada* oyunu nasıl bitirebilirdi ki?

Edwin yüzünü ekşitirken dudakları tuhaf bir şekil aldı. “Son zamanlarda kâğıt oyunlarında şansım pek yaver gitmedi de. Oyundan elde edilecek gelirin bir kısmına ihtiyacım var, üstelik de çok kârlı bir satış. Belli ki alıcı daha önce oyunu yazması için Mimsford’u tutmuş ama o yaşlı ayyaş da Londra’dan ve bütün alacaklılarından kaçıp gitmiş.”

Yıllar önce Lily’nin tiyatro oyunları yazmaya başladığı zamanlarda bir anlaşma yapmışlardı: Edwin oyunları alıp kendi ismiyle satacaktı. Hem erkekti hem de satış konusunda kız kardeşinden çok daha becerikliydi. Aristokrat çevrelere girip çıkmayı iyi bilirdi –bu Lily’nin hiçbir zaman yapmak istemediği bir şeydi–, böylece bir sürü bağlantısı vardı. Anlaşmaları geçmişte gayet iyi işlemişti. Ağabeyiyle birlikte oldukça iyi para kazanmışlardı. Ama Lily birikimlerini tüketmek üzereydi ve artık oyunlarını tek başına satmalı mı diye merak ediyordu. Tabii bu Edwin’e haksızlık olurdu...

Başını iki yana sallayarak düşünmeye çalıştı. “Kime borcun var, Edwin?”

“Benimle bu şekilde konuşma.” Edwin hızla ayağa kalkarak şişede kalan şarabın tamamını kadehine boşalttı. “Rencide edici.” Kardeşine sinsi bir bakış fırlattı. “Ve bana sevgili anemizi hatırlatıyor.”

Bu cümle üzerine suçluluk duygusuyla Lily’nin sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. “Ama...”

Edwin hızla yanına gelip Lily'nin sandalyesinin önünde diz çöktü ve kız kardeşinin ellerini tuttu. "Canım, endişele-necek bir şey değil, gerçekten. Sen sadece oyunu bitir, tamam mı? Elinden geldiğince hızlı bir şekilde." Kardeşinin ellerini sıktıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "En iyisi olduğunu sen de biliyorsun. O sefil Mimsford'dan *çok* daha yeteneklisin, ki adam Kraliyet Tiyatrosu'nda iki kez üst üste liste başı olmuştu."

"Ama Edwin," dedi Lily çaresizce, "ya o kadar çabuk bi-tiremezsem?"

Ağabeyi bakışlarını indirmeden hemen önce Lily gözle-rinin gölgelendiğini gördü. "O zaman başka bir çare bulmam gerekecek. Belki Indio'nun babası..."

"*Hayır.*" Bu kez Lily onun ellerini sıktı. Duyduğu dehşetle kalbi göğüs kafesini delip geçecekmiş gibi atmaya başladı. "Ona gitmeyeceğine söz ver, Edwin."

"Kabul etmelisin ki o çok zengin..."

"Söz ver."

"Pekâlâ." Edwin memnuniyetsizce dudak büktü. "Ama borçlarımı bir şekilde ödemem gerekiyor."

"Oyunu bitireceğim," dedi Lily, ağabeyinin ellerini bıra-karak.

Edwin kirpiklerinin arasından ona baktı. Gerçekten de çok uzun kirpikleri var, diye düşündü Lily dalgınca. Yüzüne neredeyse masum bir ifade veriyorlardı.

Neredeyse.

"Haftaya." Edwin'in ses tonu yumuşak olsa da ciddiydi.

"Haftaya," diye kabul etti Lily.

"Harika!" Edwin kız kardeşini yanaklarından öptükten sonra ayağa kalkıp odanın içinde dans etmeye başladı. Ne-şesi yerine gelmişti. "Teşekkür ederim, hayatım. Üzerimden

büyük bir yük kalktı. Ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Haftaya oyunu almaya gelirim, olur mu?”

Lily cevap vermeden kapıdan çıkıp gitti. Lily boş bakışlarla kapıyı süzdü. Oyunu bir haftada nasıl bitirecekti?

“Neden harap olmuş bir müzisyen galerisinde saklandığımızı sorabilir miyim?” dedi Wakefield Düşesi Artemis Batten.

Apollo ikiz kız kardeşine sevgiyle gülümsedi. Henüz beş aylık düşes olmasına rağmen, sanki doğuştan düşemiş gibi davranıyordu. Üzerinde Apollo’nun bile ne kadar pahalı olduğunu tahmin edebileceği türden, kol ağızlarında geniş dantel fırfırları olan koyu yeşil bir kostüm vardı. Kahverengi saç ensesinde sıkıca toplanmıştı ve koyu gri gözlerinden huzur ve mutluluk okunuyordu. Dört yıl boyunca kendisini görmek için Bedlam’a yaptığı ziyaretlerden sonra bu çok harika bir gelişmeydi.

O zamanlar gözlerinde keder ve çaresizlikten başka bir şey yoktu.

Not defterini çıkarıp yazmaya başladı. *Diğer bahçevanların ve Indio’nun seni görmelerini istemiyorum.*

Artemis kardeşinin yazdıklarını okurken kaşları çatıldı. Apollo ise onun yanında getirdiği hasır sepeti karıştırıyordu: yeni bir gömlek –şükürler olsun– birkaç çift çorap, bir şapka ve daha küçük bir kumaş parçasına sarılmış, içi harika yiyeceklerle dolu bir paket daha.

Apollo, Bedlam’dan sonra her yiyeceğin kıymetini biliyordu.

Sepetten aldığı bir elmayı ısırduğu sırada kardeşi, “Indio kim?” diye mantıklı bir soru sordu.

Apollo elmayı dişlerinin arasında tutarak –kız kardeşinin burun kıvrmasını görmezden geldi– yazmaya başladı: *Küçük bir köpeği, dadısı ve meraklı bir annesi olan araştırmacı bir çocuk.*

Apollo elmayı yerken kardeşi kaşlarını kaldırdı. “Burada mı yaşıyorlar?”

Apollo başını onaylarcasına salladı.

“Bahçede mi?” Müzisyen galerisinin isten kararmış, dökülen duvarlarına baktı. Galerinin önünde duran mermer sütunlar bir zamanlar üstü kapalı geçidin üzerindeki çatıyı taşımaya yarıyordu. Çatı yangın sırasında çökmüş, geriye yalnızca dökülmeğe yüz tutmuş sütunlar kalmıştı. Apollo’nun bu sütunlarla ilgili de birtakım planları vardı. Biraz para ve birkaç çekik darbesiyle etkileyici kalıntılara dönüşecekti. Bu haliyle ise gökyüzüne uzanan kasvetli ve isli parmaklardan farksızdılar.

Apollo, galerinin arkasında bulunan ve bir zamanlar müzisyenlerin, dansçıların ve pantomim sanatçılarının performansları için hazırlandıkları odalardan birine el koymuştu. Yağmuru ve rüzgârı engellemek için köşelerden birine büyük, yağlanmış bir muşamba germiş, yere hasırdan bir yatak serip iki de sandalye yerleştirmişti. Eşyası az ve özdü şüphesiz ama hiç değilse pire ve tahtakurusu yoktu ve Bedlam’a kıyasla adeta bir cennetti.

Apollo not defterini alıp yeniden yazdı. *Tiyatro’da yaşıyorlar. Kadın oyuncu; Robin Goodfellow. Harte burada kalmasına izin vermiş.*

“Robin Goodfellow’u mu tanıyorsun?” Artemis bir an düşes unvanını unutarak eline şekerleme tutuşturulmuş bir kız çocuğu gibi büyük bir heyecanla kardeşine baktı.

Apollo, Bayan Stump’ın oyunculuk kariyeriyle ilgili daha çok şey öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Temkinli bir biçimde başını onaylarcasına salladı.

Artemis soğukkanlılığından sıyrılmıştı. “Hatırladığım kadarıyla Robin Goodfellow oldukça genç bir kadın; otuzunu geçmemiş olduğuna emimin.”

Apollo umursamaz bir tavırla omuz silkti ama ne yazık ki kız kardeşi onu çok ama *çok* uzun zamandır tanıyordu.

Artemis öne eğildi. İlgisi uyanmıştı bir kere.

“Oldukça esprili ve hazırcevap da olmalı, tüm o dominant rollerine bakılacak olursa...”

Dominant rolleri mi? Bunlar genellikle açık saçık olurlardı. Apollo’nun kaşları çatıldı ancak kız kardeşi konuşmaya devam ediyordu.

“Onu geçen baharda burada, Harte’in Eğlence Bahçesi’nde kuzen Penelope’yle birlikte görmüştük. Neydi o?” Kaşlarını çatarak bir süre düşündü ama sonra başını iki yana sallamakla yetindi. “Önemli değil zaten. Onunla hiç konuştun mu?”

Apollo imalı bir şekilde not defterini gösterdi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Adam gerçeği yazmaktan kaçındı: *Durumumun nazik ve sosyal ziyaretlere elverişli olmadığını biliyorsun.*

Artemis dudak büktü. “Saçmalama. Sonsuza kadar saklanamazsın...”

Apollo kardeşine inanamayarak baktı.

“Eh, *saklanamazsın,*” diye diretti Artemis. “Hayatını yaşamanın bir yolunu bulmak zorundasın, Apollo. Londra’yı, İngiltere’yi terk etmen anlamına gelse bile bu böyle.” Muşambayı, sandalyeleri ve hasır yatağı gösterdi. “Buna yaşamak denmez. Gerçekten yaşamak değil.”

Apollo not defterini alıp öfkeyle yazdı: *Ne yapmamı önerirsin? Bahçeye yatırdığım paraya ihtiyacım var.*

“Wakefield’dan borç alabilirsin.”

Apollo somurtarak başını yana çevirdi. Kayınbiraderine borçlanmak, istediği en son şeydi.

Artemis inatçı bir tavırla sesini yükseltti. “İhtiyacın olan parayı seve seve verir. Git buradan. Avrupa’ya ya da Koloni-

lere yerleş. Sahte bir ismin olursa kralın adamları peşinden o kadar uzağa gelemezler.”

Apollo öfkeyle kız kardeşine baktı. *İsmimi bırakmamı mı istiyorsun benden?*

“Gerekliyorsa, evet.” Kız kardeşi öylesine cesurdu ve kararlıydı ki. “Bunu sana daha önce söylemek istemedim ama peşimde birilerinin olduğunu düşünüyorum.”

Apollo ona dehşetle baktı. *Bugün, buraya gelirken mi?*

“Hayır.” Artemis başını iki yana salladı. “Ama seni ziyaret etmeye geldiğim diğer günlerde. Bir ya da iki kez adamın birinin beni izlediği duygusuna kapıldım.” Yüzünü ekşitti. “Gerçi her seferinde farklı biriydi, bu yüzden de bu durumu tamamen uydurmuş da olabilirim.”

Apollo kaşlarını çatı.

“Bana öyle bakma,” dedi kız kardeşi. “Emin değildim –hâlâ da emin değilim– ama anlamıyor musun? Peşime birileri *takılmışsa* ve günün birinde gizlendiğin bu yer ortaya çıkacak olursa... Apollo, burada kalamazsın. Bahçeden ayrılmak zorundasın. İngiltere’den git. Kendi güvenliğin için.”

Apollo gözlerini kırparak deftere baktı, kâğıtları buruşturmuştu. Dikkatlice yazdı: *Gidemem. Ben yapmadım, Artemis.*

“Bunu biliyorum,” diye fısıldadı kız kardeşi. “*Biliyorum.* Ama bunu ispat etmenin bir yolu yok, öyle değil mi?”

Apollo sessizliğe büründü ve bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündü.

Artemis elini kardeşinin koluna koydu. “İngiltere’den gitmemek için gösterdiğin bu inatçı tavır ölümüne, hatta belki daha kötüsüne neden olacak.” Öne eğildi. “Lütfen. Sen nazik, zeki ve... *harika* birisin. Bedlam’da olmayı hak etmedin ve bu yarım yamalak hayatı yaşamayı da hak etmiyorsun. Lütfen bunun...”

Apollo ona arkasını dönse de bu, hızını alan kardeşini durdurmaya hiçbir zaman yetmezdi.

“Apollo. Lütfen bir saplantının ya da... intikam duygusunun seni tüketmesine izin verme. İsmi ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama *senin kadar* önemli değil. Lütfen kardeşimi kaybetmeme sebep olma.”

Bunun üzerine Apollo başını kaldırıp ona baktı ve –aman Tanrım, hayır– gözlerinde yaşlar gördü. İşte buna dayanamıyordu. Uzanıp elini tuttuğunda hissettiği duygu tanıdık ve huzur vericiydi.

Artemis derin bir nefes aldı. “Hayatından vazgeçmeyeceğine dair söz ver bana.”

Apollo dudaklarını birbirine bastırdı ve başını karalılıkla evet anlamında salladı.

Artemis huzursuzca gülümsedi. “Hem Robin Goodfellow etrafındayken belki ilgilenecek başka bir şey bulursun. Oldukça güzel, öyle değil mi?”

Güzel, doğru kelime değildi aslında. Yaramaz, kurnaz, baştan çıkarıcı... Beyni son tanımda takılıp kaldı ve Apollo bir an kendini ele verdiğini düşündü. Aptal bir ifade takınmada ustalaşması ne iyi olmuştu. Şimdi bu ifadeyi kız kardeşi üzerinde kullanınca kadın kahkahayla gülerek ona bir elma fırlattı.

Apollo elmayı yakalayıp yazdı: *Pislik Ekselansları nasıllar?*

Tahmin ettiği gibi, Artemis’in kaşları çatıldı. “Ona bu şekilde hitap etmeyi artık gerçekten bırakmalısın. Sonuçta seni Bedlam’dan kurtardı.”

Apollo burnundan soluyarak yeniden yazdı. *Sonra da beni o uğursuz mahzenine zincirledi. Sen beni serbest bırakmasaydın hâlâ orada olacaktım.*

Artemis burun kıvırdı. “Orası uğursuz bir yer değil; zaten artık büyük bir bölümünü şarap stoklamak için kullanıyor.

Maximus çok iyi, sorduğun için teşekkür ederim. Selamlarını iletmemi istedi.”

Apollo ona ters ters baktı.

“Evet, öyle!” Genç kadın ikna edici görünmeye çalışsa da Apollo sadece başını sallamakla yetindi. Artemis’in ikna yeteneği –ve Wakefield’in ona olan düşkünlüğü olmasa– Apollo bugün hâlâ Bedlam’da yatıyor olurdu. Wakefield onu akli ba-şında ya da masum olduğuna inandığı için kurtarmamıştı.

Artemis derin bir iç çekti. “O kesinlikle düşündüğün kadar kötü biri değil ve ben onu seviyorum. Hatırım için kocama karşı biraz daha makul bir tavır takınmalısın.”

Apollo, Wakefield’in bu küçük konuşmanın tam tersini kaç kez dinlediğini çok merak ediyordu ama yine de başını onaylarcasına salladı. Bu konuda onunla tartışmasının bir anlamı yoktu.

Artemis, Apollo’nun teslimiyetini fazla kolay bulmuşçasına gözlerini kıstı, ardından o da başını salladı. “Güzel. Günün birinde arkadaş olmanızı isterim.” Apollo’nun kaşının şaş-kınlıkla kalktığını görünce de çabucak ekledi: “En azından birbirinize nazik davrandığınızı görmek isterim.”

Apollo buna cevap verme zahmetine girmedi. Onun ye-rine yemek paketini karıştırmaya koyuldu. Bulduğu büyük ekmek somununu çıkarıp dilimlemek için bir ahşap parçasının üzerine koydu.

“Aslında seninle konuşmak istediğim başka bir konu daha var,” dedi kız kardeşi, garip bir şekilde tereddüt ederek.

Apollo ona baktı.

Artemis elmayı parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. “*Maximus* birilerinden duymuş... Craven olduğundan şüpheleniyorum çünkü bir uşağa göre gerçekten de herkesle ilgili her şeyi biliyor gibi bir hali var. Bu sadece bir dedikodu tabii ama yine de sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

Apollo ekmeği kenara bıraktı ve parmağının ucuyla kardeşinin çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

Başını sorarcasına eğdi.

“Kontla ilgili,” dedi Artemis onun gözlerine bakarak.

Apollo bir an hiçbir şey anlamadı. *Hangi kont?* Sonra aklına geliverdi: Erkek vâris olarak okula gönderileceğini söylemek üzere kendisini bir kez –sadece bir kez– görmeye gelen, gülümsemeyen, yaşlı ve siyah peruklu adamı hatırladı. Sirke ve lavanta kokan yaşlı adamın gözleri Apollo’nunkilerle aynıydı.

Apollo görür görmez ondan nefret etmişti.

Kız kardeşinin gözlerinin içine baktı –neyse ki o, annesinin koyu gri gözlerini almıştı– ve bekledi.

Artemis kardeşinin ellerini tutup ona güç vermeye çalıştı. “Ölüyor.”

Beşinci Bölüm

Kral, karısının ne doğurduğunu görünce yarattığı öldürmek üzere kolunu kaldırmış fakat rahip elini tutmuş. "Bir rivayete göre bu adanın insanları bir zamanlar büyük, siyah bir boğanın bedenine bürünmüş olan bir tanrıya tapınmışlar. Bu yüzden, efendim, böylesine eskilere dayanan bir gücü gücendirmektense, bırakın da bu şey yaşasın."...

– Minotor’dan

Yüzbaşı James Trevillion koltuğunun yanındaki sehpanın üzerinde duran pirinçten yapılmış küçük saate baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. Görevine dönme zamanı gelmişti. Okumakta olduğu *Thomas Pellow’un Uzun Tutsaklığı ve Maceralarının Hikâyesi* isimli kitabın sayfalarının arasına yamuk kanaviçe işlemeli ayrıcalık yerleştirdi. İki tabancasını da alıp göğsünün üzerinde çaprazlama asılı olan geniş, deri omuz kayışındaki kılıflarına yerleştirdi. Sonra da bastonuna uzandı.

Lanet olası bastonuna.

Sadeydi, meşeden yapılmıştı ve geniş bir başlığı vardı. Trevillion ayağa kalkarken ağırlığını bastonun üzerine verip sakat sağ bacağını destekledi. Ayağa kalkınca dengesini sağlamak için bir an duraksadı ve bacağına saplanan ağrıyı yoksaydı. Ağrısı kemiğine işliyordu, ki bunun nedeni kemiğin

bir kez değil, iki kez –üstelik ikincisinde korkunç biçimde– kırılmış olmasıydı.

İkinci kırık, Trevillion'un ordudaki süvarilik kariyerinin sonu olmuştu. Wakefield Dükü ona başka bir iş teklif etmişti ancak Trevillion bu teklif için müteşekkirelmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

Bacağındaki ağrının hafiflemesini beklerken pencereden dışarıya baktı. Arka bahçede büyük bir sandığın üzerine eğilmiş bahçıvanları gördü. Sandığın kapağı açılınca içinden çıkan samanlara sarılmış sopalara benzeyen nesneleri gördü.

Trevillion kaşlarını kaldırdı.

Yavaşça döndü ve topallayarak Wakefield Malikânesi'nin –dükün Londra'daki konutu– koridoruna çıktı. Odası evin arka tarafında, koridorlardan birinin sonundaydı. Bir hizmetçi odası değildi elbette ancak bir misafir odası da değildi.

Trevillion'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Tuhaf bir belirsizlik yaşıyordu.

Merdivenleri inip alt kata ulaşması ıstırap dolu beş dakikasını aldı. Dükün buradaki yaşam koşulları konusunda fazlasıyla cömert davrandığı bir gerçektir.

Hizmetçiler Wakefield Malikânesi'nin en üst katı olan beşinci katta yaşarlardı.

Büyük bir zahmetle Achilles Salonu'na yaklaştığı sırada bir kadın kahkahası duydu. Pembe boyalı yüksek kapıları sessizce iterek açtı. İçeride birbirine yakın oturan üç kadın ve önlerindeki alçak sehpanın üzerinde de çay saatinden geriye kalanlar vardı.

Onlara doğru topallarken güzel, dolgun ve kahverengi saçlı en genç kadın Trevillion'a doğru dönünce diğerleri de ona baktı.

Leydi Phoebe Batten'ın her zaman varlığını hisseden ilk kişi olması Trevillion'u şaşırtmıştı. Ne de olsa kadın kördü.

“Gardiyanım benim için geliyor,” dedi genç kız neşeyle.

“Phoebe,” diye fısıldadı Leydi Hero Reading azarlararcasına. Wakefield kardeşlerinin ortancasıydı, dükün küçük kız kardeşi ve Phoebe’nin de ablasıydı ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Leydi Hero kız kardeşinden daha uzun boyluydu, narin bir vücudu vardı, saçları ise alev rengiydi. Hero’nun, sesindeki gizli imayı Trevillion’un duymadığını düşündüğünden şüphesi yoktu ama duymuştu. Gerçi bir önemi yoktu. Sorumlusu olduğu kişinin kendisi ve görevleri hakkında ne düşündüğünün farkındaydı.

“Oturmaz mısınız?” diye sordu çay partisinin üçüncü katılımcısı nazik bir sesle. Majesteleri Wakefield Düşesi Artemis Batten oldukça güzel koyu gri gözlerinin dışında sıradan görünümüne bir kadındı ancak tam bir düşes duruşuna sahipti. Geçmişini bilmeyen biri onun Dük’le evlenmeden önce uzaktan kuzeni olan bir leydiye refakatçilik etmiş yoksul biri olduğunu asla tahmin edemezdi.

Gerçekten de müthiş bir kadındı.

“Teşekkür ederim, Leydim.” Trevillion başını eğerek üç kadının biraz uzağındaki bir koltuğu seçti. Genç kız bu durumdan ne kadar nefret etse de Trevillion’un görevi, Leydi Phoebe’ye göz kulak olup onu korumaktı. Kız kardeşi ve yengesiyile bir aradayken –hatta Wakefield Malikânesi’nin sınırları içindeyken– kendisine ihtiyacı olmadığı aşikârdı ancak çaydan sonra evden çıkmak istemesi halinde, Trevillion ona eşlik etmeye mecburdu.

Phoebe istese de istemese de böyleydi.

Leydi Hero ayağa kalktı. “Sebastian’a dönsem iyi olacak. Öğleden sonrası uykusundan uyandığından eminim.”

“Bu kadar erken mi gidiyorsun?” diye sordu Leydi Phoebe surat asarak ancak yüzü hemen aydınlandı. “Haftaya çayda senin evinde, hatta mümkünse çocuk odasında buluşalım.”

Leydi Hero kibarca güldü. “Korkarım bir bebeğin ve sürekli denetim altında tutulması gereken küçük bir çocuğun odasında çay içmek büyük ihtimalle karmaşaya yol açar.”

“Karmaşa olsa da olmasa da Phoebe ve ben yeğenlerimizi görmeyi dört gözle bekliyoruz,” dedi Düşes.

“O halde lütfen gelin.” Leydi Hero’nun gülümsemesi buruktu. “Ama saçınızda bezelye püresiyle evden ayrıldığınızda sizi uyarmadığımı söylemeyin sakın.”

“Tatlı William ve Sebastian bebekle zaman geçirmenin küçük bir bedeli diyelim,” diye mırıldandı Düşes. “Gel, seni kapıya kadar geçireyim. Ben de az sonra çıkacağım zaten.”

“Çıkacak mısın?” Leydi Phoebe’nin kaşları çatıldı. “Ama bu sabah da çıkmıştın, üstelik de oldukça gizemli bir şekilde. Şimdi nereye gideceksin?”

Küçücük bir şeydi fakat Trevillion, Düşes’in bakışındaki o tereddüdü yakaladı. Cevap vermeden hemen önce kendini topladı. “Yetimhanede Bayan Makepeace’e kısa bir ziyarette bulunacağım. Uzun sürmez; akşam yemeğinden önce dönmüş olurum. Maximus çalışma odasından çıkıp karısının nerede olduğunu merak ederse.”

“Orada gereğinden fazla zaman geçiriyor. Oysaki bir gün çalışmazsa parlamentonun dağılacağı yok.” Leydi Hero eğilerek kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. “O zaman haftaya görüşürüz? Yoksa seni Ombridge’lerin suaresinde görür müyüm?”

Leydi Phoebe derin bir iç çekti. “Maximus katılamayacağımı söyledi. Belli ki çok kalabalık olacakmış.”

Leydi Hero, Leydi Phoebe’nin arkasında duran Düşes’e hızlıca bir bakış attı. Düşes dudaklarını birbirine bastırarak omuz silkti.

“Çok sıkıcı olacağından eminim,” dedi Leydi Hero neşeli bir sesle. “O kadar kalabalık... Zaten hoşuna gitmezdi.”

Rahatsızlıkla bakışlarını kaçırarak Trevillion'un dudakları da gerildi. Leydi Hero'nun durumu yumuşatmaya çalıştığını biliyordu ancak seçtiği yol yanlıştı. Leydi Phoebe'nin koruması olarak çalışmaya başlayalı çok uzun zaman olmamıştı –Noel'den kısa bir süre önce başlamıştı– ama bu kısa zaman zarfında bile genç kızın sosyal etkinlikleri sevdiğini anlamıştı. Müzikaller, balolar, öğleden sonra verilen çay partileri, insanların olduğu her şey... Bu tür toplantılara katıldığında yüzü mutluluktan parlıyordu. Ancak ağabeyi Wakefield Dükü Maximus Batten bu tür etkinliklerin Leydi Phoebe için tehlikeli olduğuna kanaat getirmişti. Bu yüzden genç kız ailesinin organize ettiği etkinliklerin dışında çok az sayıda davete katılabiliyordu ve onlar da büyük bir dikkatle seçilmiş oluyordu.

Trevillion bastonunu yere sürterek kıpırdandı. Leydi Phoebe başını çevirip ona baktı.

Trevillion boğazını temizledi. “Leydim, sanırım sipariş ettiğiniz gül fidanları gelmiş. Bahçıvanların onları sandıktan çıkardığını gördüm. Denetlemenize gerek olduğunu düşünmüyorum ama nereye dikilmelerini istediğinizi söylerseniz...”

“Bunu bana neden hemen söylemediniz?” Leydi Phoebe çoktan hareketlenmiş, parmak uçlarıyla sandalyelerin arkalarını yoklayarak yürümeye başlamıştı. Kapıda durup hafifçe dönerek tam olarak Trevillion'a bakmadan, “Ee? Geliyor musunuz, Yüzbaşı Trevillion?” diye sordu.

“Leydim.” Trevillion elinden geldiğince hızlı bir şekilde kalkıp Leydi Phoebe'ye doğru topalladı.

“Hoşça kal, canım.” Leydi Hero kız kardeşinin yanından geçip kapıdan çıkarken omzuna dokundu. “Bu kadar sabırsız olmamaya çalış.”

Leydi Phoebe gözlerini devirmekle yetindi.

Düşes gülümsemesini gizlemeye çalışırcasına çenesini indirdi. “Güllerinin keyfini çıkar.”

O ve Leydi Hero gittikten sonra Trevillion genç kızla yalnız kalmıştı.

Leydi Phoebe başını eğerek Trevillion'un yaklaşmasını dinledi. "Arka bahçedeler mi? Fidanlar nasıl görünüyordu?"

"Onları pencereden gördüm, Leydim," diye yanıtladı Trevillion kızın yanına vardığında. "Durumlarını tam olarak görmem mümkün değildi."

"Hımm." Leydi Phoebe dönerek merdivenlere yöneldi; parmak uçlarını duvarın üzerinde gezdiriyordu.

Kız ne zaman merdivenlerin başına ulaşırsa Trevillion'un içini bir korku sarardı; parlatılmış mermer oldukça geniş ve dikti. Fakat çalışmaya başladığı ilk zamanlarda Phoebe'nin birkaç terslemesinin ardından onun merdivenlerden inerken yardım kabul etmediğini öğrenmişti. Üstelik Trevillion'un tüm endişelerinin aksine, Leydi Phoebe'nin merdivenlerden inerken ne bocaladığını ne de sendelediğini görmüştü.

Yine de genç kızı büyük bir dikkatle izliyordu ve en ufak bir sendelemesinde onu kolundan yakalamaya hazırды.

"Oyalanıyorsunuz," dedi Leydi Phoebe arkasını dönmeden.

"Oyalanmak, işimin bir parçası."

"Bu tartışmalı."

"Hayır, aslında değil," diye karşılık verdi Trevillion dümdüz bir sesle.

"Off." Zemin kata ulaştıklarında Phoebe evin arka tarafına yöneldi.

Trevillion son basamağı inerken bacağına fazla yüklenince acıyla yüzünü buruşturdu.

Phoebe arkasını dönmedi ancak Trevillion kızın, adımlarını kendisi için yavaşlattığını fark etti.

Suratını asıp kızın arkasından topalladı.

Evin arka tarafı boyunca uzanan geniş, taşlarla döşenmiş terasa çıktılar. İlerisinde dikkatlice düzenlenmiş bir bahçe

vardı. Yılın bu zamanı çiçek tarhlarının çoğu uykundaydı. İki bahçıvan, bir de onlara yardım eden genç çocuk vardı. Leydi Phoebe'nin görünmesiyle üçü de dikkat kesildi.

Yaşça en büyükleri olan, şahsına münhasır suratsız adam ne tarafta olduklarını belli etmek için, "Leydim," diye seslendi.

"Givens," dedi Leydi Phoebe. "Sakın çiçekleri ben olmadan ekmeye başladığınızı söyleme."

"Hayır, Leydim," diye yanıtladı diğer bahçıvan. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki, Givens'ın kendinden yirmi yaş genç ikizi olabilirdi. Trevillion onların bir şekilde akraba olduklarından şüpheleniyordu. Bu akrabalığın kaynağını bulmayı aklının bir köşesine not etti.

"Biz de tam fidanları inceliyorduk," dedi Givens.

"Nasıllar peki?" diye soran Leydi Phoebe öne atıldı.

Fidanlar çiçek tarhlarının arasındaki çimlerin üzerine dizilmişti.

Trevillion içinden bir küfür savurarak daha geniş adımlar atmaya başladı. Bastonunun sesi taşların üzerinde yankılanıyordu. Leydi Phoebe bahçeye inen alçak basamaklara yaklaştığı sırada ona yetiştii.

"Sakıncası yoksa, Leydim." Kızın cevabını beklemeden onu kolundan tuttu.

"Ya sakıncası varsa?" diye mırıldandı Phoebe.

Bu soruya cevap vermesinin bir anlamı yoktu, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdi. "Çimler buradan itibaren başlıyor."

Leydi Phoebe başını onaylarcasına salladı ve Trevillion onu bahçıvanlara doğru yönlendirirken başını olabildiğince kaldırdı. "Artemis'in bana yardım etmek için kalamamış olması çok yazık."

"Evet, Leydim." Trevillion gözlerini kısarak ona baktı. "Bu sabah nereye gittiğinden haberdar olmamanız tuhaf doğrusu."

Leydi Phoebe kaşlarını çattı. “Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Anlamadınız mı?” diye sordu Trevillion yumuşak bir sesle. “Düşes’in gizemli işlerini halletmek için sık sık dışarıya çıktığını fark ettim.”

“Her ne ima ediyorsanız, Yüzbaşı Trevillion, bundan hoşlandığımı sanmıyorum.”

Trevillion sessizce iç geçirdi. Bahçıvanların yanına vardıklarında Leydi Phoebe belirgin bir biçimde dikkatini onlara ve gül fidanlarına verdi.

Bastonuna dayanarak izlemeye koyulduğu Leydi Phoebe’nin olan bitenden gerçekten haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Genç kız yengesiyle oldukça samimiydi. Düşes’in bir ikiz kardeşi olduğunu biliyor olmalıydı. Lord Kilbourne, Apollo Greaves yakın zaman önce Bedlam’dan kaçmıştı ve Kralın adamları tarafından hâlâ aranıyordu.

Peki ya Lord Kilbourne’un Bedlam’a kapatılma *nedenini* biliyor muydu? Asilzadenin yakalanmasıyla birlikte örtbas edilen üçlü cinayetten haberi var mıydı? Belki o olayı hiç duymamıştı, ne de olsa fazlasıyla korunan bir hanımefendiydi. Ya da belki biliyordu fakat üzerinden dört yıl geçmiş olan bu skandalı unutmayı tercih etmişti?

Trevillion’un bunu unutması imkânsızdı. Dört yıl önce Kilbourne’u kendisi tutuklamıştı.

Ve Kilbourne arkadaşlarının kanına bulanmış halde bulunmuştu.

İşlemediği bir cinayetten arandığı sürece unvanına asla sahip çıkamazdı.

Apollo ertesi gün kavisli budama bıçağını küçük bir ağaca savururken esneyen kaslarının uyandırdığı yanma hissinden hoşnuttu. Ne önemi vardı ki? Unvan, kendisi için hiçbir zaman

önem teşkil etmemişti. Hatta küçükken kız kardeşinden –ailesinden– ayrı kalmasının dışında herhangi bir anlamı yoktu. Apollo burnundan soludu. Kont o zamanlar oğlunun ailesinin ne yediğini ya da giydiğini zerre kadar umursamamış, yalnızca lanet olası oğlunun –ve dolayısıyla kendisinin– vârisinin pahalı bir eğitim almasıyla ilgilenmişti.

Kaşına süzülen teri silmek için durdu. Unvanını umursaması için ortada mantıklı bir gerekçe bile yoktu. Sadece...

O cinayetler yüzünden kendisinden çalınan bir şey daha olmasının dışında tabii.

Homurdanarak ağaca bir sonraki darbeyi indirmek üzere kolunu kaldırmıştı ki o sesi duydu: mırıldanan boğuk bir ses.

Apollo başını kaldırıp etrafa baktı. Göletten uzakta, bahçenin oldukça ıssız bir noktasındaydı. Diğer bahçıvanlar müzisyen galerisinin yakınındaki ölmüş ağaçları temizlemekle görevlendirilmişlerdi. Indio ve Daffodil'in bugün gelip kendisini bulmasını beklemişti ancak şu ana kadar bu gerçekleşmemişti.

Ayrıca duyduğu ses Indio'nunkine hiç benzemiyordu.

Meraklanarak bıçağını belindeki geniş kemere sıkıştırdı ve az önce kesmeye uğraştığı ağacın arkasına geçti. Diğer bahçıvanlarla birlikte bahçede gölet ile tiyatronun arasına bir yol açmışlardı ancak göletin uzağındaki bu noktada ortalık hâlâ fazlasıyla dağınıktı. Yanmış ağaçlar orada burada kümeler halinde toplanmıştı, çitlerden geriye kalanlar ise etrafa saçılmıştı. Apollo yaklaştıkça hayatta kalan az sayıdaki çitle-
rin arkasından geldiğini anladığı ses de gitgide yükseliyordu.

Dikkatle yaklaşarak büyük bir ağacın kalıntılarının arkasından etrafı gözetlemeye başladı.

“..Ya da kendinizi bir üçkâğıtçı olarak adlandırabilirsiniz, Lordum,” diye mırıldanıyordu Bayan Stump kendi kendine. Sesi yapay ve alçaktı. Devrilmiş bir ağacın üzerine konulmuş düz bir tahtanın önünde gidip geliyordu. Tahtanın üzerinde

kâğıtlar, bir mürekkep şişesi ve de tüy kalem vardı; belli ki kendine geçici bir çalışma masası yapmıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı kadın bu kez kendi gerçek sesiyle.

“Üçkâğıtçı. Üçkâğıtçı. Üçkâğıtçı. *Tamamıyla* yanlış bir tanım. Ah, tabii ya!”

Kâğıdın üzerine eğilip birkaç dakika boyunca aceleyle bir şeyler karaladıktan sonra doğruldu. Tavrı bir anda tamamen değişti. Omuzlarını dikleştirdi, duruşunu sağlamlaştırdı, yumruklarını kalçalarına koydu ve Lily Stump geniş omuzlu bir erkeğe dönüştü. “Eğer gerçek bir beyefendiysen borçlarını ödersin, Wastrel.”

“Öyle mi dersiniz, Lordum?” Sesi hâlâ alçaktı fakat şimdi içinde değişik bir tını vardı, başını işveli bir tavırla yana eğmişti. “Bir beyefendiyi elindeki *paralara* göre mi değerlendirirsiniz, Lordum?”

Apollo bir anda Lily Stump’ın *erkek* rolünü bir *kadın* olarak yaptığını fark etti. Oyunculuğuyla bu kadar tanınmasına şaşmamak gerekirdi. Üzerinde herhangi bir tiyatro kostümü olmadığı gibi, başında peruk ve yüzünde makyaj da yoktu ama yine de masanın etrafında dolanırken Apollo hangi karakteri canlandırıldığını hemen anladı.

Ses çıkarmış olmalıydı çünkü Bayan Stump hızla dönerek kocaman yeşil gözleriyle onun durduğu yöne bakıyordu. “Kim var orada?”

Lanet olsun. Onu korkutmak istememişti. Apollo ağacın arkasından çıktı.

“Ah.” Kadın kaşlarını çatıp etrafına bakındı. “Burası senin yerin mi? Başka bir yere de gidebilirim. Seni işinde rahatsız etmek istememiştim...”

Lily’nin daha ikinci cümlesinin başında Apollo başını iki yana sallamaya başlamıştı. Kadın bunu sonunda fark etmiş

olacak ki, itirazları yerini sessizliğe bıraktı. Bir süre öylece durup harap olmuş bahçede birbirlerine baktılar. Çalılarının ince dallarını hareketlendiren esinti Lily'nin koyu saçının bir buklesini yüzüne doğru savurarak dolgun dudağının kenarına takılmasına neden oldu. Kadın bukleyi kulağının arkasına iterken bakışlarını Apollo'nun bakışlarından ayırmadı.

Apollo birdenbire onun gitmesini istemediğini fark etti. Artemis ve Makepeace'ten başka kimseyle konuşmuyordu. Başka kimse yoktu; Lily dışında. Sırrını keşfetmişti, beyin ve ruhtan yoksun hantal bir dilsizden fazlası olduğunu anlamıştı. Dahası, kadın derinliklerinde bir şeyi ortaya çıkarıp harekete geçirmişti, Bedlam'da yediği dayakların etkisiyle çoktan yokolduğunu düşündüğü bir şeyi.

Apollo dikkatle bir adım gerilerken alanı ona bıraktığını anlamasını diliyordu.

“Dur!”

Lily'nin sesi karşısında ikisi de şaşırılmıştı.

Bayan Stump boğazını temizleyerek daha alçak sesle konuşmaya başladı. “Yani... demek istediğim, kalıp işine devam etmek istersen, benim için... benim için bir sakıncası yok.”

Apollo başını onaylarcasına sallayıp arkasını döndü.

“Bekle!” Apollo onun seslenişini duydu ama hareketleriyle daha kolay yoldan gösterebileceği bir şeyi açıklamaya çalışmasının bir anlamı yoktu.

Koşar adım, daha önce indirmeye çalıştığı ağacın yanına gidip yerden küreğini ve çantasını alarak döndü.

Bayan Stump yeniden kâğıtlarının üzerine eğilmişti ve Apollo bu kez onu korkutmamak için önceden ses çıkarmayı ihmal etmedi.

“Ah,” dedi kadın doğrularak, “geri gelmişsin.”

Sesinde rahatlama mı duymuştu?

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu kadın her yerde övgüye boğulan, hayat dolu, zeki ve güzel bir aktristi. Apollo konuşabildiği zamanlarda bile kadınların kendisine eşlik etmesi için çoğu zaman para veriyordu. Pek çekici bir erkek olduğu söylenemezdi. Hatta tam tersiydi.

Fakat Lily onun geri dönmesinden mutlu görünüyordu. Bu gerçek de Apollo'nun göğsünün sevinçle kabarmasına neden oldu.

Çantasını yere bırakıp küreğini aldı ve cansız çalılıklardan birinin dibine iterek köklerini sökmeye çalıştı. Kürek ancak yarıya kadar toprağa girince iki ayağıyla birden zıplayarak dışarıda kalan kısmını da toprağa itti. Küreğin kökleri yararak toprağın altına girdiğinden emin olunca kendinden memnun bir şekilde homurdandı. Önceki gecenin bir kısmını tam da bunu yapabilmek için küreğini bileyerek geçirmişti. Küreğin sapını dikkatlice oynatmaya çalıştı. Çok sert hareket ettirirse sapın ya da daha kötüsü demir bıçağının kırılacağını biliyordu. Bu bahar şimdiden iki kürekten olmuştu bile.

“Devam etmemden rahatsız olmaz mısın?” diye sordu Bayan Stump. “Bunu yazmayı yakında –çok yakında– bitirmem gerekiyor da.”

Apollo bunun üzerine meraklanarak kafasını kaldırdı ve bakışları o sırada önündeki kâğıtlara bakan genç kadının kaşlarının arasındaki endişeli çizgiye takıldı. Makepeace, Lily'nin şu sıralar herhangi bir oyunculuk işi alamadığını söylemişti. Belki de para kazanmasının tek yolu buydu.

Cevap olarak başını iki yana salladı Apollo.

“Ben sadece üçüncü perdede varım,” dedi Lily dalgınca. “Kadın kahramanım, ağabeyinin bütün parasını kumarda kaybediyor çünkü, şey, çünkü ağabeyi *kılığında* geziyor.”

Lily başını kaldırınca Apollo'nun çatık kaşlarıyla karşılaştı.

“Oyunum bir komedi ve adı da *‘İslah Olmuş Serseri’*.” Omuz silkti. “Oldukça karmaşık bir komedi çünkü şu anda hiç kimse kimin kim olduğunu bilmiyor. Wastrel² soyadlı ikizler var –biri kız, diğeri erkek– ve erkek olan, kız kardeşini –gerçek adı Cecily– Leydi Pamela’nın hizmetçisini baştan çıkarabilmek için *kendisiymiş* gibi davranmaya ikna ediyor ama aynı zamanda onunla –Leydi Pamela’yla, hizmetçisiyle değil– nişanlı.”

Lily soluklanınca Apollo yavaşça gülümsemeye başladı çünkü her şeye rağmen, söylediklerinin tamamını anlamıştı.

Bayan Stump da ona sırtarak karşılık verdi. “Aptalca olduğunu biliyorum ama komedi dediğin şey de bu zaten... peş peşe bir sürü saçma sapan şeyin olması.” Bakışlarını önündeki oyuna indirip parmağını sayfanın üzerinde gezdirdi. “Yani Adam –ikiz kardeşi– kılığına girmiş olan Cecily bir kâğıt oyununda tüm parasını Lord Pimberly’ye karşı kaybediyor. Ah! Ve o da Fanny’nin –hizmetçinin– babası ve Leydi Pamela’nın hor görülmüş olan talibi. Tabii ki hiç kimse Pimberly’nin Fanny’nin babası olduğunu bilmiyor çünkü öyle olsa Fanny bir leydinin hizmetçiliğini yapıyor olmazdı, öyle değil mi?”

Apollo küreğinin sapına yaslanıp tek kaşını kaldırdı.

“Doğumda kaçırılmış elbette,” diye karşılık verdi Lily. “Ancak neyse ki oldukça belirgin bir doğum lekesi var. Tam şurasında.” Lily, sağ göğsünün üst kısmına dokunarak Fanny’nin doğum lekesinin olduğu yeri işaret etti.

Apollo onun işaret ettiği yere bakmayacak erkeklere meydan okurdu. Elbisesinin kare yakasından hafifçe taşan ve şeffaf bir şalla örtülmüş güzel göğüslere sahipti.

“Evet, pekâlâ.” Kadının boğuk sesi bakışlarını yukarı kaldırmasını sağladı. Yanakları pembeleşmişti ama esen rüzgârın

2 (İng.) Serseri, savurgan kimse. (ed.n.)

etkisi de olabilirdi. “Neyse, Cecily ile Lord Pimberly arasında geçen ve Pimberly’nin parasını istediği fakat Cecily’nin parayı ödeyemediği sahneyi yazıyorum. Pimberly aynı zamanda Cecily’den etkilendiğinin de farkına varmaya başlıyor.”

Lily boğazını temizledi.

Apollo başını onaylarcasına sallayıp hâlâ çalışıyor gibi görünmek için elindeki küreği oynattı. Aslında küreğin köklere saplandığından endişelenmeye başlamıştı.

Bayan Stump oyununa bakıp yeniden Apollo’nun da artık erkek kardeşinin kılığına girmiş olan Cecily olduğunu bildiği kimliğe büründü. “Bir beyefendiyi elindeki paraya göre mi değerlendirirsiniz, Lordum?”

Dönüp yumruklarını yeniden kalçalarına yaslayarak bacaklarını iki yana ayırdı. “Kusura bakmayın ancak benim kastettiğim şey *makbuzdu*.”

Döndü. Ellerini indirdi. “Ne var ki bahsettiğimiz şey yine de *paradır*.” Gözucuyla Apollo’ya baktı. “Öyle değil mi?”

Apollo dudağını büzdü ve başını istemeyerek de olsa hayır anlamında iki yana salladı.

“Lanet olsun!” diye homurdandı Lily ve kâğıtların üzerine eğildi. Bir şeylerin üzerini çizdi ve bir anda durdu. Belli ki düşünüyordu.

Apollo artık çalışıyormuş gibi bile yapmıyordu.

Kadın nefesini tuttu ve yazısının üzerine adeta atlayarak hırsıyla bir şeyler yazmaya başladı. Doğrulduğunda gözlerinde zafer dolu bir ifade vardı.

Cecily olarak başını geriye attı. “Peki siz bir makbuz görseniz, tanır mıydınız?”

Şimdi de şaşkın Pimberly oldu. “Elbette.”

“Ah, Lordum?” Dönüp omuzunun üzerinden, yarı kapalı gözleriyle hayali Pimberly’ye bir bakış fırlattı. “Peki, size bunun nasıl olduğunu sorabilir miyim?”

“*Nasıl mı?*”

“Sizin gibi eşsiz bir beyefendi *nasıl* oluyor da makbuz ile kâğıt para arasındaki farkı anlayabiliyor?”

Gözlerini kırpıştırdı.

Kelimelerinin hınzırlığı ile yüz ifadesinin masumiyeti arasındaki tezat öylesine komik ve büyüleyiciydi ki Apollo daha fazla dayanamayarak başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı.

Duyduğu ses karşısında afallayan Lily, Cecily ve kendini beğenmiş Pimberly’yi, oyununu, diğer her şeyi unutarak bakakaldı.

Caliban gülüyordu.

Kahkahası derin, dolu dolu ve erkeksiydi. Kabarık saçlı başını geriye atmış, neşeyle kapadığı gözlerinin kenarı kırışmıştı. Düzgün dişleri bembeyazdı. Gömleğinin üzerine kahverengi, iki düğmesi eksik bir yelek giymişti. Dirseklerine kadar sıvadığı gömleğinin altından güçlü, esmer tüylü kolları görünüyordu. Pantolonu gri-siyahtı ve eskimiş ayakkabılarının üzerine devetüyü renginde tozlukları geçirmişti. Boynuna gevşekçe kırmızı fular bağlamıştı ve beline de budama bıçağını tutan geniş bir deri kemer dolamıştı. Lily hayatı boyunca sayısız işçi görmüştü ama şu ana kadar onlara hiç gerçekten *bakmamıştı*. Şimdi bakışlarını Caliban’dan ayırmazken onun *korkutucu derecede* çekici olduğunu düşünüyordu; fiziksel olarak güçlü olmasının yanı sıra, oyununu eleştirebilecek kapasitedeydi, ayrıca mizah anlayışına sahipti. Basit bir işçiden çok daha fazlasıydı.

Fakat bu düşüncesinin yerini hızla bir başkası aldı: Madem *gülebiliyordu*, neden *konuşamıyordu*? Lily, adamın gülerken gırtlığındaki ses tellerinin çalışmasını şaşkınlıkla izledi. Buna bir anlam veremiyordu çünkü gülmek için sesini kullanabiliyordu.

Adam gözlerini açtı, kahkahası dinerken Lily'nin bakışlarını yakaladı ve Lily büyülenmiş bir halde ona biraz daha yaklaştığının farkına vardı. Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı, bedeninden yayılan sıcaklığı ve erkeksiliği onu bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Apollo başını eğip ona bakarken yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Lily elinde olmadan adamın yüzüne dokundu; parmak uçları yumuşak yanağının üzerinde hafifçe gezinirken, yeni uzamaya başlayan sakallarını hissediyordu. O kadar sıcak ve *canlıydı ki*. Parmak uçlarına yükselerek elini adamın boynunun arkasına, birbirine girmiş kahverengi saçına kaydırды ve adamın gösterişsiz yüzünü kendine çekti. Sadece *görmek*, bu canlılığın bir parçasını yakalayıp tadının da görüldüğü kadar keskin olup olmadığını anlamak istiyordu.

O kadar dalmıştı ki arkasından bir erkek sesi gelince ödü patladı.

“Seni geri götürmeye geldim.”

Lily yerinden sıçrayarak cennetlerine izinsiz girenin kim olduğunu görmek için arkasını döndü ancak Caliban kadar hızlı değildi.

Caliban onu yana itip –sertçe– gelen yabancıнын üzerine atıldı. Başı öne eğikti ve geniş omuzları bir boğanınkini andırıyordu. Diğer adamı belinden yakaladı ve hızının etkisiyle ikisi de kaydı ve adam poposunun üzerine düştü. Caliban homurdanarak yabancıya bir yumruk savurdu. Fakat adam oldukça hızlıydı, başını yana atarak kendisini sakat bırakabilecek darbeden kaçındı.

Hayatının baharında bir erkek olan yabancı baştan aşağı siyahlar içindeydi, geriye doğru taranmış koyu renk saç örülmüştü. Başının üzerindeki üçgen şapka yere düşmüş ve elinde tuttuğu bastonu da bir kenara fırlamıştı.

“Durun!” diye bağırdı Lily ama adamlar ona dönüp bakmadılar bile. “Durun dedim size!”

Yabancı, bacağına Caliban’ın bacağının üzerine atarak onu yerinden oynatmaya çalıştı ama dilsiz, ağırlığıyla ona üstün çıkıyordu. Caliban adamın beline hiç durmadan vururken her darbede adam acıyla homurdanıyordu.

Aralarında metal bir cismin parlamasıyla Caliban geri çekilerek eliyle bir şeye uzandı. Ah, yüce Tanrım, yabancının elinde bir tabanca vardı! İki de tabancayı kavramış, korkunç bir boğuşmanın içinde namluyu diğerinin yüzüne çevirmeye çalışıyorlardı. Yabancının yumruğu aniden Caliban’ın çenesine indi. Caliban’ın başı yana savrulsa da korkunç tabancayı bırakmadı. Tereddüt eden Lily adamlara yaklaşımdan da olay yerinden ayrılmaktan da korkuyordu. Yardım etmek istiyordu ancak bunu nasıl yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Diğer adama vurmaya çalışırsa Caliban’ın işine müdahale etmiş olurdu ve onun dikkatini dağıtması, ölümcül sonuçlara yol açabilirdi.

Bir parlama ve dehşet verici bir patlama sesi geldi.

Lily çığlık atarak içgüdüsel olarak yere çömeldi ve elleriyle kulaklarını kapadı.

Kan ve Caliban’ın güçlü yüzünün ölümün etkisiyle hareketsizleştiğini görmekten korkarak baktı ama adamlar hâlâ boğuşuyorlardı. Mermi ikisini de ıskalamıştı.

“Anne?”

Indio’nun sesi tiz ve korku doluydu, bakışları yerde boğuşan adamlara odaklanmıştı. Lily o anda kalbinin göğsünden dışarı fırlayacağını sandı. Adeta uçarak oğlunun yanına gitti ve Indio’yu kucağında taşıyalı yıllar olmasına rağmen, onu kucağına aldı. Indio’yu göğsüne bastırarak döndüğü anda yabancının *ikinci* bir tabanca çektiğini gördü. Caliban adamın bileğini yakalayıp Lily’yi arıyormuşçasına etrafına baktı.

Bakıştıklarında Lily, Caliban'ın kendi gözlerinde ne gördüğünü anlayamadı ama adamın suratı asıldı, ifadesi bir savaştının gibi ve amansızdı.

Böyle bir adam cinayet işleyebilir, diye düşündü Lily aklının hâlâ sağlıklı düşünebilen bir kısmıyla. *Böyle bir adamdan korkmalıyım.*

Caliban o sırada başını ani bir hareketle yana çevirdi. Mesajı açıktı: Onun ve Indio'nun oradan gitmesini istiyordu.

Daha iyi bir kadın olsa orada kalabilir, ona karşı çıkarak yardım etmenin yollarını arayabilirdi ama belli ki Lily o kadınlardan değildi.

Arkasını dönüp kaçarken sendeliyor, hıçkırıyor, Indio'yu tutmaya çalışıyordu.

O sırada ikinci ateş etme sesini duydu.

Astıncı Bölüm

Kral bebeği alıp onu adanın ortasında, girilmesi imkânsız ve yüksek duvarlı bir labirentin içine saklamış. Canavar burada tek bir insanla dahi karşılaşmadan büyümüş. Ancak bazı geceler tıpkı bir boğanın çıkarabileceği, kederli bir böğürme duyulmuş ve işte o gecelerde adada yaşayan insanlar ürpererek pencerelerinin kepenklerini kapatırlarmış...

–Minotor’dan

Trevillion, Kilbourne’un kanlar içindeki yüzüne bakarken adamın, gururundan öleceğini biliyordu.

Birinci atış Kilbourne’u ıskalamıştı ve ikincisi de kalın kafasını sıyırmıştı ancak adamın yavaşlamaya niyeti yok gibiydi. Belki de onu yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Belki Kilbourne akılsız bir canavardı, gözünü öldürücü bir öfke bürüyor ve acı hissetmiyordu.

Sakat birinin her türlü kabiliyete sahip, özellikle de Kilbourne gibi iri yarı ve kaslı bir adama saldırması tamamen inatçı gururdan kaynaklanıyordu. Gururu yüzünden avını etkisiz hale getirmeden önce varlığını ona belli etmişti.

Kazadan önceki adamla aynı kişi olduğunu düşündüren de yine gururu olmuştu.

Trevillion iki tabancasının mermisi bittiği halde boğuşmaya devam ediyordu. Bacağının ağrısı korkunçtu ve içinde

de Kilbourne'u yenebileceğine dair hiç umudu yoktu. Gururlu bir ahmak olabilirdi ama aynı zamanda inatçı ve gururluydu, eğer hayatı burada son bulacaksa savaşıarak ölecekti.

Kilbourne kolunu onun gırtlığına bastırarak ciğerlerindeki havayı çalıyordu. Devlin diğer elindeyse ucu tehlikeli biçimde kıvrımlı bir bıçak vardı. Trevillion kancalı bıçağın her an kafatasına batmasını bekliyordu.

Gözlerinin önünde kara lekeler belirmeye başlamıştı ve o anda Kilbourne'a seslenmeden önce iki tabancasını da çekmiş olmayı diledi. En azından o zaman bu dev gibi adamı arkasını döndüğü anda vurabilirdi. Gerçi o sırada kadının vurulmasından endişelenmişti...

Bacağının artık ağrımadığını fark etti. Bu endişe vericiydi.

Karanlık artarak görüşünü daraltıyordu.

Sonra aniden ışık, hava ve acı aynı anda geri döndü.

Yerde yuvarlandı ve ciğerlerine hava girdiği sırada sertçe öksürmeye başladı. Bacağı dayanılmaz bir acıyla kasılıyordu. Elini uzatıp gelişigüzel bir silah aramaya başladı. Tabancaları boştu ama en azından bastonuna uzanabilse belki onu Kilbourne'un kafasına geçirebilirdi.

Başını kaldırdı.

Kilbourne onun yakınında iri bir hayvan gibi çömelmiş, dizlerinin arasından sarkıttığı ellerinden birinde ucu kıvrık bıçağı tutuyordu. Yüzünün sol tarafı kan içinde kalmıştı ve tam bir yabani gibi görünüyordu.

Gözleri dışında. Trevillion'un mücadelesini temkinli bir şekilde izlerken gözlerinde tehditkâr bir ifade yoktu.

Trevillion gözlerini kısarak etrafına baktı. "Yardıma gelecek birini bekliyorsun."

Kilbourne gözlerini kırpı ve sonunda yüzünde bir ifade belirdi; küçümser bir alaycılık. Başını iki yana salladı.

“Ne o zaman?” Trevillion dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı ama bacağı öylesine sancıyordu ki yarım saat içinde ayağa kalkması mümkün görünmüyordu. “Ne bekliyorsun?”

Bu adam ölüme böylesine meydan okuyan bir sadist miydi?

Kilbourne omuz silkip bıçağını kemerine yerleştirdi, ardından bir şey almak üzere eğilince Trevillion gerildi.

Apollo ona bastonunu uzattı.

Trevillion inanamayarak bir bastonuna, bir katile baktı ve bastonu onun elinden kaptı. “Neden bana cevap vermiyorsun? Konuşamıyor musun?”

Kilbourne’un yüzünde yine o alaycı gülümseme belirdi. Başını iki yana sallamakla yetindi.

Trevillion ona baktı. Sırtüstü, *bastonunun* dışında silahsız ve acınası çaresizliğine rağmen Kilbourne ona saldırmamıştı.

Daha da kötüsü, ona yardım etmişti.

Trevillion başını eğdi. O anda gerçek basitçe, tüm çıplaklığıyla belirdi. “O adamları sen öldürmedin, değil mi?”

Apollo başındaki acıyı yoksayarak yerde yatan adama bakıyordu. Onu hemen tanımıştı. Yüzbaşı James Trevillion. Askerin adını artık biliyordu –yıllar önce Bedlam’da öğrenmişti– ama tutuklandığı günün sabahında yalnızca kırmızı üniformalı bir süvari idi. Kendi çöküşünün habercisi.

Şimdiyse Trevillion’un göğsünün üzerinde siyah, çapraz geniş askılar vardı. Tabanca kılıfları boştu. Adamın tabancaları yerde, çamurun içindeydi. Çok yazık. Silahlar oldukça güzeldi, kabzaları gümüş kabartmalarla süslenmişti.

Bu adam onu tutuklamak istemişti. Onu Bedlam adlı cehenneme geri götürecekti. Aslında onu öldürmeli ya da hiç değilse bir daha peşine düşmesini engellemeliydi. Bunu yapıp da üzerine bir daha asla kafa yormayacak adamlar tanımıştı.

Ne var ki Apollo –iyi ya da kötü– o adamlardan değildi. Bedlam’da yeteri kadar şiddete maruz kalmıştı. Kendisi sorunları çözmek için daha medeni yöntemler kullanmayı tercih ederdi.

Çantasını açıp içinden defterini çıkardı ve yazdı: *Onları ben öldürmedim.*

Trevillion yattığı yerden boynunu uzatarak yazıyı okudu ve burnundan soludu. “O sabah kesinlikle onları öldürmüş gibi bir halin vardı ama. Üstün başın kan içindeydi, elinde bıçak tutuyordun ve pek de aklın başında görünmüyordun.”

Sözleri suçlayıcı olmasına rağmen, sesinde merak vardı.

Apollo içinde yeşermeye başlayan ufak umut tohumları hissetti. Yavaşça omuz silkerek, *Sarhoştum*, yazdı.

Trevillion’un sağ bacağı kendisine büyük sıkıntı veriyor gibiydi çünkü adam baldırını ovuyordu. “Gece boyunca içmiş bir sürü adam gördüm. Çoğunun deliliğinin bir usulü olur. Sen ise anlaşılmazdın.”

Apollo iç geçirdi. Kurşunun sıyırdığı kafası acıyordu ve yarasından akan kan gömleğini ıslatmaya başlamıştı. Fakat asıl kötüsü, yanağında hâlâ Bayan Stump’ın ince, serin parmaklarını hissediyor olmasıydı. O kadar yakın ve samimiydi ki. Trevillion o özel anı mahvetmişti. Apollo, Lily’ye çocuğu da alıp buradan uzaklaşması için işaret ettiğinde kadının yüzündeki dehşeti görmüştü. Onu bulmak ve iyi olduğundan, korkmadığından emin olmak istiyordu.

Yüzündeki dehşetin *kendisinden* değil, durumdan kaynaklandığından emin olmak istiyordu.

Apollo ayağa kalkıp Trevillion’u yerde, çamurun içinde yatar halde bırakmak üzereydi. Ancak asker onu *taniyordu* ve yerini keşfetmişti. Bu sorunu halletmesi gerekiyordu.

Aynı zamanda uzun zamandan beri o sabahki olayları kendi açısından dinleyen ilk kişi de Trevillion’du.

Bu yüzden onu bırakıp gitmek yerine defterini yeniden açarak dikkatle yazmaya koyuldu. *O sabah arkadaşlarımla oturduğumu ve içtiğimiz ilk şişe şarabı hatırlıyorum... sonrasında olan biten hiçbir şeyi hatırlamıyorum.*

Trevillion yazdıklarını okurken Apollo yeleği ile gömleğini çıkardı ve gömleğini kanayan başına bir Türk gibi sardı.

Asker başını kaldırıp ona baktı. “İlaç mı verdiler?”

Apollo başını eğip omuz silkti ve umutla, *Olabilir*, yazdı. Bedlam’da bunları düşünecek bolca zamanı olmuştu; pişmanlık ve şüphe dolu uzun yıllar. Şarabın içine ilaç atılmış olması ihtimali oldukça mantıklı görünmeye başlamıştı.

Ayağa kalkıp elini adama uzattı.

Trevillion, Apollo’nun eline o kadar uzun süre baktı ki Apollo elini neredeyse geri çekecekti.

Sonunda Trevillion yüzünü eksitti. “Sanırım isteseydin beni şimdiye kadar çoktan öldürebilirdin.”

Apollo bunun üzerine bir kaşını kaldırsa da elini kavrayan Trevillion’u yerden kaldırdı. Askerin vücudu gergindi. Ses çıkarmadı ama acı çektiği her halinden belliydi.

Trevillion bastonuna yaslandı fakat Apollo kolunu adamın omzuna attı. Bu durumdan şikâyetçi olmayan askerin yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. Apollo onu birkaç adım ötede duran, Bayan Stump’ın yazı masası olarak kullandığı ağaç kütüğüne götürdü. Asker sağ bacağını dümdüz ve gergin bir şekilde öne doğru uzatarak kendini yavaşça kütüğün üzerine bırakırken yüzünü buruşturdu.

Apollo önünde çömeldiğinde Trevillion onu izliyordu. “Neden konuşamıyorsun?”

Apollo defterine tek bir kelime yazdı: *Bedlam*.

Trevillion bunun üzerine kaşlarını çatarak defterin kenarını sıkıca kavradı. Başını kaldırdığında bakışlarında sert bir ifade vardı. “O adamları sen öldürmediysen, o zaman bunu

bir başkası yaptı; cinayetlerin bedelini ödemeyen biri. Yanlış adamı tutukladım. Yanlış adamı *mahkûm ettim*.”

Apollo ona bakarken dudağının kıvrılmaması için kendisiyle mücadele veriyordu. Dört yıl. Dört yıl boyunca çektiği açlığa, yediği onca dayak ve bıkkınlığa arkadaşlarını bir başkası öldürdü diye katlanmak zorunda kalmıştı. Pişman olmak için çok geçti.

Birdenbire, aklının karanlık bir köşesinde, kapalı kapılar ardında tuttuğu isimleri hatırladı:

Hugh Maubry.

Joseph Tate.

William Smithers.

Maubry vücudundan çıkmış olan bağırsaklarıyla tavernanın tozlu zeminine kusuyordu. Tate'in vücudunda, göğsündeki yara ve kayıp üç parmağının dışında bir şey yoktu. Smithers'in çocuksu yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Gözleri açık, boğazı kesikti.

Aslında onları çok iyi tanıdığı söylenemezdi. Maubry ve Tate'le birlikte okula gitmişlerdi, Smithers da Tate'in uzak akrabasıydı. Üçü de neşeli tiplerdi, geceleri içmek için iyi insanlardı. Ta ki bir kâbusa uyanana dek.

Apollo aklındaki görüntüleri ve o korkunç anıları bastırmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı ve Trevillion'a baktı.

Asker de ona bakıyordu. Sırtı dik, bakışları sert ve kararlıydı. “Bu, düzeltilmesi gereken, *benim* düzeltmem gereken bir haksızlık. Gerçek katili bulmana yardım edeceğim.”

Apollo'nun gülümsemesi neşeden yoksundu. Kalemını alıp yazmaya başladı. Sözleri öylesine öfke doluydu ki kalemin ucu kâğıdı yer yer delip geçiyordu. *Nasıl? Dört sene boyunca Bedlam'da tutuklu kaldım ve o süre zarfında da hiç kimsenin, suçlunun ben olduğuma dair en ufak bir şüphesi yoktu. Daha*

demin bana saldırırken suçlu olduğumu düşünüyordun. O suçu işleyen adamı ya da adamları nerede bulacaksın?

Trevillion yazdıklarını okuyup soğuk bir ifadeyle, “Aslına bakarsan, *sen, bana* saldırdın,” dedi.

Apollo burnundan soluyarak elini salladı ve adamın az önceki cevabını yok saydı. *Ayrıca üstlerin, süvarilerden ayrı geçireceğin zaman için sana kızmayacaklar mı?*

Adamın ifadesi donuklaştı. “Ben artık bir süvari değilim.”

Apollo adama bakakaldı. Simsiyah kıyafetleri içinde bile Trevillion tam bir süvari yüzbaşısına benziyordu. Bakışları adamın bacağına kaydığında ne zaman yaralandığını merak etti. O korkunç sabahın anılarında, adamın bacağının böylesine sakatlanmış olduğunu hatırlamıyordu. Yine de bu konuyla ilgili bir şey sormasının hoş karşılanmayacağını biliyordu.

Onun yerine yazdı: *Tekrar ediyorum; bu kadar uzun bir zamandan sonra, katili nasıl bulmayı düşünüyorsun?*

Eski asker ona baktı. “Arkadaşlarını kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikrin ya da şüpheni olmalı.”

Apollo’nun gözleri kısıldı. Aslında bu soruyu düşünerek saatlerini –günlerini– geçirmişti. Yavaşça yazdı: *Cüzdanlarımız çalınmıştı.*

“Çok para var mıydı?”

Apollo dudağını büktü. *Bende yoktu, odanın ve şarabın parasını önceden ödemiştin. Diğerlerinin ceplerinde de birkaç Gine’den fazlasının olduğundan şüpheliyim. Ama Tate’in bileğinde babasından kalma güzel bir altın saat vardı. O da çalınmıştı.*

“Üç kişiyi öldürecek kadar büyük bir meblağ değil,” dedi Trevillion usulca.

Daha azı için bile öldürülen insanlar var.

“Doğru,” diye karşılık verdi asker, “ama genelde bu kadar planlı olmaz. Bir an boşluğa bakarak dalgınca bacağına

ovdu. Sonra bakışları keskinleşti. “Kimdi onlar? Öldürülen adamlar? O zaman söylemişlerdi ama unuttum.”

Apollo adamların isimlerini yazdı.

Trevillion dudaklarını büzerek deftere baktı. “Onları ne kadar iyi tanıyordun?”

Onlar sevdiğim, birlikte içki içtiğim adamlardı ama hiçbiriyle fazla samimi değildim. Hatta Smithers’la o gece tanışmıştım.

Yine de o çocuksu yüzü Apollo’nun hafızasına bir daha kaybolmamak üzere kazınmıştı.

“Zengin miydiler? Düşmanları var mıydı?”

Apollo omuz silkti. *Maubry bir baronun üçüncü oğluydu ve kiliseye mahkûmdu. Tate bildiğim kadarıyla amcasının vâri-siydi ve günün birinde oldukça iyi bir paranın sahibi olacaktı, en azından okuldaki dedikodular bu şekildeydi. Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Smithers’in hiçbir şeyi yoktu sanki ama üstü başı düzgün ve temizdi. Düşmanlarına gelince de... bilmiyorum.*

Trevillion, Apollo’nun yazdıklarını dikkatlice okuduktan sonra başını kaldırdı ve kararlılıkla sordu: “*Senin* düşmanların var mıydı?”

Apollo’nun dudağı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *O gecedен önce hayır diye cevap verirdim.*

Trevillion, Apollo’nun sözcüklerine bakarak başını sertçe onaylarcasına salladı. “Pekâlâ. Meseleyi araştırıp fırsat bulunca seninle tekrar konuşmak üzere geri döneceğim.”

Adam büyük bir zorlukla ayağa kalktı. Apollo ona daha önce yardımcı olmak istediğinde adamın öfkeli bakışlarıyla karşılaşmıştı.

Bu kez aynı hatayı yapmadı.

Trevillion sonunda ayaklarının üzerine bastığında yüzü kızarmış ve ter içinde kalmıştı.

“Dikkatli olun, Lordum,” dedi eski asker, Apollo’ya ilk kez unvanıyla hitap etme nezaketinde bulunarak. “Ben sizi bulabildiysem, başkaları da bulabilir.”

Apollo ona öfkeyle baktı. *Beni nasıl buldun?*

“Kız kardeşini takip ettim,” diye yanıtladı Trevillion kuru bir sesle. “Ekselansları oldukça dikkatli ve tedbirli olmasına rağmen, halledilmesi gereken işleri için evden fazlasıyla sık çıktığını fark ettim. Wakefield Malikânesi’nde kimse onun nereye gittiğini bilmiyordu ya da bilse de *itiraf etmiyordu*. Oradaki işime girdikten sonra bu fırsatı yakalamam için biraz zaman geçmesi gerekti. Bugün izinliyim.”

Apollo kaşlarını kaldırdı. Eski süvari Wakefield Malikânesi ve içinde yaşayanlarla ilgili çok fazla bilgiye sahipti. Aceleyle defterine bir şeyler karaladı. *Orada ne iş yapıyorsunuz?*

“Leydi Phoebe’nin korumasıyım,” diye açıkladı adam.

Eğilerek yerdeki tabancalarını tek tek aldı ve göğsünün üzerindeki kılıflara yerleştirdi. *Tavırları bu kadar askerlere özgü olmasaydı korsan olduğunu düşünebilirdim*, diye aklından geçirdi Apollo keyifle.

“Size iyi günler dilerim, Lordum,” dedi Trevillion başıyla selam vererek. “Lütfen uyarımı dikkate alın. Kralın adamları sizi, ben masumiyetinizi ispatlayamadan bulacak olurlarsa neler olacağını bildiğinizden şüphem yok.”

Biliyordu: ölecekti. Ya da daha da kötüsü, Bedlam’a dönecekti.

Apollo başını sertçe onaylarcasına sallayarak karşılık verdi.

Trevillion’un ağır adımlarla Thames’e doğru ilerlemesini izledikten sonra yerden çantasını alıp defterini içine koyarak aksi yöne döndü.

Sersemlemiş hissediyor, hafifçe midesi bulanıyordu, şüphesiz başına aldığı yaranın bir sonucuydu bu ama Bayan Stump’in iyi olup olmadığını öğrenmek için bekleyemeyecekti.

Apollo adımlarını hızlandırarak koşar adım patikada ilerlerken, hareketlerinin başının ağrısını kötüleştirdiğini yok saymaya çalışıyordu. Lily ona sanki özel ve sevilesi biriymiş gibi öylesine büyülenmiş gözlerle bakmıştı ki... Bugüne dek hiç kimse, özellikle de hiçbir kadın ona o şekilde bakmamıştı.

Nihayet tiyatroya vardığında gördüğü ilk şey Bayan Stump'ın ve hizmetçi Maude'un Indio'nun üzerine eğilmiş olduklarıydı. Çocuk üzeri reçelli ekmeğini yerken gayet iyi görünüyordu.

Gördüğü ikinci şey ise Bayan Stump'ın kendisine döndüğü andaki bakışlarıydı.

Saf korku.

Caliban koşarak tiyatro kapısından girdiği anda Lily önce *Tanrı'ya şükürler olsun*, diye düşündü —en azından hayattaydı— sonra da *Yüce Tanrım*, diye düşündü çünkü adamın yüzü kan içindeydi ve başı kanlı bir kumaş parçasıyla sarılıydı. Ayrıca, *yaralı* olduğu gerçeği kadar önemli olmasa da, bir kez daha gömleği üzerinde değildi ve çıplak, kaslı göğsü son derece dikkat dağıtıcıydı.

“Kitty'yi hatırla,” diye fısıldadı Maude acıklı bir sesle ve Lily o anda çok sevdiği dadısını tokatlamamak için kendini zor tuttu.

“Biraz su ısıt,” diye çıkıştı yaşlı kadına.

Maude kendi kendine mırıldanarak ocağa döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Indio o anda. “Caliban'ın üstü başı neden kan içinde? Diğer adamı öldürmüş mü?”

Çocuğun sesinde korkudan ziyade coşku vardı ve Lily oğluna dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Caliban kan içindeki kafası ve dikkat dağıtıcı göğsüyle yanlarına yaklaştı ve Indio'nun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Başını iki yana sallayarak yıpranmış kumaş çantası-

nın içinden defterini çıkardı. *Arkadaşlar arasında bir yanlış anlaşılmaydı.*

Lily yazılanları yüksek sesle okudu ve ona inanmayan gözlerle baktı. Daffodil bile *bu* açıklamaya inanacak kadar saf değildi.

Dilsiz adam çömeldiği yerde sendeleyince Lily hızla öne atılarak onu kolundan –kaslı ve *sert* kolundan– yakaladı ve sandalyeye oturmasına yardım etti. Yerde bayılacak olursa orada yatmak zorunda kalırdı çünkü ne o ne de Maude adamı yerden kaldıracak kadar kuvvetli değillerdi.

“Gitti mi?” diye sordu Lily telaşla. “Diğer adam?”

Caliban başını ağır ağır onaylarcasına salladı.

Lily ona yaklaşır, “Öldü mü?” diye fısıldadı.

Bunun üzerine adamın dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama başını yavaşça iki yana salladı. Gözleri kapanıyordu ve normalde altın gibi parlayan teni grileşmeye başlamıştı.

Lily şöminenin yanına koştu ve raftan, o berbat şarabı kaptı. Caliban’ın içinde bulunduğu durumda şarabın kalitesinin farkına varması pek mümkün görünmüyordu. Hem zaten şu andaki kullanımı tıbbi nedenlerden dolayıldı.

Doldurduğu kadehi adamın eline tutuşturdu. “İç bunu.” Omzunun üzerinden baktı. “Maude, su ne oldu?”

“Sadece Tanrı bu suyun daha çabuk kaynamasını sağlayabilir,” diye homurdandı yaşlı kadın yüzünü ekşiterek.

“Yaralanmış, Maude,” diye çıkışan Lily ayağa kalktı. “Kıpırdama,” diye Caliban’ı sertçe tembihledi çünkü hemen ayağa kalkmaya niyetlense şaşırırmazdı.

Lily koşarak odasına gitti. Bir köşeye sakladığı eski bir kombinezonu aldığı gibi salona geri döndü.

Indio sandalyesinden kalkmış, Caliban’ın suratına bakıyordu ve Daffodil de çocuğun yapış yapış olmuş parmaklarınıyalıyordu.

“Indio, onu rahatsız etme,” diye uyardı Lily oğlunu yumuşak bir sesle, ardından Caliban’ın başındaki kanlı kumaşı çıkardı.

Bunu yapabilmek için Caliban’a iyice yaklaşmak zorundaydı. Adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyor, erkeksi kokusunu alıyordu. Kolunun yanlışıyla adamın omzuna değmesiyle ürperdi.

Caliban yerinde usulca oturup Lily’nin işini yapmasına izin verdi. Lily başından aldığı kumaşın, adamın gömleğinin bir parçası olduğunu fark etti. Gömleği artık tamamen mahvolmuştu ve kadın onun giyecek başka bir gömleği olup olmadığını merak ediyordu. Belki de bundan böyle bahçede çalışırken sadece yeleğini giyip üstü çıplak gezmek zorunda kalacaktı. Küreğini ya da kancalı bıçağını kullanırken uzun ve kash kollarının gerildiğini görmek dikkat dağıtıcı bir manzara olurdu. Lily kadınların tiyatrodaki çay içip onu çalışırken izlemeleri için onlardan birer şilin almayı düşündü... Ne kadar da saçma bir fikirdi bu böyle!

Lily kaşlarını çatıp yoldan çıkmış düşüncelerini zapt etmeye çalışırken gömleğin kalan son parçasını da adamın başından dikkatlice çekti. Kurumaya başlamış olan kanın etkisiyle kumaş kafa derisine ve saçına yapışmıştı. Taze kanın kahverengi saçlarını yeniden lekelemesiyle irkildi.

“İşte su,” dedi Maude, kaynayan çaydanlığı getirip yerdeki bir bez parçasının üzerine bırakırken. Lily, Caliban’ın saçlarına yapışmış olan kanı nazıkçe temizlerken Maude da eğilerek yarasına baktı. Başının tam üzerinden sağına doğru, içinden kanın hafifçe sızmaya devam ettiği yaklaşık sekiz santim uzunluğunda bir yara izi belirdi.

Maude homurdanarak doğruldu. “Kurşun sıyrığı bu.”

Sandığının durduğu köşeye gitti.

“Vay be!” diye bağırdı Indio. Lily ilk defa oğlunun kullandığı bu bayağı dili düzeltmedi.

Kaşlarını çatarak kanayan yaraya baktı. “Sence dikmeli miyiz?” diye seslendi Maude’a.

“Hayır, tatlım. Çok yüzeysel olduğu için buna gerek olmayacaktır.” Hizmetçi kadın elinde bir bezle geri döndü. “Şunun üzerine biraz şarap döküp yaranın üstüne bastır.”

Lily şüpheyle kaşlarını kaldırsa da söyleneni yaptı.

Kumaş parçası yarasına değdiği anda gözleri fal taşı gibi açılan Caliban acı içinde homurdandı.

“Canını yakıyor!” diye bağırان Lily kumaşı geri çekti.

“Evet ama şarap yaranın iyileşmesine yardımcı olacak.” Maude elini Lily’nin elinin üzerine koyup kumaşı yeniden Caliban’ın yarasının üzerine bastırdı. “Şimdi burada tut bunu.” Dikkatle bir miktar daha şarabı Caliban’ın başına dökerken adamın acıyla irkilmesini görmezden geldi.

Bir kenardan onları izleyen Indio kıkırdadı. “Çok komik görünüyor. Saçının rengi hem kırmızı hem kahverengi hem de siyah oldu.”

Caliban’ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Lily endişeyle kaşlarını çatı. “Sen bu tür şeyleri nereden biliyorsun, Maude?”

“Uzun yıllar tiyatro topluluklarıyla yaşadım,” diye yanıtladı hizmetçi kadın. “Oldukça kavgacı bir çeteydi. Bir tartışma kontrolden çıktıktan sonra çok fazla genç adamı tedavi etmişliğim var.”

Bu bilgi Indio’nun fazlasıyla ilgisini çekmişti. “Edwin dayım hiç başından vurulmuş muydu?”

“Korkarım hayır, ufaklık. Dayın bu tür olaylardan yara almadan çıkma konusunda oldukça usta sayılır; postunu korumayı sever o.” Maude kumaş parçasını kaldırması için Lily’nin eline hafifçe vurduktan sonra kanamaya devam eden

yarayı inceledi. Başını salladı. “Bunu sarmak için senin şu eski kombinezonunu kullanacağız, tatlım.”

Lily yırttıkları kumaştan bir parçayı katlayıp yaranın üzerine yerleştirirken Maude da Caliban’ın başını sarmaya koyuldu. İşleri bittiğinde Caliban sanki gömülmek üzere ke-fene sarılmış gibi görünüyordu ve Indio kahkahalarla gülmeye başladı.

“Dişi ağrıyan yaşlı bir adama benziyor!”

Daffodil kahkahalar atan genç sahibinin etrafında hav-layarak zıplıyordu. Maude bile kendini gülümsemekten alı-koyamadı.

Yaşlı hizmetçi çabucak toparlanarak çocuğa döndü. “Şunu bil ki, küçük Indio, bu gördüğün en incelikli hemşirelik işidir.”

“Peki, Maude,” dedi Indio daha ciddi bir tavırla. “İyile-şecek mi?”

“Elbette, delikanlı,” dedi Maude kararlılıkla. “İyisi mi annen onu kendi yatağına yatırsın çünkü görünüşe göre iyi ve uzun bir uyku çekmeye ihtiyacı var.” Sesinde belli belirsiz bir yumuşama vardı. “Zavallı adamın kaldığı yerde yatacak düzgün bir yatağı bile yoktur. Haydi gel, biz de akşam yeme-ğini hazırlamaya koyulalım.”

Yetişkinlerin işlerine yardım etmeye oldu olası hevesli olan çocuk sevinçle havaya zıpladı. İkisi ocağın başına giderken meraklı Daffodil de peşlerine takıldı.

Lily, Caliban’ın yüzüne baktı. Gözleri kapanmış, sandalye-nin üzerinde uyukluyordu. “Yatağa kadar yürüyebilir misin?”

Caliban başını evet anlamında sallayarak gözlerini açtı. Bakışları Lily’nin alışkın olduğundan daha donuktu. Onun aklı kıt biri olduğunu düşündüğü zamanları hatırlayarak ra-hatsız oldu. Bu düşünce şimdi ne kadar da tuhaf geliyordu.

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Caliban sarhoş bir dev gibi ayağa kalkarak karşılık verince Lily omzunu hızlıca onun kolunun altına geçirerek destek olmaya çalıştı. Adamı fiziksel olarak ayakta tutması mümkün değildi –Caliban bunun için fazlasıyla iriydi– ama küçük yatak odasına doğru sendelerken ona yardımcı olabiliyordu.

Lily, Caliban'ın yatağa –daracık ve acınacak haldeydi– yatmasına yardım ettikten sonra örtüyü adamın göğsünün üzerine çekti. Sanki bir çocuğun karyolasında yatıyormuş gibi görünüyordu. Ayakları dışarı sarkıyordu, yatağın yanından aşağıya sallanan kolu da neredeyse yere değiyordu.

Caliban'ın rahatı yerinde gibiydi, gözleri çoktan kapanmıştı. Uyumuş muydu? Lily üzerine eğilerek telaşla, “Caliban,” diye fısıldadı.

Caliban gözlerini açtı. Sıradan kahverengiliği değişmediği halde, gözleri Lily'ye artık daha içten görünüyordu.

“O adam kimdi?” diye sordu. “Sana neden saldırdı?”

Caliban başını iki yana sallayıp gözlerini yeniden kapadı. Uyuyor numarası yapıyorsa Lily'nin tanıdığı birçok aktörden daha yetenekliydi.

Lily hüsrarla soluğunu bıraktı ve yatağın ayakucuna geçti. Caliban'ın tozlukları ve ayakkabıları çamur içindeydi. Lily iğrense de hızla işe koyuldu. Tozluklarını çözdükten sonra ayakkabılarını çıkardı. Ne kadar büyük olduklarına şaşırarak ayakkabıları yatağın altına bıraktı. Üzerindeki örtü omuzlarına kadar yetişmediğinden, bulduğu ikinci battaniyeyi adamın üst kısmına örttü.

Ona son bir kez baktıktan sonra Lily yatak odasından çıktı ve kapıyı kapayarak salona geçti.

Maude ve Indio ocağın başındaydılar. Yaşlı hizmetçi tencerenin içinde kaynayan bir şeyi karıştıran çocuğa göz kulak oluyordu.

Lily'nin içeri girmesiyle ona omzunun üzerinden hızlıca baktı. "Masanın üzerinde çay var, tatlım. Otur ve bir fincan iç ama belki önce ellerini yıkamak istersin. Haydi bakalım."

Lily yorgun bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı ve dış kapıya yöneldi. Maude'un ona küçüklüğündeki gibi ne yapması gerektiğini söylemesi tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. Kendisi de şimdi aynısını Indio'ya yapıyordu.

Dışarıda gökyüzünün grileşmeye başladığını gören Lily zamanın ne kadar hızlı geçtiğine şaşırdı. Önce Indio için endişelenmişti, sonra da kendini Caliban'a bakmaya öylesine kaptırmıştı ki fark etmemişti.

Kapının yanında tuttukları su bidonunun başına gidip ahşap kapağını açarak içinden aldığı bir kap suyla ellerindeki kan ve çamur lekelerini temizledi. Pembeleşen suyun ayaklarının dibindeki çamura aktığını seyrederken ellerindeki kanı yıkadığı başka bir zamanı hatırladı. Kitty'nin tatlı yüzü öylesine şişmişti ki gözlerini bile açamıyordu, ağzı ise kana bulanmıştı.

Hepsi de iri yarı ve saldırgan bir adam yüzünden olmuştu.

Lily son su damlalarının akmasını izlerken Maude'un sözlerini hatırladı –*Kitty'yi unutma*– ve çok aptalca –belki de ölümcül– bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Yedinci Bölüm

Kral altın sarayında oturup kara kara düşünüyormuş. Başka çocuğu olmamış ve yaşlandıkça başkalarının güzel güzel çocukları olurken bu adanın hükümdarı olarak kendisinin bir canavarın babası olduğuna giderek daha da içerliyormuş. Bu yüzden korkunç bir emir vermiş: Adada yaşayan insanlar her sene en güzel erkek ve kız çocuklarını kendi korkunç oğluna kurban etmek için labirente göndereceklermiş.

–Minotor’dan

Apollo ertesi sabah karanlıkta uyandığında birdenbire iki şeyin farkına vardı: Birincisi, Bedlam’a gitmeden öncesinden bu yana ilk kez bir yatakta –gerçek bir yatakta– yatıyordu ve ikincisi de bahçıvanların o günkü işlerini yazmamıştı. İkincisi sessizce inlemesene neden olmuştu. Asa’nın kiraladığı adamlar becerikliydiler ama talimatları olmayınca işe yarar bir şeyler yapmaksızın etrafta dolanma huyları vardı.

Ama yatak –bu harika, harika yatak– bu düşünce yüzünden huzursuz hissetmesini güçleştiriyordu. Yatak fazla büyük değildi ancak yumuşak ve temizdi, şiltesi de adamakıllıydı; kaşındıran samanla doldurulmamıştı. Yeniden uykuya dalma fikri çok cazip geliyordu.

Fakat kimin yatağında yattığı aklına geldi: Bayan Stump’ın yatağıydı bu.

Doğrulup başını yokladığı anda ağrıyı hissetti. Oda karanlıktı –pencereleri yoktu– ancak çocukluğundan beri içinde var olan biyolojik saat sabah altı, belki de yedi olduğunu söylüyordu ona.

Bayan Stump neredeydi?

Ayağını dikkatlice yere indirdiği anda ayakkabılarının ve tozluklarının çıkarılmış olduğunu fark etti. Kaşlarını kaldırdı. Yoksa onları kibar Bayan Stump mı çıkarmıştı? Birkaç dakika boyunca etrafı yokladıktan sonra ayakkabılarını bulup giydi.

El yordamıyla odanın kapısına ulaşarak açtı.

Kapıyı açar açmaz Daffodil üzerine atladı. Belli ki bir tek o uyanmıştı. Köpek Apollo'nun ayaklarının dibinde heyecanla zıplayıp havlıyordu.

Apollo evdekileri uyandırmasını önlemek için eğilip köpeği kucağına aldı.

Doğrulduğunda yerdeki yorganların arasından kalkan Indio'yu gördü. Annesiyle birlikte yerde yatmışlardı, Maude da karyoladaydı. İki kadın da uyuyordu.

Çocuk esneyerek yerden kalkmadan önce Apollo bir anlığına Bayan Stump'ın yastığının üzerine ipek bir örtü gibi yayılmış maun rengi saçını gördü. “Daff dışarı çıkması gerektiğini söylüyor ve benim de çıkmam lazım.”

Apollo telaşlanarak kollarının arasında kıvranan köpeğe baktı.

Çocuk gömleğiyle uyumuştı, üzerine bir pantolon geçirdiği gibi yanına geldi.

Apollo dış kapıyı açtı.

Doğan güneşle dışarıyı parıltıyordu. Apollo, Daffodil'i yere bırakır bırakmaz hayvan çömeldi.

Indio tiyatronun arkasına gidince Apollo onu takip etti. Çocuk hâlâ canlı olan az sayıdaki ağaçlardan birinin –büyük,

budaklı bir meşeydi- önünde durdu ve pantolonu açmaya koyuldu.

Başını kaldırıp arkasında duran Apollo'ya sırtarak baktı. "Boğumlardan birini hedef almayı seviyorum." Başıyla yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki bir boğumu işaret etti.

Apollo da ona sırttı ve kendi pantolonunu çözdü.

İki idrar akıntısı boğumu vurur vurmaz sabahın soğukunda ağacın gövdesinin üzerinden buhar bulutları yükselmeye başladı. Apollo'nun işi Indio'nunkinden biraz daha uzun sürdü.

"Vay be!" diye bağırdı çocuk küçük penisini son kez salladıktan sonra toparlanırken. "Müthişsin. O boğumu tuttuncaya dek günlerce uğraşmıştım."

Apollo bu iltifatın başını döndürmesine izin vermemeye çalıştı. Nokta atışlı işemek, sosyete içinde ne yazık ki yeterince değer görmeyen bir konuydu.

"Indio!"

Bayan Stump'ın sesi bahçede yankılandı.

Indio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem. Kahvaltıya gelmemizi istiyordur."

Apollo çocuğun peşinden tiyatronun arkasından dolaşip omuzlarına sardığı şalla kapıda duran Bayan Stump'ı gördü.

Elini toplamadığı saçına götürdüğü sırada Apollo'yu gördü. "Ah, Caliban. Kalktığını bilmiyordum. Günaydın."

Apollo başıyla selam verirken kadının saçını kulaklarının arkasına itişini izledi. Bedlam'daki zavallı kadınların saçları çoğunlukla açık olurdu ama akli dengeleri yerinde olmadığı için artık kişisel bakımlarını umursamıyorlardı, bu yüzden onlarınki kirli ve karmakarışık.

Bayan Stump'ın açık saçlıyorsa özel bir manzaraydı; yalnızca bir sevgilinin ya da kocanın görebileceği türden. Beline kadar inen düz saçları gürdü ve Apollo onları parmaklarının

arasına alıp dolgunluğunu ve ipeksi yumuşaklığını hissetme dürtüsüne karşı koydu.

Arzusu biraz olsun yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Lily onu gergin bir ifadeyle gözucuyla süzerek tiyatronun içine bir adım geriledi. “Elini yüzünü yıkadın mı, Indio?”

“Hayııırr,” diye yanıtladı oğlan annesine isteksizce.

Apollo çocuğun omzuna dokunarak başıyla su bidonunu işaret etti. Kendisinin de bir banyoya ihtiyacı vardı aslında.

Bayan Stump bir an ortadan kayboldu. Geri geldiğinde elinde bez parçaları vardı. Çocuk gömleğini çıkarınca teni sabah serinliğinde ürperdi ve kollarını zayıf göğsüne doladı.

Apollo gülümseyerek bidonun kapağını açtı ve bezlerden birini suyun içine daldırdıktan sonra çocuğa uzattı. Ardından kendi yıkanma bezini ıslattı. Normal koşullarda suyu başından aşağı dökerdi ancak Bayan Stump onca çabayla sardığı yarasını açmasından memnun olmazdı.

Bu yüzden yüzünü ve boynunu hızlıca yıkadıktan sonra bezi yeniden ıslatarak kollarını, koltuk altlarını ve göğsünü sildi. Arkasını döndüğü anda tiyatronun kapısından kendisini izleyen Bayan Stump’ı gördü.

Gözleri, kadının gözleriyle karşılaştığında yarı çıplak olduğunun ve onun önünde özel bir gösteri sergilediğinin farkına vardı. Bedlam tüm utangaçlığını söküp almıştı. Orada hücreler hiçbir zaman tamamen kapalı ve mahrem olmazdı. En ilkel insani ihtiyaçlarını bile zaman zaman diğer mahkûmların veya kayıtsız gardiyanların gözleri önünde karşılamak zorunda kalırdı. Ahırdaki bir attan farksızdı aslında, ki çoğu at Bedlam’daki mahkûmlardan daha iyi muamele görüyordu.

Ama Bayan Stump ona bir hayvanmış gibi bakmıyordu. Ona, karşısındaki erkeği çekici bulan bir kadın gibi bakıyordu.

Hatta belki de onu baştan çıkarıcı buluyordu.

Gözleri yarı kapalı, yanakları kızarmıştı ve Apollo ona bakarken genç kadının pembe dili yavaşça altdudağının üzerinde geziniyordu.

Apollo birdenbire gerilen göğüs uçlarının ve yakıcı kanıyla zonklayan erkekliğinin farkına vardı.

“Artık te-te-temizlenmiş miyimdir, anne?” diye sordu Indio yüksek sesle.

“Ne?” Bayan Stump gözlerini kırptı. “Ah! Şey, evet, oldukça temizsin, Indio. Üşütmeden içeri gir hemen.”

Çocuk elinde tuttuğu gömleğiyle Apollo’nun yanından fırlayıp koştu ve oralarda oyalanarak ölmüş bitkileri koklamakla meşgul olan Daffodil de havlayarak Indio’nun peşinden gitti.

Apollo onları daha yavaş adımlarla takip ederken Bayan Stump’ı izliyordu. Kadın odanın içinde telaşla dolandıktan sonra oğlunu masaya oturttu, Maude’a birtakım talimatlar verdi ve dün gece Apollo’nun yattığı odaya girip ortadan kayboldu.

Yeniden dışarı çıktığında Apollo üzülerək saçının toplanmış olduğunu gördü. Elinde ince bir örtü vardı. “Caliban, yeni bir gömlek bulana kadar bunu üzerine almak ister misin?” Örtüyü uzatırken kaşlarını çattı. “Başka bir gömleğin var, değil mi?”

Apollo ona alaycı bir bakış fırlatınca kadının yüzü kızardı. Bunun üzerine Apollo başını evet anlamında salladı.

“Umarım çay seviyorsundur çünkü bizim kahveyle pek aramız yok,” diyen Maude çaydanlığı masanın üzerine sertçe bıraktı.

Bunun kahvaltının başladığına dair işaret olduğu belliydi ve Apollo hemen oturdu.

Masanın üzerinde ekmek, tereyağı ve bir tabak dolusu dilimlenmiş soğuk et vardı. Fazla bir şey yoktu ve Apollo o anda Makepeace’in sözlerini hatırladı. Bayan Stump şu sıralar işsizdi.

Apollo dikkatli davranarak sadece bir dilim ekmek ve ufak bir parça et almaya özen gösterdi. Yiyeceksiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu. Artemis'in cesurca, onu dışarıdan getirdiği yiyeceklerle tok tutma çabalarına rağmen, Bedlam'da çoğu zaman açlıktan zayıf düşmüştü. Açlık, yediği dayaklardan daha da kötüydü. İnsan zihninin sadece bir noktaya odaklanmasına sebep oluyordu: yiyecek ve bir daha ne zaman yiyebileceği. Bir adamın aç gezen bir köpeğe dönüşmesi kadar kahredici bir şey yoktu.

Bir keresinde aç bir köpektен de kötü duruma düşmüş, açlıktan aklını yitirecek hale gelmişti.

Bu yüzden şimdi tıpkı bir beyefendinin yapacağı gibi küçük lokmalarla, daha yavaş yemeye özen gösteriyordu. Ne de olsa özünde hâlâ bir beyefendi idi.

Çay fazlasıyla açıktı ama sıcaktı ve Apollo, Bayan Stump'ın kendi ekmeğini yavaşça kemirmesini izlerken iki fincan içti. Lily onun bakışlarıyla karşılaşınca sanki gülümsemesini gizlemek istercesine dudağını ısırdı. O sırada Indio bir önceki gün ağaçların üzerinde gördüğü serçelerden, Daffodil'in geçen hafta ölmüş bir salyangozu yemeye kalkışmasına kadar her şeyden konuşuyordu.

Kahvaltı ne kadar keyifli olsa da çok geçmeden Apollo artık işe gitmesi gerektiğinin farkına vardı ve bunu yapabilmesi için de kalan son gömleğini müzisyen galerisinden alması gerekiyordu.

Defterini çıkarıp boş bir sayfa açtı. *Teşekkür ederim –yemek, tedavi ve yatak için– ama artık işime dönmem gerekiyor.*

Bayan Stump, Apollo'nun yazdıklarını okuyunca kızardı ve defteri ona geri verdi. "Yardımcı olabildiğimize sevindik."

Onları izleyen Indio arkasına yaslandı. "Yaa! Caliban gidecek mi? Ona yeni teknemi göstermek istiyordum."

“O yetişkin bir adam, tatlım ve işinin başına dönmesi gerekiyor. Ama belki...” Boğazını temizleyerek kirpiklerinin altından Apollo’ya baktı. “Caliban’ı öğle yemeği için bir pikniğe çağırabiliriz?”

“Evet!” Indio o kadar heyecanlanmıştı ki sandalyesinde dizlerinin üzerinde durup Apollo’ya döndü. “Evet de, lütfen eeennn?”

Apollo başını eğerken dudakları seğirdi.

Çocuk, “Oley!” diye bağırdı. Daffodil de yerinden sıçrayarak heyecanla dönmeye başladı. “Oley!”

“Çayını dökmeden yerine otur, delikanlı,” dedi Maude sertçe ama onun yüzünde bile belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Apollo bahçeye çıkarken kendini aylardır ilk defa bu kadar iyi hissediyordu, üstelik baş ağrısına *rağmen*. Bahçenin bir yerinden gelen ağaç kesme seslerini duyabiliyordu. En azından işin *bir kısmı yapılıyordu* ama doğru şeyin yapılıp yapılmadığı ayrı bir konuydu. Aceleyle müzisyen galerisine doğru yol aldı.

Yeğenin düğmelerini iliklediği sırada –ne yazık ki sadece bu yeğeli vardı ve o da bütün gece yerde olduğu için lekelenmiş ve nemliydi– Makepeace’in öfkeli sesi duyuldu.

Aceleyle üstünü başını düzeltti ve bağırıların geldiği yöne koştu. Yaklaştıkça konuşulanlar anlaşılır bir hal alıyordu.

“Sırf sen İsviçre’de bir baloda tanıştın diye lanet olası bahçemi yeniden tasarlaması için acemi, fazla eğitilmiş, amatör bir mimarı işe alacağımı düşünüyorsan...”

“İsviçre,” dedi yavaşça o iğrenç, tanıdık ses.

“Lanet olsun, *İsviçre*,” diye düzeltti Makepeace nefes bile almadan. “Öyleyse o kahrolası dükkânı yitirmişsin demektir. Bu bahçe Londra’nın, hatta belki de *dünyanın* en muhteşem eğlence parkı olacak ve bunu gerçekleştirebilmemiz için de tecrübeli, *çalışkan* bir mimara ihtiyacımız var, blok ve kü-

tüklerle oynamak istediğine karar veren, yaptığı şeyin lanet olası *üç dakika* sonra dağıldığı aptal bir aristokrata değil.”

Makepeace yüksek sesle yaptığı ağzı bozuk itirazlarının sonuna geldiği sırada Apollo köşeyi döndü ve onu gördü.

Makepeace elleri belinde, sinirli bir halde rıhtıma giden bozuk yolun ortasında duruyordu ve içinde bulunduğu tehlikenin farkında değilmiş gibi görünen Montgomery Dükü’ne öfkeyle bakıyordu.

Apollo iki adamın yanında durduğunda dük, üzeri taşlı bir enfiye kutusunu açıp Makepeace’e sinsice gülümsedi. “Ah, Bay Makepeace, Vikont Kilbourne’la ne kadar yakın arkadaş olduğunuz düşünüldüğünde mimarıma bu kadar karşı çıkmanız şaşırtıcı.”

Apollo donakaldı. Montgomery’nin önünde hiçbir zaman adını veya unvanını telaffuz etmemişlerdi. Bu adam geçen yaza kadar *yıllardır* ülke dışında değil miydi? Apollo’nun kim olduğunu nasıl anlamıştı?

Makepeace’le göz göze geldiğinde onun bakışlarında da aynı şaşkın öfkeyi gördü.

Montgomery, elinde tuttuğu kocaman, dantelli mendile hapsirdi. “Pekâlâ, beyler,” diye söze başladı, enfiye kutusunu ve mendilini cebine koyduktan sonra. “İsterseniz bu tartışmayı daha uygun biçimde yürütelim, ne dersiniz?”

“Ne istiyorsun, Montgomery?” dedi Makepeace homurdanırcasına.

Dük yavaşça omuz silkti. “Dediğim gibi, bahçede olmasını istediğim tiyatro, müzisyen galerisi ve diğer eğlence mekânlarını tasarlayıp inşa etmesi için kendi seçtiğim mimarı işe almak istiyorum. Elbette parasını kendi cebimden ödeyeceğim. Haydi ama zaten başka bir seçeneğiniz de yok.”

Bunun üzerine Makepeace gerçekten de homurdandı.

“Etkileyici,” diye mırıldandı Montgomery kelimeyi uzatarak ve Makepeace’in patlama noktasına gelmesini izlerken başını eğdi. Apollo bu adamın kendini koruma içgüdüsünün olup olmadığını merak ediyordu. “Ama bunu bir anlaşma olarak kabul ediyorum.”

Arkasını dönerek ağır adımlarla uzaklaştı.

“Ona güvenemeyiz, ’Pollo,” dedi Makepeace alçak sesle. “Önceden de güvenemiyorduk zaten ama şimdi *adını* biliyor.”

Apollo ona katılmadan edemedi.

Günün ilerleyen saatlerinde Maude, Lily’nin piknik sepetini hazırlamasını izlerken, “O sadece bir bahçıvan,” diye mırıldandı. Lily, hazırlamakta olduğu piknik sepetinin üzerine eğilmişti. “Yani en azından sana söylediğine göre.”

“Sence kızarmış tavuğu mu yoksa haşlanmış yumurtayı mı daha çok seviyordur?” Lily bütün sabahı, öğleden sonra birkaç saatliğine ara verebilmek için deliler gibi yazarak geçirmişti, bu yüzden sepeti hazırlamak için yalnızca birkaç dakikası vardı. “Ayrıca o *sadece* bir bahçıvan değil, bahçıvanların başı. Anladığım kadarıyla eğlence bahçesinin tasarımını yapıyor.”

“Tatlım, bütün gününü ağır işlerde çalışarak geçiren onun kadar iri biri önüne ne koyarsan koy, hepsini yiyecektir,” dedi Maude. “Eğer dediğin gibi baş bahçıvan kadar önemli biriyse neden bahçede yaşayıp o kadar sıradan kıyafetler giyiyor?”

“Bilmiyorum, Maude.” Lily hem yumurtaları hem de artakalan kızarmış tavukları sepetin içine yerleştirdi. Sepet aslında Maude’un örgü sepetiydi ve sırf Lily kullanabilsin diye içindekilerin masanın üzerine saçılmasından hiç hoşnut değildi. “Belki de şansы yaver gitmemiştir. Ya da çalıştığı bahçede yaşamayı seviyordur. Ya da...” Ancak Lily’nin hayal gücü bu kadarıyla sınırlıydı. Caliban’ın tuhaf huylarının gerçekten bir açıklaması yoktu.

“Ayrıca sana gerçek ismini söylememesi ya da ilk karşılaştığınızda onun aptal biri olduğunu düşünmene izin vermesi de cabası. Bunu açıklayabilir misin, kızım?”

Lily’nin buna verecek cevabı olmadığı için başını öne eğerek yarım somun ekmeği bir beze sardı.

“İstedğin her erkeği elde edebilirsin,” dedi Maude. “Sahneye çıktığında –ve sahneden indiğinde– sana nasıl baktıklarını gördüm. Uşağından tut, mücevherli lordlara kadar hepsi sana bayılıyor. Neden onlardan birinin seni bir yere götürmesine izin vermiyorsun?”

“Lordlarla ilgilenmiyorum, mücevheri olsun ya da olmasın,” dedi Lily usulca.

“Bu konuda haklısın,” dedi Maude “Ama bir sürü başka adam da var. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir deve neden piknik hazırlıyorsun ki?”

Gerçekten, neden? Lily durumu hem kendine hem de Maude’a açıklamaya koyulduğu anda elleri duraksadı. “İri ama nazık biri.”

“Daha dün yabancıнын biriyle kavga ediyordu!”

“Biliyorum!” Lily derin bir nefes alarak daha alçak sesle tekrar etti: “Biliyorum.” Yaşlı dadısının gözlerine baktı. “Caliban’ın o adamla neden dövüştüğünü bilmiyorum ama buna mecbur kaldığını biliyorum.”

“Tatlım...” Maude’un yaşlı yüzündeki çizgilere yenileri eklenmiş gibiydi.

Lily, Maude’un ellerini tutup nazıkçe sıktı. “Bana hayranlıkla bakıyor ama diğer adamlar gibi sanki ben başka erkeklerin hayranlıkla bakmaları için sahip olmak istedikleri bir nesneymişim gibi değil. Bana baktığında sanırım hoşlandığı ve konuşmak istediği bir kadın görüyor. Ve ben de onunla konuşmak istiyorum, Maude. Dudakları kıvrıldığında ne düşündüğünü, bahçesine baktığı zamanlarda ne gördü-

günü, yarın ve ondan sonraki gün ne yapacağını öğrenmek istiyorum.” Lily daha fazla güzel cümlesi kalmadığını bilerek sustu. “Bunu açıklayamıyorum. Bildiğim tek şey, onunla zaman geçirmek istediğim. Onunla birlikteyken dakikalar, *saatler* o kadar hızlı geçiyor ki farkına bile varamıyorum.”

Gözlerini kırparak çaresizce Maude’a baktı.

“İncinmeni istemiyorum, tatlım.” Maude’un sesi yumuşamış, adeta ricaya dönüşmüştü. “Kitty’nin yüzü rüyalarımından bir türlü gitmiyor. Geceleri bana musallat oluyor ve ben bunun bir uyarı olduğunu düşünüyorum, gerçekten. Hatırlasana, o adama ne kadar âşık, onun da kendisine iyi davranacağından ne kadar emindi.”

“O farklıydı,” diye mırıldandı Lily. “Kitty’nin sandığı kadar nazik değildi ve bunu hepimiz biliyorduk, hem de en başından beri. Onunla gitmemesini söyledik.”

“Tıpkı benim sana bu Caliban denen adamın peşinden gitmemeni söylediğim gibi,” dedi Maude. “Düşünsene, canım, onun hakkında ne biliyorsun? Sana ailesi hakkında, bu bahçenin dışındaki hayatı hakkında ne anlattı?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Lily. Gerçeklerle yüzleşmek istemiyordu ama kadının söyledikleri doğrudu: Caliban gerçekte kim olduğunu gizliyordu. “Ama Maude, o şiddete meyilli bir adam değil, en azından bize karşı. Indio’ya ne kadar nazik davrandığını sen de gördün.”

“Peki ya bu onun gerçek yüzü değilse?” Maude’un sesi titredi. “*O da* başlarda çok sevecendi. Seni kaybetmeye dayanamam, tatlım, anlıyor musun, buna dayanamam.”

Lily sonunda başını kaldırıp baktığında Maude’un gözlerinin yaşardığını görünce dehşete kapıldı. Yaşlı kadına sıkıca sarılarak, “Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin, Maude, istesen bile,” diye fısıldadı.

“Ah, haydi işine bak sen,” diyen Maude duygusallığından utanmış gibiydi. Önlüğünün ucuyla gözlerinin kenarını sildi. “Sadece dikkatli ol. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum,” dedi Lily ciddiyetle. Sepeti alıp Maude’un daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden çıktı.

Dışarıda Indio’yu yanmış bir sopayı tekmeleyerek parçalara ayırırken buldu. Daffodil ise yerdeki menekşeleri kokluyordu. Indio’nun değerli teknesini taşıyordu.

Tiyatrodan çıkan annesine hevesle baktı. “Haşlanmış yumurtaları getirdin mi?”

“Evet.” Lily oğluyla beraber yürümeye koyuldu.

“Peki ya Maude’un yaptığı reçelli turtaları?” diye sordu Indio, yanında hoplayıp zıplarken.

“Elbette.”

“Oley!”

Lily oğluna bakıp gülümsedi ve yanlarından geçtikleri bahçıvanlara başıyla selam verdi. Üç adamdan ikisi durup şapkalarını çıkarınca Lily kendini oldukça iyi hissetti. Caliban’ın yanında pek fazla bahçıvan görmemişlerdi çünkü şimdiye kadar yapılan işlerin büyük bir bölümü tiyatrodan uzaktaydı. Restorasyon çalışmalarının günün birinde ister istemez tiyatronun önüne kadar geleceğinden şüphesi yoktu ama özel hayatlarının gözler önüne serilmesine hiç hevesli değildi. Evden çıkar çıkmaz yabancı adamlarla karşılaşmak biraz rahatsız edici olacaktı. Lily, Bay Harte’dan tiyatro kapısı için bir kilit istemeyi düşündü.

Bir anda Caliban’ın bugün bahçenin hangi bölümünde çalıştığını bilmediğini fark etti. Büyük bir keyifle elindeki teknesiyle zıplayan oğluna baktı. “Caliban’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Göletin orada, çukur açıyor,” diye yanıtladı Indio hemen.

Lily kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Ne için?”

“Bilmiyorum,” dedi Indio, kayıtsızca. “Ama çok büyük bir çukur olacak, *benim* bugüne kadar kazdıklarımın daha büyük.”

Oğlanın sesinde büyük bir hayranlık vardı. Elbette küçük bir çocuk için çukur kazmanın heyecanı ve macerası bile o işin yapılmasına değerdı.

Gölete ulaştıklarında etrafta bir yol veya patika olmadığı için mümkün olduğunca yanından yürüdüler. Birkaç kez göletten uzaklaşıp yıkıntıların etrafından dolaşmak zorunda kaldılar ama sonunda Caliban'ı buldular.

Adam berbat bir haldeydi, omuzlarına kadar gerçekten de büyük bir çukurun içindeydi. Daffodil çukurun kenarına koşarak havlamaya başlayınca Apollo sonunda ellerini kenara koyup dışarı çıktı. Başında yarasını kapatan bir sargı vardı ancak Lily'nin bir gece önce hazırladığından çok daha küçüktü.

Apollo küçük köpeğe ve elindeki tekneyi kendisine gösteren Indio'ya gülümsedi, ardından Lily'ye baktı. Yüzü ve saçları toz içinde, gömleği de kumdan kahverengiye dönmüş olmasına rağmen Lily'nin kalbi bir an tekledi. Tıpkı Indio'nun heyecanlandığı zamanlardaki gibi.

Lily kendi kendine başını iki yana salladı ve seslendi. “Yemekten önce temizlenmen lazım.”

Apollo çamurlu ellerine bakarak başını onaylarcasına salladı. Ardından gömleğini çıkarıp göletin kenarına diz çökerek omuzlarını ve yüzünü yıkamaya koyuldu. Belli ki bu adamın hiç utanması yoktu.

Lily kendini meşgul etmek için kuru bir yere battaniye serdi ve sepetin içindeki piknik malzemelerini çıkarmaya başladı. Yemekleri gören Daffodil hemen koşarak yanına geldi ve turtalardan birini çalmaya yeltendi.

“Hayır, Daff!” diye bağırdı Indio. Turtalara çok düşküdü. “Onun yerine bunu al.” Onun için ayırdıkları yağlı tavuk kanadını köpeğe uzattı.

Daffodil ödülünü alıp uzaklaştı. Lily köpeğin tavuk kanadını gömmemesini diliyordu çünkü daha önce de lezzetli bulduğu şeyleri gömmüştü ve daha sonra çıkarıp yemek istediğinde sonuçları oldukça pis olmuştu.

Caliban yere oturdu, gömleğini başından geçirdi ama önünü iliklemeye gerek görmedi.

Lily resmi bir ifadeyle başını çevirdi, kalbi hızla çarpıyordu. Islak saçını geriye yapıştırmıştı ve yakışıklı olmasa bile kesinlikle çekici görünüyordu.

Lily telaşla sepetin içinden bir tabak çıkardı. “Tavuk budu ister misin? Ah, bir de haşlanmış yumurta?”

Apollo başını evet anlamında salladı, geniş ağzı eğleniyormuşçasına hafifçe kıvrılmıştı.

“*Ben de haşlanmış yumurta isterim,*” diye hatırlattı Indio.

“Misafir önceliklidir, Indio,” diye karşılık verdi annesi yumuşak bir sesle. Caliban’ın tabağını getirdiği tüm yemeklerle doldurdu.

Caliban, Romalı bir asilzade gibi yana yatarak tabağından küçük bir parça et aldı.

Lily onu gözücuyla izlerken bir yandan da Indio’nun tabağını hazırlıyordu. Son olarak kendine de ekmek ile yumurta aldı. Doğrularak bacaklarını yana, elbisesinin eteklerinin altına kıvırdı ve yüzünü güneşe çevirdi. Son zamanlardaki kasvetli havalardan sonra güneş çok güzel geliyordu.

Daff, büyük bir gururla taşıdığı tavuk kanadıyla geri döndüğünde Caliban ona bakıp gülümsedi.

Lily ansızın bir şeyi hatırladı.

Ekmeğinden bir parça koparıırken boğazını temizledi. “Dün güldüğünü fark ettim.”

Apollo bakışlarını kaldırdı, başını merak içinde eğdi.

“Şey, sadece...” Elindeki ekmeği salladığını fark eder etmez dikkatlice tabağına bıraktı. “Yani, yüksek sesle gülmüştün. Ben de, şey, gülebildiğine göre...”

Apollo, anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Lily derin bir nefes aldı ve dayanamayarak sordu: “Konuşmayı en son ne zaman denedin?”

Apollo bez çantasına uzanıp içinden defterini çıkardı. Bir şeyler yazmak için öne eğildi sonra da defteri Lily’ye uzattı. *Aylar önce. Emin ol, hiçbir şey olmadı.*

Lily dudaklarını yaladı. “Peki, sesini kaybedeli ne kadar zaman oldu?”

Apollo kaşlarını çatarak yazmaya başladı. *Yaklaşık dokuz ay.*

“Daha çok yeni!” Lily heyecanlandı. “Bir seneden daha az bir süre bu. Anlamıyor musun? Bu illet kalıcı olmayabilir.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Indio, dizlerinin üzerine yükselerek. “İlet nedir?”

“Bir rahatsızlık ya da hastalık gibi bir şey.” Lily, Caliban’a baktı ve adamın suratının asıldığını gördü. Lily’ye bakıp, bakışlarını Indio’ya kaydırduğında Lily onun mesajını aldı. Ancak bu tartışmayı daha sonra sürdürmeye kararlıydı. “Çukuru ne için kazıyorsun?”

Caliban bu soru üzerine yerinde doğrularak yazmaya başlayınca Indio da defterine bakmak için ona biraz daha yaklaştı. *Buraya bir meşe ağacı dikmeyi planlıyorum.*

Lily adamın yazdığını okuduktan sonra çukura baktı. “Bu oldukça büyük bir çukur.”

Apollo’nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lily onun yazdıklarını daha okumadan, cevabının hazır olduğunu biliyordu.

Haklıydı da: *Bu, çok büyük bir ağaç.*

“Evet ama büyük bir ağacı buraya nasıl dikeceksin?” diye sordu Lily, yumurtasının kabuğunu soyarken. “Yetiştği yerden çıkarıldığında ölmeyecek mi?”

Apollo bu soru üzerine aceleyle bir şeyler yazmaya koyuldu. Lily onu izlerken bir yandan da yumurtasını yiyordu. Adamın işine olan bağlılığına hayran kalmıştı. Konuya ilgisini kaybeden Indio sepete uzanarak içinden bir reçelli turta çıkardı.

Sonunda Caliban defterini Lily’ye uzattığında kadın sayfanın tamamını kaplayan yazıyı gördü. O okurken Apollo da yanına oturdu. *Büyük bir ağacı bir yerden bir yere taşımak çok zor bir iş çünkü kökleri ağacın yansımasıdır aslında. Bu yüzden de ağaç ne kadar büyükse, yer altındaki kökleri de o kadar derine iner. Bunu yapacak bir makineye sahip olmadığımız için de bu kadar toprağı yerinden kaldırma imkânımız yok. Ancak...*

Lily, kaldığı yere parmağını koyarak başını kaldırdı. “Ama köklerini çıkaramazsan bunu nasıl...”

Apollo gözlerini devirerek öne eğildi ve Lily’nin parmağının alt kısmında kalan sayfayı işaret etti.

“Ah.” Lily, defterin üzerine eğilerek okumaya devam etti. Caliban’ın, omzunun üzerinden baktığının ve yazdıklarını kendisiyle birlikte okuduğunun farkındaydı.

Ama bir ağacın dalları kesildiği halde –bazen keskince– ağaç yaşamaya, hatta yeniden büyümeye devam edebildiği için köklerinin de kesilebildiğine inanılır. Bu şekilde ağaç, gövdesine ve yüksekliğine kıyasla epey küçük olan köklerini kaplayan toprak yığınıyla birlikte taşınabilir.

Lily başını çevirdiğinde adamın yüzünün kendi yüzüne çok yaklaşmış olduğunu gördü. Gözlerini kırptı ve bir an soracağı soruyu unuttu. Fakat sonra hatırladı. “Ağacın yüksekliğine kıyasla, diye yazmışsın. Ama toprak ve kökler yine oldukça büyük ve hacimli olmalı, öyle değil mi?”

Apollo bu sorusu hoşuna gitmiş gibi yavaşça gülümsedi. Lily de ona gülümsemesiyle karşılık vermeden edemedi.

Apollo, Lily'nin arkasından uzandı ve kollarıyla onu neredeyse sararak kadının kucağındaki deftere yazamaya başladı. *Çok iyi. Evet, kök topunun da çok büyük olması gerekir.*

“Gerekir mi?”

Lily'nin kulağına çarpan nefesi sıcaktı. *İtiraf ediyorum. Daha önce hiç, yetişkin bir ağacı bir yerden bir yere taşımayı denemedim. Ama bugün öğleden sonra bunu yapacağım. İzlemek ister misin?*

Eğer bundan iki hafta önce birisi ona bir ağacın dikilmesini izlemek isteyip istemediğini sorsaydı, Lily ona acıyarak bakardı. Ama şimdi, tam şu anda, bu fikir onu heyecanlandırıyordu.

Belki de Caliban'ın defalarca gördüğü çıplak göğsünün görüntüleri beynini bulandırmıştı.

Sebebi ne olursa olsun Lily onun kalın kirpikli kahverengi gözlerine bakıp gülümsedi. “Evet, lütfen.”

Apollo'nun gülümsemesi hızlı ve anlamlıydı ve Lily bunun kendisine özel olduğunu düşünmeden edemedi. Lily onu izlerken adamın gülümsemesi yavaşça soldu ve bakışları kadının dudaklarına indi. Lily'nin dudakları farkında olmadan aralandı ve hafifçe öne doğru eğildi. Bakışları Apollo'nun geniş, erkeksi gülümsemesine takılmıştı.

“Anne,” diye araya girdi Indio. Az önce yediği turtanın reçeli yanaklarına bulaşmıştı. “Caliban'a teknemi gösterebilir miyim artık?”

Lily, Caliban'dan hızla uzaklaşırken yanakları yanıyordu ve Caliban'ın rahat bir tavırla çocuğa dönmeden önce kendisine attığı eğlenir gibi bakışı yakaladı.

Lily, “Evet, tabii,” diye yanıtlarken sinir bozucu adama dil çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. Sonuçta az önce olanları –bu her ne ise– Caliban başlatmıştı.

Indio'nun teknesiyle hevesle yaklaşmasını izledi. Caliban tekneyi büyük bir dikkatle tutarken bu oyuncağın çocuk için ne kadar önemli olduğunu anlıyormuş gibi bir hali vardı. Indio ona oyuncağının en iyi özelliklerini anlatırken Daffodil de merakla aralarına giriyordu.

Sonunda erkekler arasında sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi ayağa kalktıklarında Lily, Indio'nun boyunun Caliban'ın ancak beline geldiğini bir sızıyla fark etti. Adamın o uzun boyu ve cüssesine rağmen kibarlığı Lily'yi daha da duygulandırıyordu. Göletin kenarına kadar yürüdüler ve Indio teknesini suya bıraktı. Caliban, Daffodil'in teknenin peşinden suya atlamasına son anda engel oldu.

Bu adam, Kitty'nin kocasına hiç benzemiyordu. Hem de hiç.

Apollo o gün öğleden sonra meşe ağacını taşıyan makinenin bahçeye girişini izliyordu. Makinenin güzelliği sadeliğindeydi; yeniden düzenlenmiş bir at arabasına benziyordu ve rıhtımdan çekilmesi için iki tane at kiralanmıştı. Bir ucunda ağacın devasa köklerinin yattığı, üzeri düz, tahta zeminli iki tekerlek vardı. Zemin daralarak ağacın gövdesini taşıyan ve daha küçük bir tekerleğin desteklediği uzantıya dönüşüyordu. Atlar köklerin olduğu uca, ağırlığın büyük kısmının durduğu yere bağlanmıştı.

Thames Nehri'nin üzerinde bir mavnayla taşınmıştı. Ağaç ve makine, Apollo'nun Smith takma adını kullanarak haberleştiği bir peyzaj mimarı tarafından özel olarak sipariş edilmişti. Siparişini verirken çok titiz davranmıştı. Adama şemalarını, bolca yazdığı notları eşliğinde iletmışti ve şimdi karşısında duran sonuçtan son derece memnundu. Meşe ağacı sanki devrilmiş bir dev gibi orada yatıyordu, kökleriye toprakla kaplı tabanından bir örümceğin bacaklarını andırır-casına uzanıyordu.

Şimdi yapmaları gereken tek şey ağacı bir aksilik çıkmadan, kazdığı çukura yerleştirmekti.

Lily, Indio ve ayaklarının dibindeki Daffodil’le birlikte bir kenarda duruyordu. Belli ki bahçıvanlar onları bahçede görmeye alışmışlardı artık çünkü izlemek için kalmalarına hiç ses çıkarmamışlardı.

Apollo tüm operasyonu kendi yönetme arzusuyla yapıp tutuşuyordu. Bahçıvanların şefi Herring, iyi bir Yorkshire’lıydı ve Apollo’nun yazılı talimatlarını okuyup yerine getirme konusunda oldukça becerikli olmasına rağmen, ağır çalışıyordu ve pek de düşünen biri sayılmazdı. Bir şey planlandığı gibi gitmediğinde durumu telafi etmekte güçlük çekiyordu.

Ve bir meşe ağacı söz konusu olduğunda, bir sürü şey planlandığı gibi gitmeyebilirdi.

Bahçıvanların ikisi –İrlanda’dan gelmiş koyu saçlı iki kardeş– arabayı sabitlerken üçüncü bir adam da –Harte’in Eğlence Bahçesi’nde daha bu hafta çalışmaya başlamış olan kısa boylu, cılız bir Londralı– atları çekiyordu. Apollo elinde tuttuğu kürekle, diğer bahçıvanların yanında olduğu zamanlardaki gibi bir yarım akıllı gibi durmaya çalışırken Herring de etrafa emirler yağdırıyordu.

“Orada tutun!” diye bağırdı Herring ve Apollo’nun ona önceki hafta verdiği notları inceledi. “Burada yazılana göre patron, arabanın çukurun yakınına çekilmesini ve atların da orada çözülmesini istiyormuş.” Kendi kendine başını onaylarcasına salladı. “Mantıklı tabii.”

Atlar söylendiği gibi çözüldü ve Apollo, İrlandalı kardeşlerle birlikte çukura bir metre kala, ağacı içine yerleştirmek için sırt verdi. Çukuru doğru ölçtüyse ve görüştüğü adam da talimatlarını harfiyen yerine getirdiyse, arabanın tekerleklerinin arasındaki mesafe çukurun üzerine tam oturacak şekilde olacaktı.

Arabanın yuvarlanıp tam yerinde durmasını izlerken işini doğru yapmış olmanın verdiği tatmini hissetti.

“Bir kuzunun, anasının memelerine asılması kadar güzel oldu,” dedi Herring hayranlıkla. Sonra birden Lily’nin varlığını hatırlamış olmalıydı. “Eski bir köylü benzetmesidir, kusura bakmayın, hanımefendi.”

Lily ona neşeyle el salladı. “Hiç önemi yok, Bay Herring.”

Apollo, Lily’yle keyifli bir bakışmanın ardından yeniden işe döndü. Ağacın kök topu çukurun üzerindeydi, gövdesi ise yana doğru yere paralel bir şekilde yatırılmıştı. Daffodil her zamanki gibi merakla çukurun etrafında dolanınca Apollo onu ayağının ucuyla nazikçe geriye itti. Adamlar çalışırken Daffodil’i ezmeleri berbat olurdu. Artık yapılması gereken tek şey ağacı ayağa dikip halatlarını kesmek ve yavaşça kendisini bekleyen çukura indirmektir.

“Sen, geri çekil,” diye emretti Herring, Apollo’ya. “Bırak da akli olanlar halatları tuttursun yoksa her şey başımızın üstüne düşer ve ben de ondan sonra ne yapacağımı bilemem.”

Diğer adamlar halatları bağlarken Apollo yana çekilerek sabırlı olmaya çalıştı. İrlandalı kardeşlerden biri halatı meşe ağacının gövdesine gereğinden fazla sıkı geçirince irkildi ve adamın ağaca zarar vermemiş olmasını umdu.

İrlandalılardan biri ve kısa boylu Londralı halatlardan birini aldı, Apollo da diğer halata uzandı.

“Şimdi hep beraber,” diye bağırdı Herring. “Acele etmeyin. Sakin ve istikrarlı davranırsak sonuca daha çabuk ulaşırız.”

Herring’in işaretiyle birlikte Apollo ve diğer iki adam, ağacı ayağa dikmek için ellerinde tuttıkları halatları çekmeye başladılar. Arabanın ucundaki dil ve düz zemin, iki büyük tekerleğin üzerinde tek parçaymış gibi birlikte döndükleri sırada daha küçük olan tekerlek de yerden yükseliyordu. Sabitleme işlemi ve ağacın yana düşmesini engellemek için iki

halata ihtiyaçları vardı. Apollo meşe aėacını ayaėa dikmeye bařladıėı sırada üç ya da dört halatın daha uygun olabileceėini dűřündű. Neyse, bunu bahçeye nakledeceėi bir sonraki aėaçta deneyecekti.

Gözlerine süzűlen ter damlaları yakıcıydı. Gözucuyla Dafodil'in geri gelerek çukuru ilgiyle incelemekte olduğunu fark etti ancak Apollo onu oradan kaçırmak için hareket edemezdi. Kasları iyice gerilmişti ve diğer adamların bağırtılarını duyabiliyordu. Yavaşça yükselen aėaç görkemli ve çok büyüktű. Göletin yanına çok yakışacaktı ve yüz yıl içinde dallarını suyun üzerine sarkıttığında muhteşem olacaktı.

Aniden halatın gevşediğini hissetti, sonra da diğer halatı tutan bahçıvanlardan birinin dudaklarından dökűlen boğuk haykırırırı duydu. Halat adamların ellerinden kurtulmuş, havayı kamçılıyordu. Apollo başını kaldırdığında devasa meşe ağacının önce sallandığını sonra da kendisine doğru devrilmeye başladığını gördű.

O sırada Daffodil ağacın çukuruna doğru kayarken Indio, Apollo ile arabanın arasından fırladı.

İçini yırtan ses sanki kendinden olmayan bir şeydi, ırtlağında hapsolmuş ve kafesin içinde daha fazla kalmaya tahamműl edemeyen bir canavardı sanki.

Haykırırırı ırtlağını yakıp geçti.

"INDIO!"

Sekizinci Bölüm

Yıllardan birinde sıra, kurban olarak seçilen Ariadne isimli genç kıza gelmiş. Yoksul ve bilge bir kadının tek çocuğuymuş ve annesi aldığı bu haber üzerine acı gözyaşları dökmüş.

Fakat sonunda bilge kadın yanaklarını kurulayarak kızına dönmüş ve şöyle demiş: “Unutma: kralın huzuruna çıkarıldığında, sadece krala değil, deli kraliçeye de reverans yap, sonra da ona oğluna götürmeni istediği bir şey olup olmadığını sor.” ...

–Minotor’dan

Lily, Indio’nun adını duysa da birdenbire her şey devrilen meşe ağacının gürültüsünde boğulmuştu.

Ağaç tam da Caliban’ın durduğu noktaya devrilmişti.

Tam da Indio’nun koştuğu noktaya.

Adamlar bağırıp çağırıyordu. Atlar öne fırlayarak koşum takımlarını peşlerinden sürüklediler. Apollo’nun ağaç için açtığı çukur ise isli toz bulutuyla kaplı bir harabeye döndü.

Lily parçalanmış ağaç dallarını kenara iterek koşarken kendisine engel olmaya çalışan adama karşı koydu. Indio orada bir yerde olmalıydı, belki de sadece bir yeri kırılmış ya da sırtı kanamıştı. Kendi kendine mırıldanırken sanki ilahi güçlerle pazarlık eder gibi dudakları hareket ediyordu. Ağaç devasaydı, dalları her yöne saçılmıştı ve yolunu kapatıyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı kendisini tutan adama.

Onları *göremiyordu*. Kırılmış dalların arasında bile bir işaret olmalıydı; Indio’nun kırmızı ceketini ya da Caliban’ın beyaz gömleği.

Bağırışların arasında bir ses duydu: bir viyaklama.

“Susun!” diye bağırdı Lily ve mucize eseri, adamlar onun sözünü dinlediler.

Ani sessizliğin içinde Daffodil’in tiz ve korku dolu havlaması net bir şekilde duyuluyordu ve çukurun *içinden* geliyordu.

“Lanet...” diye mırıldandı Bay Herring büyük bir şaşkınlıkla.

Lily arkasını dönüp baktı. Önce karmaşık köklerden başka bir şey göremedi. Bir adamın ve çocuğun sığması şöyle dursun orada küçük bir köpek için bile yer yoktu. Fakat Lily baktığı sırada çukurun kenarında kocaman bir el kenara tutundu. Baş ve geniş omuzları siyah olmuş Caliban, Indio’yu kucığında taşıyarak yeraltındaki demir ocağından çıkan Hephaistos³ gibi belirdiğinde Lily onlara doğru atıldı.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzarayla karşılaşmamıştı.

Caliban çamura bulanmış Daffodil’i çukurun kenarına atıverdi. Küçük köpek yuvarlanıp ayaklarının üzerinde doğruldu ve iyice silkindikten sonra sanki önemli bir şey olmamış gibi kuyruğunu sallayarak Lily’nin yanına koştu.

Lily köpeği görmezden gelerek oğluna koştu. Caliban kendisi çıkmadan önce çocuğu çukurun kenarına oturtmuştu.

“Anne,” diyen Indio ağlamaya başladı.

Lily oğlunun önünde diz çökerek titreyen elleriyle vücudunu yokladı. Burnu kanamıştı ve çenesinde de bir çizik vardı. Saçı toz toprak içindeydi ama onun dışında gayet iyiydi.

3 Yunan mitolojisinde Tanrılar ve kahramanlar için demircilik zanaatıyla uğraşarak silahlar ve zırhlar üreten ateş tanrısı. (ed.n.)

Indio'yu kendine çekerek çocuğun küçük omuzunun üzerinden Caliban'a baktı. "Teşekkür ederim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama oğlumu kurtardığın için teşekkür ederim."

Indio o anda şokunu atlatmış gibiydi. "Beni yakaladı anne!" dedi çamur ve tuzla kaplı suratıyla annesine bakarak. "Caliban beni yakaladı ve ikimizi birden çukurun içine itti, sonra da meşe ağacı üzerimize düştü ama aslında düşmedi çünkü makine dışarıdaydı, gördün mü?" Ağacın, çukurun içine değil de üzerine düştüğü noktayı işaret etti.

Lily arabanın tekerleklerinden birinin kayması halinde koskocaman kök topunun sadece kısmen değil, tümüyle çukurun içine ve üzerlerine düşmüş olacağını düşünerek ürperdi. Fakat Indio'ya gülümsedi.

"Evet, gördüm ama aşağıda çok fazla yer yoktu herhalde?"

"Hayır, yoktu," diye yanıtladı çocuk ciddi bir sesle. "Caliban da benim ve Daffodil'in üzerine yattı." Annesinin kulağına eğilip fısıldadı. "O çok ağır. Daff viyakladı. Sanırım onu az kalsın eziyordu."

Lily oğlundan aldığı bu bilgi üzerine gözyaşları arasında güldü çünkü belli ki Indio, Caliban'ın kendisini ağacın köklerinden korumak için üzerine yattığını anlamamıştı.

Caliban'a kısa bir bakış atarak, "Sen ve Daffodil çok cesurdunuz," dedi.

"Ve işin en güzel kısmı da, anne," diye devam eden Indio annesinin dikkatini çekmek için kadının elini çekiştirdi. "*En güzel* kısmı Caliban'ın konuşmuş olmasıydı. Onu duydun mu? Bana seslendi!"

"Ne?" Lily önce Indio'nun kirlenmiş küçük yüzüne sonra da Caliban'a baktı. O anda adamın yanağındaki kanayan yarayı dalgınca fark etti. Kazadan hemen önceki haykırış Caliban'a mı aitti?

Caliban bakışlarını ondan kaçırdı, yüzü solgundu. Lily onunla bir an önce baş başa kalıp gerçekten konuşup konuşmadığını öğrenmek istiyordu.

“Oğlunuzun iyi olmasına çok sevindim, hanımefendi.” Bay Herring’in sözleri nazıktı ama hasar görmüş ağacı ve makineyi süzen gözlerinde büyük bir endişe vardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Lily. “Onu yıkamak ve yaralarını temizlemek için tiyatroya döneceğim. Ve aynı şeyi... şey için...” Yüce Tanrım, bahçıvanlar Caliban’a ne diye hitap ediyorlardı acaba? Çaktırmadan Apollo’yu işaret etti.

“Ne?” Bay Herring panik içinde Lily’ye baktı. “Ama zaten yeni gelen işçilerimden birini kaybettim; kim bilir nereye gitti. Smith’e ihtiyacım olacak.”

Smith mi? Lily yavaşça ayağa kalktı. “Korkarım ısrar etmek zorundayım, Bay Herring.”

“Ah, pekâlâ.” Bahçıvan boş ver dercesine elini salladı. “Zaten bugün daha fazla iş yapabileceğimizi sanmıyorum. Patrona ne diyeceğimi de bilmiyorum.”

“Bunun bir sorun teşkil etmeyeceğine dair bir his var içimde,” diye mırıldandı Lily, Caliban’ın uyarıcı bakışlarını görmezden gelerek. Indio’ya döndü. “Tiyatroya kadar yürüyecek misin, canım?”

Bu soru oğlunun erkeksi –kolayca kışkırtılabilir– gurunun dokunmuştu çünkü annesini tersledi. “*Tabii ki, anne.*”

Gerçi omuzlarını düşürmesiyle birlikte kibri de ortadan kalktı. Heyecanı geçmişti ve az önce yaşadığı kazanın, dayanma gücünü yıprattığı ortadaydı. Patikada sendeleyerek ilerlerken ağzını kocaman açarak esnedi. Birkaç adım sonra Caliban tek kelime etmeden onu kucağına aldı.

Düşüncelere dalan Lily, oğlunu omuzlarında taşıyan iri adama baktı. Konuşabiliyordu ya da en azından konuşmuştu.

Tek bir kelimeydi, evet ama birin olduğu yerde daha fazlası da olmaz mıydı? Lily tiyatroya giden yolun kalanını kafasında sayısız soruyla geçirdi.

Maude o gün öğleden sonra alışverişe gitmişti, bu yüzden vardıklarında tiyatro boştu.

Sağ salım içeri girdikten sonra Caliban'a döndü. "*Konuşabiliyor musun?*"

Adam ağzını açtığında korkunç bir süre boyunca hiçbir şey olmadı ama sonrasında ağzından çatlak ve tereddütlü bir ses duyuldu. "Sanırım... evet." Kelimeler fiziksel olarak canını acıtmış gibi yutkundu ve yüzünü ekşitti.

"Ah," diye fısıldadı Lily, parmak uçlarını titreyen dudaklarına bastırarak. "Ah, *sevindim*."

"Sana demiştim," dedi Caliban'ın omuzlarındaki Indio uykulu bir sesle.

"Evet, demiştin," diye tekrarladı Lily parmaklarıyla gözlerini silerek. Gitgide sulugöze dönüşüyordu. Kendini toparlamak için derin nefes aldı. "Sanırım senin uykuya ihtiyacın var, küçük adam."

Indio'nun gündüz uykuları için artık fazla büyüdüğünü söyleyerek itiraz etmemesi, ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Lily hijyen kurallarını esneterek çocuğa yatmadan önce sadece yüzünü yıkaması için ısrar etti. Oğlunu kendi yatağına yatırdığı anda, çocuk neredeyse uykuya daldı.

Yatak odasının kapısını yavaşça kapadı ve Caliban'ın salonda oyununu okuduğunu gördü.

Caliban elinde tuttuğu kâğıdı bırakıp boğazını temizledi. "Bu... iyi." Lily'ye baktı. "Çok... iyi."

Sesi doğal olarak boştu ama duyduğu gergin kısıklık, gördüğü zararı gösteriyordu.

"Teşekkür ederim." Lily oyunlarıyla ilgili iltifat almaya alışkındı ama o iltifatlar hep Edwin vasıtasıyla kendisine

ulaşırdı. Bugüne kadar hiç kimse yüzüne karşı yazdıklarını ne kadar beğendiğini söylememişti. “Tabii henüz bitmedi ve eğer zamanında bitirmek istiyorsam –sadece bir hafta zamanım kaldı– çok sıkı çalışmam gerek ama bittiğinde yazdığım en iyi oyunlardan biri olacağını düşünüyorum. Tabii Pimberly’yle ilgili bir şeyler yapabilirsem. Şu sıralar oldukça ukala. Ama...” –düşünceleri oradan oraya atlayan Lily derin nefes aldı– “bütün bunları dinlemek istemiyorsundur...”

“İstiyorum,” dedi Apollo sözünü keserek.

“Ah.” Lily ona bakakaldı, sonra da utanarak bakışlarını indirdi, ki o *asla* utanmazdı! “Güzel. Yani demek istediğim... çok sevindim ancak bir an önce yüzünü yıkayıp yaralarınıza ilgilenmek istiyorsundur, değil mi?”

Apollo başını onaylarcasına salladı, belki de sesini korumak istiyordu ama bakışlarını su ve temiz bez getiren Lily’nin üzerinden ayırmadı. Kadın onun oturduğu yere gidip leğeni masanın üzerine bıraktı.

“İzin verir misin?” diye sorarken sesinin boğukluğuna şaşırdı.

Adam yeniden başını onaylarcasına sallayıp yüzünü kaldırdı.

Lily önce başındaki bandajın altına baktı. Kabuk bağlamış olan yarası zarar görmüşe benzemiyordu, bu yüzden bandajı yenilemekle yetindi. Aralarındaki sessizlik hüküm sürerken elindeki bez parçasını suyun içine daldırıp sıktı ve nazikçe adamın yüzünde gezdirmeye başladı. Yakından bakınca yüzünün bazı yerlerinin çok kötü çizildiğini gördü ve oğlu için ağacın altına girdiğini hatırladı.

Bezi yeniden ıslattı. “Sırtın nasıl?”

“Gayet... iyi.”

Lily sağ yanağındaki kanlı kesiği sildi. “Yüzünü iyice temizledikten sonra sırtına da bakacağım.”

“Buna... gerek olmayacaktır.”

Lily gülümsedi. Gülümsemesi tatlı ama kararlıydı. Indio ve Daffodil'i kendi vücuduyla örttüğü sırada sırtı en ağır darbeyi almış olmalıydı. "Bakmak istiyorum."

Caliban bir şey söylemeyince Lily yaptığı işi sürdürdü, elindeki ıslak bezle burnunun kenarlarını, geniş alnını ve sert elmacıkkemiklerini sildi. Yüzü yakışıklı değildi. Ne fazlasıyla güzel ne de çekiciydi. Ama iyi bir yüz, diye düşündü Lily. Kesinlikle erkeksi idi.

Kesinlikle Lily'nin çekici bulduğu türden bir yüzdü.

Bu düşünce üzerine duraksayıp yutkundu. Bu adamı tanımıyordu. Onun hakkında bildiği şeyler vardı —oğlunu kurtarmak için hiç düşünmeden çamurlu bir çukurun içine atlayacağını, şapşal köpeklere ve dırdırcı yaşlı bir kadına karşı nazik olduğunu, tek bir bakışla Lily'nin içinin alev alıp erimesini sağladığını biliyordu— ama onu tanımıyordu.

Doğrulup bezi yeniden ıslattı ve bezin kahverengi suyunu sıkarak parmaklarını izledi. "Sesini nasıl kaybetmiştin, Caliban?"

Ona döndüğünde adamın yüzünün ifadesizleştiğini ve gözlerini kapadığını gördü.

"Lütfen," diye fısıldadı. Hakkında ufacık bir şey bile olsa öğrenmek zorundaydı.

Caliban belki yakarışını anlamıştı. Belki de Lily'ye karşı gelemeyecek kadar yorgun hissediyordu.

"Bir... dayak sırasında," dedi Caliban, kısık sesiyle. Boğazını temizlese de tekrar konuştuğunda sesi bir karganınkinden farksızdı. "O... bir adam... boğazımın üzerine bastı." Eliyle âdemelmasını dokundu.

Lily ona bakakaldı. Bu adamın iri yarı, cesur ve çevik olduğunu biliyordu. Bir kavga esnasında nasıl yenik düşmüş olabilirdi ki? Tabii eğer...

"Kaç kişiydiler?" diye fısıldadı.

Caliban gözlerini Lily'nin gözlerine dikti. Bakışlarında alaycı bir kabullenme vardı. "Üç."

Öyle olsa bile... "Sarhoş ya da uyuyor muydun?"

Caliban başını hayır anlamında salladı. "Ben..."

Bakışlarını *utanırcasına* başka yöne çevirdi. Lily'nin gözleri kısıldı. Caliban'ın yüzüne bu ifadenin yerleşmesi için ne olmuş olabilirdi ki?

Adam boğazını temizledi ve yeniden konuşmaya çalıştı. "Ben... şey... zincirlenmişim."

Zincirlemiş... Lily gözlerini kırptı. Yalnızca mahkûmların zincirlendiğini biliyordu.

Birdenbire kendini çok daha iyi hissetti. Bir adam bir sürü nedenden ötürü hapse girmiş olabilirdi; borç da bu nedenlerin arasındaydı. Edwin de birkaç yıl önce Fleet Hapishanesi'nde son derece rahatsız bir ay geçirmemiş miydi?

Caliban'ın çenesini silmek için öne eğildiğinde elindeki bez yeni çıkmakta olan sakallarına takıldı. "Ve sonra da konuşmadın, öyle mi?"

"Evet." Caliban'ın kaşları çatıldı. "Ben... yapamadım..." Sinirlenerek derin bir nefes aldı. "Ben... baygındım... onlar... üçü de..." Caliban yüzünü ekşiterek yutkunduğunda Lily bu hikâyede tahmin ettiğinden çok daha fazlası olduğunu anladı.

İri yarı, güçlü bir adam zincirlere bağlanarak etkisiz ve çaresiz hale getirilmişti. Bir keresinde, erkek çocuklarının zincirle bağlı bir ayıyı –serbest olsaydı yanından çığlık çığlığa kaçacakları bir canavarı– dürttüklerine şahit olmuştu. Küçük çocuklar ve güçsüz erkekler böylesine bir çaresizlik karşısında kendilerini cesur addederlerdi. Sahte gücün etkisiyle adeta kendilerinden geçerlerdi. Ve bu gücü de en korkunç ve acımasız yöntemlerle kullanırlardı.

Caliban'a da buna benzer bir şey mi yapılmıştı yoksa?

Bu düşünce öfkeden başının dönmesine neden oldu. *Hiç kimsenin*, kendi çürük erkekliğini yüceltmek için Caliban'ın erkekliğini yerle bir etmeye hakkı yoktu.

Lily derin bir nefes aldı. Caliban'ın şu anda isteyeceği son şeyin acıma olduğunu biliyordu. "Anlıyorum," dedi dümdüz bir sesle.

Caliban başını iki yana salladı, dudakları kıvrıldı. "Bu... aylar... önceydi."

Adamın bu yalın cesareti, sessiz gururu kadının kırılma noktası oldu. Elindeki bezin parmaklarının arasından kaymasına izin vererek öne eğildi ve onu öptü.

Caliban'ın tepkisi ani ve kararlıydı. Güçlü kollarını Lily'nin beline dolayarak genç kadını kucağına çekti. Lily bacaklarını iki yana açıp adamın kucağına oturdu. Caliban parmaklarıyla Lily'nin başının arkasını kavradı ve ona daha da yaklaşabilmek için kendi başını hafifçe yana eğerek dudaklarını kadının dudaklarının üzerinde araladı.

Ah, evet, bu adam öpüşmeyi biliyordu.

Şarabın ve arzunun tadına sahip dili, kadının ağzının içine kaydı. Kendinden emindi ve acelesi yoktu. Ağzını keşfederken diline dokundu, geri çekmeden hemen önce onunla oynuyordu. Altdudağını dişlerinin arasına alarak hafifçe ısırduğunda Lily inleyerek ona iyice yaslandı. Apollo'nun boğazı düğümlenir gibi oldu. Lily'nin etekleri vücutlarının arasında sıkışıp kalmıştı ve Apollo'nun da pantolonu hâlâ üzerindeydi ama Lily oradaki sertliği hissediyordu; büyük ve güçlüydü. Kombinezonunun içindeki göğüsleri sızıyordu ve Lily o anda bütün elbiselerinin yok olmasını, onu tamamıyla keşfetmeyi diledi.

Lily kendini biraz fazla kaptırmış olmalıydı çünkü bir anda parmaklarının adamın hâlâ tozlu olan saçının arasında gezinerek telaffuz edemediği bir şeyi istercesine çektiirdiğinin farkına vardı.

Geriye çekilen Apollo oldu ve Lily durduğu için ona öfkeli gözlerle bakarken Maude'un arkadan gelen homurtusu duyuldu.

"Adamın biriyle çamurda debelenmeni bölmek istemezdim tatlım ama yemek hazırlamam gerekiyor."

"Harte'ın Eğlence Bahçesi'ne niye gidiyoruz ki?" diye sordu Leydi Phoebe ertesi sabahın geç saatlerinde. Muhtemelen Thames Nehri'nin kokusundan dolayı burnunu kıvırıyordu fakat Trevillion asıl nedenin, kendisinin sürekli olarak kızın etrafında olmasından kaynaklı olduğunu biliyordu. "Tiyatronun ve parkın yanıp kül olduğunu biliyorum zaten."

"Evet, öyle, Leydim." Trevillion konuşmalarını dinlemekten çekinmeyen kayıkçıya öfkeli bir bakış attı. Kayıkçı bunun üzerine telaşla küreklerine yüklendi. "Ama bahçe şu anda yeniden düzenleniyor ve ben de ilginizi çekebileceğini düşündüm. Ayrıca," diye ekledi Trevillion kuru bir sesle. "Orada halletmem gereken işlerim var ve işim de size korumalık yapmak olduğuna ve siz de dışarı çıkmak için ısrar ettiğinize göre, bu seyahati siz olmadan yapamazdım."

"Ah," dedi Phoebe yavaşça, parmaklarını suyun içine daldırarak.

Kayıkçı, Trevillion'a çatık kaşlarla bakıyordu.

Trevillion iç çekip arkasını döndü ve gitgide yaklaşan Harte'ın Bahçesi'nin rıhtımına baktı. Eğlence Bahçesi yangından önce son derece popüler bir yerdi ve rıhtımı da bir zamanlar geniş ve bakımlıydı. Şimdi yarısı Thames Nehri'nin içine düşmüştü, sadece bir kısmı yeni ahşaplarla yeniden inşa edilmişti. Rıhtımın arkasındaki yanmış bitki örtüsünün manzarası korkunçtu; bir zamanların cazibeli eğlence parkıymış gibi görünmüyordu. Harte'ın bahçeyi sil baştan yenileyeceği söyleniyordu ama Trevillion bunun imkânsız bir hedef oldu-

ğunu düşünüyordu. Ancak muazzam miktarda paranın harcanmasıyla gerçekleşebilirdi ama sonuç yine de kesin olmazdı.

Tabii bütün bunlar onun sorunu değildi.

Kayıkçı rıhtıma tutunarak küçük kayığı yeterince yaklaştırdıktan sonra kenardaki ahşap direklerden birine halatı bağladı.

“Geldik, Leydim,” dedi Trevillion, Phoebe’ye. Gerçi kız bunu kayığın sallanmasından anlamış olmalıydı. “Sağınızda bir merdiven var, kayığın küpeştesinin hemen önünde.”

Trevillion, onun parmaklarıyla merdiveni bulmasını izledi.

“Şimdi elimi tutun, Leydim.” Nerede durduğunu anlayabilmesi için genç kızın koluna hafifçe dokundu.

“Ben hallederim,” diye karşılık verdi genç kız sabırsızca ama yine de kayıktan sendeleyerek çıkarken Trevillion’un elini tuttu.

Kız rıhtımın üzerine sağlam basana kadar Trevillion onu sıkıca tuttu. Bacağı ve bastonu her ne kadar engel olsa da peşinden mümkün olduğunca hızlı adımlarla yürüdü.

“Bizi bekle,” diye seslendi ve kayıkçıya bir madeni para fırlattı.

“Hay hay,” diye mırıldanan kayıkçı geniş kenarlı şapkasını yüzüne çektikten sonra kayığında tembelce arkasına yaslandı. Zamanını şekerleme yaparak değerlendireceği kesindi.

“Bu taraftan, Leydim,” dedi Trevillion, Leydi Phoebe’ye sol kolunu uzatarak. Sağ eliyle de ağırlığını bastonuna verdi. Rıhtımdan bahçeye giden bir patika açılmıştı ama zemin hâlâ yıkıntılarla kaplıydı. “Adımlarınızı dikkatli atın. Zemin hâlâ engebeli.”

Genç kız yürürken başını sağdan sola çevirerek havayı kokladı. “Hâlâ yanık kokuyor.”

“Evet,” diye yanıtladı Trevillion, onu isli bir yıkıntının –belki de devrilmiş bir ağaçtı ama tam olarak anlaşılmıyordu–

etrafından dolaştırırken. “Zemin isle kaplı ve ayakta kalan ağaçlar da kurumuş.”

“Bu çok üzücü,” diye mırıldandı Phoebe. “Burayı ne kadar da çok severdim.” Kaşlarını çatıp dudak büktü.

Trevillion boğazını temizledi. “Yeniden canlanmaya dair birtakım işaretler de var gerçi,” dedi. Bunları söylerken kendini aptal gibi hissediyordu.

Phoebe meraklandı. “Ne gibi mesela?”

“Çimin bazı bölümleri yeşermiş. Ve güneş parlıyor,” dedi Trevillion içi sıkılarak. O anda gözüne bir şey çarptı. “Ah. Şurada, solumuzda mor bir çiçek var.”

“Öyle mi?” Genç kızın yüzü aydınlanmıştı. “Gösterin bana.”

Trevillion onun elini tutup dikkatlice zavallı çiçeğin olduğu yere uzattı.

Kız çiçeğe öylesine nazıkçe dokunuyordu ki yaprakları en ufak bir hasar görmedi.

“Sanırım bu bir menekşe,” dedi Phoebe sonunda doğrudan doğruya. “Koklamak isterdim ama hayatta kalanların sayısı bu kadar az olunca onu koparmaya kıyamadım.”

Trevillion tek bir menekşeyle koca bir bahçenin kurtulamayacağını söylemek istese de son anda kendini tuttu. Yürümeye devam ettikleri sırada kız içini çekti. “Yeniden canlanmaya dair çok küçük bir işaret bu gerçekten. Bay Harte’in burayı nasıl yeniden inşa edebileceğini çok merak ediyorum doğrusu.”

Trevillion içinden bunun aslında nafil bir çaba olduğunu düşünüyordu ama bu düşüncesini genç kızla paylaşmamaya karar verdi.

Tiyatroya yaklaştıkları sırada Trevillion’un kaşları çatıldı. Bunu etrafıca düşünmemişti. Lord Kilbourne’la nerede ve ne zaman buluşacağına dair bir plan yapmamıştı. Adam her yerde olabilirdi.

Ancak tiyatronun önüne geldikleri anda bu sorun kendiliğinden çözülürdü. Lord Kilbourne tiyatronun birkaç metre ötesinde bir çukur kazarken esmer, küçük bir çocuk da onunla sohbet ediyordu.

Trevillion kaşlarını kaldırdı. Bu çocuk da nereden çıkmıştı? Bu civarda kimse yaşamıyordu ki.

Çocuğun yanında yatan küçük, cılız köpek onların yaklaştığını görünce başını kaldırdı ve hemen ayaklanıp deli gibi havlayarak hızla yanlarına koştu.

Trevillion kaşlarını çatarak baktı hayvana. Leydi Phoebe'nin eteklerinin dibinde heyecanla zıplıyordu. "Otur."

"Ah, Yüzbaşı, bir kucak köpeğinden korunmam gerektiğini sanmıyorum," dedi Leydi Phoebe ve Trevillion hayvanın tavrının dostça mı yoksa düşmanca mı olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü.

Köpek anında Leydi Phoebe'ye pati atıp yüzünü yalamaya başladı.

Leydi Phoebe ellerini uzatıp gülmeye başladı ama küçük köpek öylesine heyecanlanmıştı ki, kendini sevdirmek için bir türlü yerinde duramıyordu. Kızın yüzü mutluluktan parlıyordu. "Cinsi ne?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Trevillion, bakışlarını ondan çevirerek. "Küçük, zayıf ve isterik bir şey işte."

"Daffodil, bir İtalyan tazısı," dedi köpeğinin peşinden gelen çocuk. "İsterseniz onu okşayabilirsiniz. Isırmaz, ama *yalar*," diye bu son derece gereksiz açıklamayı da ekledi.

"Bunu hissedebiliyorum," dedi Leydi Phoebe gülümseyerek. Yüzünü gökyüzüne kaldırmıştı. "Bir zamanlar İtalyan tazısı olan bir arkadaşım vardı. Ne renk?"

"Kırmızı," dedi çocuk ve küçüklere özgü o saflığıyla, "Göremiyor musun?" diye sordu.

"*Leydi Phoebe kör, çocuk,*" dedi Trevillion sertçe.

Kız yüzünü ekşiterek ona sertçe baktı. Görse de görmese de bakışları son derece etkiliydi.

Çocuk, adamın ses tonundan ürkerek geri çekildi ve Trevillion o anda gözlerinin farklı renkte olduğunu gördü: biri mavi, diğeri de yeşildi. “Ah, özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Leydi Phoebe yumuşak bir sesle. “Adın nedir?”

“Indio,” dedi çocuk. “Bu da Caliban, benim arkadaşım.” Parmağıyla Lord Kilbourne’u işaret edince Trevillion kaşlarını daha da kaldırdı. “Annem de tiyatroda.”

Leydi Phoebe, etrafını görebiliyormuş gibi başını çevirdi. “Tiyatronun yakınlarında mıyız?”

“Evet.”

“Ama ben tiyatronun yandığını sanıyordum?”

“Büyük bir kısmı yandı,” diye yanıtladı Indio. “Ama bazı bölümleri hâlâ iyi durumda. Biz de orada yaşıyoruz işte.”

Phoebe kaşlarını çattı. “Burada mı yaşıyorsunuz?”

Başını evet dercesine sallayan Indio belli ki onun kendisini göremediğini unutmuştu. “Annem meşhur bir aktristir. Robin Goodfellow.”

“Öyle mi?” dedi Leydi Phoebe bariz bir biçimde etkilenerek. “Onunla tanışabilir miyim? Büyük bir hayranıyım.”

Dakikalar içinde Leydi Phoebe, Bayan Goodfellow’la arkadaş olmuş, bahçeye çıkarılan masada onunla birlikte çay içiyordu.

“Birbirlerini... daha önceden... tanıyorlar mıydı?” diye sordu Lord Kilbourne.

O ve Trevillion, hanımların kendilerini duymasını engellemek için tiyatrodan mümkün olduğunca uzaklaştılar da Trevillion’un Leydi Phoebe’ye göz kulak olacağı kadar yakındı. Kilbourne, Trevillion’un bastonuna kısa bir bakış attıktan sonra, oturmaları için devrilmiş bir ağaç kütüğünü işaret

etmişti. Trevillion bu soluklanma için öylesine minnettardı ki, gururunu hiçe sayarak oturdu.

Trevillion'un onu son görüşünden bu yana Vikont kelimelerinin ağzından son derece yavaş, sesinin de çatlak çıkmasına rağmen, nasıl olduysa konuşma becerisini mucizevi bir şekilde geri kazanmıştı. Bir açıklaması olmalıydı fakat Trevillion şu anda bunu hiç önemsemiyordu.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Trevillion Leydi Phoebe'nin, Bayan Goodfellow'un anlattığı bir şeye gülmesini izlerken.

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Bu... büyüleyici," diye mırıldandı Kilbourne. Sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. Trevillion, Kilbourne'un aktrise biraz fazla uzun baktığını fark etti.

"Siz öyle diyorsanız, Lordum."

Vikont ona dönünce Trevillion adamın yüzünde yeni açılmış olan bir dizi yarayı gördü.

"Öyle diyorum," dedi Kilbourne soğukça. "Tahminime göre... benim için... elinizde yeni bilgiler var?"

Trevillion yerinde doğruldu. "Evet, Lordum. Geçmişe dönük biraz araştırma yaptım ve o gece ölen arkadaşlarınızın durumlarını inceledim. Anlattığınız gibi Maubry, papaz olacaktı. Onu yakından tanıyan arkadaşlarına göre ne bir düşmanı ne de kimselere borcu varmış. Ölmeden önceki aylarda kimseyi gücendirmemiş de. Onu masum bir kurban olarak adlandırabiliriz sanırım."

Kilbourne öfkeli bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. Yeniden kadınlara baktı.

Trevillion da dönüp baktı ve Leydi Phoebe'nin küçük turtadan bir ısırık almadan önce tabağını parmak uçlarıyla yokladığını gördü. Eksikliğiyle yaşamayı çok iyi becerdiğini düşündü.

“Bay Tate de gerçekten amcasının vârisiymiş,” diye devam etti. “Tate’in ölümüyle birlikte uzaktan kuzeni vâris olmuş ve amcasından kalan yıllık geliri yaklaşık iki bin sterlin olan bir mülkü miras edinmiş. Bir servet sayılmasa da çok da azımsanacak bir meblağ değil. Bununla birlikte söz konusu bu kuzen, bir yıl öncesine kadar Amerikan Kolonilerinde yaşıyormuş. Araya birtakım ajanlar koyarak kuzenini öldürtmüş olabileceği gibi, görünürde bu pek de olası değil.”

“Size katılıyorum,” dedi Kilbourne dalgınca.

Bayan Goodfellow o anda dudağının kenarında kalan minik turta kırıntısını yalıyordu.

Trevillion boğazını temizledi. “Smithers’a gelince de, yani son adama, onunla ilgili ilginç bir bilgiye rastladığımı söyleyebilirim.”

Kilbourne ona keskin bir bakış attı. “Ne... gibi?”

“Sizlerin aksine,” diyerek söze girdi Trevillion, “onun borcu varmış, üstelik meblağı da yüksekmış. Whitechapel’in arka sokaklarında bir kumarhane işleten ve oldukça kötü oldukları bilinen adamlara borçlanmış.”

“Yani... bu yüzden mi?” Kilbourne’un yüzü tamamen ifadesizdi.

“Öyle olduğunu düşünmüyorum,” dedi Trevillion isteksizce. “Alacaklıları Smithers’ın ölümü üzerine paralarını geri alamadılar, ayrıca onlara borcu olduğunu bilenlerin sayısı da çok azmış.” Omuz silkti. “Smithers’ı diğer iki adamla birlikte öldürmek işlerine zarar verecek bir karar olurdu ve bu hainler son derece zeki iş adamlarıdır.”

Kilbourne’un çenesi kasıldı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. İlk defa Bayan Goodfellow’a *bakmadı*. “O zaman... elinizde hiçbir şey yok.”

“Tam olarak öyle diyemeyiz, Lordum,” diye karşılık verdi Trevillion yumuşak bir sesle.

Kilbourne, Trevillion'a soğuk bir ifadeyle, sanki geçmişte umudun duygularını yönetmesine çok fazla izin verdiği için onu bir daha serbest bırakmayacakmış gibi bakıyordu.

Trevillion onun gözlerine baktı ve açık konuştu: "Amcanız borç içinde, Lordum, hem de kont büyükbabanızın mülküne karşı borçlanmış ve bu durum yaklaşık on yıldır sürüyormuş. Siz unvanı devraldığınız zaman son derece müşkül bir duruma düşecekti çünkü mülkü geri ödeyecek miktarda parası yok. Eğer o gece ölmüş olsaydınız, amcanız hem unvanı hem de büyükbabanızın ölümüyle birlikte miras kalan paraları da devralacaktı. Borcu geri ödemesine gerek kalmayacağı gibi ne mahkemeye çıkmak ne de hapse girmek gibi bir korkusu olacaktı."

Kilbourne'un yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı, ki bu da onun Trevillion'un tahmin ettiği kadar zeki olduğunun ispatıydı. "Ama... ben *ölmedim*. Onun yerine... belli ki... bana ilaç verilmiş."

"Bir düşünün," diye mırıldandı Trevillion alçak sesle. Şüphelendiği şey gerçekten doğruysa burada çok güçlü bir düşmandan bahsediyorlardı. "O akşam öldürülmüş olsaydınız ve bu saldırının sonunda bir hırsız yakalanarak hapse atılmış olmasaydı, kontluğunuzun sıradaki vârisi olan amcanız şüpheli durumuna düşecekti. *Ama* bunun yerine içkinize ilaç atılıp arkadaşlarınız öldürülürse, katil *siz* olacaktınız ve bunun sonucunda da önce adalete sonra da cellada teslim edilecektiniz. Elbette büyük bir skandal olacaktı ama bunda amcanızın hiçbir suçu olmayacaktı, üstelik sizi kendi öldürmüştü olmasıyla aynı sonuca ulaşacaktı: yani ölümünüze. Bu," diye devam etti Trevillion düşünceli bir tavırla, "aslında oldukça sık bir plan olmuş, Lordum, bunu kabul etmelisiniz."

"Beni... bağışlayın lütfen... ama kabul *etmiyorum*," dedi Kilbourne kuru bir sesle. "Eğer uzaktan kuzenim... Birmingham

Kontu... bu kadar dehşete kapılmamış olsaydı... ve senaryosunu yazdığı bir cinayetten... yargılanma korkusuna kapılmayıp... beni Bedlam'a sepetlememiş olsaydı ben... geçtiğimiz dört yıl boyunca ölmüş olacaktım." Bu uzun konuşmanın ardından yutkunma ihtiyacı hissederek duraksadı. "Gerçi oldukça konforsuzdu... bana sorarsanız... idam ipini tercih ederdim."

Trevillion dalgınlıkla Brightmore'a ne kadar minnettar olduğunu düşündü. Ne de olsa onu masum bir adamı idama göndermekten alıkoymuştu.

"Neden?.." diye söze girdi Kilbourne, öksürerek boğazını temizlemeden önce. "Eğer... hikâyeniz doğruysa, neden... amcam... beni Bedlam'da öldürtmedi?"

"Belki orada nasılsa öleceğinizi düşünmüştür, Lordum." Trevillion omuz silkti. "Birçoğu ölüyor."

Kilbourne başını onaylarcasına sallarken ya Trevillion'un sözlerini düşünüyor ya da gırtlığını kısa bir süreliğine dinlendiriyordu. Aniden, "Büyükbabam... ölüyor... Yani kız kardeşimin verdiği bilgi bu yönde," dedi.

"O zaman amcanız sizin de ölmenizi isteyecektir" diye karşılık verdi Trevillion. "Son yılda oldukça akılsız yatırımlara imza attı ve borcu şu son beş ayda iki katına çıkmış durumda."

Kilbourne kaşlarını çatarak ona baktı.

"İhtiyacı daha da acil bir hal almıştır diye düşünüyorum." Trevillion onunla bir kez daha göz göze geldiğinde diğer yanağındaki çizikleri de fark etti. "Yüzünüzdeki bu çiziklerin nedeni nedir, Lordum? Sizi son gördüğümde bu yana çok daha kötü görünüyorsunuz."

"Dün..." Kilbourne öksürerek elini yanağındaki çiziklere götürdü. "Az kalsın ölüyordum... devrilen bir ağaç yüzünden... dikmeyi planladığım bir ağaç. Yeni... bir bahçıvan vardı... Bugün işe gelmedi."

Trevillion onunla tam olarak yüz yüze gelmek için döndü ve telaşla bastonuna yaslandı. “Yerinizi tespit etmişler, Lordum. Ben kız kardeşinizi takip edebildiysem, bunu amcanızın adamları da kolayca yapmış olabilir.”

Kilbourne başını kararlı bir şekilde iki yana sallarken öksürdü. “Kazaydı,” dedi nefesi kesilerek.

“Buna kendiniz de inanmıyorsunuz, aksi halde bana söylemezsiniz,” dedi Trevillion sabırsızca.

O anda bir ses duyuldu. “Merhaba! Merhaba! Bana Bay Smith’in nerede olduğunu söyleyebilecek kimse var mı?”

İkisi aynı anda dönerek kızıl saçlı, yirmi beş yaşından küçük olduğu her halinden belli olan genç bir adamın kadınlara fazlasıyla yaklaşmış olduğunu gördüler. Köpek çoktan üzerine atlamıştı bile.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Trevillion. Belli ki baş başa sohbetleri sona ermişti. “Beni iyi dinleyin, Lordum. Bu bahçeden ayrılmalısınız. Amcanıza karşı delil üretebileceğimiz yeni bir plan yapıncaya kadar saklanacak başka bir yer bulun kendinize.”

Kilbourne başını hâlâ iki yana sallıyordu ama artık hareketleri daha yavaştı, gözlerini ise tiyatroya dikmişti. “Yapamam.”

Trevillion, Apollo’nun bakışlarını takip etti; tabii ki Bayan Goodfellow’un az önce gelen yabancıyı karşıladığı yöne bakıyordu. “Yapamaz mısınız, yapmaz mısınız?”

Kilbourne bakışlarını Lily’nin üzerinden bir an bile ayırmadı ama yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti. “Bunun bir önemi yok.”

Dokuzuncu Bölüm

Ariadne ertesi sabah altın saraya doğru yol almaya başlamış.

Kral mücevherlerle bezenmiş bir tahtta oturuyormuş, deli kraliçe de onun yanında ahşap bir öreke de kırmızı yün eğiriyormuş. Ariadne'yle birlikte kurban edilmek üzere seçilen genç delikanlı, kralın önünde reverans yaptıktan sonra kenara çekilmiş. Ama annesinin uyarısını hatırlayan Ariadne, önce kralın sonra da kraliçenin önünde bir reverans yapmış ve ona oğlunun yanına giderken götürmesini istediği bir şey olup olmadığını nazikçe sormuş. Kraliçe tek kelime etmeden elindeki iği kıza uzatmış...

– Minotor'dan

Caliban'ın bakışlarıyla karşılaşan Lily, yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Adamın bakışları sıcak ve yoğundu.

Sanki tek bir öpücükle ona sahip olmuş gibi bakıyordu.

Lily başını çevirip derin bir nefes aldı. Sadece bir öpücüktü ve sonrasında da bir daha konuşmaya fırsat bulamamışlardı. Maude sivri dili, alaycılığı ve durumu tasvip etmediğini belli eden tavıyla dün akşam hep yanlarında olmuştu ve bu sabah da Indio heyecanla sürekli gevezelik etmişti. Ve bunlar Leydi Phoebe ile Yüzbaşı Trevillion gelmeden önce olmuştu.

“Kim bu?” diye sordu leydi, yüzünü kendilerine yaklaşan genç adama doğru çevirerek. Daffodil adamı selamlama faslını

tamamlamış, sahibinin yanına koşuyordu. Çay partisinden daha önce ayrılmış olan Indio tiyatronun köşesinde çamur birikintisi gibi görünen bir şeyin içinde oyun oynuyordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Lily, sesinin tedirginliğini yanıltmadığını umarak. Yüce Tanrım, Harte’ın Eğlence Bahçesi resmen bir panayır yerine dönmüş, ziyaretçi akınına uğrayan bir yer halini almıştı. Görgü kurallarını sonradan hatırlayarak “Leydim,” diye ekledi.

Phoebe gülümseyerek yumuşak bir sesle sordu: “Nasıl görünüyor?”

Elbette Leydi Phoebe’nin kendilerine yaklaşan adamın yaşını bile tahmin etmesi mümkün değildi.

“Kıpkırmızı saçlı, yakışıklı yüzlü genç bir adam,” diye yanıtladı Lily alçak sesle ve hızlıca. “Başında siyah bir üçgen şapka, üzerindeyse açık kahverengi bir takım var. Yeleği daha açık tonda, kahverengiden ziyade taba rengi diyebilirim ve kenarları da kırmızı bir kurdeleyle süslenmiş. Pahalı değil ama iyi dikimli.” Lily, adamı inceler gibi başını eğdi. “Aslına bakarsanız, oldukça yakışıklı biri.”

“Ah, güzel,” dedi Leydi Phoebe rahatlamış bir tavrıyla arkasına yaslanarak.

Lily’nin, genç adam yanlarına gelmeden hemen önce Leydi Phoebe’ye keyifli, kısa bir bakış atacak kadar zamanı oldu. Genç kız gerçekten de eğleneliydi.

“Günaydın,” diye seslendi genç adam belli belirsiz bir İskoç aksanıyla. Durdu ve şapkasını başından çıkararak kusursuz bir reverans yaptı. “İsmim Malcolm MacLeish. Ben kimlerle tanışma şerefine nail oluyorum acaba?”

“Ben Robin Goodfellow,” diye dedi Lily başıyla reverans yaparak, “ve bu da Leydi Phoebe Batten.”

“Yüce Tanrım!” diye bağırды Bay MacLeish fal taşı gibi açılan mavi gözleriyle heyecandan geriye sendelerken. “Benim

için büyük bir şeref bu, hanımlar! Yaklaşık iki sene önce *Beğendiğiniz Gibi* oyununu izleme ayrıcalığına sahip olmuştum ve siz, Bayan Goodfellow izlediğim en muhteşem Rosalind'diniz."

Lily adamın iltifatı karşısında keyifle yeniden bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, bayım."

"Ve siz Leydi Phoebe," dedi MacLeish bu kez ona dönerek. "Varlığınız karşısında büyülenmiş durumdayım."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Leydi Phoebe başını yana eğip hafifçe gülümseyerek. Tam olarak adamın olduğu yöne bakmıyordu. "Salt varlığım karşısında mı?"

"E-evet, Leydim," diyen adam, belli ki Leydi Phoebe'nin kendisine takılıp takılmadığından emin değildi. Lily'ye doğru hızlı bir bakış atsa da kadın onu kendi haline bırakmaya karar verdi, ne de olsa bu coşkunun çukurunu kendi elleriyle kazmıştı. "Güzelliğiniz tek başına gözlerimin kamaşmasına yetti."

Leydi Phoebe kahkahalarla gülmeye başladı. Başka bir leydi olsa bu tepkisi bir hakaret ya da en azından küçümseme olarak algılanabilirdi ama Phoebe'den gelince katıksız bir neşenin dışavurumu olduğu anlaşılıyordu.

Lily, genç kıza karşı hissettiği sempatiyle gülümsedi; kahkahası o denli bulaşıcıydı.

"Ama Bay MacLeish," dedi Leydi Phoebe, gülmesini kontrol altına alarak. "Söylenenlere bakılacak olursa, siz de erkekliğin yüz karası olacak kadar çirkinmişsiniz."

Genç adamın gözleri o anda farkına vardığı gerçekle bir anda fal taşı gibi açılma da kendisini hızla toparlaması –ve bunu Leydi Phoebe'nin zekâsına hakaret etmeden yapması– övgüye değerdi. "Ama leydim, buna itiraz etmek zorundayım. Süt beyazı tenimle, inci gibi dişlerimle, mavi gözlerimle ve... parlak kumral saçlarımla İngiltere'nin en yakışıklı erkeklerinden biri olarak tanındığımı size söylemeliyim."

Leydi Phoebe başını iki yana salladı. “Gözleri görmeyen bir kadına yalan mı söylüyorsunuz, Bay MacLeish? Saçlarınızın kıpkırmızı olduğunu çoktan biliyordum.”

“Leydim, beni yaralıyorsunuz,” diye itiraz etti genç adam. Leydi Phoebe’nin bu hareketi görmesine imkân olmadığı halde elini kalbine götürmüştü. “Ayaklarıma kapanan onlarca hanımefendinin olduğuna dair size yemin edebilirim.”

“Peki ya başka bir yere?” diye sordu Leydi Phoebe kırpıklarını indirerek.

“Çocukla alay etmemelisiniz, Leydim,” diye duyuldu o sırada topallayarak yanlarına gelen Yüzbaşı Trevillion’un sesi. Caliban da yanındaydı. Lily onun dikkat kesilmiş bakışlarını fark etti. Kadına öfkeli bir bakış attıktan sonra gözlerini yeni gelen adama dikti.

Yüzbaşının sözleri az önceki flörtleşmenin üzerine tuhaf bir gölge düşürmüş, coşkun havanın dağılmasına neden olmuştu.

Leydi Phoebe gerildi.

Bay MacLeish anında kendine gelerek Yüzbaşı Trevillion’un göğsüne çapraz olarak asılmış tabancalarına baktı. “Peki siz kimsiniz, bayım?”

Trevillion daha cevap vermeye fırsat bulamadan Leydi Phoebe araya girdi. “Ağabeyim tarafından bana korumalık yapması için görevlendirilmiş olan Yüzbaşı James Trevillion. Tıpkı bir köpeğin dana etli turtanın önüne zincirlenmesi gibi.”

“Ben sizi daha çok elmalı turta olarak görüyorum, Leydim,” diye mırıldandı Trevillion. Genç adama döndü. “Ya siz kimsiniz?”

“Bay Malcolm MacLeish,” diye cevapladı İskoçyalı. Lily onun eski süvarinin sert tavrı karşısında en ufak bir korku hissetmediğini görünce sevindi. Caliban, Yüzbaşı Trevillion’un iş çevresinden bir tanıdığı olduğunu anlatmıştı ancak Lily daha birkaç gün önce onun Caliban’ı öldürmeye çalıştığını kendi

gözleriyle görmüştü, bu yüzden biraz önyargılı olmasında bir sakınca olmadığını düşünüyordu. “Harte’in Eğlence Bahçesi’nin yeniden inşa edilmesi için Ekselansları Dük Montgomery tarafından işe alınan mimarım. Bahçenin tasarımcısı olan Bay Smith’i burada bulabileceğim söylenmişti.”

Genç adamın konuşması esnasında sessizliğini bozmayan Caliban sonunda başını salladı. “O... benim.”

Bay MacLeish’in yüzü sevinçle aydınlandı. “Sizinle tanıştığuma çok memnun oldum, efendim.” Elini uzatınca Caliban ona önce önünde duran tuhaf ve yabancı bir cisimmiş gibi baktı, ardından kendini toplayarak adamın elini sıktı. “Bana araziyi ve kendi planlarınızı gösterebilirseniz, size minnettar olurum.”

Yüzbaşı Trevillion gözlerini kıstı ve Caliban’la aralarında imalı bir bakışma geçti.

Lily iç geçirdi. Olan biteni bilmemekten gerçekten bıkmıştı. Ve belli ki bu konuda yalnız değildi.

“Affedersiniz,” diyen Leydi Phoebe’nin sesi bir anda tam da bir dükün kızının sesi gibi çıktı. “Beni Bay Smith’le tanıştırmış olduğunuzu sanmıyorum, Yüzbaşı. İtiraf etmeliyim ki bugün görüşmek için böylesine hevesli olduğunuz adamı çok merak ediyordum.”

Lily, Yüzbaşı Trevillion’un sırtının gerilmesinden, Leydi Phoebe’nin araya girmesini değil hayatını umursamadığını anladı ancak bunun nedenini bilmesi imkânsızdı.

Yine de Yüzbaşı kıbarca konuştu. “Leydim, size Bay...”

“Sam,” diyerek sözünü kesti Caliban. “Sadece Sam Smith.”

“Bay Sam Smith’i takdim edebilir miyim?” diye yarım kalan cümlesini nazikçe tamamladı. “Bay Smith, Leydi Phoebe Batten, Wakefield Dükü’nün kız kardeşi.”

Leydi Phoebe elini kasıtlı olarak uzatınca Caliban çaresizce kızın elini tutmak zorunda kaldı ve eğilirken kısık sesiyle, “Leydim... sizinle... tanıştığımı... çok memnun oldum,” dedi.

Leydi Phoebe, Caliban’ın sesini duyunca başını yana eğdi. “Üşüttünüz mü, Bay Smith?”

Caliban o kadar yumuşak bir sesle, “Hayır... Leydim,” diye yanıtladı ki Lily o güne kadar hiç hissetmediği bir kıskançlık duygusuna kapıldı. “Kısa bir süre önce... boğazımdan bir yara aldım... ve bunun sonucunda da... sesim...”

Leydi Phoebe başını onaylarcasına salladı. “Anlıyorum.”

Caliban elini genç kızın elinden çekmeye çalışsa da Leydi Phoebe’nin onu serbest bırakmaya niyeti yok gibiydi. “Söyler misiniz, Bay Smith –ve lütfen kör bir kadına yalan söylemenin affedilmez bir günah olduğunu da unutmayın– sizinle daha önce hiç karşılaştık mı?”

Caliban’ın yüzünden son derece tuhaf bir ifade geçti. Lily tam olarak emin olamadı ancak bunun *üzüntü* olduğunu düşünüyordu. “Hayır... Leydim... Sizinle daha önce... hiç tanışmadık.”

“Ah,” dedi Phoebe, sonunda Caliban’ın elini bırakarak. “Yanılmışım demek ki.”

Caliban, Bay MacLeish’e döndü. “Size... bahçeyi şimdiki haliyle göstermekten... memnuniyet duyarım... bayım.” Durak sayıp Lily’ye baktı. “Yanılmıyorsam... bahçeyi siz de... görmek istiyordunuz... öyle değil mi... hanımefendi? Öğle yemeğinden sonra... bir gezintiye çıkmak... ister misiniz? Mesela... saat üç gibi?”

Lily bir anda nefesinin kesildiğini hissetti ancak sakinliğini korumayı başardı. “Bunu dört gözle bekliyorum, Bay Smith.”

Caliban başını eğdi. “O zaman... bize izin verir misiniz?” Kolunu zarifçe öne doğru uzattı. “Bu taraftan... buyurun lütfen... Bay MacLeish.”

“Elbette,” dedi genç adam. “Leydi Phoebe, Bayan Goodfellow, ikinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum. Umarım yollarımız yeniden kesişir.”

“Bunu ben de umuyorum,” dedi Leydi Phoebe gülümseyerek.

Lily küçük bir reverans yaparak birkaç veda sözcüğü mırıldandı.

Bay MacLeish elini şapkasının kenarına götürdü. “Yüzbaşı Trevillion. Çok memnun oldum.”

“O memnuniyet bana ait,” dedi asker sözcükleri uzatarak. Sesi öylesine kuru çıkmıştı ki sanki konuşurken verdiği nefesi tozdan ibaretti.

İki adamın uzaklaşmasını izledikleri sırada Caliban bahçeyle ilgili planlarını anlatmaya çoktan başlamıştı.

Yüzbaşı Trevillion yeniden kadınlara döndü. “Eğer hatırlarsanız, Leydim, hatırladığım kadarıyla bu öğleden sonra halletmeniz gereken ‘önemli’ bir alışveriş işiniz vardı.”

“Alışveriş her zaman oldukça önemlidir, Yüzbaşı,” diye karşılık verdi Leydi Phoebe ona ciddi bir sesle. “Ancak Bayan Goodfellow bana şu lezzetli reçelli turtalarının gizli tarifini verme nezaketinde bulundu.”

“Öyle mi?” Askerin sesi ifadeden yoksun olsa da içinde belli belirsiz bir şüphenin tınısı duyuluyordu.

Leydi Phoebe neşeyle gülümsedi. “Öyle. Biz bu meseleyi konuşurken siz de biraz yürüyüş yapın isterseniz. Az önce Bay Smith’le konuşmak için seçtiğiniz noktanın konuşulanların duyulmaması için yeterince uzak olduğundan eminim. Belki orada bekleyebilirsiniz?”

Yüzbaşı Trevillion cansız bir şekilde başını eğdi. “Leydim.”

Topallayarak uzaklaştırken Lily bir an adam için üzüldü. Fazlasıyla gururluydu ve Leydi Phoebe'nin ona karşı takındığı tavrın zaman zaman kötü olduğu barizdi.

O sırada Leydi, Lily'ye doğru eğilip, "Yeterince uzaklaştı mı?" diye fısıldadı.

Lily uzaklaşmış olan askerin arkasından baktı. "Sanırım evet, Leydim."

"Emin olun, lütfen," diye mırıldandı Leydi Phoebe. "Size yemin ederim, bu adamın kulakları bir köpeğinki kadar iyi işitiyor." Burnunu kırıştırdı. "Bu, kulağa pek hoş gelmedi. Neyse, çok iyi işiten bir hayvan gibi diyelim. Fazlasıyla sinir bozucu bir durum."

Lily dudağının seğirdiğini hissetti. "Evet, Leydim."

"Şimdi, geri gelmeden ve uzun burnunu işimize sokmadan hemen anlatın lütfen: Bay Smith nasıl biri?"

Lily şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kendi sesi de içgüdüsel olarak alçalmıştı. "Oldukça iri biri; boyu bir seksenin üzerinde, geniş omuzları ve kocaman elleri var. Gözleri kahverengi ve kahverengi saçları uzun. Çok yakışıklı biri değil."

Leydi Phoebe düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Öne çıkan bir özelliği var mı?"

"Zannetmiyorum, tabii büyük burnu öne çıkan bir özellik olarak görüyorsanız başka." Lily ne diyeceğini bilemez halde omuz silkti.

"Onun hakkında ne biliyorsunuz? Ailesi? Arkadaşları?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Lily, gerçeğe uygun olarak. Huzursuz hissediyordu. "Hem de hiçbir şey."

"Lanet olsun," dedi Leydi Phoebe.

"Sorun ne?" diye sordu Lily alacağı cevaptan korkarak. "Onun kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Ah, hiç kimse," dedi Leydi Phoebe elini sabırsızca sallayarak. "Konu şu ki, Yüzbaşı fazlasıyla gizemli davranıyor.

Bunu sadece beni sinir etmek için yaptığından eminim. Hâlâ bize bakıyor mu?”

Lily başını kaldırınca Yüzbaşı'nın kendilerini gerçekten izlediğini gördü. “Evet, Leydim.”

“Elbette izliyordur,” diye mırıldandı Leydi Phoebe. “Pekâlâ, onu artık geri çağırabiliriz. Bu çok keyifli sabah için size teşekkür ediyorum, Bayan Goodfellow. Umarım günün birinde sizi yine ziyaret edebilirim?”

“Bundan çok büyük onur duyarım,” diye karşılık verdi Lily, Yüzbaşı Trevillion yanlarına geldiği sırada.

“Hazır mısınız, Leydim?”

“Ah, pekâlâ,” dedi Leydi Phoebe ayağa kalkarken. O sırada Yüzbaşı Trevillion, Phoebe'nin elini uzatınca kolunu tutabileceği noktaya ilerledi. “O halde ben de size veda ediyorum, Bayan Goodfellow.”

“Bayım. Leydim,” diye mırıldandı Lily.

Yüzbaşı şapkasının kenarına dokundu ve Lily onların uzaklaşmalarını izledi.

Ancak içindeki huzursuzluk kaybolmadı. Leydi Phoebe, Caliban'ın kim olduğunu sanmıştı? Çünkü inkârlarına rağmen, Lily, kızın o soruları sorarken aklında özellikle birisi olduğundan emindi.

Çaydan geriye kalanlara baktı. Asıl soru şuydu: Caliban'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyorken onunla bir ilişkiye girmesi ne kadar tehlikeli olurdu?

Makepeace'in öfkesine rağmen, MacLeish hiç de fena biri sayılmaz, diye düşündü Apollo o gün öğleden sonra. Gerçi bağımsız olarak bir yeri tasarlamak ve inşa etmek için *fazla gençti*. Ama en azından mimarının genel prensiplerini anlıyor gibi bir hali vardı. Bunun kanıtını da mimarın tiyatro, opera binası ve dükün bahçe içinde ayrıca yapılmasını istediği ve parasını ödeyeceği

ne varsa tüm bunlar için hazırladığı tasarımlarını görünce elde edeceğini düşünüyordu. O zamana kadar delikanlıya biraz olsun kuşkuyla yaklaşmaya karar verdi.

Tiyatroya giderken adımlarının hızlandığını fark etti. Lily'yi yanlarında meraklı yabancılar ya da tuhaf bir mimar olmadan, hatta haylaz oğlu ile durumu tasvip etmeyen o hizmetçi de olmadan tekrar görmek istiyordu. Bedlam'da korku, acı ve tedirginlik içinde geçirdiği onca yılda güzel bir kadınla bir arada olmanın ne demek olduğunu unutmuştu. Şakalaşmayı ve flört etmeyi ve evet, belki bir öpücük çalmanın ne demek olduğunu...

Öpüşmeleriyle ilgili Lily'nin ne hissettiğini ya da onu bir daha öpmesine izin verip vermeyeceğini bilmiyordu ancak Apollo bunu denemekte kararlıydı. Kaybettiği zamanı, hatta hayatın kendisini yaşamayı telafi etmesi gerekiyordu.

Dört yılını belirsizlik içinde geçirmişti. Başkaları sevgili ve arkadaş edininip aile kurarken o yalnızca var olmuştu.

Artık yeniden yaşamak istiyordu.

Tiyatroya biraz daha yaklaşıncı içeriden yükselen sesleri, sonra da bağırان bir erkek sesi duydu.

Apollo koşmaya başladı.

Ağaçların arasından çıktığında Lily'ye fazlasıyla yakın duran mor takım elbiseli ve beyaz peruklu bir adam gördü.

Lily çıkacakları gezintiye hazırlanmış gibi, kırmızı elbisesinin üzerine bir şal atmıştı. Adamla beraber tiyatronun dışındaki açıklıkta duruyorlardı.

"... ihtiyacım olduğunu sana söylemiştim," diyordu adam yüzünü Lily'nin yüzüne iyice yaklaştırarak. Apollo adamın ağzından saçılan tükürükleri görebiliyordu. "Kendi başına asla satamazsın bu yüzden sakın deneyeyim deme."

“Bu benim işim, Edwin,” dedi Lily karşısında duran kaba saba adama. Oldukça cesur görünüyordu ama sesindeki dalgalanma Apollo’nun öfkeden kudurmasına neden oldu.

“Kimsin... sen?” diye sordu, yumruklarını sıkarak onlara yaklaştığında.

Adam hızla arkasını döndü ve Apollo’yu duymamış gibi onu karşısında görünce şaşkınlıktan gözlerini kırptırdı.

“*Ben mi* kimim? Asıl sen... *sen* kimsin, ökü?” diye sordu adam Apollo’nun duraksayan konuşmasıyla dalga geçercesine.

Apollo buna fazla aldırış etmedi –Bedlam’da sözlü saldırılardan çok daha fazlasına maruz kalmıştı– ancak Lily’nin kendisini gördüğü anda yüzünün bembeyaz kesilmesi hoşuna gitmedi. “Caliban, lütfen.” Lily ellerini sıkamak istemiyormuşçasına birleştirmişti. “Biraz sonra gelebilir misin? Belki yarım saat kadar sonra?”

Sesi fazla alçak, fazla kontrollüydü, sanki yanında duran adamı kızdırmaktan korkar gibi bir hali vardı. Sanki onu daha önce kızdırmış ve sonuçlarından hoşlanmamış gibiydi.

“Sen bu... *hödüğü* tanıyor musun?” diye sordu adam Lily’nin yüzüne tükürürcesine, sonra da başını geriye atarak kahkahayla gülmeye başladı. “Yemin ederim, Lil, yatak arkadaşları konusundaki zevkin iyice yerle bir olmuş. Böyle giderse, yakında eteklerini sıradan *hamallar* için bile kaldırır hale geleceksin...”

Ahlâksız sözlerinin sonu, Apollo’nun ona elinin tersiyle vurmasıyla bir çılgılığa dönüştü. Adam geriye doğru sendele-yerek kışının üzerine düştü.

Lily, “Hayır, ona zarar verme!” diye bağırduğında Apollo onun bu adama değer verdiğini düşünmek bile istemiyordu.

“Zarar vermeyeceğim,” diye temin etti Apollo onu sakın bir sesle. Tüküren hayduda bir süre baktıktan sonra kararını verdi. “Ama... burada durup... seni taciz etmesine de... izin

vermeyeceğim.” Bunu söyledikten sonra adamı yerden kaldırıp omzunun üzerine attı. “Burada bekle.”

Adam inler gibi bir ses çıkarınca, Apollo midesindekileri sırtına boşaltmaması için dua etti. Lily’nin yanında gelmeden önce banyo yapıp temiz bir gömlek giymişti.

Arkasını dönüp omzunda adamla beraber rıhtıma doğru ilerlemeye başladı.

“Caliban!”

Apollo, Lily’nin seslenişlerini duymazdan geldi. Lily’ye ya da Indio’ya gereğinden fazla yaklaşmadığı sürece bu adi herifin gerçekte kim olduğunu umursamıyordu.

“İndir...” Apollo devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinden atlarken adamın karnının omzuna sertçe çarpmasıyla, üçkâğıtçı herifin nefes alışığı bir hıçkırığa dönüştü. Nefesi normale dönünce ağız dolusu bir küfür savurdu. “Benim kim olduğuma dair en ufak bir fikrin var mı senin?”

“Hayır.”

“Astıracağım seni,” dedi adam bu kez. Yutkunarak Apollo’yu tekmelemeye çalıştı.

Apollo adamı omuzunun üzerinden yuvarlayarak yere indirdi. Tiyatrodan iyice uzaklaşmışlardı.

Saldırgan öfkeden sararmış yüzüyle Apollo’ya bakıyordu. Başının üzerindeki peruk yana kaymıştı. Kendi saçları ise neredeyse simsiyahtı ve kısa kesilmişti. “Önemli insanlar tanıyorum; senin o lanet olası aletini kesebilecek ve buna gönüllü olacak insanlar.”

“Buna... şüphem yok.” Tehditlere aldırış etmek gibi bir huyu yoktu. Apollo bacaklarını yana ayırarak züppenin üzerine, az önce onun Lily’nin üzerine eğildiği gibi tehdit edercesine eğildi. “Onunla... medeni bir tavırla... konuşmayı öğreninceye kadar... buraya sakın geri gelme.”

Kasıklarına vurulan tekmeyle kolaylıkla savurarak züppeyi olduğu yerde bıraktı. Ne de olsa Lily, yanından ayrıldığı sırada halinden pek de memnun görünmüyordu.

Geri döndüğüne de pek sevinmiş gibi bir hali yoktu. Açıklıkta hâlâ volta atıyordu.

Apollo ortaya çıktığı anda ona döndü. “Ona ne yaptın?”

Apollo omuz silkerek kadına baktı. “Onu yere attım... tıpkı kendisinin olduğu gibi bir çöpmüşçesine.” Boğazı acıyordu ancak görmezden geldi.

“Ah.” Lily duydukları karşısında biraz sakinleşir gibi olmuştu ta ki bir sonraki saniye yeniden alevleninceye dek. “Pekâlâ, karışmaman gerekirdi. Bu seni hiç ilgilendirmezdi.”

Apollo, öğleden sonralarını hiç de böyle hayal etmemişti.

“Belki de... beni ilgilendirmesini... istemişimdir.” Konuşurken ona dikkatle yaklaşıyordu.

“Bu sadece...” Lily elini salladı, belli ki sinirlenmişti. “*Karışamazsın. O...*”

Apollo başını eğdi. “İndio’nun babası mı?”

“Ne?” Lily dönüp ona şaşkınlıkla baktı. “Hayır! Bunu düşünmene neden olan şey nedir? Edwin benim ağabeyim.”

“Ah.” Lily’nin o züppeyi savunmaya geçtiği andan itibaren göğsünde hissettiği yumru birden çözülüyordu. Aile olayı başka bir şeydi. İnsan ailesini seçemiyordu. “O zaman... kız kardeşiyle... daha dikkatli konuşmayı öğrenmeli.”

Lily yüzünü tatlılıkla kaldırıp baktı ona. “Kendinde değil. Kaybettiği para yüzünden fazlasıyla endişeli.”

Apollo, Lily’nin elini tutup onu bahçeye giden patikaya, Edwin’i bıraktığı yerin uzağına doğru yönlendirmeye başladı. “Anlıyorum. Peki bu... senin suçun mu?”

“Hayır, tabii ki değil.” Lily’nin kaşları çatılmıştı ama Apollo’nun kendisini yönlendirmesine izin veriyordu. Apollo

bu savaşı kazandığını düşündü. “Konu şu ki, o, benim oyunlarımın para kazanıyor.”

Apollo kaşlarını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Şey, oyunlar onun ismiyle yayımlanıyor,” dedi Lily, bakışlarını adımlarına indirerek. Apollo’nun elini tutmaya devam ettiğinin farkında değil gibiydi ve adamın da dikkatini bu duruma çekmeye niyeti yoktu. Kadının ince parmakları kendi parmaklarının arasında serindi. “O... şey, o oyunlarımı satma konusunda benden daha başarılı.”

“Neden?”

Lily ayağıyla bir taş kenara itti. “Onun daha çok tanıdıkları var. Daha iyi dostları var.” Lily nefesini bıraktı. “Bu konuda benden daha iyi işte, hepsi bu.”

Apollo cevap vermedi ancak akıllı karışmıştı. İnsanın “daha iyi arkadaşlarının olması,” bir oyunun satılmasını nasıl sağlayabilirdi ki?

“Babam bir hamaldı,” diye mırıldandı sonunda Lily. Sesinde utancın izleri vardı. “Basit bir hamal. Bildiğim kadarıyla annemin sahneye çıktığı tiyatrodan getir götür işlerini yapan biriydi. Kostümleri ve sahne malzemelerini taşırmış, akşam yemeği için pişmiş tavuk getirirmiş ya da bir yerden bir yere götürülecek ne varsa, onları taşırmış işte. Ah, bir hamalın ne olduğunu biliyorsundur zaten.”

Apollo cevap vermek yerine nazikçe elini sıktı.

Lily yanlarından geçtikleri çalılığın bir dalını kırdı. “Edwin’in babasıysa bir lorddu, yani bir lordun oğluymuş, bir hamalla karşılaştırıldığında aynı şey yani. Annem, babamın okuma yazma bile bilmediğini söylerdi. Ama yakışıklıymış, sanırım sebebi buydu.”

“Sen...” Lanet olası boğazı kapanacak gibi oldu ama Apollo kendini zorladı. “Sen... babanı... hiç tanımadın mı?”

Lily başını iki yana sallayarak ona özür dilercesine baktı. “Annemin bir sürü sevgilisi oldu ve korkarım hiçbirisi uzun süreli ilişkiler değildi.” Derin bir nefes alarak silkindi. “Neyse, Edwin bana her zaman çok yardımcı oldu, oyunlarımı alıp nerede satacağını iyi bilir. Paranın bir kısmını kendine alıp geri kalanını da bana veriyor.”

“Ne kadar?”

“Ne?”

“Sen... oyunları yazıyorsun... hem de çok iyi oyunlar, buna eminim ve o da gidip... bu oyunları satıyor. Bu zorlu iş için... cebine ne kadar... para atıyor?”

Lily gerilerek parmaklarını Apollo’nun elinden çekmeye yeltendi.

Ancak Apollo onu bırakmadı.

Lily’nin yosun yeşili gözlerinde öfke parıltıları vardı. “Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

Apollo durup onun yüzüne baktı. Gölete ve meşe ağacının devrildiği noktaya iyice yaklaşmışlardı. Ana dallardan birinin kırılmış olduğunu görmüş ve yeni bir ağaç ısmarlamıştı fakat o da henüz gelmemişti. “Ne kadar?”

Lily onun bakışlarına gözlerinde savunma dolu bakışlarla karşılık verirken Apollo o an akşamüzeri güneşinin kadının yüzünün çevresini ve topuzundan kurtulan saç tutamlarını aydınlatışına hayranlıkla bakıyordu.

Lily bakışlarını indirdi. “Yüzde yirmi beş.”

“Yüzde yirmi beş.” Apollo’nun sesi dümdüzdü ama içinde dehşet fırtınaları kopuyordu. “Peki, şu anda... hiç oyunculuk... işinin olmadığını biliyor mu?”

“Evet, bunu biliyor, zaten bu da tartışma nedenlerimizden biriydi.” Tuttuğu elini göğsüne kaldırarak adamın parmaklarını incelemeye başladı, belki de ellerine işlemiş olan kirden tiksiniyordu. “Ona sadece yüzde yirmilik bir pay almasını

istediğimi söyledim. Ama para söz konusu olunca Edwin pek mantıklı düşünemiyor, anlıyor musun?”

Apollo, Edwin'in *kendi* parası söz konusu olunca gereğinden fazla mantıklı düşündüğüne dair sağ elini bile feda edebilirdi. “Peki sen... sana... doğru miktarı... ödediğinden nasıl emin olabiliyorsun?”

Lily şaşkınlıkla bakışlarını elinden yüzüne çevirdi. “Edwin bana asla yalan söylemez. Bunu anlamam lazım.” Adamın elini kendi ellerinin arasında tutuyordu. “O... şey, annem cin içerdi, ama benim doğduğum sırada ne tiyatro ne de erkekler konusunda fazla talep görmüyordu ve hayat onun için çok zordu.” Başını eğerek Apollo'nun parmaklarını inceliyor, kendi parmaklarına yaslayarak uzunluklarını kıyaslıyordu. Apollo'nun eli kendi elini kavradı. “Çok zor. Maude daha sonra çıkagelmiş ama ben daha çok küçükken sahip olduğum tek şey annem ve Edwin'di. Sürekli tiyatrodan tiyatroya, hatta kiralık bir odadan diğerine taşındığımız için yatacak bir yerimin olmasını sağlayan da oydu. Yeteri kadar yiyeceğimin ve giysimin olmasını sağladığı gibi bana okuma yazmayı da öğreten Edwin oldu.” Parmaklarını Apollo'nun parmaklarının arasındaki boşluklara dolayarak bırakmak istemiyormuşçasına sıktı. “Ona... her şeyimi borçluyum... gerçekten.”

“Belki... öylesindir,” diye karşılık verdi Apollo, sonuçta bağlılığının karşılığını vermekten aciz birine bağımlı olmanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu. “Ama... ona Indio'nun hayatını da... mı borçlusun?”

Lily ona çatık kaşlarla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Indio'nun... yiyeceğe, kıyafetlere ve... uyuyacak bir yere ihtiyacı var, öyle değil mi?”

Lily başını onaylarcasına salladı.

“Doğal olarak,” dedi Apollo. “Peki... bütün bunlara... ve daha fazlasına... ağabeyinin senden çalmasına... izin verirsen... nasıl sahip olabilir?”

“Ben sadece...” Lily dudağını ısırды. “Onu incitmek istemiyorum. Edwin’in zaman zaman maymun iştahlı ve acımasız olabildiğini biliyorum ama o benim *ağabeyim*. Onu seviyorum.”

“Sevmemen mümkün mü?” diye sordu Apollo, birleşmiş ellerini dudaklarına götürüp kadının parmak uçlarını teker teker öpmeye başladı.

Başını kaldırdığında Lily’nin kendisine merakla baktığını gördü. “Seni hiç tanımıyorum. Başlarda bir aptal olduğunu düşünüyordum. O zamanlar konuşamıyordun. Şimdiyse konuşabiliyorsun ama *konuşmuyorsun*.” Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Apollo’nun çenesinde gezdirdi. Yumuşak dokunuşundaki arayışı, dudaklarına kondurduğu her öpücükten daha yakın ve özeldi. “Seni tanımıyorum ama tanımak istiyorum. Bana kapılarını biraz olsun açamaz mısın?”

Apollo gözlerini kapadı. Bu, ateşle oynamaktan farksızdı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Onuncu Bölüm

Gencin adı Theseus'muş. O ve Ariadne labirente götürüldükten sonra içeri itilmişler. Sonra Theseus Ariadne'ye dönmüş. Uzun boylu ve yakışıklıymış ancak Ariadne'nin elinde yanında getirdiği iği görünce alay edencesine gülmeye başlamış. "Bununla burada hiçbir şey yapamazsın. İyisi mi sen arkamdan gel, ben de şu canavarı öldüreyim," demiş. Bu sözlerden sonra Theseus giysilerinin altında sakladığı kısa kılıcı çıkararak sağa dönmüş ve labirentin içine doğru ilerleyerek kaybolmuş...

-Minotor'dan

Neyi öğrenmek istiyordu? Bu çok basitti: Lily, Caliban'ın gerçekte kim olduğunu bilmek istiyordu: adını, kimliğini, bu dünyada kendisiyle bir bağ oluşturabilecek bir şey.

Ama Caliban'ın buna cevap veremeyeceğini biliyordu, bu yüzden daha basit bir soruyla başlamaya karar verdi.

"Aile işleri hakkında bir şeyler biliyor gibisin." Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı ve yanık ağaçların kokusuyla bile bu bahçe büyüleyici bir yerdi. Kuşlar etraflarını saran güneş ışıklarıyla akşam şakırtılarına başlamışlardı. "Bir ailen var mı?"

Caliban başını eğdi. "Bir... kız kardeşim var."

Lily onun muhteşem güzellikteki gür kirpiklerin çevrelediği kahverengi gözlerine gülümseyerek baktı. Bu kadarını cevapladığı ve sorusunu baştan reddetmediği için rahatlamıştı. “Senden küçük mü büyük mü?”

Adamın geniş ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tam olarak... benimle aynı yaşta.”

“Bir ikizin var!” Lily neşeyle sıırıyordu. “Adı nedir?”

Caliban başını kibarca iki yana salladı.

Ancak Lily artık küçücük de olsa onun hakkında bir bilgiye sahip olduğu için hayal kırıklığına uğramadı. “Pekâlâ. Onu seviyor musun?”

“Hem de çok.” Caliban sanki doğru kelimeleri arıyormuşçasına duraksadı. “O... benim için... bu dünyadaki... en değerli şey.”

“Ah,” dedi Lily yumuşak bir sesle. “Ah, ne tatlı.”

Caliban bir kaşını kaldırdı. “Beni... küçük bir çocukmuşum... gibi gösteriyorsun.”

“Böyle bir niyetim yok,” dedi Lily ciddiyetle. “Bana kalırsa bir insanın ailesi ve kendine yakın tuttuğu kişiler çok önemlidir. Başkalarına değer vermeyen bir erkekten hoşlanabileceğimi sanmıyorum.”

“Peki... benden hoşlanıyor musun?”

Lily ona parmağını salladı. “Beni öyle kolay ayartamazsın. Londra’da mı doğdun?” Patikalardan birinde ilerledikleri sırada ellerini salladı.

“Hayır.”

Kadın dudaklarını büktü. “Şehirde mi doğdun?”

“Hayır.”

Gözleri çileden çıkmış gibi açıldı. “İngiltere’de mi?”

“Evet, ben... İngilizim,” dedi Apollo, sonra da isteksizce konuşmaya devam etti. “Ben... taşrada doğdum.”

“Kuzeyde mi, güneyde mi?”

“Güneyde.”

“Deniz kıyısında mı?”

“Hayır.” Genç kadına eğlendiğini belli eden bir bakış attı. “Orada... tarım arazileri vardı. Bir de küçük bir göl... hemen yakında. Kız... kardeşim ve ben... yüzmeyi o gölde... öğrendik.”

“Bir de annen ve baban vardı.” Lily gözlerini isle kaplı patıkaya indirdi çünkü –belli ki kendisi hariç– çoğu insanın büyürken yanında bir annesi ve babası oluyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Caliban usulca. “Gerçi ikisi de artık yaşamıyor.”

“Üzüldüm,” dedi Lily.

Caliban omuz silkti.

“Yakın mıydınız?” diye sordu Lily hızlıca. Art arda sıraladığı sözcükler birbirine geçiyordu. “Çalışıp eve ekmek getiren bir babayla ve çoraplarını yamayan bir anneyle birlikte mutlu bir çocukluk geçirdin mi?”

“Pek... sayılmaz,” diye yanıtladı Caliban. “Çocukluğum... yeterince mutlu geçti... ancak annem... sık sık hastalanırdı... ve babam da...” Derin bir nefes alarak sözünü sert bir iç çekişle bitirdi. “Babam... deliydi.”

Lily olduğu yerde kalakaldı ya da en azından bunu denedi.

Caliban onun elini çekştirerek yürümeye devam etmesini istedi. “Kulağa geldiği kadar... korkunç değil. Şiddete meyilli... ya da kız kardeşime, bana, hatta anneme... kötü davranan biri değildi. Sadece fazlasıyla heyecanlıydı. Bazen... günlerce uyanık kalır... planlar yapardı... kafasında türlü şeyler kurardı... ve sonunda hiçbirine dönüşmezdi. Evden çıkıp giderdi... bazen bir hafta veya daha uzun bir süreliğine... ve biz... onun nereye gittiğini... bilmezdik. Geldiğinde... cepleri boş... ve kendisi de bitkin olurdu. Sonra da uyurdu... bütün bir gün boyunca... bazen de iki hafta boyunca... yataktan

çıkamaz, yemeklerini bile yatakta yedi. Ve... sonra da günün birinde... yeniden kalkıp... yine kaybolurdu.”

Caliban omuz silkti. “Ben... çok küçükken... bütün çocukların... babalarının benim babam... gibi olduğunu sanırdım.”

Lily bunun üzerine konuşmadı, ne söyleyebilirdi ki? Yan yana yürümeye devam ettikleri sırada güneş gökyüzünü kırmızı, parlak sarı ve turuncu renklere boyamaya başlamıştı.

“Kız kardeşin hayatta mı?” diye sordu Lily sonunda, tembelce bir tavırla.

“Ah, evet.”

“Onunla görüşüyor musun?” Ona gözücuyla baktı ancak Caliban sadece gülümseyerek başını iki yana sallamakla yetindi.

Lanet olsun. “Ailenden başka bireyler var mı peki? Teyzeler, amcalar ve ah, evet, kuzenlerin vardır sanırım? Kalabalık bir aileden mi geliyorsun?”

“Çok kalabalık değil... ama... bazı akrabalarım var,” diye yanıtladı Apollo. “Gerçi... hiçbirini... çok iyi tanıdığım... söylemez. Babamın... deliliği... onu kendi ailesinden... babasından ve geri kalan fertlerinden... uzaklaştırmıştı.” Yeniden omuz silkti. “Gerçekten... bilmiyorum. Ama... onları çocukken... hiç görmediğime eminim.”

Lily başını onaylarcasına salladı. “Ama artık bir yetişkin olduğuna göre? Onlarla görüşmeyi denedin mi?”

Caliban kadının elini sıkıp öylesine çabuk gevşetti ki Lily bu davranışının, kendi sorusu üzerine gelişen bir tepki olup olmadığını anlayamadı.

Derin bir iç çekerek yeniden bir başka hamle yapmayı denedi. “Bay Harte’la nasıl tanıştın?”

Adam bu soru üzerine güldü. “Ma... *Harte’la* bir taver-nada... tanıştım... İkimiz de daha çocuk yaşta sayılırken.”

Lily birdenbire durdu ve Apollo'nun kendisine bakmasını sağladı. "Az kalsın söyleyeceğin o kelime neydi? May? Bu onun ilk adı mı?"

Caliban'ın gözlerinde suçluluk dolu bir ifade vardı. "Beni... öldürür."

"Ne?"

"Bu... çok büyük... bir sır," diye uyardı Apollo.

"Söyle bana," dedi Lily buyurgan bir tavırla.

Lily buna cevap alamayacağını düşünüyordu. Fakat Caliban onu kendine doğru çekti ve ellerini kalbinin üzerine koydu. "Bunu... hiç kimseye... söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Evet."

Caliban öne eğilerek dudaklarını genç kadının kulağına o kadar yaklaştırdı ki Lily onun dokunuşunu hissetti. "Adı... Harte değil. Gerçek adı... Asa Makepeace."

Lily hızla geri çekildi. Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. "Ne?"

Caliban omuz silkti. Eğlenmiş gibi bir hali vardı. "Bu doğru."

"Ama adını neden değiştirmiş?"

"Sanırım... senin ismini değiştirmenle... aynı sebepten ötürü." Parmağıyla Lily'nin burnuna hafifçe dokundu.

Lily alnını kırıştırdı. "*Stump* kulağa ölü bir ağaç ismi gibi geldiği ve daha eğlenceli bir sahne ismi bulması gerektiğinden mi?"

"Pekâlâ, belki de *tam olarak*... aynı sebepten ötürü değil," diye kabul etti Caliban. "Anladığım kadarıyla... ailesi... tiyatro işini pek onaylamıyormuş."

"Ah, bu daha mantıklı," dedi Lily, çünkü gerçekten de mantıklıydı. "Ne de olsa aileler çok tuhaf olabiliyorlar."

"Gerçekten de öyle, değil mi?" dedi ve Lily'yi öptü.

Ağzı kadının dudaklarının üzerinde enfes bir yavaşlıkta hareket ederken, dudaklarını ayırarak dilini onun alt dudaklığında

gezdirmeye başladı. Çenesini başparmağı ile parmaklarının arasındaki boşluğa hapsederek dudaklarının zevkine varıyordu.

“Lily,” dedi nefes nefese, dudaklarını hafifçe ısırırken. “Lily.”

Kendi adının bu kısık ses tarafından söylenmesi –böylesine kendinden emin ve şefkatle söylenmesi– Lily’nin kulağına hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Lily parmak uçlarında yükselerek kollarını adamın geniş omuzlarına dolayıp ona daha da yaklaştırmaya çalıştı ancak başaramayınca bir an öfkelenildi. Dudaklarından bir iniltinin kopmasıyla Apollo eğilerek onu belinden tutup sıkıca kavradı. Kadını, sanki İndio’nun oyuncak teknesiyle aynı ağırlıktaymış gibi kolayca kaldırıp göğsüne yapıştırdığında Lily de başını eğerek onu daha rahat öpmeyi sürdürebildi. Böylesine kolayca sarf edilen bir güç aslında onu korkutmalıydı. Durup düşünmesini gerektirirdi.

Ancak tek yaptığı Lily’yi daha da baştan çıkarmak oldu.

Korsesi adamın geniş göğsünde eziliyor, göğüslerinin eğimi her nefes alışında adamın yeleşinin sert kumaşı üzerinde sıkıştıyordu ve Lily... bir şey istiyordu.

Bir erkekle birlikte olalı çok uzun zaman olmuştu. Duygular, aralarındaki bu ateş nefesini kesiyordu ve en sonunda onu kendine getiren şey, kendi kontrolsüzlüğü oldu.

“Bekle,” dedi nefes nefese, dudaklarını yana çevirip bir elini adamın göğsüne bastırarak. “Ben...”

Caliban onun dudağının kenarını tembelce yalamaya devam etti, talepkâr değildi ancak baştan çıkarıcıydı, ki bu çok daha tehlikeliydi. Lily hafifçe inledikten sonra kendini frenleyerek geri çekilmeyi başardı.

“Beni yere indir,” dedi gururlu bir sesle. Bu kadar nefes nefese kalmamış olsaydı, sesi daha iyi çıkabilirdi.

“Emin misin?” diye sordu Caliban yavaşça. Çıkık elmacık-kemikleri hafifçe kızarmıştı ve gözleri arzuyla gölgelenmişti.

Emin miydi? “Kesinlikle,” dedi Lily hissettiğinden çok daha kararlı bir tavırla.

Caliban derin bir iç çekerek onu göğsünden yavaşça kaydırarak indirmeye başladı.

“Şey... teşekkür ederim,” dedi Lily. Her ne kadar başarısız da olsa, itibarının bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu. Eteklerini düzeltirken adamın yüzü dışında her yere bakıyordu. “Tiyatroya dönsek iyi olur. Maude ve Indio’yu akşam yemeği için etli börek almaya göndermiştim, yakında dönerler. Tabii ki sen de davetlisin.”

“Bu daveti... kabul etmekten... şeref duyarım,” diye karşılık verdi Caliban kraliçeyle konuşuyormuş gibi resmi bir tavırla.

Lily başını onaylarcasına sallayıp yürümeye başladığında bir anda bahçenin daha önce hiç görmediği bir yerinde olduğunu fark etti. “Neredeyiz?”

“Kalbinde,” dedi Apollo kısık bir sesle. “Müstakbel bahçemin... kalbindeyiz... Labirentimin tam ortasında.”

Lily bu sözler üzerine ürperdi. Burası bahçenin diğer bölümlerinden hiç de farklı görünmüyordu ancak bahçenin kalbinin, tıpkı insan kalbi gibi gizlenebileceğini düşündü.

“Göremiyorum,” dedi.

Caliban ona bir adım yaklaşarak Lily’nin sırtını kendi göğsüne yasladı ve yüzünü kendi durduğu yöne çevirdi. “Burada,” derken kollarını onun omuzlarına sarıp ellerini tuttu. “Burada... ayaklarımızın altında... bir çeşit eğlence merkezi olacak. Bir çeşme ya da... şelale veya bir heykel. Oturmayı... ve öpüşmeyi sevenler için... banklar olacak. Giriş de şu tarafta olacak” —eliyle sağ tarafta bir noktayı gösterdi— “ve labirent de... etrafımızı saracak... bizi kucaklıyormuş gibi.”

Lily'yle birlikte yavaşça dönerek uzattığı koluyla hayali labirentini gösterdi.

“Kendine ne kadar da güveniyorsun,” diye fısıldadı Lily.

Arkasında duran adamın omuz silktiğini hissetti. “O zaten orada... sadece doğru kişinin... gelip kendisini bulmasını ve hayat vermesini... bekliyor,” diye fısıldadı Caliban, Lily’nin kulağına. “Bir labirent... keşfedildiği takdirde... ölümsüzdür.”

Lily yeniden ürpererek ondan uzaklaştı ve dönüp ona gülümsedi. “İndio akşam yemeği için sabırsızlanıyor olmalı.”

Caliban başını onaylarcasına sallasa da gülümsemesine karşılık vermedi. “Elbette.”

“Bu kadar yıkıntı ve enkazın arasında bunları nasıl görebiliyorsun hiç anlamıyorum,” dedi Lily, tiyatroya gitmek için döndükleri sırada. Yürürken adamın vücuduna değmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu çünkü birbirlerine dokundukları anda az önceki kıvılcımın yeniden parlamasından korkuyordu. Yanında yürüyen adamın her hareketinin farkındaydı ve bu da teninin heyecanla gerilmesine neden oluyordu.

Caliban yanında omuz silkti. “Zihnimde bir bütün olarak... ve muhteşem görüyorum. Bu sadece... bitkileri ekmekle... bir şeyleri oradan oraya taşımakla... zaten orada olan bir şeyi... açığa çıkarmakla ilgili.” Lily’ye içtenlikle baktı. “Aslında o kadar da gizemli bir olay değil.”

Lily onun başka bir şeyi daha kastettiğinden şüphelendi.

Caliban sertçe öksürünce Lily hızla dönüp ona baktı. “Boğazın nasıl?”

“Acıyor,” diye yanıtladı Apollo. “Ama... bu çok normal... bu kadar uzun zamandan sonra.”

“Yeniden konuşabildiğin için çok mutluyum.”

Caliban sonunda ona gülümsedi ve bir süre sonra tiyatroya ulaştılar.

Onları selamlamaya gelen Daffodil'in peşinde, Maude'la birlikte iki büyük parça börek aldıklarını ve soğumadan yiyebilmeleri için hemen ellerini yıkamaları gerektiğini söyleyen Indio vardı.

Lily ve Caliban, aldıkları talimat üzerine eski su bidonunun yanına giderek ellerini yıkadılar.

"Anne," dedi Indio masaya oturdukları sırada, "kayıkçının ağzında *sadece* iki dişi vardı ve *çok* uzağa tükürebiliyordu."

Indio kayıkçının alışılmadık ve iğrenç yeteneklerini yemek boyunca sıralamayı sürdürdü.

Caliban çocuğun bu yemek sohbetine ilgi gösteriyormuş gibi davranırken Lily de bu iki erkeğin arasındaki oyunu izlemekten keyif alıyordu. Maude bile uzak mesafeye tükürebilme ve sıradan bir kayıkçının ağzındaki diş sayısı hakkında fikirlerini sunuyordu.

Maude, Indio'nun yardımıyla masayı toplarken Lily öğleden sonraki gerginliğini unutmuş gibiydi.

Caliban, Lily'yi tiyatro kapısının önüne çıkararak kapıyı sessizce kapadı.

"Görüyor musun?" diye sordu kadına Kutupyıldızı'nı işaret ederek. "Bir ya da iki yıl sonra... bahçeden yıldızları... göremeyeceksin. Işıklar ve... havai fişekler... onları gizleyecek."

"Bu durumda vahşi doğanın tadını mı çıkarmalıyım?" diye sordu Lily eğlenerek.

"Belki de," dedi Caliban, onu kendine çekerek. "Ya da... sadece... her ne kadar zor olsa da... bu zamana sahip olduğuna da şükredebilirsin. Ne de olsa Londra'da... gece gökyüzünün böylesine güzel bir manzarasını göremezsin. Sadece ikimize bahşedilmiş."

"Sanki bu dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi."

Caliban onu öpmeden önce gülümsediğinde Lily onun da aynı şeyleri hissettiğine emindi. Cennet denemeyecek bir bah-

çenin içinde onları –Adem ile Havva’yı– birbirlerinden ayıran koca bir evren vardı.

Lily, Caliban’ın kendisini sanki tüketmek istercesine öptüğü ve onunla birleşerek yıldızlı gökyüzünün altında tek bir varlık haline geldiği dakikalar boyunca hiçbir şey düşünmedi.

Adamın sonunda geri çekilmesiyle Lily başının hafifçe döndüğünü, sanki dünya kendi ekseninden kaymış gibi dengesini yitirdiğini hissediyordu.

“Yarın,” dedi Caliban, karanlığa doğru geri adım atarken. “Sana... göletin üzerindeki... gizli adayı göstermemi... ister misin?”

“Eğer buna mecbursan?” diye karşılık verdi Lily. Sesindeki titreme duyduğu endişeyi gizliyordu.

Caliban’ın bahçenin içinde kaybolmasından önce duyduğu son şey, adamın kahkahasıydı.

Apollo ertesi sabah uyandığında güneş henüz doğmamıştı ama artık çok geç olduğunu biliyordu.

Bahçedeki insan seslerini duyabiliyordu.

“Galeride demişti,” diye duyuldu bir erkek sesi.

Rahatsız olan bir kuş şakıyarak uzaklaştı.

Başka bir adam sessiz bir küfür savurdu.

Yaklaşmışlardı, hem de çok.

Apollo minderin üzerinden yuvarlanırken kıyafetleriyle uyuduğuna memnundu ve ayakkabılarıyla budama bıçağına uzandı. Müzisyenler galerisinde içinde uyuduğu kameriye açılan bir kapı yoktu, sadece köşesine astığı bir muşamba vardı. Çıplak ayakla gizlice galeriye doğru ilerledi.

Tam da günün pembe-gri ışığında adamlar bahçesine girdikleri anda. Etrafını sarıyorlardı.

Askerler. Gelenler, askerdi. Kırmızı ceketli, tüfekleri dipçikli askerler.

Nefesi boğazına takıldı. Sağ topuğu kumtaşıyla bezenmiş mermerin üzerinde kayınca korkuyla yükselen panik dalgasına karşı koymaya çalıştı.

Hızla sağa dönmesiyle birlikte bir kol mesafesinde, uzun şapkasının altında korkudan kocaman açılmış masmavi gözleriyle henüz çocuk yaştaki askeri gördü.

Asker dipçiğini kaldırınca Apollo da ona saldıracak gibi yapıp budama bıçağını savurdu.

Genç asker bıçaktan kaçmaya çalışırken bağırdı, nefesi, sabahın soğukunda ağzından bulutlar halinde çıkıyordu.

“Hey!” diye bağırdı birisi.

“Dikkat et!” diye duyuldu bir başkasının sesi. “Üç kişinin katili ol!”

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu kez değil. Asla. Bedlam’a dönmektense kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi.

Apollo koştu.

Olağanüstü güzellikteki sabah güneşinin altında, yaşadığı kayıpların telafisini bulabileceğini umduğu gölgeler içindeki bahçede, peşindeki iblislerden kurtulmak için koşuyordu.

Ne de olsa aralarında onbaşı olmayanlar da vardı.

On Birinci Bölüm

Ariadne, Theseus'un arkasından bir süre endişeyle baktıktan sonra kraliçenin verdiği iğın üzerindeki kırmızı ipliğı çıkararak labirentte sola dönmüş. Burası soğuk ve sessiz bir yermiş. Labirentin çok eski zamandan kalma, yıpranmış taşları varmış. İnsanların adayı keşfinden çok öncesinde inşa edildiğı anlatılmış. Burada ne kuşların cıvıltısı ne de rüzgârın sesi duyulurmuş, sanki her şey bir büyüünün etkisiyle uykuya dalmış gibiymiş...

—Minotor'dan

Tiyatro kapısının büyük bir gürültüyle vurulmasıyla birlikte Lily şaşkınlıkla uykusundan uyandı. Yatakta doğrulup sersemlemiş bir halde etrafına bakarken Daffodil de deliler gibi havlıyordu.

Lily başını iki yana sallayarak yataktan kalktı ve şalına sarınıp sendeleyerek yatak odasından çıktı. “Kim o?”

Edwin'in sesini duymayı bekliyorken —gerçi ağabeyi hiçbir zaman öğleden önce yataktan kalkmazdı— başka biri konuştu.

“Kralın adına, kapıyı açın!”

Bunun üzerine olduğı yerde kalakaldı, kapıya bakan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kapı yeniden vurulunca Daffodil'in havlaması daha da arttı.

Lily uyanmış ve bir eli Indio'nun omzunda olan Maude'a baktı. Indio'nun halinden heyecanlı ve biraz da ürkmüş olduğu belliydi.

"Onu yakala ve tut," dedi Lily, Maude'a. "Bir de Daffodil'in askerlere saldırmamasına ihtiyacımız yok."

Yüzüne en etkileyici gülümsemesini yerleştirerek kapıyı açtı.

Dışarıda duran adam bir subaydı. Üzerinde kırmızı ceketli üniformasının altında beyaz çizgili pantolonu ve yeleği vardı ancak yüzü tıraşsız ve yorgundu. Kadını görünce gözleri kocaman açıldı.

"Buraya gelip sığınan bir adam oldu mu? İri yarı bir adam?" diye sordu.

Yüce Tanrım, Caliban'ın peşindeydiler. Lily içinden Indio'nun konuşmaya başlamaması için dua etti.

"Hayır," diye yanıtladı Lily şaşkın fakat tatlı bir sesle. "Siz gelip kapıyı çalıncaya kadar uyuyorduk, Binbaşı."

Adamın yüzü kızardı. "Aslında ben bir çavuşum, hanımefendi. İsmim Çavuş Green. Bahsettiğim adamı arıyoruz ve korkarım... şey... evinizi aramak zorundayız."

"Burası bir tiyatro, Çavuş Green," diye karşılık verdi Lily, kapıyı iyice açarak "ve doğal olarak ben de kralın adamlarının diledikleri yere bakmalarına izin veriyorum."

Adam başını kısaca salladıktan sonra üç üniformalı askerle birlikte Maude'un temizlediği yerde çamur lekeleri bırakarak içeri girdi.

Hizmetçi kadın dudaklarını sıkırsa da hiçbir şey söylemedi.

"Size bir fincan çay ikram edebilir miyim, Çavuş?" diye sordu Lily.

"Çok naziksiniz hanımefendi, ancak korkarım buna zamanımız yok," diye yanıtladı Çavuş Green. Adamları Lily'nin

yatak odasına girmişlerdi bile ve kim bilir çarşafaları şimdi ne haldeydi. “Ee, tiyatroda kalan başka kimse var mı?”

“Sadece ben, hizmetçim ve oğlum.” Lily konuşurken eliyle Maude ve Indio’yu işaret etti. Bunu fırsat bilen Daffodil, Maude’un elinden kurtulmaya çalışarak çavuşa hırlamaya başladı.

“Pekâlâ.” Çavuş, köpeği kısılmış gözlerle süzüyordu. “Siz kimsiniz?”

“Benim adım Bayan Robin Goodfellow,” dedi Lily işe yaradığını bildiği o alçakgönüllü tavrıyla.

Askerlerden birinin ayağı takıldı.

Çavuşun yüzünde etkilendiğini belli eden bir ifade belirdi. “Aktris olan mı?”

“Adımı duymuş muydunuz, Çavuş?,” diye sordu Lily şaşkınlıktan gözlerini açıp ve elini göğsüne götürerek. “Ne kadar gurur verici.”

“Sizi şu oyunda izlemiştim, hani üzerinize” –Çavuş yüzü kıpkırmızı kesilerek sesini alçalttı– “*pantolon* giydiğiniz. Muhteşemsiniz, hanımefendi, tek kelimeyle muhteşem.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Lily şaşırmış gibi yaparak. “Bana adamlarınızın kime baktıklarını söyleyebilir misiniz?”

“Aranan biri,” dedi Çavuş Green esrareniz bir tavırla. “Oldukça tehlikeli biridir. Tiyatroda başka odalar da var mı, hanımefendi?”

“Aslında yok,” diye karşılık verdi Lily. “Sahne arkasının bazı bölümleri hâlâ ayakta ancak yeterince güvenli olmadıkları için üzerleri tahtayla kaplandı.”

Çavuş bunun üzerine adamlarına sürgüsü açık olan kapıdan geçmelerini emretti. Adamlardan ikisi kapıdan geçerken üçüncüsü de Maude’un sandığını karıştırmaya başladı. Odanın içinde sessizlik hâkimdi. Lily sandığı neden kontrol ettiklerine bir anlam veremiyordu, ne de olsa Caliban şöyle

dursun, normal ölçülerde birinin saklanması için bile yeterince büyük değildi.

Lily endişelendiği halde sakinliğini korumaya çalışıyordu. Buradakiler tiyatronun altını üstüne getirirlerken bahçede arama yapan başka askerler var mıydı yoksa sadece buradaki dört kişi miydiler? Caliban'ı uyarmak için haber göndermesi mümkün müydü?

Fakat Caliban, askerlerin gürültüsünü duymuş olmalıydı.

Birkaç dakika sonra tiyatronun güvenli olmayan bölümünden bir patırtı ve ardından askerlerin küfürleşmeleri duyuldu. Süklüm püklüm bir halde geri döndüklerinde üstleri is içindeydi ve içlerinden biri topallıyordu.

Lily gülümseyerek rahat görünmeye çalıştı. Askerlerden bir an önce kurtulmak istediğini belli etmemeye çalışıyordu. “Eğer başka bir şey yoksa Çavuş, oğlumun kahvaltısını hazırlamam gerekiyor.”

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Goodfellow,” dedi asker. “Eğer bahçede dolanan iri yarı birini görürseniz yetkililere hemen haber vermenizi rica ediyorum.”

“Ah, bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi Lily sesinin korku dolu çıkmasına özen göstererek. “Ancak bana onun neden arandığını söylemeniz mümkün mü?”

“Elbette cinayetten, hanımefendi,” dedi Çavuş Green acımasız bir hevesle. “Vikont Kilbourne üç arkadaşını sebepsiz yere ve hunharca öldürdükten sonra kapatıldığı Bedlam'dan dokuz ay önce kaçtı.”

Lily adama bakakaldı. Uğradığı şok, konuşmasına engel oluyordu. Hatta beyni bile çalışmıyordu.

Çavuş Green genç kadının tepkisinden memnun görünüyordu. “Dikkatli olun, Bayan Goodfellow, siz, oğlunuz ve de hizmetçiniz, hepiniz dikkatli olun. Kilbourne bir canavar. Sizi gördüğü anda öldürebilir.”

Bu sözlerden sonra başını eğdi ve adamlarıyla birlikte tiyatrodan çıktı.

Lily aniden hâkim olan sessizlikte yavaşça dönüp Maude'a baktı. "Aman Tanrım."

"Ama saat daha sabahın dokuzu," diye mırıldandı uykulu kadın Asa Makepeace onu kapının önüne ittiği sırada. Kadının dağınık saçlarından mavi bir kurdele sarkıyordu. "Gitmeden önce en azından biraz sarılırız diye düşünmüştüm."

"Sarılacağız, aşkım, *bir dahaki sefere*," dedi Makepeace, sonra da kadının kulağına eğilerek müstehcen olduğu her halinden belli olan bir şeyler mırıldandı.

Apollo onlara arkasını dönerek gözlerini bir kâğıt destesinin üzerinde gelişigüzel biçimde açık bırakılmış olan badem ezmesi kutusuna dikti. Badem ezmeleri portakal ve limon şeklindeydi. Makepeace'in metresine söylediklerini duymak istemediği gibi, kadının yüzünü görmesini de engellemeye çalışıyordu.

Makepeace'in kapısına ulaşması saatler sürmüştü. Önce askerleri atlatmak sonra da kendisini kimsenin takip etmediğinden emin olmak için büyük bir uğraş vermişti. Sonrasında da askerlerin buraya gelip gelmediğini görmek için Makepeace'in binasının dışında biraz oyalanarak zaman geçirmişti. Askerler gelmemişti ve bunun iki nedeni olabilirdi. Ya henüz gelmemişlerdi ya da Makepeace'le olan bağlantısı hakkında bilgileri yoktu.

Her iki durumda da burada uzun süre kalması mümkün değildi.

Kapı kızın arkasından kapanınca Makepeace, Apollo'ya döndü. Yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı. "Lanet olsun, sesini ne zaman geri kazandın sen?"

"Birkaç gün önce," dedi Apollo sabırsızca.

“Hiç kimse bana bir şey söylemiyor,” diye mırıldandı Makepeace şöminenin yanına giderken.

“Burada olmamın sebebi... sesim değil.”

“O halde ne?”

“Bahçeye gelen... en az bir düzine asker.” Apollo tıkış tıkış odanın içinde volta atmaya başladı. “Kim olduğumu... ve nerede yattığımı biliyorlardı.”

“Birisini sana ihanet etti.” Makepeace ateşi canlandırarak çaydanlığı suyla doldurduktan sonra ateşin üzerine yerleştirilmiş olan kancaya astı. “Burada kalabilirsin ama...”

“Konu da bu zaten. Kalamam.” Apollo dalgınlıkla Makepeace’in koleksiyonuna katılmış olan mekanik tavuğa baktı. Yan tarafında kurulması için bir anahtar vardı. Kurulduğunda yumurtlayacağından ve hatta içinden küçük civcivler çıkacağından şüphesi yoktu. Makepeace’in bunu nereden bulduğunu ancak Tanrı bilirdi. “Eğer benim hakkımda... bu kadar çok şey biliyorlarsa... seninle olan arkadaşlığımı keşfetmeleri ve buraya gelmeleri de... an meselesidir. Şehirden kaçmak zorundayım.”

Ve Lily’yi bırakmak zorundaydı. Oyuncak tavuğun cam gözüne dalgınca baktı. Onu bir daha görebilecek miydi? Meraklı yosun yeşili gözlerini, dolgun pembe dudaklarını? Lanet olsun, askerlerin neden peşinde olduklarını öğrendiğinde onu bir daha görmek *isteyecek miydi?* Çaresizlik içinde ellerini saçlarına daldırdı.

“Ama bahçe.” Makepeace kendini koltuğa bırakırken dağlararak yere kayan kitapları umursamadı. “Lanet olsun, ‘Pollo, hiç kimse bu bahçeyi senin gibi dizayn edemez. Bu vizyona sahip olan tek kişi *sensin*. Sen olmazsan sonuç, peş peşe dizilmiş çitlerden ve geometrik kalıplardan ibaret olacaktır.”

Apollo irkildi. “Sana notlarımı hazır edebilirim... sen de onları... benden sonra işe alacağın kişiye... verebilirsin,” dedikten sonra o da kendini odadaki tek boş yere, yatağın

üzerine bıraktı. Bahçe onun yegâne mutluluk kaynağı olmuştu. Bedlam'da geçirdiği dört yıllık yoksunluktan sonra, kendi tasarımıyla güzelleştirebileceği bir yerdı orası. Bunu da terk etmek zorunda kalacaktı. O anda başka bir gerçekle irkildi. "Defterimi orada bıraktım. Sadece... ayakkabılarımı ve... bıçağımı alacak zamanım oldu."

"Lanet olsun!"

Apollo omuz silkti. "Zaten... çoğu ezberimde." İç çekeerek başını geriye attı. Planlarını yeniden yaratabilirdi ama o defterde, serbest kaldığından bu yana içine yazdığı bütün sohbetler ve ilham kaynakları yer alıyordu. Kaybı, içinde büyük bir yara açtı.

Gözlerini kapayarak çaresizlikle aklına gelen diğer düşünceleri dile getirdi. "Lily o bahçede... sence onu... rahatsız ederler mi? Askerleri kastediyorum."

"Lily, öyle mi?" Aptal Makepeace keyiflendi.

"Makepeace," diye homurdandı Apollo.

"Hayır," diyerek içini çekti Makepeace. "Seni tanıdığını düşünmeleri için hiçbir neden yok, öyle değil mi?"

Apollo bıkkınlıkla omuz silkti. "Ağabeyi... dün yanına gelmişti. Ona çok kötü davranıyordu... ben de... onu alıp dışarı attım."

"Dışarı attın," diye tekrarladı Makepeace dikkatle.

"Kelimenin tam anlamıyla olmasa da, evet," diye tersledi Apollo, sonra da Edwin'in çamurun içindeki kıcı geldi aklına. "Pekâlâ, atmış olabilirim. Ama ona zarar vermedim... beni defalarca... tehdit etmesine rağmen."

"Bu tehditlerini gerçeğe dönüştürmüş olmalı," dedi Makepeace kupkuru bir sesle. Çaydanlıktaki suyun kaynamasıyla oturduğu yerden hızla kalktı. "Bahçede olduğunu bilen başka hiç kimse yoktu, öyle değil mi?"

Apollo parmaklarını kullanarak saydı. “Kız kardeşim... ve dolayısıyla Ekselansları Adi Herif... sen, Montgomery ve James Trevillion.”

Makepeace elinde tuttuğu çaydanlıkla duraksadı ve bir süre sonra çaydanlığın sapının elini yakması üzerine bir küfür savurarak çaydanlığı yere bıraktı. “Trevillion kim?”

Apollo ona baktı. “Beni... cinayetlerin ertesi sabahında... tutuklayan adam.”

“Ve ondan bahsetmek şu ana kadar aklına gelmedi, öyle mi?” Makepeace’in gözleri öfkeyle büyümüştü. “Yüce Tanrım, be adam, sana ihanet eden o işte.”

Apollo, Makepeace daha sözünü bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Hayır... o zaman beni tutuklayarak... büyük bir hata yaptığının farkına varmış. Gerçek katili bulma konusunda... bana yardımcı olacağına dair... yemin etti.”

“Sana öyle söylemiştir.” Makepeace teneke bir kabın içinden çaydanlığa gelişigüzel miktarda çay doldurdu. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?”

“Ben aptal değilim,” diye homurdandı Apollo.

“Kralın adamlarına yerini söyleyebilmek için seni oyalandığı apaçık ortada.”

“Onu daha dün *gördüm*.”

“Bu da beni haklı çıkarıyor işte!” Makepeace çaydanlığı suyla doldurarak hızla ocağın üzerine çarptı. Sıçrayan su damlaları cızırtılar eşliğinde ocağın üzerine damlayarak buharlaştı. “Sana ihanet etti, ’Pollo.”

“Hayır...”

Kapının çalınmasıyla ikisi aynı anda sessizliğe gömüldü. Apollo, Makepeace’le bakıştıktan sonra belindeki kemerinden budama bıçağını çekti.

Oraya dönmeyecekti.

Makepeace kapıyı açarken Apollo da arkasına saklandı.

“Bay Harte?” diye duyuldu tanıdık bir ses. Apollo kapının arkasından baktı. Koridorda tek başına duran Trevillion bastonuna yaslanmıştı.

“İçeri girin,” diye mırıldandı Apollo adamı içeri yönlendirerek.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Makepeace, Trevillion topallayarak içeri girerken. “Kim bu adam?”

“Trevillion... sana az önce bahsettiğim adam.”

Makepeace öfkeden kudurmuş gibiydi. “Bu adam sana ihanet etti!”

“Hayır, etmedim,” dedi Trevillion sert bir ağırbaşlılıkla.

“Öyle mi?” Makepeace yüzünü Trevillion’a hızla döndüğünde dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. “O zaman neden ’Pollo’nun Harte’in Bahçesi’nden kaçmasından sadece birkaç saat sonra buraya geldiğinizi söyler misiniz lütfen? Bu sabaha kadar ben sizin adınızı bile duymamışken, siz nasıl oluyor da benim nerede yaşadığımı biliyorsunuz?”

“Yeterince bilgi sahibi olmamanız benim suçum değil,” diye karşılık verdi Trevillion üst dudağını bükerek.

Apollo az kalsın başını duvara vuracaktı. Trevillion’un açıklama yapmaktansa karşı çıkması çok *doğaldı*. Ama adamın konuşmaya devam etmesiyle yanıldığını anladı.

“İlk sorunuza gelince,” diye sürdürdü Trevillion sözlerini. “Buradayım çünkü dört yıl önce Lord Kilbourne’u tutukladığım sırada emrimde olan bir adam yanıma geldi. Harte’in Bahçesi’ne bu sabah bir baskın yapıldığını ancak Lord Kilbourne’un kaçtığını anlattı. Kapınıza gelmemin nedeni de, Lord Kilbourne’un nerede olduğunu bildiğinizi düşünmemdir. Ayrıca,” diye ekledi, Apollo’nun olduğu yere imalı bir bakış atarak “belli ki biliyormuşsunuz.”

“Onu yine tutuklayabilesiniz diye mi!” diye bağırdı Makepeace.

“Eğer onu tutuklamak isteseydim şu anda çoktan demir parmaklıkların arkasında olurdu,” diye sertçe yanıtladı Trevillion.

Apollo, adamın kendisini demir parmaklıklar ardına atabileceğini rahatça söylemesi karşısında gerildi.

Makepeace’in odasının kapısı açıldı ve Montgomery Dükü sanki bir öğleden sonrası müzikaline girer gibi rahat bir tavırla içeri girdi.

“Konuşmanızı bölüyor muyum yoksa?” dedi dük ağır ağır.

“Hayır, ama odama davetsiz girdiğiniz kesin,” diye tersledi Makepeace.

Montgomery iç geçirdi. “Davet beklemek gerçekten çok sıkıcı, üstelik en çok beklediğiniz zamanlarda da bir türlü gelmezler. Bana kalırsa, resmi davetleri hepten dikkate almamak en iyisi. Yüce Tanrım, diye sürdürdü konuşmasını aynı bıkkın ses tonuyla, “şu ahırda misafirlerinizi oturtabileceğiniz yer de mi yok?”

“*Davetli* misafirler gelip yatağıma oturabilirler,” dedi Makepeace sözcüklerin üstüne basa basa. “*Davetsiz* olanlar ise isterlerse...”

“Burada... ne işiniz var... Ekselansları?” diye sordu Apollo telaşla, Makepeace’in muhtemelen felakete yol açacak cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden.

Montgomery yavaşça Apollo’ya döndü. “Lord Kilbourne, demek sesinizi geri kazandınız.”

Apollo sabırsızca başını onaylarcasına salladı.

“Ne kadar da etkileyici,” dedi Montgomery, Apollo’ya daha önce hiç görmediği egzotik bir hayvanmış gibi bakarken.

“Soruma... cevap vermediniz.”

Montgomery zarif ellerini iki yana açtı. “Başınızın belada olduğunu duydum ve doğal olarak yardıma geldim.”

“Bana... yardım etmek istediniz,” dedi Apollo ifadesiz bir tonda.

“Ne de olsa eğlence bahçemin muhteşem planlarının sahibisiniz.” Montgomery, yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Orası *benim* eğlence bahçem,” diyerek itiraz etti Makepeace.

Montgomery ona alaycı bir bakış attıktan sonra Apollo’ya döndü. “İtiraf ediyorum, size yardım etmemin bana da faydası olacak ancak bunda bir sorun yok.”

“Elbette yoktur,” diye mırıldandı Apollo.

“Lord Kilbourne’un zor durumda olduğunu *nasıl* öğrendiğinizi sorabilir miyim, Ekselansları?” diye sordu Trevillion sakince.

“Ah,” diye mırıldandı Montgomery, eğilip oyuncak tavuğu incelerken, “insan kulağına geliyor böyle şeyler.”

“Ancak o insanın paralı muhbirleri varsa,” dedi Trevillion.

“Onların da faydası *oluyor*.” Montgomery doğrulup tatlılıkla gülümsedi. “Evet, artık hoşbeşi bir kenara bırakabilirsek, Lord Kilbourne’un bir an önce Harte’in Bahçesi’ndeki işinin başına dönebilmesi için suçsuz olduğunu nasıl ispatlayacağımızı tartışalım. Bahçemin gelecek bahara açılması konusunda ısrarcı olmak durumundayım ve bu... sıkıntı işi *aylarca* erteleyecek gibi duruyor.” Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. “Bunun olmasın gerçekten istemiyorum.”

“*Benim* bahçem,” diye mırıldandı Makepeace yeniden ama belli ki gönlü artık söz konusu bahçede değildi. Kaynayan çaydanlığı aldı. “Pekâlâ. Trevillion, siz şöyle oturun,” diyerek boş koltuğunu işaret etti. “Siz de,” derken parmağını düke uzattı, “ister yatağın üzerine, ister hiçbir yere oturmayın. Evet, kim çay ister?”

Birkaç dakika sonra her birinin elinde birbirine uyumsuz, içinden buharların yükseldiği çay fincanları vardı. Apollo bunun bugüne dek gördüğü en tuhaf çay partisi olduğunu düşündü.

“Pekâlâ.” Makepeace çayından gürültülü bir yudum alınca, Apollo bunu sırf dükü sinirlendirmek için yaptığından şüphelendi. Kenarları yaldızlı şekerliğin içindeki şekerin neredeyse yarısını fincanına boca etti ve içtiği şey şeker pekmezinden farksız olmalıydı. “Sizi dinliyoruz. Büyük planınız nedir?”

Montgomery çayını dikkatle kokladıktan sonra küçücük bir yudum aldı. Aniden kaşlarının kalkmasıyla birlikte çay fincanını bir kitap destesinin üzerine bıraktı. “Tabii ki gerçek katili bulup açığa çıkarmamız gerekiyor.”

“Tabii ki,” dedi Makepeace ağır ağır.

Dük, onu duymazdan geldi. “Yüzbaşı Trevillion’un burada olmasına bakacak olursak belli başlı araştırmalar yapmış olduğunuzu varsayıyorum?”

Apollo, Trevillion’la bakıştıktan sonra başını onaylarcasına salladı.

“Evet, Ekselansları, bu konuyla ilgili bazı araştırmalarım oldu.” Yüzbaşı boğazını temizleyerek konuşmaya devam etti. “Lord Kilbourne’un amcasının, yani William Greaves’in, Kont olan büyükbabasının mülküne karşılık büyük bir miktar borcu varmış.”

Çay fincanını dürtmekle meşgul olan Montgomery başını kaldırıp baktı. “Mükemmel! Demek ki yedek katil için uygun bir adayımız var. Otoriterleri kurnazca bir ipucuyla alarma geçirmemiz...”

“Tam olarak nasıl ilgili bir ipucundan bahsediyorsunuz?” diye patladı Makepeace. “Pollo’nun amcasının bir şey yaptığına dair elimizde en ufak bir kanıt bile yok.”

“Ah, kanıt denen şeyin kolayca üretilebildiğini düşünüyorum,” diye karşılık verdi dük umarsızca, badem ezmesiyle

kaplı bir portakal dilimini çayına attığı sırada. Batmasını ilgiyle izledi.

Kısa fakat ürkütücü bir sessizlik oldu.

Dük bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmiş gibiydi. Başını kaldırdığında mavi gözlerinin masum bir hayretle açılmış olduğunu gördüler. “Bir sorun mu var?”

Neyse ki buna cevap veren Trevillion oldu. “Korkarım ki kanıtları üretmek diye bir şey söz konusu olamaz, Ekse-lansları,” dedi yüzbaşı sakın fakat kararlı bir sesle. “Gerçek kanıtları bulmamız gerekiyor.”

“Ne kadar da sıkıcı!” diye bağırdı dük, aklında olduğu belli olan daha kurnazca fikrini ortaya koymadan önce. “Benim dediğim şekilde yaparsak çok daha az zaman alacak.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Makepeace’in patlaması üzerine Apollo bir an için onu tutması gerektiğini düşündü. “Bir adamın *asılması* için kanıtlarla oynamaktan bahsediyorsunuz!”

“İkiyüzlülük *yapmayın*, Bay Harte,” diye tersledi dük. “Siz de onun suçlu olduğunu en az benim kadar düşünüyorsunuz. Sadece gerçek kanıtları bularak vicdanınızı rahatlatmaya çalışıyorsunuz. Sonuç aynı olacaktır, bundan emin olabilirsiniz: tutuklanan bir adama karşılık, Lord Kilbourne’un Bedlam’dan kurtulması.”

“Yine de,” dedi Trevillion. Sesini yükseltmeden konuşmuştu ama diğer ikisi, adamın emrivaki tavrına dikkat kesilerek baktılar. “Biz yine de *kendi* yöntemimizi uygulayacağız, Ekse-lansları.”

Asker ve aristokrat kısa bir süreliğine birbirlerini süzdüler.

Dükün fincanını aniden devirmesiyle içindekiler yan tarafında duran bir kâğıt destesinin üzerine döküldü. “Ah, pekâlâ,” diye karşılık verdi huysuzca, Makepeace’in dırdırını duymazdan gelerek. Belli ki çayla ıslanan kâğıtları okumak gibi bir niyeti vardı. “Anladığım kadarıyla yapabileceğimiz

fazla bir şey yok. William Greaves'in Bath'ın dışındaki kır evine gidip çiftçi karıları gibi tavuk yumurtaları aramamız gerekecek."

Adamın yüzüne baktılar.

"Yine ne oldu?"

Trevillion boğazını temizledi ancak Makepeace, belki de kâğıtları ıslandığı için, ondan önce atıldı. "Greaves'in kır evine nasıl gireceğimize dair bir fikriniz var mı? Dört adamın odasına girdiğini fark edeceğinden şüphem yok."

"Bu kadar emin olmayın," diye mırıldandı Montgomery, "ne de olsa iki hafta sonra, içinde özel bir tiyatro gösterisinin de sahneleneceği bir kır partisi vereceğini biliyorum. Tabii ki ben de davetliler arasındayım. Ben yakın dostum Bay *Smith*'le gitmeyi düşünüyorum." Apollo'ya imalı bir bakış fırlattı. "Ve siz de orada olacaksınız."

"Biz orada *olmayacağız*, çünkü yapacağı ilk şey, 'Pollo'yu hapse attırmak olacaktır," diye itiraz etti Makepeace.

"Aslına bakarsan," diye araya girdi Apollo düşünceli bir tavırla. "O adamlar... bugüne kadar hiç karşılaşmadım."

Makepeace hızla dönerek ihanete uğramış gibi Apollo'ya baktı. "Ne? Hiç mi?"

Apollo omuz silkti. "Belki... bebekliğimde olabilir? Ancak ne onu... ne de ailenin geri kalanını... hatırladığımı söyleyemem. Belki de beni... hiç görmemiştir." Bakışlarını sakince çayını yudumlayan Trevillion'a çevirdi. "Leydi Phoebe... kır partisi için... davetiye bulabilir mi?"

"Hayır," dedi yüzbaşı kesin bir ifadeyle. "Ağabeyi onun, aile fertlerinin organize ettiklerinin dışında hiçbir sosyal etkinliğe katılmasına izin vermiyor. Sadece bazı istisnalar olabiliyor. Ancak" –yüzünde düşünceli bir ifade belirdi– "Wakefield'ın Bath'ta bir evi olduğunu sanıyorum. Leydi Phoebe'yi kaplıcalara gitmeye ikna etmenin çok da zor olmayacağını düşünüyorum."

Tiyatro gösterilerini de çok sevdiğini düşünecek olursak, belki bir gecelik özel bir gösteriye katılması da söz konusu olabilir. Bu konuyla bizzat ilgileneceğim.”

Montgomery ellerini çırpı. “Öyleyse konu halloldu. Gördüğüm kadarıyla, şu kalan iki hafta içinde yapılması gereken tek bir şey var.”

“Neymiş o?” diye sordu Makepeace sıkıdığı dişlerinin arasından.

Dük, parlak mavi gözlerini Apollo’ya çevirdiğinde Apollo hiç olmadığı kadar gerildi. “Tabii ki Lord Kilbourne’u, gerçekte olduğu aristokrat gibi giydireceğiz.”

On İkinci Bölüm

Ariadne labirentin dolambaçlı koridorlarında günlerce, gecelerce dolaşmış. Annesinin, cüppesinin kıvrımları arasına sakladığı peynir ile ekmeği yemiş ve geceleri taşların yarıkları arasında biriken çiğ damlacıklarını içmiş. Arada sırada insan çılgılığına benzer bir hayvan böğürmesi duyuyormuş ama çoğu zaman kulağına labirentin sert zeminine sürtünen ayakkabılarının sesinden başka hiçbir ses duymuyormuş.

Fakat sonra, labirente girdiği üçüncü gün ilk iskeleti bulmuş...

—Minotor’dan

Lily iki hafta sonra William Greaves’in kır evinin taş cephesine bakarken heyecanlanması gerektiğini düşünüyordu.

Bir oyunda oynayabilmesi için aylardır önüne çıkan ilk fırsattı; üstelik kendi yazdığı oyunlardan biriydi. Olağanüstü bir çabanın sonucunda oyununu, *Islah Olmuş Wastrel*’i yazmayı zamanında bitirmiş ve kuruntularına rağmen, bir bekçinin yardımıyla Edwin’e ulaştırmıştı. Ne de olsa Edwin çoktan bir alıcı bulmuştu ve her ikisinin de bu oyundan gelecek paraya acilen ihtiyaçları vardı.

Montgomery Dükü kendisini diğer oyuncularla tanıştırdığında ve yazmayı yeni bitirdiği oyunda rol alacağını öğrendiğinde çok da şaşırmamıştı Lily. Oyununun siparişini veren

William Greaves, dükün arkadaşıydı ve başkahraman Cecily Wastrel'i kendisi canlandıracaktı. Tesisatçı pantolonlarını giyeceği bir roldü bu.

Sonuç olarak her şey yerli yerine oturmuştu. Genelde Lily bundan dolayı mutlu olur ve hem partiyi hem de çalışmayı dört gözle beklerdi.

Ancak onun yerine hissettiği şey, bir türlü bitmek bilmeyen bir melankoliydi. Caliban –*Lord Kilbourne*– belli ki askerlerden kaçmanın bir yolunu bulmuştu ancak Lily'nin onun nerede olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Oyununu yazdığı hafta boyunca Indio da zamanının çoğunu bahçede oyalanarak, Caliban'ın yokluğuna üzülererek geçirmiş ve Lily'yi delirtmişti. O adam hakkındaki şüphelerinde ve uyarılarında haklı çıkmış olan Maude bile bu hususla ilgili tek kelime etmemişti. Askerlerin tiyatrodan ayrıldığı günün öğleden sonrasında Lily müzisyenler galerisine sızmış ve Caliban'ın küçük sığınağını bulmuştu. Orada birkaç giysisini, bir ekmeğin köşesini ve defterini bırakmıştı. Defteri –ne olduğunu tam olarak bilmediği bir şeyin– zavallı bir simgesi olarak saklamıştı.

Bu yüzden Greaves Malikânesi'nin girişine adım attığı sırada neşesi sahteydi. Oldukça eski olan evin odaları dar ve karanlıktı. Etrafına bakınırken oyunu nerede sergileyeceklerini düşünerek endişeye kapıldı.

“Ah, işte oyuncularımız,” diye duyurdu Bay William Greaves'in kendini beğenmiş sesi. Altmışlarında olan bu adamın gençliğinde yakışıklı biri olduğu aşikârdı. Şimdiyse sarkmaya yüz tutmuş çenesi ve fazla içkinin veya yemenin belirtisi olan gözaltı torbalarıyla, etrafını saran kasvetli bir havası vardı. “Yanılmıyorsam, siz Bayan Goodfellow olmalısınız?”

Lily reverans yaptı. “Sezginiz hayranlık verici, bayım.” Kolunu uzatarak arkasında duran diğer oyuncuları işaret etti. “Sizi Bay Stanford Hume'la tanıştıracabilir miyim?” Yaşlıca,

kızarmış yüzlü aktör dik duruşundan ödün vermeden hafifçe öne eğildi. Zavallı Stanford yıllardır bel ağrısından mustaripti. “Bayan Moll Bennet.” Moll abartılı bir reverans yaparak Bay Greaves’in dikkatini gösterişli dekoltesi üzerine çekmeyi başardı. “Ve Bay John Hampstead?” John sırtarak abartılı bir şekilde eğildi. Uzun boylu ve zayıf biri olarak âşıklarının cinsiyetini pek önemsemezdi.

Dördü birlikte başlıca oyunculardı ancak oyunun geri kalan bölümlerinde yer alacak başka aktörler de mevcuttu.

“Greaves Malikânesi’ne hoş geldiniz,” dedi Bay Greaves abartılı bir tavırla fakat hemen sonrasında gerçekçi davranarak bu etkiyi yerle bir etti. “Eminim uşağım odalarınızı hazır etmiştir. Bize akşam yemeğinde katılacağınızı umarım. Oldukça neşeli bir grup oluşturacağımızdan şüphem yok. Ah, işte oğlum ve karısı da geldiler. İzin verir misiniz lütfen?”

Bu sözlerle aktörleri uşağına emanet ederek uzaklaştı.

Uşağın yüz ifadesi elbette kibirliydi. “Lake.” Parmaklarını şaklatmasıyla diğer uşaklardan birinin öne çıkması bir oldu. “Bu insanlara odalarını göster lütfen.”

“Ah, aşkım,” dedi John uşağa arsızca bakarak.

Hep birlikte Lake isimli uşağın peşine takıldılar.

“Neyse ki en azından bizi içeri aldılar,” dedi Moll, merdivenleri çıkarken düşünceli bir tavırla. “Oynadığım son ev gösterisinde bizi çingeneler gibi ahırda yatırmak istediklerine inanabiliyor musunuz? Bunun mümkün olamayacağını söyledim onlara. En az alt kattaki hizmetçi odaları kadar derli toplu bir odada kalmak istediğimi, aksi takdirde bir sonraki gösterimin olacağı Londra’ya gideceğimi belirttim. Homurdandılar ama sonunda istediğimi aldım. Cambridgeshire’daki *II. Richard* oyunuydu, hatırlıyor musun, Stanford?”

“Evet, hatırlıyorum,” diye yanıtladı Stanford yapmacık bir sesle. “Şu ana kadar yer aldığım en iç karartıcı gösteriydi.”

“Ne düşündüklerini anlamak mümkün değil,” diye onayladı onu Moll. “Bir ev partisinde *tarihi* bir oyun. Düşünebiliyor musunuz?”

Odalarını göstermekle görevlendirilmiş olan uşağın, baş uşağın aksine oyunculara hayranlık duyar gibi bir hali vardı. Onlara ayrılan iki odayı gösterdi. Moll’un ahırda kalma hikâyesini dinledikten sonra, Lily biraz endişeye kapılmıştı doğrusu. Ancak koridorun bir ucunda olmaları dışında odalar güzel görünüyordu.

“Ahırdan çok daha iyi olduğu kesin,” dedi başını elbise dolabının içine uzatan Moll neşeyle. “Anlaşılan yatağı paylaşacağız,” dedi başıyla gölgelikli yatağı işaret ederek, “ama ben horlamıyorum, bu yüzden sorun olmayacaktır. İyisi mi üstümüze çeki düzen verip aşağı inelim. Bu akşamki eğlencenin bizler olduğuna dair bir his var içimde.”

Bunun sıkça rastlanılan bir durum olduğunu düşündü Lily. Lavaboda sırayla yüzlerini yıkadıktan sonra üzerlerindeki tozlanmış seyahat elbiselerini çıkarıp yenileriyle değiştirdiler. Özel bir gösteri için tutulmuş olan aktörler, ev sahipleri tarafından genellikle partiyi canlandırmakla görevli profesyonel misafir olarak görülürlerdi.

Hazırlanmaları bir saat bile sürmedi. Moll koyu kahve ve maun rengi kıyafetlerini giymişken, Lily de en sevdiği elbiselerinden biri olan, korsesi ve kol ağızları beyaz kurdelelerle süslü kıpkırmızı, derin kare yakalı elbisesini tercih etmişti.

“İnelim mi?” diye sordu Moll. Koridora çıktıklarında kendilerini bekleyen John ve Stanford’la karşılaştılar.

“Hanımlar!” diye seslendi John yine o abartılı reveranslarından birini yaparak.

“Ahmak,” diye mırıldandı Stanford kolunu Moll’a uzatırken.

Bu durumda aşağı inerlerken Lily de John’un koluna girmek zorunda kaldı. Lily daha önce Moll ve John’la çalışmıştı

ve yaşlı oyuncu rolündeki Stanford'un aslında oldukça esprili biri olduğunu düşünüyordu.

Normal şartlarda olsa Lily fazlasıyla eğlenebilirdi: kır evi, parti, harika iş arkadaşları ve bir hafta boyunca yiyeceği güzel yemeklerin düşüncesi aslında çok hoştu.

Ancak bu geceki partiyi yalnızca katlanmak zorunda olduğu bir etkinlik olarak görüyordu.

Gözlerini birinci kattaki büyük salonda gezdirerek ölçülerinin gösteri için uygun olup olmadığını anlamaya çalıştı. Işıklandırması fazla iyi sayılmazdı –bir ucunda iki penceresi olan ve içeriye bakan bir odaydı burası– ancak oyun zaten gece çok sayıda mum ışığında sahneleneceği için Lily yeterli olacağını düşündü.

Stanford'la göz göze geldiğinde adam ona göz kırpınca Lily onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

O sırada ev sahipleriyle birlikte partiye davetli olan misafirlerin tümü odaya girdi.

İlk girenler, ev sahibinin oğlu ve onun eşi Bay ve Bayan George Greaves oldu. Yaşlı adamın dul olduğunu bilen Lily, gelininin bu partinin organizasyonunda parmağı olduğundan şüphelendi. Otuzlu yaşlarında sade giyimli, sakın bir kadındı fakat tanıştırdıkları anda Lily onun bakışlarından ne denli zeki biri olduğunu anladı. Kocasıysa tam aksine, sahneye çıkan biri olsaydı, kendisine çok faydalı olabilecek gür ve bir sese sahipti. George Greaves iri yapılı, güçlü kuvvetli bir adamdı ve yakışıklılığını babasından almıştı.

Arkalarında biraz daha genç bir çift vardı. Bay ve Bayan Philip Warner'ın yeni evli bir çift olarak birbirlerine hâlâ çok âşık oldukları belliydi. Sapsarı saçlarıyla göz alıcı bir çifttiler ve Lily onların ileride doğacak çocuklarının ne kadar güzel olacaklarını düşünmeden edemedi.

Bayan Hippolyta Royle ise Hindistan'da bir servet kazanmış ve üstün çabalarından ötürü şövalye nişanını almış babası Sör George Royle'la birlikte gelmişti. Esmer güzeli genç kadının yaşlanmaya yüz tutmuş ebeveynini taparcasına sevdiği ortadaydı.

Bayan Royle dışında partide iki bekâr kadın daha vardı: bir sosyete dulu olan ve dedikoduya düşkün olduğu gözlerinden okunan Bayan Jellet ile ölmüş bir baronun eşi olan varlıklı ve de çok güzel Leydi Herrick.

Lily ev partisine daha ziyade kadınların katıldıklarını düşünecek oldu ki ev sahibinin bağırان sesi duyuldu. "Ah, Ekselansları, geldiniz demek!"

Lily arkasını döndüğünde Montgomery Dükü'nü, Malcolm McLeish'i ve... Caliban'ı gördü.

Ancak bu Caliban değildi. Artık değildi. Bu adam Vikont Kilbourne'du. Saçı muntazam bir biçimde arkaya doğru taranmıştı ve üzerindeki gümüş ve koyu kırmızı işlemeli lacivert takım elbisesi ve krem rengi yeleğiyle tam bir aristokrat gibi görünüyordu.

Lily'nin giydiği kırmızı elbise o güzelim beyaz ve davetkâr göğüslerinin yuvarlak üst kısımlarını açıkta bırakıyordu.

Apollo bir anda alnının tam ortasına darbe almış gibi hissetti.

"Bayan Goodfellow'un burada olacağını söylememiştiniz bana," diye fısıldadı Apollo, Montgomery'nin kulağına.

"Söylemedim mi?" diye karşılık verdi dük. "Niçin? Bu sizin için önemli bir bilgi miydi?"

Ah, karşısındaki adam Lily'nin de aynı ev partisinde olacağını bilmesinin ne denli önemli olduğunu gayet iyi biliyordu aslında. Bu partiye hazırlandığı şu son haftalarda Apollo, dükle biraz zaman geçirmek zorunda kalmıştı. Dük korkutucu dere-

cede zeki, dakikası dakikasına uymayan, delilik derecesinde bencil ve sahip olduğu cin gibi mizah anlayışıyla başkalarının içinde bulunduğu müşkül durumun eğlenceli olduğunu düşünen biriydi. Böcekler ile kurtlar arasında çatışma çıkaran küçük bir erkek çocuğu gibiydi. Ancak küçük bir çocuktan çok ama çok daha güçlü olduğunu unutmamak gerekirdi.

Bu nedenle dükün Apollo'ya Lily'den bahsetmeme sebebi eğlenmek miydi yoksa altında daha hain bir sebep mi yatıyordu, anlamak güçtü.

Gerçi bu durum şu anda Apollo'nun zerre kadar umurunda değildi.

Onu son gördüğünden bu yana iki hafta geçmişti; her geceyi onun nasıl olduğunu ve neler yaptığını düşünerek geçirmişti ve kadının yüzünün görüntüsü gözlerinin önünden bir an bile gitmemişti.

Yosun yeşili gözleri dönüp Apollo'yu gördüğünde fal taşı gibi açılmıştı fakat Lily kendine hemen hâkim olarak yüzüne Apollo'nun şimdiden nefret etmeye başladığı o neşeli fakat sahte gülümsemeyi yerleştirmişti.

Amcası, William Greaves tanıştırma görevini üstlenmişti fakat Apollo'nun gözleri Lily'den başkasını görmüyordu.

Lily ona bakıp küçük bir reverans yaptı ve boğuk bir sesle, "Bay Smith," diye mırıldandı çünkü parti için bu takma adını kullanmaya karar vermişti.

Apollo kendine hâkim olamadı. Çok uzun zaman geçmişti ve Lily'nin kendisi için neler hissettiğini bilemiyordu. Nefret mi ediyordu yoksa –Tanrı korusun– onun eli kanlı bir katil olduğunu mu düşünüyordu?

Lily'nin parmaklarını yakalayarak çocukluğunda öğrendiği ve bilgisini son haftalarda tazelediği gibi zarıfçe genç kadının elinin üzerine eğilerek onu selamladı. "Bayan Goodfellow."

Aslında yapılması gereken, bir hanımefendinin elinin üzerindeki havayı öpmekti ancak Apollo dudaklarını Lily'nin parmak eklemlerine yumuşak fakat ısrarlı bir şekilde değdirdi. Aralarında geçenleri unutmamasına izin veremezdi.

Doğrulduğu sırada kadının yüzünden geçen rahatsız ifadeyi görünce mutlu oldu. Umursanmamaktansa, onu sinirlendirmeyi hatta açık öfkesine maruz kalmayı tercih ederdi.

“İlginçti, değil mi?” diye cıvıladı Montgomery uşaklarından birinin ikram ettiği şarabı kabul ederken.

“Günün birinde biri sizi uykunuzda boğazlayabilir,” diye karşılık verdi Apollo aynı uşağı bir el hareketiyle yanından uzaklaştırırken. Bu akşam sağlıklı düşünebilmek istiyordu.

“Ah, bunu ancak tuzaklarımı geçebilirlerse yapabilirler,” dedi dük dalgınca.

Muhtemelen şaka yapıyordu ama Montgomery'nin yatak odasının etrafına saçılmış bir dizi tuzakla uyuması da gayet mümkündü. Bu adam doğulu bir hükümdardan farksızdı.

“Beni buraya neden getirdiniz?” diye sordu Malcolm MacLeish birdenbire sinirli bir şekilde.

İskoçyalının yüzü kızarmış ve kaşları huysuzca çatılmıştı. Apollo ilk defa o anda Montgomery'nin oyun oynadığı böceğin sadece kendisi olmadığını fark ediverdi.

“Ah, sanırım sorumluluklarınızı hatırlatmak için,” diye yanıtladı onu Montgomery umarsızca. “Ve tabii eğlenmek için.”

Burada sorulması gereken soru, dükün kimin eğlencesini kastettiğiydi. Apollo huzursuzca esas olanın dükün kendi eğlencesi olduğunu düşündü.

Bakışlarını sponsorunun üzerinden çekerek buraya gelmesinin asıl sebebi olan William Greaves'e çevirdi. Amcası biraz kendini beğenmiş biri olsa da sıradan görünümlü bir adamdı fakat sırf kendi yeğenini tuzağa düşürmek için üç kişinin anlamsız cinayetine azmettirecek kadar yetenekliydi

miydi? Bu pek mümkün görünmüyordu ancak amcası yapmadıysa, kim yapmıştı?

Apollo amcasında herhangi bir akrabalık belirtisi göremiyordu ancak kuzeni George kendisine çok benziyordu. Apollo gibi o da iri yarı, bir seksenin üzerinde, geniş omuzlu bir adamdı. Saçları kahverengiydi. Yüz hatları Apollo'nun yüz hatlarından daha muntazamdı ancak aralarındaki benzerlik, sanki gözünün ucuyla aynada kendi yüzünü görüyormuşçasına barizdi. Bu benzerlik onu başta şaşırtsa da, Apollo diğer şeylerin de farkına vardı: Kuzeniyle hareketleri de tıpatıp aynıydı.

Apollo kaşlarını çatıp düşünürken düşünceleri Montgomery tarafından bölündü. "Bir melodramın kahramanı gibi görünmeye çalışmasanız, nasıl olur? Bir *partideyiz*." Bunları söyledikten sonra sadece muhteşem bir güzelliğe değil, aynı zamanda büyük bir servete de sahip olduğu belli olan Leydi Herrick'in bulunduğu tarafa yöneldi.

Tam da Montgomery'ye göre bir tip, diye düşündü Apollo yüzünü ekşiterek. Zavallı kadın.

"İnsan topluyor," dedi mimar o anda. "Tıpkı bir örümceğin sinekleri toplaması gibi. Onları yakalıyor, ipek ipliklere bağlıyor ve kullanıncaya kadar onları tutuyor." MacLeish, Apollo'ya döndü. Mavi gözlerindeki küçümseme böylesine genç biri için fazlaydı. "Sizi de mi topladı yoksa?"

"Hayır." Apollo, o sırada Bay Phillip Warner'ın söylediği bir şey üzerine başını geriye atıp kahkahalarla gülen Lily'ye baktı. Boynu uzun ve beyazdı ve Apollo onu, adamın şakalarına karşılık attığı kahkahaları son buluncaya kadar vahşice yalamak istedi. "Beni yakaladığını düşünüyor olabilir ancak pek yakında yanıldığını görecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı MacLeish, Apollo'nun bakışlarını izleyerek. "Ancak sonunda yanılan taraf ben oldum."

Apollo diğer adama kısa bir bakış attıktan sonra hiçbir şey söylemeden onun yanından uzaklaştı. Montgomery ve mimarı arasında her ne oluyorsa buna ayıracak zamanı yoktu.

Gözleri Lily'ye sabitlenmişti.

Caliban –hayır, Lord Kilbourne– kendisine doğru gelirken, Lily tam olarak ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bütün bu zaman zarfında adamın varlığının farkındaydı çünkü odanın içinde nereye giderse gitsin, gözleri sırtını delercesine bakıyordu. Bu hiç de adil değildi; tek kelime etmeden ya da iyi olduğuna dair haber bırakmadan ortadan kaybolan *oydu*. Şimdi de en olmayacak yerde, bir ev partisinde, üstelik şu saçma sapan Bay Smith takma adıyla ortaya çıkmıştı. Bay Smith'e uyacak bir ön adı da bulma zahmetine girmiş miydi acaba? Aklına gelen bu düşünceyle sarsıldığını hissetti Lily. Yüce Tanrım, adamın gerçek adını bile bilmiyordu! Kendisini öpmesine izin vermişti ancak bunu hakkındaki en önemli şeyi bile bilmeden yapmasına izin vermişti. Farkına vardığı bu gerçek, kendini kötü ve aptal hissetmesine neden olmuştu.

“Gerçek adın ne?” diye sordu, Apollo yanına gelir gelmez. Gözlerinde beliren yaşları geri itmeye çalışırken bunların *öfke* gözyaşları olduğuna inandırdı kendini.

Apollo etrafına bakındı. Belli ki söylediklerinin duyulmadığından emin olmak istiyordu. Neyse ki Bay Phillip Warner kendi karısıyla flört etmek üzere Lily'nin yanından uzaklaşmıştı ve etrafta da konuştuklarını duyacak kimse kalmamıştı.

Lily'ye son derece alçak bir sesle yanıt verdi. “Apollo Greaves, Vikont Kilbourne.”

Apollo? *Apollo*? Lily gülmemek için kendini zor tuttu.

Apollo ismini Smith'le kullanmasının mümkün olmadığı kesindi; bu tamamen aptalca olurdu. Düşününce neredeyse Caliban kadar kötü bir isimdi bu. Hangi anne çocuğuna bakıp

ona *ışık tanrısı* derdi? Hiç kimse böyle bir ismin anlamına ulaşamazdı. Üstelik bir de ikiz kız kardeşi varken.

Lily'nin beyni bir an durdu ve Tanrı-olan-Apollo'nun ikiz kız kardeşi ile insan-olan-Apollo'nun ikiz kız kardeşinin kim olduğunu anladı.

"Kız kardeşin Wakefield Düşesi, Artemis Batten," diye tısladı genç kadın.

"Sus," diye mırıldandı Apollo.

"Kız kardeşin kahrolası bir *düşes*."

"Evet?" Apollo, Lily'nin yüzüne tuhaf bir ifadeyle baktı, sanki herkesin düşes olan bir kız kardeşi varmış gibi.

"Bu da demektir ki, düğ senin enişten."

"O daha ziyade ahmağın tekidir, bunun bir önemi varsa tabii."

"*Yok*," diye karşılık verdi Lily kararlılıkla. "Gerçekten de bir önemi yok. Benimle neden konuşuyorsun ki sen? Ben lanet olası bir *hizmetçiyim*."

"Değilsin ve bunu biliyorsun," diye cevapladı Apollo sabırsızca. "Seninle konuşmam gerekiyor. Açıklama yapmalıyım..."

"Burada olmak için bana *para ödeniyor*," dedi Lily mevcut koşulların elverdiği ölçüde ağırbaşlılıkla. "Sen ise bütün... bunların içine doğmuş birisin" —elini sallayarak kötü aydınlatmasına rağmen yine de *altın tavanı* olan odayı gösterdi— "ve *daha da fazlasına* sahipsin. Seninle *hiç* ortak yanımız yok. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama benden uzak durursan sana minnettar kalırım."

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek olanca zarafetiyle Apollo'nun yanından uzaklaştı. Sırf kalbi kırıldı diye burada olay çıkarmasının bir anlamı yoktu. Her şey ne kadar da saçma bir hal almıştı. Apollo o bahçede çalışan beş kurusuz, pejmürde ve dilsiz bir işçiye, Lily'nin kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi. Şimdiyse temizlenmiş ve pahalı giysiler içinde

baş döndürücü bir görünümüne kavuşmuşken –sadece yeleği bile tek başına Lily’nin altı ayda kazandığından çok daha pahalı olmalıydı– artık güneş kadar yukarıdaydı.

Apollo’nun ta kendisi. Belki de adı gerçekten ona uygun bir isimdi.

O, Tanrı Apollo ise kendisi bir çoban ya da onun gibi bir şey olmalıydı. Gökyüzüne ait değil, düşük seviyede, karaya ait biriydi o. Kadın çobanlar belki mitolojik hikâyelerde Tanrılarla arkadaşlık ediyor olabilirdi ama bu hikâyelerin sonu zavallı ölümlü için genellikle kötü biterdi.

Ve Lily’nin bunun gerçek dünyada da böyle olduğunu düşünmek için geçerli nedenleri vardı.

Uşak salona girip akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurduktan sonra, upuzun ve dar bir maun masanın olduğu bir başka karanlık odaya geçtiler. Lily’nin bir yanında Montgomery Dükü, diğer yanındaysa neşeli Bay Warner oturuyordu. Tam karşısında ise bir yanında Bayan Jellet ve diğer yanında Bayan Warner’ın oturduğu Bay George Greaves vardı.

Oldukça sulu bir dana etli çorba içmeye yeni başlamışlardı ki son derece parlak sarı-yeşil elbise giymiş, yaşlı Bay Jellet öne doğru eğilerek yüksek sesle konuşmaya başladı. “Deli kuzeninizden haber aldınız mı, Bay Greaves? Duyduğuma göre yerle bir olmuş Harte’in Eğlence Bahçesi’nde askerlerin elinden son anda kurtulup kaçmış.”

Bay William Greaves dudaklarını öylesine sıkımişti ki bu konunun açılmasından duyduğu rahatsızlık yüzünden okunuyordu. Ne var ki misafirleri bunu umursamış görünmüyordu.

“Anlatılana göre devasa bir bıçakla üç kişiyi öldürmüştü.” Bayan Warner abartılı bir tavırla irkildi. “Aklını kaçırmış kanlı bir katilin serbest dolaşıyor olması düşüncesi bile insanın yatağın altında saklanması için yeterli bir neden.”

“Ya da belki de yatağın *içinde*?” diye mırıldandı Dük elinde tuttuğu şarap kadehinin üzerinden.

“Yatak odamızın korunmasını mı teklif ediyorsunuz, Ek-selansları?” diye sordu Leydi Herrick.

Dük, belinden yukarısını eğdi. “Sizin için, hanımefendi, bu fedakârlığı yapmaya hazırım.”

“Ne kadar da cesurca bir davranış,” diye seslendi dükün diğer tarafında oturan Moll. “Eminim bir hanımın krize girmesi için yeterli olacaktır.”

Moll’un bu yorumu kadınlar arasında gülüşmelere neden oldu.

Gözlerini tabağa diken Lily, Caliban –Apollo– için şefkat duymamaya çalışsa da bu çok zordu. Herkes ondan ilk ortaya çıktığı yerde vurulması gereken deli bir canavarmış gibi bahsediyordu. Kendisi Apollo’yu tanımıyor olsaydı hakkında duyduğu hikâyelere itibar eder miydi? Kendisine tamamen yabancı olan birine yargısız infazı layık mı görürdü?

Muhtemelen. Korkunun, insanı medeni olmaktan uzaklaştırmak gibi bir etkisi vardı.

Bayan Jellet’in sohbetin ana konusuna olan merakı giderilmemişti. George Greaves’e döndü. “Söyleyin bana, Bay Greaves, kuzeniniz hep mi deliydi? Çocukken de tuhaf ya da zalimce şeyler yapar mıydı?”

Masanın başında oturan Bay William Greaves konuşmaya başladığında sesi ciddiye. “Korkarım, hanımefendi, ailenin o tarafında her zaman tuhafıklar söz konusuydu. Kardeşim ne yazık ki içinden çıkmakta güçlük çektiği melankolilerin takip ettiği aşırı duyarlılığa ve heyecana meyilli biriydi. Ailenin en büyük çocuğu olarak” –şarabından bir yudum aldı– “unvanın ona geçmesi çok yazık.”

“Aslına bakarsanız,” diyerek oğlu araya girdi, “İngiltere’nin büyük ailelerinin, beyinlerinde bir hastalık ya da hasar olan

aile fertlerinin unvanlarının geçersiz kılınmasının daha doğru olacağını düşünüyorum. Söz konusu fertler, zayıflıklarından ötürü aristokrasinin soylarını da zayıflatıp zedeleyebilirler.”

“Eğer böyle bir şey yapılacak olsaydı,” dedi Montgomery Dükü ağır ağır, “İngiltere’nin unvanlarının yarısı beyin hasarı yüzünden kullanılmaz olurdu. Büyükbabamın kendini zaman zaman bir sığır çobanı olarak hayal ettiğini anımsıyorum.”

“Gerçekten mi, Ekselansları?” John masanın diğer ucunu görebilmek için öne eğilmişti. “Koyun ya da keçi çobanı olarak hayal etmez miydi hiç?”

“Bildğim kadarıyla bu saplantısında oldukça netti ve yalnızca inek çobanı olmak isterdi,” diye yanıtladı Ekselansları. “Tabii bu ızdırabının, belli bir hastalığın ürünü olduğunu savunanlar da yok değildi. Bu hastalığın adını, oldukça uygunsuz olması nedeniyle burada telaffuz etmem doğru değil.”

“Ama bunu yine de yaptınız,” diye gözlemini belirtti Bayan Royle buğulu sesiyle. “Telaffuz ettiniz, Ekselansları.”

“Etkilendim, hanımefendi,” dedi dük sesinde belli belirsiz bir sinirle. “Kaygısızca bir araya gelinmiş bir ortamda böylesine bir bilgiçlikle karşılaşacağımı ummazdım doğrusu.”

Bayan Royle omuz silkti. “Ben deliliğin eğlendirici bir şey olduğunu düşünmüyorum; ister bir hastalık sonucu olsun, ister doğuştan.”

“Korkarım, kuzenimin hastalık gibi bir bahanesi bile yok,” dedi George Greaves aniden sert bir sesle. “Onu rahatsız eden her ne ise, onunla doğmuş –ve bu yüzden de üç iyi adam öldü– düşünebiliyor musunuz? Yargının önüne çıkarılmadan apar topar Bedlam’a gönderilmiş olmasına üzülüyorum.”

“Ama o unvan sahibi bir beyefendi, bayım!” diyerek karşı çıktı babası. “Böyle bir şey büyük ulusumuzun ortadan ikiye bölünmesine neden olurdu, öyle değil mi?”

“O zaman hiç değilse Lordlar Kamarası’nın huzuruna çıksaydı,” diye yanıtladı oğlu. “İşlediği suçtan yargılanarak bir katil olarak hapse giren bir Lord olması, kırsal kesimde salt unvanından ötürü serbest kalmayı başarmış bir deli olduğu dedikodusunun yayılmasından çok daha iyidir. Bu, sıradan insanların düşünmesine neden oluyor ve bu da hiçbirimizin tercih ettiği bir durum değil.”

“Belki de haklısın,” dedi babası yavaşça. Belli ki bu tartışmadan ötürü canı sıkılmıştı.

“Haklı olduğumu biliyorum,” diye karşılık verdi George Greaves. “Bu rezaletin ailemizde nelere mâl olduğunu biliyorsun. Başka masumları da öldürmesinin daha nelere mâl olabileceğini hiç düşündün mü?”

Masadakilerin ruh hali bu düşünceyle birdenbire kasvetli bir havaya bürünmüştü ki, dük yeniden konuşmaya başladı. “Kendi büyük amcamın bir atla, şey, evlilik ilişkisi kurmak istemesinin getirdiği rezaletten daha büyük bir rezalet olmaz elbette.”

Bu açıklama, herkesin neşesinin yerine gelmesi için yeterli olmuştu.

Lily gizlice Apollo’ya baktı. Yüzü tamamen ifadesiz bir halde, yemeğini yemekle meşguldü. Babasından böylesine hor görülerek bahsedildiğini duymak ona ne hissettiriyordu? Kendi geçmişi burada, yabancıların önünde didik didik ediliyordu. Bu onun *ailesiydi*, zamanında yabancılaştığını söylediği ailesi ve belli ki sadece işlediği söylenen cinayetlerden suçlu olduğuna inanmakla kalmamışlardı, çevirdiği dolabın farkına vardıkları anda, hapse girmesi hatta *asılması* için ellerinden geleni artlarına koymayacaklarını da apaçık ortaya koymuşlardı.

Tanrı aşkına, onun burada ne işi vardı?

Lily, önüne döndüğünde dükün kendisini izlemekte olduğunu fark etti ve sonra da bu akşam oynaması gereken bir

oyun olduğunu hatırladı. Lily o akşam ilk kez, bu masadaki en tehlikeli kişinin düğ olmayabileceğini düşündü.

Bu yüzden de kendini etrafındaki sohbetlere vererek bir daha Apollo'nun yüzüne bakmamaya gayret etti. Amaçladığı her ne ise, bu Lily'yi ilgilendirmezdi. Onun bir aristokrat, kendisinin de basit bir oyuncu olduğunu düşünecek olursa, bütün bunlar kendisini nasıl ilgilendirebilirdi ki zaten?

Saatler sonra nihayet, Moll'le paylaştığı odasına çıkan merdivenleri tırmandığı sırada, umursamaz ve esprili görünmekten ötürü iliklerine kadar işlemiş olan yorgunluktan bitap düşmüştü. Esprili! Koridorda ilerlerken bu kelimeyi bir daha asla duymak istemediğini düşündü kara kara. Esprili olmak son derece yorucuydu gerçekten.

Az sonra Moll ile baş başa kalacağını ve takındığı bu sahte maskeden kurtulacağını düşünerek sevindi. Ancak odanın kapısını açtığında hevesi kursağında kaldı. Moll orada değildi.

Onun yerine Vikont Kilbourne yatağa uzanmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Yıpranmış mavi kumaş yığınının üzerindeki iskelet küçük ve hüznü vericiymiş. Kemik kalıntıların üzerinde dağılmış pembe boncuklar varmış. Bir önceki yıl labirentin içine gönderilen kızın boynunda pembe boncuklu bir kolyesi varmış. Ariadne iskeletin yanına diz çökerek annesinin öğrettiği eski bir dua okuyarak kemiklerin üzerine toz serpiştirmiş. Sonra da ayağa kalkıp labirentin derinlerine doğru ilerlemeye devam etmiş...

—Minotor’dan

Lily odanın kapısında donakaldıktan sonra geriye doğru bir adım attı.

Apollo başını yana eğdi. Telaşlı ve sıkıcı koca bir gün geçirmişti ve sabrının sonuna gelmişti. “Eğer odadan çıkarsan, peşinden gelirim ve bu konuşmayı herkesin duyacağı şekilde koridorda yapmak zorunda kalırız.”

Lily ona öfkeyle baksa da odaya girip kapıyı kapadı. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Bizim hakkımızda.”

“Konuşulacak bir şey yok.”

“Evet, var,” dedi Apollo sabırla.

Lily başını çevirip bir saniye yere baktıktan sonra ona yeniden baktı. “Sesin daha iyi.”

Apollo başını eğdi. “İki hafta oldu.” Sesi hâlâ çatlaktı ve arada boğazı acıyordu ama konuşmakta o kadar zorlanmıyordu. “İndio nerede?”

“Onu Maude’a bıraktım.” Kollarıyla bedenini sardı.

“Bahçede mi?”

“Hayır. Ben buradayken onlar da Maude’un Londra dışında yaşayan yeğenini ziyarete gittiler.” İmalı bir ifadeyle Apollo’ya baktı. “Neden buradasın?”

Apollo kollarını esnetip başının altına koydu. “Partide seninle konuşmaya çalıştım ama çekip gittin. Ben de eğer sen benim yanıma gelmezsen...” omuzlarını kaldırarak sustu.

“Moll yakında gelir.”

“Hayır. Ona bu gece buraya gelmemesi için yeterince para verdim.”

Lily’nin gözleri öfkeyle açıldı. “Bunu yapamazsın! Nerede kalacak? Sabahtan beri güzel bir yatakta yatacağına seviniyordu.”

“Ben de ona *benimkini* teklif ettim.”

“Hımm.” Lily dudaklarını büzdü, hâlâ yatışmamıştı. “Bunun bir önemi yok. Ne olursa olsun, geceyi burada geçirmeyeceksin. Ayrıca,” Apollo’nun itiraz etmesine fırsat vermeden hızlıca devam etti, “ilk başta sorduğum soruyu yanlış anladın: *buraya*, bu ev partisine neden geldiğini sordum.”

“Gerçek katili bulabilmek için,” dedi Apollo bıkkınlıkla. Aslına bakılırsa iki hafta süren tartışmalardan sonra bu konudan artık iyice sıkılmaya başlamıştı. Bir koltuğu işaret etti. “Neden oturmuyorsun?”

“Çünkü bu hiç uygun olmaz,” dedi Lily ve Apollo o anda genç kadının bunu gerçekten düşünerek mi söylediğini yoksa gerçekte var olmayan birtakım görgü kuralları mı uydurduğunu merak etti. “Ev partisinde bir katili nasıl bulmayı düşünüyorsun?”

“Katilin amcam olduğunu düşünüyoruz.” Lily’yi süzüyordu.
“Yorgun olmalısın.”

Lily çenesini kaldırdı. “Siz kim?”

“Montgomery, Trevillion ve Harte, yani Makepeace.”

Lily ona dehşet içinde baktı ve kollarını indirdi. “Sırrımı Montgomery Dükü’ne mi emanet ettin? Aklını tamamen yitirdin mi sen?”

“Hayır, sadece oldukça çaresiz durumdayım. Üstelik ben ona sırrımı hiç anlatmadım, nasıl olduysa durumu kendi çözmüş.” Apollo bir nefes aldı. “Lily, şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. İstedğim şey...” Oturduğu yerde doğrularak elini saçından geçirdi. “Neyle suçlandığımı biliyor musun?”

“Bu akşama kadar bilmiyordusam da, bu akşamki yemekten sonra artık biliyorum, evet,” dedi Lily aksi bir tavırla.

Apollo ona gözlerini dikti ve dudaklarını yaladı. “Benim yapmadığımı bilmen gerek.”

Lily başını yana çevirdi. “Gerek mi?”

“Lily...”

“Tek bir açıklama yapmadan çekip gittin.”

“Bahçeyi gözetliyorlardı,” dedi Apollo sakince. “Beni tanıdığını askerlere belli etmeden sana haber uçurmama imkân yoktu.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Lily. Yüz ifadesi hiç görmediği kadar sertti. “Eğer gerçekten isteseydin, alışverişe çıktığı sırada Maude’un ya da bahçıvanlardan birinin eline bir not ilâştirebilirdin. Bunu yapmanın bin bir türlü yolu vardı.”

Apollo ona baktı. Belki de haklıydı. Belki biraz daha fazla çaba sarf etseydi ona haber ulaştırabilirdi. Ama yaptıkları planla öylesine meşguldü ki Lily’nin yanına serbest bir adam olarak gelebileceği güne kadar ona verebileceği hiçbir şeyi olmadığını düşünmüştü.

Lily onun sessizliğini bir tür cevap gibi algıladı. Genç kadın çenesini gururla kaldırdı. “Eğer senin gözünde bir değerimiz olsaydı, en azından *hayatta olduğuna* dair bir haber ulaştırırdın.”

“Benim için çok değerlisiniz,” dedi Apollo alçak sesle.

“Öyle mi?” diye sordu Lily dudaklarını gererek. “Gerçekten mi? Vê buna rağmen bizi –*beni*– hiçbir açıklama yapmadan bırakıp gittin.”

“Lily...”

“*Arkadaş* olduğumuzu sanmıştım.”

Apollo tek bir hareketle yataktan fırladı. “Bense arkadaştan fazlası olduğumuzu düşünmüştüm.”

Gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılan Lily, Apollo üzerine geldikçe dikkatsizce geriye adımlar atarak sırtını kapıya çarptı.

Apollo daha nazik olması ve ona daha dikkatli yaklaşması gerektiğini biliyordu. Lily şu anda bile hakkında söylenenlerden dolayı korkmuş olabiliirdi. Ama elinden alınanlardan dolayı öylesine yorgun düşmüştü ki.

Lily’yi de kaybetmeyecekti. Eğer elindeyse, onu kaybetmeyecekti.

Sadece birkaç santim önünde durdu. “Öyle değil miydik, Lily? Arkadaştan fazlası değil miydik?”

Nefesinin hızlanmasıyla dudakları aralanan kadının yüzünde korkudan eser yoktu. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“O zaman bu değişmedi.”

Lily kulaklarına inanamayarak bir kahkaha attı. “Sen delirdin mi?”

“Suçlandığım şey de işte *buydu*.”

“Hazırcevaplığın bir işe yaramayacak.” Lily başını sabırsızca iki yana salladı. “*Her şey* değişti. Sen... sen bir aristokratsın. Bir vikont ve günün birinde de lanet olası bir *kont*

olacaksın. Bense ayyaş bir aktrisin ve kara cahil bir hamalın gayrimeşru kızıyım.”

Apollo onu omuzlarından kavradı. Kadını sarsmamak için kendini zor tutuyordu. “Ben bahçede çalıştığım zamanki adamım. Konuşmadığım zamanlarda nazik davrandığın kişiyim ben, başkası değilim.”

“Hayır, değilsin!” Lily’nin göğsü hissettiği öfkenin etkisiyle hızla inip kalkıyordu. “O adam benim dünyama aitti. Basit biriydi ve... ve *nazikti* ve... lanet olası bir *aristokrat* değildi!”

Lily son sözyle birlikte Apollo’nun göğsüne bir yumruk indirdi.

“Bilmiyorsun,” dedi Apollo yutkunarak. “Kim olduğumu bilmiyorsun.”

“O zaman anlat bana!”

Apollo gözlerini kadının gözlerine –o güzel yeşil gözlerine– dikti. İçinde bir şeyler kırılır gibi oldu.

Dört yıl boyunca işkence ve kayıplara maruz kalmıştı.

Dört yıl boyunca kendisine ne olduğu ve ne olmadığı söylenmişti.

Dört yılını arafta geçirmişti. Yarı ölmüş vaziyette, leş gibi kokan o hücrede yatarken hayatı askıya alınmış, kaybolmuş ve *terk edilmişti*.

Hayatta kalmıştı ve artık hayatının tek bir zerresini kaybetmeye niyeti yoktu.

“Hakkımda düşündüğün her şeyim ben,” diye fısıldadı Apollo sesi kısılarak. “Hem bahçıvan, hem aristokrat hem de bir deliyim. Bedlam’a katlandım ve bu ruhum için çok zorlu bir süreçti, hem eskiden olduğum kişi için yanıyordu hem yeni beni oluşturuyordu. Eğer yeni benin oluşmasına izin vermeseydim, hayatta kalamazdım.”

Lily’ye çaresizce bakarken, Lily de ona yaşlı gözlerle ve aralanmış dudaklarıyla bakıyordu.

Alnını onun alnına dayadı. “Aslına bakarsan artık nasıl bir adam olduğumu bilmiyorum; eritilip tuhaf ama gerçek bir kalıbın içine yeniden dökülmüş gibiydim. Keşif dokunuşu için hâlâ fazlasıyla sıcaktım. Ama bildiğim bir şey var: hangi tuhaf yaratık haline gelmişsem geleyim, seninim. Bana yardım et, Lily. Beni kalıbımdan çıkar ve olduğum şeklimle beni ellerine al ve içime hayatın nefesini üfle. Beni yeniden yaşayan bir birey haline getir.”

Onu ikna edebilecek başka söz gelmiyordu aklına, bu yüzden onu bu akşam ilk gördüğü andan itibaren yapmak istediği şeyi yaparak dudaklarını Lily’nin dudaklarına kaydırdı.

Öpücüğü öylesine tatlı ve yumuşaktı ki Lily bir an hiçbir şey düşünemedi. Yapabildiği tek şey dudaklarının yakıcılığını, yanağına değen nefesini ve avuçlarının yüzündeki yumuşak dokunuşlarını *hissetmekti*. Apollo dilini onun ağzına itince Lily onu emmeye başladı, daha fazlasını istiyordu.

Lily parmak uçlarında yükselerek parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, lanet olası bağcığı çözerek vahşi dalgalarını serbest bıraktı; Caliban’ı Lord Klibourne’dan kurtardı.

Ve sonra hatırladı: Apollo kendine ne isim takarsa taksın, ona hâlâ kızgındı.

Geri çekilip, “Sana hâlâ kızgınım,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?” Yaralı sesi kasvetliydi. Açık ağzıyla çenesine öpücükler kondurdu.

“Evet.” Lily sözünü vurgulamak istercesine onun saçını çekti.

Apollo homurdandı ancak Lily’nin bu hareketi adamın dudaklarını dudaklarına yeniden indirmesine engel olamadı. Kadının dudaklarını hafifçe dişleyip yalayarak sızısını azaltmaya çalıştı. “Senin merhametini geri kazanmak için neler yapabileceğimi öğrenmem gerekiyor.”

Ellerini onun kollarından çekip belini kavradı ve Lily daha neye uğradığını anlayamadan Apollo onu kucaklayarak bir kedi gibi taşımaya başladı. Apollo'nun dönmesiyle Lily, üzerinde Apollo'yla beraber yatağın üzerine düştü.

Apollo bütün ağırlığıyla Lily'nin üzerine düşüp onu ezmeden hemen önce dirseğinin üzerinde doğruluverdi ama Lily hâlâ hapsindeydi, Apollo onu bacaklarıyla ve bedeninin alt kısmıyla yumuşak yatağa bastırıyordu.

"Peki bunun," diye sordu Lily korkunç bir haysiyetle, "sana nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyorsun?"

"Her şeyden önce," diye yanıtladı onu Apollo parmak uçlarını göğüslerinin kabartılarında gezdirerek, "hareket edemeyeceksin."

Lily kaşlarını kaldırdı.

Apollo, onun saçından bir tokayı çıkarırken dudakları kıvrıldı. "Bu da bana hiç olmazsa tartışmak için zaman kazandıracaktır."

Lily ellerini teslim olmuş gibi yaparak başının iki yanına indirdi. "Dinliyorum."

"Bahçede ilk karşılaşmamızda sıradışı bir uyumu yakaladığımızı kabul ediyor musun?" Lily, adamın başka bir tokayı daha çıkarmasıyla saçının gevşediğini hissetti.

"Senin kim olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıktı Lily.

"Sorum bu değildi." Kadına ciddi bir ifadeyle baktı. "Kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Lily sinirle nefesini verdi. "Olduğunu sandığım adamla sıradışı bir uyum yakaladığımı kabul ediyorum ama..."

"Ah. Ah." Apollo kadının başının üzerinden yatağın yanında duran sehpaye uzanarak tokalarını bıraktıktan sonra yeniden üzerine yerleşti. "İkimiz de sıradışı bir uyum paylaştığımız konusunda hemfikiriz. Ancak gördüğüm kadarıyla problem, senin anlamsız bir sanrıya kapılarak benim o adam

olmadığımı düşünmenden kaynaklanıyor. Bedlam'dan sonra nasıl birine dönüştüğümü çok iyi bilmiyorum olabilirim ancak bildiğim bir şey var: o bahçede her ne idiysem, şimdi de oyum, üzerimdeki kıyafetler ne olursa olsun.”

“Değilsin!” Lily bacaklarını aralayarak ona biraz daha yer açarken, o an hissettiği rahatlığı hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

“Değil miyim?” Parmak uçlarını genç kadının saçına daldırarak kafa derisine masaj yapmaya başladı. “Ne açıdan farklı olduğumu düşünüyorsun?”

Lily gözlerini açık tutabilmek için çaba sarf etmek zorundaydı. Saçını bütün gün gergin bir topuzla topladıktan sonra adamın elleri şimdi ona cennet gibi geliyordu. “Mesela ismin.”

“İyi de bir ismin gerçekte ne anlamı vardır ki?” diye mırıldandı Apollo başını eğip dudaklarını kadının kulağının altındaki hassas noktasında gezdirirken. “Bana Caliban diye hitap ettin, ama bana Romeo deseydin yine de aynı adam olmayacak mıydım? Annem bana erkeksi güzelliğin simgesi olan bir tanrının adını vermiş ama bu beni daha yakışıklı kılıyor mu? Her gün baktığım ayna bana aksini söylüyor.”

Öne sürdüğü nedenlerde kesinlikle mantık eksikliği vardı ancak Lily nefes alıp *düşünebilseydi* bunu anlayabilecekti.

“Üçkâğıtçı,” diye homurdanan Lily’nin sesi arzu ettiğinden çok daha zayıf çıktı.

Apollo hafifçe geri çekilerek Lily’nin, kendi dudaklarında beliren alaycı gülümsemeyi görmesini sağladı. “Baştan çıkarılan kadın.”

Dudaklarını Lily’nin dudaklarına kapadıktan sonra dilini tembelce ağzının içine sokunca kadın, adamın kalın dilini emmeye başladı.

“Farklılar mı?” diye fısıldadı Apollo, Lily’nin dudaklarında. “Öpücüklerim? İsimle birlikte onlar da değişmişler mi?”

Lily gözlerini aralayıp baktı ve aralarındaki nemli sıcaklığa fısıldadı. “Söylemesi güç. Belki de yeniden göstermelisin.”

Apollo, Lily’nin dudağının kenarını yaladı. “Bilimsel bir araştırma mı diyorsun?” Ağzı bir kelebek dokunuşuyla yanağına uzandı.

“Aynen öyle,” dedi Lily nefes nefese.

“Nasıl istersen.”

Apollo dudaklarını bir fırça misali kadının gözkapaklarında gezdirdikten sonra ağzını yeniden hapsederek iniltisini içine çekti. Elleri kadının elleriyle buluşup başının yanında kenetlenene kadar hareket etti. Lily adamın isteğinin kabarmasıyla çaresizce açılarak onun dilini ve şiddetli arzusunu kabul etti. Göğsü kadının göğüslerini eziyordu ve Lily aralarındaki kumaşların bir an önce yok olmasını ve adamın tenini kendi teninde hissetmek istiyordu. Apollo’nun altında gerilerek ona daha da yaklaşmak, çıplak göğüs uçlarıyla ona sürtünmek için can atıyordu ancak korsesinin sert kumaşı bir dokunuşun hayaline bile engel oluyordu.

Lily inleyerek kendini yatağa bıraktı.

Apollo aynı anda dizlerini yukarıya kaldırdı ve ona dudaklarını öyle çarpık bir ifadeyle kıvrarak baktı ki Lily onu bu kadar çok arzulamasaydı, yüzüne bir tokat atardı.

“Aynı mı?” diye sordu Apollo. Hiç değilse sesi biraz olsun titremiştii. Onun da durumdan etkilendiği belliydi.

Lily başını yatak örtüsünde eğerek nefesini kontrol altına almaya çalıştı. “Sanırım öyle.”

Sesinin umursamaz çıkmasını istemiştii ancak adamın ani gülümsemesiyle tam olarak başarılı olmadığını anladı.

“Bahçedeki adamla aynı kişiyim,” dedi Apollo sessizlikte. Yüzündeki gülümseme yerini ciddi, neredeyse haşin bir ifadeye bıraktı. “Uzuvlarım yine o zamanki gibi hareket ediyor, ciğerlerim o zamanki gibi yine havayla doluyor ve kalbim

de...” Yutkunmak istercesine sustu, alçak sesle devam etti: “Kalp atışlarım sabit ve gerçek ve eğer hiçbir şeye inanmak istemiyorsan, Lily Stump, en azından şuna inan: bahçeden ayrıldıktan sonra kalbimde en ufak bir değişiklik olmadı.”

Lily onu izliyordu. Sözleri güzeldi fakat Lily neredeyse hayatı boyunca üst tabakaya güvenmemişti. Böyle bir şeyin hemen ortadan kalkmasına olanak yoktu.

Apollo, Lily sanki aksini ispat etmiş gibi önce başını onay-larcasına salladı sonra da ceketini üzerinden attı. “Caliban’dan korkuyor muydun?”

Lily başını yavaşça iki yana sallıyordu.

Apollo güzel yeğelinin düğmelerini açmaya başladı. “Caliban ve Apollo aynı kişiler.”

“Hayır,” dedi Lily kısık sesle. “Caliban öldü.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Apollo neredeyse hoşgörölü bir biçimde. “Ben hem Caliban hem de Apollo’yum. Biz aynıyız.”

“Hayır.”

“Evet.” Apollo yeğini çıkardı.

“Aslında hiçbir zaman Caliban diye biri var olmadı.” Lily üzgün hissediyordu, sanki hayalinde var ettiği o nazik, dev gibi ve dilsiz adam için yas tutuyor gibiydi.

Aşağılık herif güldü. “Yalandan çukurlar kazarak ağaç-ları kesme numarası yaptığımı mı düşünüyorsun? Ben hem Caliban’ım, hem Apollo’yum hem de Smith’im.” Gömleğini başının üzerinden çekip çıplak göğsünü ortaya çıkardı. “Gölden çıktığını gördüğün vücut değil mi bu?”

Lily’nin elinde değildi. O zaman yapamadığı şeyi şimdi yaptı; adamın göğsüne dokunup parmaklarını hafifçe omuz-larından kaydırarak göğüs uçlarının arasındaki kısa tüylerin arasına daldırdı.

Apollo elini tutup avucunu sol göğsünün üzerine yerleştirdi. “Kalbim tam burada atıyor işte,” dedi, Lily’nin elini düzenli atan kalbinin üzerine bastırarak. “Bahçedeki kalbin ve kalp atışının aynısı burada.”

Apollo elini çekse de Lily avucunu hareket ettirmeden adamın sıcak teninin altında atan nabzını hissetti. Parmaklarını yavaşça adamın göğüs ucunun etrafında gezdirdi. Dokunuşuyla büzüşen kahverengi, minik bir boncuğa benzeyen göğüs ucunu diliyle de hissetmek istiyordu. Ama onun yerine diğer elini de kaldırarak adamın diğer göğüs ucunda daire çizerek verdiği tepkiyi hayranlıkla izledi. Adamın keskin nefesini duyunca gözlerini kaldırdı ve ona ne yaptığını o zaman fark etti.

Apollo başını geriye atmıştı, gırtlığı yutkundukça dalgalanıyor ve o geniş, güçlü omuzları kadının bu basit dokunuşuyla adeta titriyordu.

Böylesine güçlü bir erkeği etkileyebildiğini, parmak uçlarının altında titrediğini gören Lily mutluluktan sarhoş gibiydi.

“Caliban,” diye fısıldadı. “Sana böyle hitap edebilir miyim?”

Apollo ona bakmak için başını eğdi, kahverengi gözleri yarı kapalıydı. “Caliban, Apollo, Smith, hatta Romeo bile diyebilirsin, benim için fark etmez. Ben hep olduğum ve her zaman olacağım adamım.”

Lily başını onaylarcasına salladı çünkü hiç değilse bu konuda hemfikirdi: sorun hiçbir zaman ona hitap ettiği isim olmamıştı.

Apollo’nun aniden geri çekilmesiyle Lily’nin elleri yana düştü. “Sana göstermeme izin ver.” Ayağa kalkıp ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkararak çırılçıplak kaldı. Kollarını yana açıp Lily’nin önünde döndü. “Tanrı’nın beni yarattığı gibiyim, ne daha fazlası ne daha azı. Beni olduğum gibi kabul et.”

Dönüşünü tamamlayarak gururla kadının önünde durduğunda Lily gördüklerinden fazlasıyla memnundu. Uzun boylu, ince belli ve kaslı bacakları vardı. Göğsündeki kıllar göbeğinin üzerinde düğüm olmuş ve ince bir çizgi halinde kasıklarındaki en gür noktaya ulaşıyordu. Oradaysa yarı kalkmış haliyle kalın, dik ve cesur aleti vardı.

Güzel değil, erkeksiydi. Çekici. Ama daha da önemlisi, elbiselerini çıkarmasıyla, Lily'nin sevmediği ne varsa kurtulmuş ve bahçede tanıştığı o adama dönüşmüştü.

Lily elini ona doğru uzattı. "Caliban, Apollo, Smith, Romeo, *sen*. Gel bana, *olduğun* gibi gel."

Apollo onun elini tuttu fakat yatağa geri dönmek yerine Lily'yi ayağa kaldırdı. "Senin de benim gibi olmanı arzuluyorum," diye mırıldandı Apollo onu kendi çıplak bedenine doğru çektiği sırada. "O zaman gerçekten eşit olabiliriz."

Apollo büyük bir sabırla bağlarını çözerek Lily'yi soyduğu sırada parmakları hassas kumaşın ve sıkı bağlanmış iplerin üzerinde büyük bir ustalıkla geziniyordu. Korsesini, eteğini, kombinezonunu, iç eteğini ve terliklerini saygı dolu bir ifadeyle üzerinden çıkarıp bir kenara koyduktan sonra dizlerinin üzerine çöküp çoraplarını sıyırmaya koyuldu. Apollo, Lily'nin ayağını kendi dizinin üzerine yerleştirip jartiyerini çıkardığı sırada Lily de avucunu Apollo'nun omzuna koydu. Bunlar sahip olduğu en güzel çoraplardı ama buna rağmen, topuğunda delik açılmıştı. Apollo çorapları sanki dantelmışçesine büyük bir dikkatle indirirken genç kadının ayağına bir öpücük kondurdu. Sonra o ayağını yere indirip diğerini kaldırdı. Lily'yi öylesine yakınına çekmişti ki öne eğik başıyla az kalsın çıplak kasıklarına dokunacaktı.

Lily yutkunarak o vahşi buklelerin tehlikeli bir biçimde kadınlığını örten tüylerine yaklaşmasını izledi. Adamın par-

mak uçlarının dizlerinin altına kayışını hissetti ve Apollo eğilerek aynı yere aralık dudaklarıyla bir öpücük kondurdu.

Lily'nin eli adamın omuzundan başına kaydı ve buklelerini karıştırırken Apollo çorabı tamamen çıkarıp baldırını yalayarak, emerek yukarı çıktığı sırada ona sıkıca tutundu, ta ki nefesini nemli kadınlığında hissedene kadar.

Az kalsın düşüyordu, dizlerinin bağı çözüldü. Apollo onu kalçalarından tutup onunla birlikte, Lily yatağa yaslanıncaya kadar döndü ardından bacağına kaldırıp omuzunun üzerine attı ve onu öptü.

Tam orasından. Aralanmış dudaklarıyla hassas tenini yalıyordu.

Lily nefesini tuttu ve bir daha bırakmadı. Apollo sanki ciğerlerine el koymuş ve bacaklarının arasında yalamakla meşgul olduğu o nokta dışında her şeyi unutmasına neden olmuş, onu tamamen ele geçirmişti.

Apollo o küçük çıkıntıyı bulup da onu dudaklarıyla kavrayıp yavaşça, ısrarlı bir biçimde yalamaya başlayınca Lily çaresizce adamın başını kavradı ve *dişlerinin* nazik dokunuşunu hissettiği anda kendini kaybetti.

Yumruğunu ağzına götürüp de kendini adama doğru ittiği anda geniş omuzunun üzerindeki bacağı kasılmaya başladı. Lily sarsılarak yumruğunun altından inliyordu, bedenini ele geçiren sıcaklık dalgasına, gözlerinin önünü karartan siyah noktalar eşlik ediyordu. Ve tüm bu zaman zarfında Apollo onu hiç aralıksız yalamaya devam etti, ta ki Lily durması için omuzunu hafifçe itene dek.

Apollo başını kaldırıp çenesini ve ağzını eliyle sildikten sonra vücudunda yukarıya doğru gezinmeye başladı ve göbek deliğine varınca durdu. Onu yatağa yatırıp bacaklarını iki yana açtı. Bacaklarının arasına yerleştiğinde göbeği bedeninin tam ortasında ve başı da göğüslerinin hizasındaydı.

“Çok güzel,” diye mırıldandığında Lily keyifli bir an için onun doğrudan göğüsleriyle konuştuğunu düşündü.

Adam sonra başını eğerek dilini göğüs uçlarından birinin etrafında gezdirmeye başladı.

Lily’nin inlemesiyle ağzını açarak göğüs ucunu kavradı ve nazik ama ısrarcı bir biçimde emmeye devam etti. Parmaklarıyla diğer göğüs ucuna hafifçe vurarak sertleşmesini sağladı. Lily arzudan çıldıracak gibiydi, ilk orgazmından bu kadar kısa süre sonra bu neredeyse acı veriyordu. Artık o da tamamen sertleşmiş olmalıydı, değil mi? Artık onunla birleşmeye hazır olmalıydı.

Oysa Apollo’nun hiç acelesi yok gibiydi, başını kaldırarak az önce parmakladığı göğüs ucuna geçti. Az önce bıraktığı göğüs ucunu hafifçe çimdiklemesiyle Lily ıslak tenine değen bu dokunuşla az kalsın çığlık atacaktı.

“Lütfen,” diye inledi, Apollo’nun başını yakalayıp onu yukarıya doğru çekmeye çalışırken. “Lütfen, lütfen, *lütfen*.”

Apollo ona baktı, göğsünü tembelce yalamaya devam ediyordu. “Şimdi kimim ben?”

Lily başını iki yana salladı, huzursuzdu, uçurumun kenarındaydı ve onun için fazlasıyla ıslanmıştı. “Hiç fark etmez.”

Apollo sırtıarak genç kadının üzerine eğildi.

Lily aşağıya baktı ve adamın kasık kıllarının arasından yükselen öfkeli, kıpkırmızı bir sütun gibi dikleşmiş olan penisini eline almasını izledi. Apollo aletini Lily’nin bacaklarının arasına getirip aşağı yukarı sürttü ve başını onun ıslaklığıyla ıslattı.

Lily bacaklarını kaldırarak gevşek bir şekilde Apollo’nun kalçalarına doladı. “Şimdi, şimdi, şimdi.”

Apollo başını kaldırıp ona baktığında yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. İçine girmeye çalışırken altdudağını ısıırıyordu, dişlerinin altındaki teni bembeyaz olmuştu. Kalçalarını gererek Lily’nin içine girdi.

Büyüktü. O çok büyük bir erkekti.

Lily nefesini tutarak bacaklarını daha da açıp havaya kaldırarak ona daha fazla yer açmaya çalıştı.

Apollo'nun gözleri kapalıydı, üstdudağı sanki acı çekiyormuş gibi kıvrılmıştı.

Ya da olağanüstü bir zevk duyuyormuş gibi.

Kendini yeniden Lily'nin içine itti, *sertçe* ve erkekliğinin olanca uzunluğuyla kadının içini doldurdu.

Lily huzursuzca bir ses çıkardı, fazlasını istiyordu.

Apollo gözlerini açıp ona endişeyle baktı.

“İyi misin?”

Lily iyice esnemişti ve Apollo'nun erkekliğiyle dolmuştu. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak tırnaklarını sırtına geçirdi. “Evet. *Başla.*”

Apollo denileni yaptı.

Neredeyse tamamen içinden çıkıp yeniden girdi, defalarca ve her seferinde biraz daha hızlanarak, biraz daha sert bir biçimde, ta ki Lily'nin içini darbeleriyle sarsana kadar.

Sırtı terden sıırıslıklam olmuştu ve Lily'nin elleri teninin üzerinde kayarak onu hiç durmadan okşuyordu. Tırnaklarını sırtından aşağıya kaydırarak batırıyor, hatta belki canını yakıyordu ama Lily'nin artık umurunda değildi. Adamın kaslı ve yuvarlak kalçasına uzanarak sıkıca kavradı ve onu iyice kendine çekti.

Apollo dirseğinin üzerinde doğrularak kalçasını Lily'nin kalçasına vuruyordu, penisi derinlerindeydi. Bu sırada şakaklarından ter damlaları süzülen Lily'yi izliyordu. Lily'nin yüzüne düşen bir bukleyi kenara iterek dudaklarını kadının dudaklarına gömdü, ıslak dudakları kontrolden çıkmış bir halde onu öptü.

Kalçası hareket etmeye devam ederek Lily'nin bedenini yağmalıyor, ona sahip oluyor ve onu yeniden o yüksek tepelere çıkarıyordu.

Lily onun ağzının içine, aldığı hayvani ve vahşice zevkle inerken adamın sert ve kaygan göğsünün kendi göğüs uçlarına dokunuşunu hissediyordu.

Bu adam.

Adı her ne ise...

Bu adam.

Lily kırılma noktasına gelerek neredeyse şiddetle sarılmaya başladı ve Apollo'nun kendini bir kez daha içine itip acımasızca geri çekilmesiyle birlikte başını geriye atarak kurtuluşunu adeta haykırdı.

Kadınlığını serin hava dalgasının yalamasıyla ve sıcak bir sperm dalgasının göbeğine çarpmasıyla şaşkınlıkla ona baktı.

Apollo da orgazmının etkisiyle sarsılıp acı çekercesine inerken son çıkan sıvısı da Lily'nin kalçasına isabet etti. Apollo kendini onun üzerine bıraktı, bedeni ağırdı ancak kadın onu iterek uzaklaştırmak istemiyordu.

Onun yerine adamın serinlemeye başlayan sırtını okşadı ve az önce yaptığı şeyi düşünerek tavanı seyretmeye koyuldu.

Apollo elinin altındaki yumuşak teni hissederek uyandı. Elini yukarı kaydırarak ipeksi bir göğsü kavradı ve gözlerini açmadan gülümsedi.

Cennet bu olmalıydı.

Lily, "Teşekkür ederim," diye mırıldanınca Apollo onun da uyanmış olduğunu fark etti.

Gözlerini açtı. Lily'nin diğer aktrisle birlikte paylaşacakları oda küçüktü. İçinde, muhtemelen paylaşacakları tek bir yatak vardı. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde

yanmaya devam eden mum, kadının yüzüne titrek, sarı bir ışıltı yansıtıyordu.

Apollo onun yüzünde gördüklerini çözemedi. “Sanırım teşekkür etmesi gereken benim.”

“Onu kastetmedim.” Lily aniden yüzünü onunkine çevirdi, dudakları tuhaf bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “İçime boşalmadığın için teşekkür ederim.”

Yanakları hafifçe kızardı.

Apollo, Indio’yu düşündü. Belli ki adamın biri zamanında, o en kritik anda geri çekilmeye gerek *görmemişti*.

Apollo eğilip Lily’nin omzuna bir öpücük kondurduktan sonra çarşafın kenarıyla genç kadının karnını ve bacaklarını sildi. “Kalabilir miyim?”

Lily içini çekti. “Evet, tabii eğer Moll sabahtan önce geri dönmezse. Ben...” Dudaklarını yaladı. “Kalmanı çok isterim.”

Apollo onun omuzuna yaslanıp gülümsedi. Anlamsız bir şekilde mutlu olmuştu. Lily elini kaldırdığında Apollo onun parmaklarını kendi saçında hissetti. “Demek onlar senin ailen?”

Apollo bu konuyu şu anda konuşmak istediğinden emin değildi; asil kanı Lily’yi hâlâ rahatsız ediyordu demek. “Evet.”

Lily ona bakıyormuş gibi hareket etti. “Başka kimsen yok mu?”

Apollo’nun başı Lily’nin omzundaydı ve parmağını kadının pembe göğüs ucunun etrafında gezdirmeye odaklanmıştı. “Kız kardeşim dışında yok.”

“O, senin bahçede olduğunu biliyor muydu?”

“Artemis mi?” Apollo yüz ifadesini görmek için sonunda başını geriye attı. Kaşlarının arasında minik bir endişe çizgisi belirmişti. “Evet. Fırsat buldukça bana yiyecek, giysi ve başka şeyler getirirdi. Trevillion beni bu şekilde buldu.”

“*Buldu mu?*”

Apollo iç geçirdi ve istemeyerek kadının göğüs ucunu bıraktı. “Trevillion beni arıyormuş. Artemis’in, kız kardeşim olduğunu biliyordu ve bir gün onu takip ederek beni bulmuş. Bizi kavga ederken gördüğün gündü işte.”

“Ama...” Lily’nin kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Seni neden arıyormuş ki?”

Apollo, yüzünden geçen ani bir ürpertiyle çenesini sıktı. Şöminede yanan ateş sönmüştü ve oda oldukça serindi. Yataktan kalkıp şöminenin yanına gitti.

“Apollo?”

Adam gözlerini kapadı. Lily ona Caliban diye hitap etmeyi bırakmıştı ve o bunu hiç istemiyordu. Geçmişinin yeniden aralarına girmesini istemiyordu.

Omzunun üzerinden baktığında Lily’nin yatakta oturup yatak örtüsünü aralarına bir bariyer kuruyormuşçasına göğüslerinin üzerine çekmiş olduğunu gördü. Çözümü yoktu demek, her şey dönüp dolaşıp o kahrolası geceye dönüyordu.

“Trevillion beni o cinayetlerden dolayı tutuklayan askerdi.”

On Dördüncü Bölüm

O günden sonra Ariadne gitgide daha çok iskelet bulmuş ve her birinin önünde durup saygıyla dua ettikten sonra üzerlerine bir miktar toz serpmiş. Labirentin merkezine yaklaştıkça kendisini ne gibi korkunçlukların beklediğini merak eder olmuş. Ancak yedinci günde yüksek taşlar kalplerini açığa çıkardıklarında, Ariadne hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmış...

– Minotor’dan

Lily, Apollo’yu seyrediyordu. Adam çıplaklığının farkında olmaksızın şöminenin ateşini canlandırmaya çalışıyordu. Şöminede yanan ateşin gölgesi üzerine düşmüş, siyah ve neredeyse ürkütücü bir görünüme bürünmüş olan güçlü omuzları daralarak kaslı kalçasına ve bacaklarına uzanıyordu. Onun bir katil olduğunu düşünmelerine şaşmamalıydı. Böylesine iri bir adama bir kez bakıp da korkmamaları mümkün müydü?

Fakat olaylar gerçekten bundan mı ibaretti? Apollo, Lily’ye bir şeyler anlatmıştı ve diğer şeyleri de orada burada duyduğu dedikodulardan biliyordu. Trevillion onu tutuklayan askerdi ama şimdi aynı adam Apollo’nun masum olduğunu ispatlamak için uğraşıyordu. Bilgilerinde boşluklar vardı ve artık başkalarından bir şeyler öğrenmekten sıkılmıştı.

Boğazını temizleyerek sessizliği böldü. “Bana o gece neler olduğunu anlatabilir misin?”

Apollo ateşin üzerine bir kürek dolusu kömür atmak üzereydi ki Lily’nin sözlerinin üzerine yaptığı işe kısa bir ara verdi. Ayağa kalkıp ellerinin tozunu silkeledi. Kamburlaştırdığı geniş sırtının üzerine vuran alevlerin ışığı teninin parlaklığını ortaya çıkarıyordu. Başını çevirince Lily onun yandan büyük burnuna, geniş alnına ve çatlak dudaklarına baktı.

“Anlaman gereken bir şey var,” diye söze girdi Apollo alçak sesle. “O zamanlar gençtim. Yirmi dört yaşındaydım. Sana çok genç gelmeyebilir ama ben hayatımın çoğunu okullarda geçirmiştım. Önce büyükbabamın parasını ödediği Harrow’da, sonra Oxford’da. Londra’ya geldiğim zaman konttan avukatları aracılığıyla aldığım çok cüzi miktarda bir ödeneğe sahiptim. O parayı çoğunlukla içkiye ve zamparalığa harcıyordum.”

Apollo sonunda ona dönse de Lily yüz ifadesini tam olarak göremiyordu.

“Benim konumumdaki erkeklerin yaptığı şey buydu. Para harcayıp içerler. Çalışmazlar... Aileleri açlıktan ölmek üzere olsa bile.”

“Ailen açlıktan ölmek üzere miydi?” diye sordu Lily sertçe.

Apollo hemen başını iki yana salladı. “Hayır. Ancak yine de çok büyük bir gelirleri olduğu söylenemezdi. Babam sahip olduğu paranın neredeyse tamamını harcamıştı ve kont da ona daha fazlasını vermeyi reddediyordu. Annem ve kız kardeşim bu yüzden şehir dışında son derece basit bir hayat yaşadılar. Artemis’in ne cemiyete kabul balosu oldu ne de çeyizi vardı.” Yatağa yaklaştı. “Ama ben o amaçsız yaşantıdan bıkmaya başlamıştım, *hiçbir şeyin* beklentisi içinde olmamaktan. Hayatımı, yaşlı kontun ölmesini bekleyerek yaşamam gerekiyordu.”

Lily onun başkasının ölümünü bekleyerek yaşamasını –fiziksel ve zihinsel olarak böylesine aktif biriyken– hayal edemiyordu.

Apollo yeniden yatağa girdikten sonra sırtını yatağın başlığına dayadı ve Lily’yi göğsüne yatması için kendine çekti.

Lily başını onun omzuna yasladı ve dinlemeye devam etti.

“Oxford’da bahçe düzenlemesi üzerine yeni teorileri olan birkaç arkadaş edinmiştim. Dümdüz küçük çizgilere ve düzenlenmiş bitkilere dair ortaçağdan kalma birtakım fikirlerdi bunlar. Düşüncelerini manzaralar etrafında şekillendiriyorlardı. Nesiller boyu sürececek güzel manzaralar düşünüyorlardı. Mükemmelleştirilmiş doğal çizgi ve şekillerden bahsediyorlardı. Londra’da olduğum süre zarfında onlarla iletişim kurup fikir ve plan alışverişinde bulunmaya başladım. Daha sonra Oxford’un dışında bir malikânenin düzenlenmesine yardımcı olmak için işe alındım.”

Kollarını Lily’ye doladığında Lily öne doğru eğilerek onun elini öptü. Onu konuşmaya devam etmesi için sessizce cesaretlendiriyordu.

“Harika bir fırsattı,” dedi Apollo ama sesinde hüznün vardı. “Daha önceleri teorinin içinde kaybolmuşken bu kez işi pratiğe dökme şansına erişmiştim. O bahçeyi düzenlemem bir mevsim sürdü ve ardından başka bir malikâneye tavsiye edildim. Sonra büyükbabam ne yaptığımı öğrendi.”

Lily kaşlarını çatı. “Bu niye önemliydi ki?”

“Çünkü,” diye fısıldadı Apollo yanağını Lily’nin şakağına yaslayarak “daha önce söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Aristokratlar çalışmazlar. Büyükbabam durumumu öğrenince bana gönderdiği parayı kesti. Bahçe sanatını öğrenme arzumu, babamı deli eden hastalığın erken bir evresi olarak görmüştü. Bütün soyumuzun lekeli olduğunu düşünüyordu.”

“Ah, Apollo.” Lily’nin de doğru dürüst bir ailesi olmamıştı ancak sırf hayatta bir amaç edildi diye bir insanı böylesine yargılamak da neyin nesiydi? Çok saçmaydı.

Apollo burnunu Lily’nin saçına sürttü. “O gün Londra’daydım. Üç arkadaşım ile buluştum. Geceyi birlikte geçirmeye karar verdik. İki okuldandı ve onları uzun zamandır görmemiştim. Whitechapel’deki bir tavernanın arka odasını ayırıp şarap ve yiyecek söyledik.”

Lily şaşırdı. “Neden Londra’nın en kötü semtini seçtiniz?”

“Ne yazık ki fazla paramız yoktu ve o taverna da ucuzdu.”

Apollo sustu ama Lily onun düzensiz soluklarını hissedebiliyordu.

“Ne oldu?”

Apollo derin bir iç çekti. “Bilmiyorum. Bir şişe şarabı paylaştık ve sonrası tamamen karanlık. Ertesi sabah uyanıldığında başım çatlarcasına ağrıyordu. Hareket eder etmez kusmaya başladım. Sonra ellerimi gördüm.”

“Apollo?” Lily yüzünü çevirip ona bakmaya çalıştı ama Apollo ona daha sıkı sarılarak engel oldu.

“Daha önce de sarhoş olmuşum,” diye fısıldadı. “Ama bu daha öncekilere hiç benzemiyordu. Sanki bir türlü uyanamadığım bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum. Ellerim kan içindeydi, sağ elimdeyse bir bıçak vardı ve etraftan çığlıklar yükseliyordu. Ayağa kalkamıyordum, kalkmayı denediğimde düştüm. Ve arkadaşlarım...”

Lily onun ellerini sıktı. Arkadaşlarına ne olduğunu biliyordu zaten. Cinayet görüntüleri sayısız gazetenin baş sayfalarını süslemişti ve ayrıntıların doğru olup olmadığının şu an için hiçbir önemi yoktu. Öldürülmüşlerdi.

Hunharca katledilmişlerdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Lily. “Çok üzgünüm.”

“Askerler geldi,” diye mırıldandı Apollo, düz bir sesle. Lily’nin az önce söylediklerini işitmiş miydi? “Benden korktukları için ayak bileklerimi, kollarımı ve boynumu zincirleyerek beni oradan götürdüler. Mahkemeye çıkmak üzere Newgate’e götürüldüm. Defalarca kustum ve günler boyunca yarı baygındım. Newgate’te olanları çok iyi hatırlamıyorum. Ama Bedlam’ı hatırlıyorum.”

Lily anlatmak zorunda olmadığını söylemesine engel olmak için Apollo’nun elini kaldırarak dudaklarını avucunun içine bastırdı. Çünkü Apollo’nun olanları anlatmaya mecbur hissettiğinden endişeleniyordu; Lily için değil, kendisi için.

“O...” Bir saniye için nefesini tuttu, ardından hızla konuşmaya devam etti. “O *koku*. Ahır gibiydi, tek fark, kokunun hayvan değil, *insan* dışkısından oluşmasıydı. Beni orada da zincirlerle bağlı tuttular çünkü ilk başlarda korkudan ve çaresizlikten adeta delirmiştim. Ta ki yeteriz yemek ve yetersiz sudan dolayı zayıf düşene dek.”

Lily hıçkırarak başını hızla çevirdi. Bunları duymaya dayanamıyordu. Böylesine güçlü ve iyi bir adamın bu kadar aşağılanmasına dayanamıyordu. Onu anlamayan aşağılık insanlar tarafından vahşi bir hayvan gibi zincire vurulmasına. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kollarını Apollo’nun başına dolayarak onu göğsüne çekti ve o anda adamın yüzündeki gözyaşlarını hissetti.

Apollo onun göğüslerinin arasına tatlı bir öpücük kondurdu. “Artemis fırsat buldukça yanıma geliyordu. Bana yiyecek getiriyor ve yanımda olmadığı zamanlarda beni döverek öldürmemeleri için elindeki tüm parayı gardiyanlarıma –zindancı demek daha doğru olur– veriyordu. Babam o cinayetler işlenmeden bir yıl önce ölmüştü ve annemiz de Bedlam’da geçirdiğim ilk aydan sonra vefat etti. Hapsedilmemin, ölümünü hızlandırdığına

şüphem yok. Kız kardeşim, benim cesur, gururlu kız kardeşim de kuzenimize refakatçi olarak çalışmak zorunda kaldı.”

Devam etmedi.

Lily avuçlarıyla onun büyük başını okşarken parmaklarını saçlarında gezdirerek başarısız olduğunu bile bile onu teselli etmeye çalışıyordu.

Apollo başını çevirip yanağını Lily’nin göğsüne dayadı.

“Hiç değilse Artemis’in başını sokacak bir evi ve yeteri kadar yiyeceği vardı artık. Annemizin ölüm haberini aldıktan sonra Artemis’in sokakta kalmasından korkarak gecelerce uykusuz kalmıştım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. O benim kız kardeşimdi. Onu koruyabilmem, ona bakabilmem ve hiçbir zaman hiçbir şey için endişe etmemesini sağlamam gerekirken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir erkeğe yakışır mı?”

“Şişşt,” diye mırıldandı Lily, Apollo’nun saçına öpücükler kondurarak. Bu hiç adil değildi. Apollo’nun –Apollo’sunun– böylesine insanlık dışı muameleye maruz kalmış olması hiç adil değildi.

“Orada yaptıkları şeyler...” Adamın sesi boğuktu. “Bir kadın vardı,” diye fısıldadı. “Zavallı, aklını kaçırmış bir kadıncağızdı ama çok güzel şarkı söylüyordu. Bir gece gardiyanlar gelip ona zarar vermek istediler ve ben de onlara seslendim, onlarla alay ettim. Bu yüzden onun yerine benim yanıma geldiler.”

Lily gerildi, boğazı korkudan düğümlendi. Ah, cesur Apollo! Zindancıların öfkesini üzerine çekerek ne kadar da asil ve aptalca davranmıştı.

“Bayılana kadar dövdüler beni,” dedi. “İşte o zaman sesimi kaybettim. Sonrasında –Wakefield Dükü beni kurtardıktan sonra– haftalarca yatarak gücümü geri kazanıp da sesime kavuşamadığımda o kızı düşündüm. Bir gece oraya geri dönüp

baktım ama gitmişti. Ateşli bir hastalığın sonucunda ölmüştü. Belki de böylesi en iyisiydi.”

Lily başını eğip ona baktığında Apollo’nun gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Kaşları çatılmıştı.

“Ama o gardiyanın –ona zarar vermeye niyetlenip sonrasında beni döven gardiyanın– bir daha hiç kimseye zarar veremeyecek duruma gelmesini sağladım. Onu oradan kaçırıp bir sokak çetesine teslim ettim. Şimdi her neredeyse, artık hiçbir kadına yaklaşmadığına eminim. Böyle bir şeyi eskiden yapmam mümkün değildi ama Bedlam beni değiştirdi.”

Çaresiz bırakıldığında ondan çok önemli bir şeyi almışlardı. Zincirlere vurulmuş olmak onu yıkmış olmalıydı ancak her şeye rağmen ayakta idi işte.

Lily hüznüne rağmen büyülenmişti.

Elleriyle Apollo’nun yüzünü kavradı ve hafifçe yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Hayatta kaldın. Bütün bunlara katlandın ve hayatta kaldın.”

Apollo’nun dudakları kederle büküldü. “Başka seçeneğim yoktu.”

Lily başını iki yana salladı. “Her zaman başka bir seçenek vardır. Pes edip ruhunu ve aklını çalmalarına izin verebilirdin ama bunu yapmadın. Direndin. Sanırım sen bugüne kadar tanıdığım en cesur erkeksin.”

“Öyleyse sanırım çok fazla erkek tanımamışsın,” diye fısıldadı Apollo. Sesi rahattı ama yüzünden hâlâ yılların trajedisi okunuyordu.

“Sus.”

Lily onu öptü, bir sevgili gibi değil, neredeyse platonik bir öpücüktü bu, Apollo’yu olduğu gibi kabul ettiğini gösteren bir öpücük. Dudaklarıyla önce alnına, sonra yanaklarına ve en sonunda da dudaklarına dokundu. Yumuşak bir şekilde. Sanki kutsar gibi.

“Uyuyalım,” diyen Lily, Apollo’nun yatağa uzanmasına yardım etti.

Yatak örtülerini üzerlerine çekti ve başını onun göğsüne yaslayarak onun *güm güm* atan kalbini dinledi.

Ve bu şekilde uykuya daldı.

Apollo uyandığında uyuyakaldığını fark etti. Bahçede çalıştığı zamanlarda doğan güneşin eşliğinde öten kuşların seslerine uyanırdı. Ama burada, içeride, yumuşak bir yatak ve yanında daha da yumuşak ve sıcak bir kadınla beraberken uykunun etkisinden sıyrılmak çok daha zor geliyordu.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Lily, Apollo onun kolunu üzerinden çekerken.

Daha çok kalmayı isterdi. Onu öperek uyandırmak ve onunla yeniden sevişmek isterdi ama hizmetçiler çok geçmeden odaya girerlerdi. Üstelik ne kadar erken ayrılırsa, evin diğer misafirleriyle burun buruna gelme ihtimali de o kadar düşük olurdu.

Bu yüzden, hızlıca giyinirken Lily de iç geçirerek onun kalktığı yere sokuldu.

Ceketini alıp odaya son kez baktıktan sonra eğilerek Lily’nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Lily’nin kaşları çatılmıştı ve son bir gayretle gözkapaklarını aralayarak, “Öyle mi?” diye mırıldandı.

Apollo gülümsedi. Belli ki çabuk uyanan biri değildi. “Sonra görüşürüz.”

Lily’nin verdiği tek karşılık yastığı başının üzerine çekerken hiç de kadınsı olmayan bir homurdanmaydı.

Apollo kapıyı sessizce kapayarak koridora çıktığında gülümsemesi solmamıştı.

Gözücüyla fark ettiği bir hareket üzerine dönüp sağına baktı. Az önce koridorun sonunda köşeyi dönen biri mi vardı? Yoksa bunu hayal mi etmişti?

Gözlerini kısarak düşündü ama sonunda gördüğü kimse olduysa da bunun sabahın erken saatinde işe başlayan hizmetçilerden biri olduğuna karar verdi.

Aksi yöne döndü ve o anda kendisini izleyen Montgomery Dükü'yle karşılaştı.

Şaşkınlığını gizlemek için tüm iradesini kullanması gerekti. "Erkenci olduğunuzu düşünmezdim, Ekselansları."

Montgomery başını eğdi. "Uyuduğumu düşünmenize sebep olan nedir?"

Apollo adamın yüzünü inceledi. Üzerindeki kan kırmızısı takım elbisesi, botları ve dizine çektiği çoraplarıyla son derece bakımlı görünüyordu. Kumral saçları sık bir atkuyruğu yapılmış, uçları kıvrılmıştı. Belki de saçı kendinden dalgalıydı. Her halükârda Apollo kendini zarif bir tazının yanındaki sıçan gibi hissediyordu.

Gerçi bu durumu pek umursadığı söylenemezdi.

"Siz uyudunuz mu?" diye sordu merakla adama yaklaşıp.

Dükün dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uyumanın son derece sıkıcı bir eylem olduğunu düşünenlerdenim; özellikle de gece saatlerini zevkli meşguliyetlerle doldurabiliyorsam."

"Anlıyorum." Apollo onunla birlikte yürümeye başladı. Dükün nereye gittiğine dair bir fikri yoktu ama kendisi sert kahve arayışıyla kahvaltılık odasını hedef almıştı.

Tanrım, amcasının misafirleri için kahveyi ikram etmesini umuyordu.

"Bir evde insanların kendilerine ait olmayan yatak odalarından gizlice çıktıklarını görmek için en uygun zaman sabahın erken saatleridir." Dük, Apollo'ya fazlasıyla abartılı bir masu-

miyetle bakıyordu. “Tıpkı az önce sizin Bayan Goodfellow’un odasından çıktığınız gibi. Dünkü beklenmedik karşılaşmanız esnasında gösterdiğiniz o tepkiyi şimdi anlıyorum.”

Apollo ona öfkeyle baktı. “Onunla olan münasebetimi etrafa yaymazsanız size minnettar kalırım.”

“Bunu neden yapayım ki?” Montgomery gerçekten de şaşırılmış görünüyordu. Apollo onun yüzüne bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttu. “Bilgiyi herkesle paylaşınca ne gibi bir değeri kalır?”

Apollo’nun vereceği her türlü cevap sadece Montgomery’nin entrikalarına fayda sağlayacağından, konuyu değiştirmeyi tercih etti. “Etrafı sinsice kolaçan ederken ilginç bir şeye rastladınız mı bari, Ekselansları?”

“*Sinsice kolaçan etmek... kulağa çok kötü geliyor.*” Montgomery merdivenlerden aşağı inerken burun kıvrırdı.

Apollo ona baktı.

“Pekâlâ!” Dük ellerini kaldırdı. “Kendinize hâkim olun lütfen, o öldürücü yumruklarınızı kaldırabilir miyim bilmiyorum. Bayan Jellett’in, gittiği her yere yanında götürdüğü oldukça yakışıklı ve *genç* bir uşağı olduğunu; Bay William Greaves’in, neredeyse bütün gençliğini Newgate’de geçirmiş olan bir uşağı olduğunu ve Bay ve Bayan Warner’in, yeni evliliklerinin verdiği mutluluğa rağmen ayrı yatak odalarında kaldıklarını keşfettim. Gerçi bu sonuncusunu zaten önceden tahmin etmiştim.” Yüzündeki gülümseme oldukça pisti. “Ve Leydi Herrick’in de sol kalçasının üzerinde kelebek şeklinde bir doğum lekesi olduğunu da eklemem gerekir. Ah ve söz konusu doğum lekesinin üzerine şaplak atıldığında lavanta renginin ilginç bir tonuna dönüştüğünü de söylemeliyim.”

Apollo kahvaltı odasının dışında durup yanındaki adama öylece baktı.

“Ne var?” diye sordu Montgomery rahatsız olarak. “Güzel bir kışı tokatlama fırsatını ele geçiren ve bunu yapmayan bir adamı küçümserim.”

Apollo iç çekerek yürümeye devam etti. “Başka bir şey var mı?”

Dük konuşmaya devam etmeden önce kaşlarını çattı. “Bayan Royle benden inanılmaz derecede nefret ediyor.”

Apollo bir kaşını kaldırdı. “Bana kalırsa bir sürü genç kadın sizden nefret ediyordur.”

“Evet, ediyorlar,” diye yanıtladı Dük onu umursamaz bir tavırla. “İlginç olan bu değil. İlginç olan, benim bu durumu öyle veya böyle önemsiyor olmam. Dürüst olmam gerekirse oldukça ilgi çekici bir durum.”

Apollo adamın küstahlığı karşısında gözlerini devirdi. “Bir sürü bilgi toplamışsınız, Ekselansları, ne var ki hiçbiri benim durumuma yardımcı olacak türden değil.”

“Ah, bunu bilemeyiz,” diye karşılık verdi dük. “Bilginin en tuhaf zamanlarda faydalı hale gelmek gibi tuhaf bir huyu vardır. Bu yüzden ilk anda ne kadar önemli olduklarına bakmaksızın her türlü bilgiyi toplamak gibi bir alışkanlığım vardır. Ama endişe etmeyin, bu ev partisine geleli henüz bir günden az bir zaman oldu ve bugün daha çok keşif yapmayı umuyorum.”

Apollo gözlerini kıstı. “Neden bugün?”

“Bilmiyor muydunuz?” Adamın yüzünde Apollo’nun nefret etmeye başladığı o ifade belirdi. “Dün gece yeni misafirler geldi.”

Kahvaltı odasının kapısını açıp içeri girdikleri anda Apollo ağzı ekmekle dolu olan Edwin Stump’la burun buruna geldi.

Ama bakakaldığı kişi Edwin Stump değildi. Odada iki kişi daha vardı; son derece sade fakat naif yüzlü bir kadının yanında bir de esmer tenli, iri yarı bir adam duruyordu. Yüzü asıktı ve gözlerinden biri mavi, diğeri ise yeşildi.

Apollo'nun yanında sessiz duran Montgomery, kocaman bir torba dolusu şekerleme verilmiş bir çocuk gibi neşeyle fısıldadı. "Ah, işte bu gerçekten harika!"

Lily o sabah ilerleyen saatlerde oturduğu koltuktan Stanford'ın poz vererek konuşmasını izliyordu. "Ve eğer kızımı bir daha böyle bir durumda görürsem, şimdi beni iyi dinleyin, beyler, yapacağım... şey..."

Lily'ye çaktırmadan bir bakış attı. Lily elindeki sayfalara bakma ihtiyacı duymadı, ne de olsa oyunu yazan kendisiydi. "O düzenbazın bağırsaklarınıdeşmek olacaktır," diye tamamladı Lily repliğin kalanını.

"O düzenbazın bağırsaklarınıdeşmek olacaktır.' 'O düzenbazın bağırsaklarınıdeşmek olacaktır,'" diye mırıldandı Stanford kendi kendine başını onaylarcasına sallayıp duruşunu yeniden almadan önce. "O düzenbazın bağırsaklarınıdeşmek olacaktır ki, bir daha asla kimseyi aldatamasın."

Lily yüzünü ekşitti. En iyi repliklerinden biri sayılmazdı fakat oyunun ikinci yarısını sadece bir haftada tamamladığını da unutmamak gerekirdi. İlk oyununu yazması bir yılını almıştı.

Tabii onu hemen sonrasında yakmıştı.

"Canlarım!"

Sesin geldiği yere döndü ve gözlerine inanamayarak baktı. Edwin kapıda kollarını açmış duruyordu, üzerinde yepyeni bir gök mavisi, saten takım elbise vardı ve belli ki her zamanki gibi karşılanmayı bekliyordu.

Pekâlâ, Lily bu beklentinin haklı bir nedeninin olabileceğini düşündü. Moll ile diğer aktörler koşarak Edwin'in yanına gittiler ve Moll etrafında anaç bir tavuk gibi dolaşmaya başladı. Stanford ve John ona biraz daha yavaş adımlarla yaklaşırlar da onlar da kendilerine has bir hayranlık gösteriyorlardı.

Somurtmanın bir anlamı yoktu. Kendisi ve ağabeyi dışında hiç kimse oyunun yazarının Lily olduğunu bilmiyordu.

“Robin, hayatım,” diye seslendi Edwin, kız kardeşine ilerlerken.

Lily gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Herkes gerçek isminin ne olduğunu bildiği halde başkalarının yanında ona sahne ismiyle hitap etmeye hep özen gösteriyordu Edwin.

Ağabeyinin, yanağına bir öpücük kondurmasına izin verdikten sonra ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. “Seninle bir dakika konuşabilir miyim, sevgili ağabeyim?”

“Elbette.” Etrafına bakarak diğer oyuncuların onun ne kadar sevgi dolu bir ağabey olduğunu görmesini sağladı.

“Yalnız.”

Gözlerinde, bir şeylerin yolunda olmayabileceğini düşündüğüne dair bir ifade belirdi. “Şey... tabii ki.”

Lily ayağa kalkarak elindeki sayfaları bıraktı ve ağabeyini küçük giriş salonuna yönlendirerek arkalarından kapıyı sıkıca kapadı.

“Ne...” diyerek söze başladı Edwin ancak Lily onun sözünü, yüzüne attığı sert bir tokatla kesiverdi.

“Lily!” Gözleri fal taşı gibi açılmış, incinmiş görünüyordu ve eliyle yanağını tutuyordu.

Lily ellerini kalçasına götürdü. “Lily’ deme bana, Edwin Stump!”

“Anlamıyorum,” diye çabaladı Edwin.

Lily ona bir tokat daha attı. “Askerleri Apollo’nun peşine sen taktın. Onu Bedlam’a geri götürebilirlerdi ya da asabilirlerdi. Bunu sırf seni tiyatrodan atmasına bozulduğun için yaptın.”

“Bozulmadım,” dedi Edwin doğrulup yana kaymış beyaz peruğunu düzeltirken. “Ben sadece senin güvenliğinin için endişelendim.”

“Benim güvenliğim için mi?” Lily ağzının açık kaldığını biliyordu ancak elinde değildi. Edwin bazen öylesine aşâğılık biri haline gelebiliyordu ki... Daha da kötüsü, Lily’nin bir ahmak olduğunu düşünüyordu. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Hayır, ama o kaçırmış,” dedi Edwin geriye doğru bir adım atarak. “Dengesiz bir katil! Bunu duymayan kalmadı.”

“O dengesiz bir katil falan değil,” dedi Lily son derece yumuşak bir sesle, bir yandan ağabeyini odanın bir köşesine sıkıştırırken. “Ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Kincinin tekisin sen ve beni yaralıyorsun.”

Edwin cevap vermek için ağzını çoktan açmıştı ama Lily’nin son cümlesiyle kaşlarını çatı. “Ne? Seni yaralıyor muyum?”

“Evet, beni yaralıyorsun, Edwin,” diye yanıtladı onu Lily sabırla. “Ben Lord Kilbourne’dan hoşlanıyorum ve senin ona –ve bana– karşı olan zalimliğinin affedilmez olduğunu düşünüyorum. O burada, bu partide.”

“Onu az önce kahvaltı salonunda gördüm,” dedi Edwin asık suratla. “Smith diye saçma bir takma ad kullanıyor.”

“Buraya gerçek katili aramaya geldi. Onu yeniden ihbar etmeyi aklından bile geçirmeyeceksin, beni duyuyor musun?”

“Ben...” diye yutkundu Edwin. “Ama Lily...”

“Kazara bile olsa, Edwin.”

Ağabeyi başını indirdi, yüzünde uğradığı şokun izleri vardı. “Evet, seni çok iyi anladım.”

“Güzel.” Odadan çıkmak için arkasını döndü çünkü bu andan sonra söyleyeceği hiçbir şeyin ağabeyi ile gelecekteki ilişkisine faydası olmayacaktı ama Edwin onu son anda koldan yakaladı.

“Lily...” Edwin gergin bir şekilde boğazını temizledi. “Sanırım seni uyarmam gerek.”

Lily ona bakarken ağabeyinin alnının ter içinde kalmış olduğunu fark etti. İçinde korkunç bir his vardı. Yoksa çoktan birilerine Apollo'dan bahsetmiş miydi? "Ne oldu?"

Edwin yutkundu. "Richard Perry, Baron Ross burada."

On Beşinci Bölüm

Labirentin kalbinin ortasında olağanüstü güzellikte bir bahçe varmış. Binlerce yıl önce yıkılmış gibi görünen yıpranmış taşlara sarınan asma yaprakları, taşların arasında dalları göğe yükselen zümrüt yeşili yapraklı budaklanmış ağaçlar varmış. Açıklığın ortasındaki sessiz, mavi havuzun etrafındaki yosun tutmuş kıyısı küçük, beyaz ve sarı çiçeklerle süslüymüş. Fakat canavar da orada yatıyormuş, bedeninin yarısı havuzun içine uzanmış, kanı suları kırmızıya boyuyormuş.

–Minotor’dan

Apollo, oyuncuların oyunu sahnelemeye karar verdikleri misafir odasına doğru yürüdü. Orada toplanmışlardı. Moll Bennett odanın bir ucunda kollarını kaldırarak repliklerini çalışıyordu. Kadın odaya giren Apollo’ya bir bakış atıp ona göz kırptıktan sonra başıyla yan odaya açılan küçük bir kapıyı işaret etti.

Apollo başını onaylarcasına sallayıp yönünü değiştirerek kapıya yöneldi. O ve Moll geçen gece Lily’yle paylaştığı odayı terk etmesi için ricada bulunduğu arkadaş olmuşlardı.

Kapıya yaklaşıncı içeriden yükselen sesleri duydu. “Indio...” diyen Lily’ye Edwin öfkeyle fısıldayarak karşılık veriyordu.

Apollo kapıyı hızla çekip açınca Edwin Stump neredeyse kollarına düşecekti. Adamı odanın içine geri itip bir adım attı ve kapıyı arkasından kapadı.

Lily köşede duruyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti ama Apollo bakışlarını Edwin'in üzerinden ayırmadı. "Benim ya da geçmişim hakkında tek kelime edersen..."

Edwin kendini savunurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Buna gerek yok, kız kardeşim gereken tüm tehditleri savurdu."

"Öyle mi?" Apollo adama giderek yaklaşıyordu çünkü Lily'nin görüntüsünden hiç memnun değildi. Ağabeyi olacak olan bu sinsi herif ona ne söylemişti? "Yeterince ayrıntılı konuştuğundan eminim ancak ben yine de durumu netleştirmekten yanayım. Seni her ne ile tehdit ettiyse, şunu bilmende fayda var: Senden hoşlanmıyorum. Ona ya da bana zarar verecek olursan bundan ömrünün sonuna kadar pişmanlık duyacağından emin olabilirsin."

Edwin'in âdemelması gırtlığında şişti. "Anladım. Evet... şey... sanırım bu yeterince açık oldu." Lily'ye bir bakış attığında Apollo adamın yüzünde ilk defa bir pişmanlık belirtisi gördü. "Ancak şunu bil ki, ben kız kardeşimi üzecek bir şeyi asla yapmam."

"Öyle mi?"

Edwin bakışlarını indirdi. "Sanırım... bilmen gereken bir şey var."

Apollo gözlerini kısarak baktı ona. Bu adama zerre kadar güvenmiyordu.

"Lily bana, arkadaşlarını öldüren adamı aradığını söyledi. Tabii onları kendin öldürmediysen."

"Öldürmedim," diye tersledi onu Apollo sıkılı dişlerinin arasından.

Edwin gözlerini hızla kırptırarak duvara doğru geriledi. "Evet, elbette, bunu hepimiz biliyoruz, öyle değil mi, Lily?"

İç çeken Lily ilk kez konuştu. “*O yapmadı, Edwin.*”

Edwin kardeşinin bu sakin teminatı karşısında şaşırmış gibi kaşlarını çattı. “Tamam, tamam. Konu şu ki, seni Montgomery Dükü’yle birlikte kahvaltı salonuna girerken gördüm.”

“Ne olmuş?” dedi Apollo. “Ekselansları bana yardım ediyor.”

Edwin omuz silkti. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. “Gerçekten de ediyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Lily kaşlarını çatarak. “Lütfen açık konuş, Edwin.”

“Yapmaya çalıştığım da bu!” Kız kardeşinin bu sözlerine üzülmüş gibi bir hali vardı. “Dük bilgi toplamayı sever; başka insanların daha çok gizli tutmayı tercih edeceği şeyleri.”

“Onun bir şantajcı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Apollo.

Edwin yüzünü ekşitti. “Bu kadar kaba bir şekilde ifade etmezdim. Manipülatör olduğunu söylemek daha doğru olur. Ama insanın ona sırlarını açmasının pek iyi olduğunu düşünmüyorum.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi Apollo.

“Sanırım seni çoktan ele geçirdiğini fark etmedin,” diye karşılık verdi Edwin. “Senin kaçak bir katil olduğunu biliyor.” Lily itiraz edecek olunca ellerini kaldırdı. “Evet, tamam, yanlış yere suçlanmış kaçak bir katil diyelim o halde. Seninle ilgili elinde böyle bir koz varken, sana yardım etmesindeki amacı ne olabilir ki?”

“Param yok,” diye yanıtladı onu Apollo. “Benden elde edebileceği herhangi bir kazancı yok.”

“Sadece maddi şeyleri kaybedebileceğin yanılgısına düşme,” dedi Edwin. “Bazı değerli şeylerin pahası biçilemez.”

Apollo omurgasından inen ter damlalarını hissetti. Gözlerini Edwin’den ayırmadan elini içgüdüsel bir hareketle Lily’ye uzattı.

Lily onun parmaklarını yakalayarak ağabeyine baktı, yüzü allak bullaktı.

“Sizi uyarmaya çalışıyorum,” diye homurdandı Edwin ve Apollo’ya gerçekten yardım etmek için döndü.

Apollo bir kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ.” Edwin’in yüzünde mağdur ama gururlu bir ifade vardı. “Benimle işin *bittiyse*?”

Apollo eliyle kapıyı işaret etse de yana çekilmedi ve Edwin’in kendisine tedirgince sürtünerek kapıya yönelmesini izledi.

Eli kapı kolunda olan Edwin tekrar arkasına baktı. “Lily, ben...”

Lily bekledi ama ağabeyi başka bir şey söyleyemeyince iç geçirdi. “Git artık, Edwin.”

Edwin başını onaylarcasına sallayarak kapıyı açtı.

Kapının kapanmasıyla ikisi küçük odada yalnız kaldı ve Apollo, Lily’ye dönerek ona endişeyle baktı. “Kim bu Lord Ross?” diye sordu Apollo yumuşak bir sesle.

Lily bu seçimi daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştı. Indio *—doğal olarak—* her zaman öncelikli olmuştu. Edwin’den önce geliyordu, hatta Maude’dan bile önce geliyordu; ilgilen-diği, baktığı hep Indio olmuştu. Çünkü o bir çocuktu *—kendi* çocuğuydu— ve bu yüzden de zarar görebilirdi.

Peki bu hâlâ geçerli miydi?

Başını geriye atarak Apollo’ya baktı. Dünkü takımı giymişti ama bu sabah fırsat bulup saçını arkadan toplamıştı.

Aslında Lily onun saçının dün geceki halini tercih ederdi; vahşi ve omuzlarına dökülen halini.

Bu adam Lily için değerliydi. Bu gerçekten kaçamazdı. Apollo’yla yatmıştı. Indio’nun annesi olmadan öncesinden bu yana sevgili olarak yatağına aldığı ilk erkekti. Şimdi bile kendisine o yumuşak sözleri ve anlayışlı gözleriyle meydan

okurken Lily onun bedeninin farkındaydı. Bu küçücük odada bir aradayken onun yakınlığının, geniş omuzlarının, teninin kokusunun farkındaydı. Bu haksızlıktı. Çok dikkatli ve tedbirli davranmıştı ve bu adam gelip etrafına inşa ettiği bariyerleri bir bir indirmişti. Üstelik görünüşe göre hiçbir çaba sarf etmeksizin.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak aralarına mesafe koymaya çalıştı. Eğer dikkatli olmazsa Apollo onu kuşatıp ele geçirebilir, kendisi için en önemli ve asla feda edemeyeceği şeyin ne olduğunu bile unutturabilirdi ona.

Indio.

Indio savunmasızdı. Onu korumaya mecburdu Lily.

Böylece kararını verdi.

Apollo'ya baktı. "Richard Perry, Lord Ross varlıklı bir beyefendidir; o da senin gibi bir aristokrat."

Apollo bu karşılaştırmaya karşı çıkmak istercesine ağzını açtı ama yapamadı. Zaten nasıl yapabilirdi ki?

Apollo bir aristokrattı. Richard bir aristokrattı. Bu ikisi gerçektir, basit ve açık.

Lily bundan güç alarak devam etti. "Bildiğim kadarıyla evli ve çocukları var. İki oğul? Emin değilim. Onu yıllardır görmüyorum." Ve bundan dolayı da son derece memnundu Lily.

Apollo ona önünde kavuşturduğu kollarına rağmen bir adım daha yaklaşınca Lily ona daha fazla uzak kalamayacağını anladı. Adamın vücudunun sıcaklığı tenini, hatta kemiklerini bile istila ediyordu. "Gözlerinin biri mavi, diğeri ise yeşil. Tıpkı Indio'nun gözleri gibi."

Lily tedirgince bir nefes aldı. "Evet. O Indio'nun babası."

Apollo'nun kaşları çatıldı. Öfkeli değil, sadece şaşkındı. "Lily, ben..."

"Ross'un haberi yok," dedi Lily birdenbire.

Apollo ona soran gözlerle baktı.

“Ona hiçbir zaman söylemedim.” Apollo’ya gözlerini dikerek, bu gerçeği anlamasını sağlamaya çalıştı. “Indio’yu öğrenmemesi önemli, çok önemli.”

“Ama...”

Lily artık kendine hâkim olamıyordu. Tehlike fazlasıyla yakındı. İki eliyle adamın kolunu tuttu. “Apollo, lütfen, lütfen Richard’a bir çocuğum olduğundan bahsetmeyeceğine dair söz ver bana.”

Apollo yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Elbette.” Çattığı kaşlarıyla ellerine baktı ve onları kendi ellerinin arasına aldı. “Sana zarar verdi mi? Çünkü eğer verdiyse, ben...”

“Hayır.” Lily az kalsın gülecekti, gerçi bu gülmenin eğlenceli bir tarafı olmayacaktı. “Kurtarıcı rolümü oynamanı gerektiren bir durum yok. Hatta Richard’a benim hakkımda hiçbir şey söylemezsen çok mutlu olurum.”

“O senin sevgilindi.”

Lily ellerini onun ellerinden çekmeye çalıştı ama Apollo buna izin vermedi. “Bütün mesele bu mu? Kıskançlık? Tanrım, buna inanamıyorum...”

Apollo bunun üzerine tuhaf bir şey yaptı. Lily bir anda şaşırarak sessizleşti; adam acı dolu bir sesle güldü.

“Kıskançlık,” diye tekrarladı, Lily’yi –karşı koymaya çalışmasına rağmen– kollarının arasına çekerek. “Eğer konu kıskançlık kadar basit bir şeyden ibaret olsaydı, bunu yapardım evet, seni kıskanırdım.” Eğilerek kadının dudaklarının dibinde her kelimeyle okşarcasına mırıldandı. “Bu kıskançlıktan çok daha korkunç bir şey.”

Lily’nin dudaklarını ele geçirdi. Nefesi sıcaktı ve sabah kahvaltısında içtiği kahvenin tadı vardı. Lily aniden, onunla kahvaltı salonunda olmuş olmayı diledi. Bu güçlü, sert dudakların kahve fincanından bir yudum almasını, ekmeğinden ya da yumurtasından aldığı lokmayı yuttuğu sırada gırtlığının

hareket etmesini izlemeyi çok isterdi. Onun her yemek yiyişinde, yataktan her kalkışında ve yatağa her girişinde yanında olmak istiyordu. Kendini her uykuya bırakışında ve rüyalara dalışında onu izlemek istiyordu. Tıraş olurken görmek istiyordu. Küçükken Edwin'in yaptığı gibi çenesini kaldırıp tıraş bıçağını yukarıya kaydırıp kaydırmadığını görmek istiyordu.

İsteddiği... ah, yüce Tanrım! Her şeyi istiyordu. *Onu* istiyordu Lily.

Lily bir anda kararlılığını ve yaptığı tüm planları unuttu. Görüşü, dudakları, tüm benliği sadece ve tamamıyla Apollo Greaves'le doluydu.

Dudaklarını aralayarak onu yıllardır görmemişçesine çaresizce yaklaştı. Hâlbuki yatağından çıkalı henüz birkaç saat olmuştu. Adamın dudaklarını ısırdığı sırada inledi.

Apollo onun yüzünü okşayarak mırıldandı. "Şişşt."

Yakınlarında başkaları da vardı, Lily beyninin hâlâ çalışan bir kısmının bunları idrak ettiğinin farkındaydı ancak bu durumu pek umursadığı söylenemezdi. Adamın omuzlarını, saçlarını kavradı, onu çırılçıplak bir halde istiyordu. Onu Caliban olarak istiyordu, Apollo değil.

Apollo onu aniden kaldırarak yakınlardaki bir masanın üzerine oturttu. Masa kadının ağırlığıyla sallandı.

Sessizce küfredip Lily'nin eteklerini kaldırdı ve aniden, kibar bir giriş yapmadan elini altına daldırdı. Parmakları duygusuzca ve hiç tereddüt etmeden kadınlığının girişindeydi. Kıvrımları arasında gezinerek sanki buna hakkı varmış gibi onu açıyor ve keşfediyordu. Dudaklarını ele geçirdiği gibi kadınlığını da ele geçirmek üzereydi.

Lily inleyince Apollo onu uyarmak için geri çekildi. "Sus," diye homurdandı yanağına doğru.

Sonra da başparmağıyla zevk bölgesini buldu ve üzerine bastırarak küçük ve baştan çıkarıcı daireler çizmeye başladı.

Lily onun omzunu ısırdı.

Apollo eğilip onun boynunu yaladı.

“Lanet,” diye soludu. “Yapamam...”

Elini çekince Lily bir *homurtu* çıkardı.

Apollo alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle gülerek pantolonunun önünü açtı. Lily’nin kalçalarının arasına girerek masanın sallanmasına neden olurken, kendinde yer açabilmek için bacaklarını daha da ayırdı.

“Dur,” diye uyardı Lily. “Masayı kıracaksın.”

Apollo ona yalnızca bakmakla yetindi ve onu *itti*.

İçine aniden sıcak ve sertçe girmesiyle birlikte Lily onu kollarından yakaladı ve hissettiği hazla omzunu yeniden ısırdı.

“Günün birinde,” diye hırladı Apollo kadının içine girip çıktığı sırada aleti onu iyice genişletip doldururken, “seni, sessiz olmanı gerektirmeyecek bir yere götüreceğim. Tüm inlemelerini ve küçük çığlıklarını duyabileceğim bir yere. Sana çığlık attırabileceğim bir yere.”

İyice içine girerek kalçasını kadının kalçasına yapıştırdı, Lily’nin darmadağın olmuş etekleri aralarında bir yığın olarak kaldı.

Yavaşça geri çekilmeye başlayınca Lily iki eliyle onun sırtını yumruklamaya başladı. “Devam et!”

Apollo bir eliyle Lily’nin kalçasını kavrayıp diğerini duvara koydu ve tekrar içinde gidip gelirken masa da duvara çarpıyordu.

Lily, gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. Apollo tam orasına temas ediyordu ve bu muhteşem bir duyguydu ancak masanın duvara çarpmasıyla birilerinin gelmesi an meselesi idi. Lily yüksek sesle inledi. Bunun bitmesini istemiyordu ancak *kapıda kilit yoktu*.

“Bacaklarını belime sar,” diye homurdandı Apollo, Lily’nin kulağına. Nefesi sıcak ve nemliydi.

“Bizi duyacaklar.”

“Lily,” diye inledi Apollo, “lütfen dediğimi yap, sevgilim.”

Bu sevgi sözcüğünün coşkusu Lily’nin içinden geçerek doğrudan adamın onu itmeyi srdrdđđ noktaya erişti.

Bacaklarını kaldırılabildiği kadar yukarı kaldırarak onun beline doladı ve Apollo da onun kalçasını avulayarak elleriyle kaldırdı. Aleti onu delip geçerken Lily adeta var gücüyle asıldı, bu pozisyon öylesine mstehcendi ki Lily sırf bu düşünceyle bile bayılacak hale geldi.

Ama onun yerine neredeyse doruğa ulaşacaktı.

Apollo omuzlarını duvara yaslayarak büyük ellerini Lily’nin beline kaydırđı. Kadını aletinn üzerinde indirip kaldırarak onu kendi zevkine oyuncak ederken Lily adamın gözlerinin kapandđđını, yüz ifadesinin de arzudan iyice gevşediğini görebiliyordu.

Onu her yukarı kaldırışında Lily’nin en hassas yerine temas ediyordu. Her ařađđı inişi de hazzın güçlü bir darbesi gibiydi.

Lily’yi delirtiyordu, arzudan aklını yitirecek gibi oluyordu ve kendini kontrol altında tutup çığlık atmamayı bařaracađđından emin değildi.

Apollo onun içinde bulunduğu bu durumu anlamış olmalıydı çünkü o anda gözbebekleri iyice büyümüş ve kararmış olan gözlerini açıp Lily’ye baktı. “p beni.”

Lily onun eğilip kendisini pemediğini fark etti. Tüm gücünü ikisini birlikte duvara karşı dik tutmaya harcıyordu. Lily ne eğildiği sırada kendini onun güçlü kollarında sar-sılan bir oyuncak bebek gibi hissetti. Adamın teni Lily’nin tenini ařađđıda istila ederken kadın kapalı dudaklarını onun dudaklarına çekingen ve nazık bir öpücükle değdirdi. Kadınlđđı iyice kabarmış ve sırlıslıklamdı, arzudan öylesine yanı-yordu ki Lily bunun sona erebileceđđinden emin olamıyordu.

Belki de bitmesini istemiyordu. Belki de adamın onu sonsuza dek doldurarak o uzun, kalın ve mükemmel aletiyle her yeri tamamen hissizleşene kadar içine girip çıkmasını istiyordu. Bütün gece içinde gidip gelebilirdi ve uyandığında bile hâlâ o sert ve dayanıklı vücuduyla içine girmeye devam edebilirdi.

Ancak sonsuza dek sürmesi imkânsızdı, bu sadece adamın teninin kokusu ve sıcaklığının bileşiminden doğan ateşli bir fanteziydi ve Lily onun ritminin yavaşladığını fark ettiği anda elini vücutlarının arasına götürerek kendi kadınlığını parmaklarının arasına alıp sıkmaya başladı.

Apollo kıvrılmış dudaklarıyla onu izliyordu. “Sen... sen kendine...”

Lily ona iyice yaklaşarak dudaklarını adamın terli boynuna dayadı. “Kendime dokunuyorum. Sen beni becerirken, ben de kendime zevk veriyorum.”

Apollo’nun o anda dişlerini sıkmasıyla boyun kasları gergin halatlar gibi iyice belirginleşmişti.

Lily adamın sıvısının içini doldurduğunu, aletinden taşıtığını hissetti.

Kendisi de doruğa ulaştığı anda dişlerini onun boyun kaslarına geçirerek tuzun tadını aldı. Hayatın tadını aldı.

Greaves Malikânesi oldukça kasvetliydi.

Trevillion, Leydi Phoebe ve onun yaşlı kuzeni Bayan Bathilda Picklewood’un arabadan inmesine yardım ederken gözlerini koyulaşmış yapının üzerinde gezdirdi. Kapının yanı başında yanan tek bir fener vardı. Bunun sebebi ya cimrilik ya da ev sahibinin pek misafirperver biri olmamasıydı.

“Off,” diye homurdandı Bayan Picklewood çakıl taşlı yolda ilerlerken. “Burası pek sevimli bir yere benzemiyor ancak oyunun oldukça iyi olduğuna eminim.”

“Bay Greaves’in bizi davet etmesi ne kadar da nazik bir davranış,” dedi Leydi Phoebe neşeyle. “Bizi tanımamasına rağmen, bunu sırf Hippolyta’ya nezaketinden dolayı yaptığından eminim. Aslına bakarsan, Bath’da kaldığımızı öğrenmiş olması bile büyük bir tesadüf.”

Bayan Picklewood, Leydi Phoebe’nin koluna girdiği sırada Trevillion’a anlamlı bir bakış fırlattı. “Evet, bu *gerçekten* de çok büyük tesadüf.”

Trevillion cevap verme zahmetine girmeden kadınların peşinden yürüdü.

Bayan Picklewood yaşına göre şaşırtıcı derecede açıkgöz bir hanımdı ve Trevillion uzun zamandır koşullar öyle gerektirecek olursa, onun ürkütücü birine dönüşebileceğinden emindi.

Her gelene yaltaklanan uşak, kadınların mantolarını aldıktan sonra onlara birinci kattaki misafir odasının yolunu gösterdi. Evin aksine güzelce aydınlatılmış olan bu odanın girişinde avizelere tutturulmuş düzinelerce mum yakılmış ve masalara da büyük şamdanlar konulmuştu. Odanın bir ucu sahne alanı için boş bırakılmıştı, köşede ise üç kişiden oluşan bir müzisyen ekibi bulunuyordu. Birkaç sıra halinde dizilmiş olan koltuklar sahneyi görecektir şekilde konulmuştu. Misafirlerin bir kısmı koltuklardaki yerlerini almış, oyunun başlamasını beklerken sohbet ediyorlardı.

Altmış yaşlarındaki bir adam yeni gelen misafirlere yaklaştı. “Ah, yanılmıyorsam siz Leydi Phoebe olmalısınız?”

Sesi fazlasıyla yüksekti ve adam Bayan Picklewood’a bakıyordu.

Leydi Phoebe’nin gülümsemesi gergindi. “Evet, o benim. Siz de Bay William Greaves misiniz?”

“Evet, Leydim,” diye yanıtlayan adamın sesi hâlâ çok yüksekti.

“Sizi sevgili kuzenim, Bayan Bathilda Picklewood’la tanıştıırabilir miyim? Ve bu da Yüzbaşı Trevillion.”

Trevillion Leydi Phoebe’nin kendisinin burada olma sebebini açıklamaya gerek duymadığını fark edince bu hoşuna gitti. Ev sahipleri Bayan Picklewood’un önünde eğilerek onu selamladıktan sonra Trevillion’a döndü. Adamın gözleri, Trevillion’un göğsünde taşıdığı tabancaları fark ettiğı anda duyduğu şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Ah... şey, hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim, efendim,” diye karşılık verdi Trevillion.

“Oyundan sonra bir balomuz olacak, bir çeşit geceyarısı eğlencesi niteliğinde. Katılabileceğınızı ümit ediyorum, Leydi Phoebe?”

Trevillion, “Leydi Phoebe oyundan sonra evine dönecek,” diye yanıtlayınca Leydi Phoebe ona öfke dolu bir bakış fırlattı. Ancak bunun başka çaresi yoktu. Oturarak izlenecek bir tiyatro oyunu başka bir şeydi, bir yabancının evinde verilen bir dans partisi başka bir şey. Wakefield bundan hoşlanmazdı ve maaşını ödeyen kişi de Wakefield’dı.

“Pekâlâ, izin verirseniz size yerlerinizi göstereyim,” dedi Greaves ön sıradaki iki boş koltuğı işaret ederek. “Bayan Royle sizinle arkadaş olduğunu söylemişti, Leydim.”

“Evet, bu doğru,” diye gülümsedi Leydi Phoebe.

Boş koltukların yanında duran koyu saçlı bir kadın, yaklaşımları üzerine onlara doğru dönerek el salladı.

“Bunu bilmiyordum, ancak... uşaklara bir koltuk daha getirmelerini söyleyeceğim,” diye mırıldandı Greaves.

“Buna gerek yok,” dedi Trevillion canlı bir sesle. “Bırakalım hanımlar arkadaşlarıyla otursunlar. Ben kendime memnuniyetle yeni bir yer bulurum.”

Greaves bunun üzerine minnettar bir biçimde başını eğdi ve hanımları yerlerine götürdü.

Böylece Trevillion arkada oturan Kilbourne'un yanındaki boş koltuğa oturma şansını yakaladı.

"Gelebilmenin bir yolunu bulabildiniz demek," dedi Kilbourne alçak sesle.

"Evet, öyle." Trevillion, Greaves'in Leydi Phoebe'nin üzerine titremesini izledi. "Leydi Phoebe tiyatronun her türlüünü çok sever."

"Peki ya sevmeseydi ne olacaktı?"

Trevillion Vikonta baktı. "Eğer sevmeseydi sizinle buluşmanın başka bir yolunu bulurdum. Onu, sevmediği bir yere gelmesi için zorlamazdım."

"Sizi gücendirmek gibi bir niyetim yoktu," dedi Kilbourne.

Trevillion başını eğdi, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Şimdiye kadar herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

Kilbourne önce duraksadı ve sonra başını iki yana salladı. "Şu ana dek hayır. Amcamın odasına girip biraz arama yapabilmeyi ümit etmiştim ama bir türlü doğru anı yakalayamadım."

"Daha çok misafir, daha çok hizmetçi demektir," dedi Trevillion. "Demin konuşmadan önce tereddüt ettiğinizi fark ettim, Lordum?"

Kilbourne yüzünü ekşitti. "Önemli bir şey değil. Dük bu sabah amcamın Newgate'de zaman geçirmiş olan bir uşağı olduğundan bahsetti; kabul etmelisiniz ki bu bir uşak için oldukça tuhaf bir köken."

Trevillion omuz silkti. Londra'yla ilgili durum buydu işte, bir insan kendini sil baştan yaratabilirdi.

"Sonra da," diye devam etti Kilbourne, "Bayan Goodfellow'un ağabeyi bizi Montgomery'ye güvenmememiz konusunda uyardı."

Trevillion hafifçe burnundan soludu. "Bu yeni bir şey değil ki, Lordum."

"Hayır, ama yine de o adamın bize karşı çalışıp çalışmadığını merak ediyorum."

“Hangi amaçla?”

Kilbourne, Trevillion’a alaycı bir bakış fırlattı. “Bizim için çalışma amacı ne peki?”

“Bahçesini bitirebilmeniz olduğunu söylemişti,” dedi Trevillion, “ama ne demeye çalıştığınızı anlıyorum.”

Kilbourne ona yeniden baktı. “Kuzenim hakkında herhangi bir şey öğrenebildiniz mi? Cinayetlerin arkasında amcam değil de, o olabilir mi?”

“Hayır, hiçbir şey öğrenemedim,” dedi Trevillion. “Oldukça sade ve tutumlu bir hayat yaşıyor. Borca batmış olan yalnızca babası.”

Kilbourne başını iki yana salladı. “Sizce Bayan Goodfellow’un ağabeyine güvenmeli miyim? Ya da Montgomery’ye? Yoksa hiçbirine güvenmemeli miyim?”

“Hımm. Bana ağabeyi gösterin lütfen.”

Kilbourne etrafına bakındı. “Orada. Tam şu anda Montgomery’yle birlikte kapıdan giren kişi.”

Trevillion dikkatle dönerek dükün arkasındaki beyaz peruklu zayıf adamı gördü. Diğer tarafta bahçede karşılaştıkları İskoçyalı mimar Bay MacLeish vardı.

“Sizi düke karşı uyarıp kendisinin onun yanında dolaşması oldukça tuhaf.”

“Hımm,” diye mırıldandı Kilbourne yüzbaşının söylediklerini onaylarcasına. “Montgomery’nin bu işten ne gibi bir çıkarı olabileceğini merak etmeye başladım.”

“Sizi bahçesi için istediğine inanmıyor musunuz?”

“Muhtemelen.” Kilbourne omuz silkti. “Ama işe alabileceği tek bahçıvan olduğumu sanmıyorum. Başka bir nedeni daha olmalı.”

“Belki de her zaman kendi çıkarına olan en az iki şey yapmaya meyilli biridir.” Trevillion, dükün Leydi Phoebe’nin yanına gittiğini görünce gerildi. “Lanet olsun.”

“Ne oldu?”

Apaçık ortada olan şeyi unutmuştu: sınıfı. Bir dükün kızı ve kız kardeşi olan Leydi Phoebe, belki de bu odanın içindeki en üst sınıftan hanımdı. Montgomery de bir dük ve bununla birlikte bu odadaki en üst sınıf *beyefendi* olduğuna göre, Leydi Phoebe’nin yanına oturması son derece doğaldı.

Trevillion homurdanır gibi bir sesle konuşmaya başladı. “Emniyetinden sorumlu olduğum kişiye bu kadar yaklaşmasından hoşlanmıyorum.”

“Bu kadar kalabalık bir odanın içinde bir şey yapabileceğini sanmıyorum,” dedi Kilbourne. “Kaldı ki refakatçisi de yanında. O da tam bir çetin cevize benziyor zaten.”

Trevillion homurdandı. Leydi Phoebe’nin güvenliğini, ne kadar çetin ceviz olursa olsun, yaşlı bir kadına emanet etmekten hiç hoşlanmıyordu.

Müzisyenler müzik aletlerini akort etmeye başlayarak seyircileri sessiz olmaya davet ettiler. Kısa bir süre sonra da Bayan Goodfellow’la birlikte sahneye çıkan aktör bir tartışma başlattı. Sahne, kur yapmak istediği genç bir kızla ilgiliydi. Erkek oyuncu belli ki bu oyundaki ikiz kardeşiydi.

Düpedüz saçmalıktı bu. Kendi zevkine uygun olduğu söylenemezdi, gerçi zaten tiyatro hitap eden bir şey değildi. Trevillion oyunu izlemek yerine gözlerini, korumakla yükümlü olduğu kişinin üzerine dikti. Montgomery’nin mimar arkadaşıyla yer değiştirdiğini görünce şaşırdı. Leydi Phoebe’nin yanında oturan genç adamın başı, kadınıninkine çok yakındı.

Trevillion kaşlarını çatarak Kilbourne’a döndü ama tek bir bakış bile durumun ümitsiz vaka olduğunu görmesine yeterdi.

Vikontun bakışları Bayan Goodfellow’un üzerine kenetlenmişti.

On Altıncı Bölüm

Ariadne başta kaçmayı düşünmüş ancak canavar ne bir ses çıkarıyor ne de hareket ediyormuş. Sonunda tüm cesaretini toplayarak ona yaklaşmış genç kız. Yüzüstü yatan canavar çıplakmış, muazzam kollarını masum çiçeklerin arasına uzatmış, bedeninin alt kısmıysa suyun içindeymiş. Bacaklarında ve göğsünde açılmış sayısız yaradan kan sızıyormuş. Boğanın başı yana düşmüş ve kız ona baktığı sırada gözü aniden açılmış.

—Minotor’dan

Apollo sahnedeki Lily’yi izlerken onunla sevişmesine rağmen onu *gerçekten* görmediğini fark etti. İlk çıktığında üzerinde olan elbiseyi pantolon ve ceketle değiştirmiş, koyu renk saçını da beyaz bir erkek peruğunun altına gizlemişti. Yarım akıllı olan herkes onun erkek kılığına girmiş bir kadın olduğunu anlayabilirdi ama burada amaç zaten izleyiciyi kandırmak değil, bir şeye ikna etmektir.

Ve kadın bu konuda çok başarılıydı.

Lily... Apollo ona büyülenmişçesine bakıyordu. Kadının oda üzerindeki büyüsunü tarif edecek kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. Sanki ışığı yakalayıp ona yön vererek muhteşem bir zevk prizması oluşturuyor gibiydi. Hızlı ve parlaktı ve Apollo o anda hafifçe öne eğilerek kendini ışığının bir

parçasını yakalamaya çalışırken buldu. Lily'nin kendisine, sadece kendisine konuşmasını istiyordu. Genç kadının dikkatini, tıpkı onun Apollo'nun dikkatini elinde tuttuğu gibi, tutmak istiyordu.

Ne var ki bunu yapmak isteyeninin sadece kendisi olmadığını da biliyordu. Seyircilerin arasında bulunan herkes Robin Goodfellow'un bir parçasının kendilerine ait olmasını istiyordu. Onu, sırlarını açabilecekleri bir arkadaş olarak istiyorlardı. İlgilerini üzerine yağıdırabilecekleri bir sevgili olarak istiyorlardı onu. Sahnede oradan oraya dönmesini izlerken sertleştiğini hissediyordu. Rakibi olan erkek oyuncuyu hazırcevaplığıyla köşeye sıkıştırmasını seyretti. Daha bu sabah onun *içindeyken* şu anda nasıl oluyor da onu hiç tanıımıyormuş gibi hissedebiliyordu?

Oyuncuya doğru hafifçe eğilerek yeşil gözleriyle onunla flörtleşmesini izlerken ona bir yandan hayranlık duyuyor, bir yandan da başka bir erkeğe bu şekilde baktığı için öfkeleniyordu.

Odadaki bütün erkeklerin sertleştiğinden emindi.

Apollo yutkunarak arkasına yaslandı ve kadının büyü-sünden kurtulmaya çalıştı ancak başaramadı.

Ve bunu yapamayan tek kişi kendisi değildi.

Lily'nin dudağını ısırarak omzunun üzerinden seyircilere bakmasıyla yaşlı amcasının yüzünün nasıl kızardığını gördü.

Tanrım, bu kadın çok tehlikeliydi.

Kendisi kocaman, çirkin bir yaratıktı. Apollo bunu biliyordu. On beş yaşına girip de babasının boyunu geçtiği günden beri böyleydi. Böylesine masalsı bir varlığın onunla ne işi olabilirdi ki? Ama olmuştu işte. En özel yerlerine dokunmasına, ona sahip olmasına izin vermişti.

O anda Apollo birliktelikleri ne kadar saçma olursa olsun, Lily'nin fikrini değiştirmesine izin vermeyeceğini düşündü.

Lily artık kendisine aitti ve eğer bu konuda bir söz hakkı varsa, sonsuza kadar da kendisine ait olacaktı.

Oyun oldukça başarılı geçti, diye düşündü Lily daha sonra bir aynanın önünde oturup yüzündeki boyaları temizlerken.

Gerçi Stanford üçüncü perdede bütün repliğini unutmayı başarmış ve yakışıklı uşağı oynayan genç delikanlı da diğer aktörleri alt etmeye fazlasıyla hevesli davranmıştı ama Moll tüm repliklerini soğuk şakalarıyla karışık zarif bir nüktedanlılıkla okumayı başarmıştı. John ise öylesine yakışıklı ve kibardı ki, kendisi bile az kalsın ona âşık olacaktı. Evet, genel olarak bakıldığında büyük bir başarıya imza atmışlardı.

“Hazır mısın, canım?” diye seslendi Moll, kendi küçük aynasının önünde dönüp saçının arkasını görmeye çalışarak. “Bu gece o yakışıklı dükle dans etme ve Bay Greaves’in şarabından bir iki kadeh içme niyetindeyim. Umarım lezzetlidir.” Lily’ye göz kırptı. “Gerçi güzel olmasa da bu beni durduramaz ya.”

Lily güldü. “Sen önden git. Ben daha saçımı toplayacağım.”

Moll aynanın önünde son kez dönerek odadan çıktı.

Lily aynaya bakarak gülümsedi. Bu çok saçmaydı ama Apollo için çok güzel görünmek istiyordu. Kendisini daha önce hiç izlememişti ve Lily onun tepkisinden biraz çekiniyordu. Oyunu beğenmiş miydi? Bahçede onun yardımıyla yazdığı satırları hatırlamış mıydı?

Kendi kendine burun kıvrıdı. Aptal. Eğer acele etmezse baloyu kaçıracaktı ve bütün süslenmesi boşa gidecekti.

Misafir odasının dışındaki odanın sessizliğinde yaklaşan ayak seslerini duydu. Aceleyle saçına son tokayı da takarak ayağa kalktı ve kapının açılmasıyla birlikte yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Ancak odaya giren kişiyi görür görmez, Lily'nin dudaklarındaki gülümsemesi dondu.

Lord Ross geçen yedi buçuk senelik zaman zarfında pek değişmemişti. Hâlâ o dimdik, askerlere özgü duruşa sahipti. Hâlâ o düzgün taranmış ve pudralanmış beyaz peruğu başındaydı. Hâlâ dümdüz bir karnı ve geniş omuzları vardı. Ve hâlâ bir gözü mavi, diğeri ise yeşildi.

Ancak dudak ve göz kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti ve ağzı artık sanki tamamen aşağı dönüktü.

Belki de zalimlik bir adamın yüzüne böyle yerleşiyordu.

“Lily Stump,” dedi adam ağır ağır ve pürüzsüz bir sesle. Apollo'nun sesi asla böyle çıkmazdı, Lily bundan emindi. Boğazı ne kadar iyileşirse iyileşsin onun sesi her zaman pürüzlü olacaktı.

Ve Lily buna memnundu.

“Richard,” diye karşılık verdi Lily ifadesizce.

“Lord Ross, lütfen,” diye tersledi adam ve sesini yükseltmemiş olduğu halde, Lily bakışlarını onun ellerine kaydırды.

Adamın yumrukları yarı sıkılıydı.

Lily başını eğdi. “Lordum diyeyim o halde. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sen,” dedi adam odanın ortasına doğru ilerleyerek. “Yolumdan tamamen çekilip sessiz kalmaya *devam ederek* yardımcı olabilirsin mesela.”

Lily dönerek adamın onu köşeye sıkıştırmasına engel oldu. Küçük odanın içinde sadece iki masa ve tek bir koltuğun yanı sıra boyalarının kutusu ve kostümler vardı. Ama bir de ayna vardı. Eğer gerekli görürse, Lily onu kırabileceğini düşündü. Böylece kenarları keskin olacaktı.

“Pekâlâ,” dedi Lily sakın bir sesle.

“Yemin et,” dedi Ross ona yaklaşıarak.

Lily eğilerek onun etrafından dolandı. Takılmasıyla birlikte bir yırtılma sesi duyuldu ve Lily o anda onun menzilinden uzaklaşarak kapıdan çıktı ve ellerine topladığı etekleriyle koşmaya başladı.

“Lily Stump!” diye kükredi Ross arkasından ancak Lily’nin durması için aptal olması gerekirdi.

Ve Lily aptal değildi.

Köşeyi döndüğü anda az kalsın bir uşakla çarpışacaktı.

“Hanımefendi?” dedi uşak şaşkınlıkla.

“Çok özür dilerim,” dedi Lily nefes nefese, bir yandan da eteklerini düzeltmeye çalışıyordu. İnsanlar hizmetçilerden özür dilenmesine pek alışkın değildi, Lily de bunu biliyordu ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu. Adama gülümsedi, aslında genç, uzun boylu bir çocuktü. “Balo nerede yapılıyor acaba?”

Genç uşak merdivenleri işaret etti. “Zemin katta, hanımefendi. Size göstermemi ister misiniz?”

Lily ona en güzel gülümsemesiyle baktı. “Çok iyi olur.”

Lily, uşağın peşinden merdivenleri inerken arkasına bakmamaya özen gösteriyordu ve artık kalp atışlarının sakinleşmiş olmasıyla müziğin sesini de duyabiliyordu.”

Genç uşak balo salonunun girişinde eğilerek Lily’yi selamladı ve o da delikanlıya müteşekkir bir gülümsemeyle bakıp içeri girdi.

Salon düzinelerce mumla aydınlanmıştı. Bir sürü vazoya konulmuş sera gülleriyle birlikte odanın içi neredeyse katlanılmaz tatlı bir kokuyla adeta dolup taşıyordu. İçerisi öyle sıcaktı ki Lily yanında bir yelpaze getirmiş olmayı diledi. Etrafına bakınca Bay Greaves’in parti misafirlerinin yanı sıra çok sayıda komşusunu da davet etmiş olduğunu gördü. Balo salonu tıka basa doluydu. Henüz bir adım atmıştı ki, önüne çıkan Bay Warner ona dans etmeyi teklif etti.

Aslında amacı –umudu– Apollo’yu bulmaktı ama bunun yüzünden anlaşılmaması için gerekeni yaptı. Ne de olsa misafirleri eğlendirmek de işinin bir parçasıydı.

Böylece Bay Warner’la bir halk dansından sonra bir de Bay McLeish’le dans etti. O sırada salonun girişinde dolanan Richard’ı gördü ve tam aksi yöne, bahçeye açılan Fransız kapılarının olduğu tarafa gitmeye karar verdi. Richard’ın kendisini takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyordu. Tam o sırada elini tutan eli hissetti.

Lily, pek de zarif sayılmayacak adımlarla evin arka tarafındaki taş basamaklardan karanlık bahçeye kabaca yönlendiriliyordu.

Tiz bir ses çıkarıp başını kaldırdı.

Apollo’nun gölgeler içinde kalmış yüzüydü.

Ne yazık ki söyleyebildiği tek şey, “Ah,” oldu.

“Korkmuş görünüyordun,” diye mırıldandı Apollo. “Neden?”

Lily eteklerini düzeltti. “Beni resmen sürükleyerek balo salonundan çıkardın. Buna adam kaçırma denir.”

Balo salonundan süzülen ışıktaki adamın dudağının seğirdiğini gördü. “Seni kaçırmak isteseydim, seni omzumun üzerine atardım.”

Lily doğruldu. “Buna izin vereceğimi de nereden çıkardın?”

Apollo onun eline uzanarak parmaklarını sıkıca kavradı. “Ah, verirdin.”

“Kendinden çok eminsin.” Lily burun kıvırdı.

“Hımm.” Apollo onu nazikçe çekerek merdivenleri inmesine yardımcı oldu. “Oyununu çok beğendim.”

“Ah.” Lily toy bir genç kız gibi kızardığını hissetti. “Teşekkür ederim.”

Apollo’nun sırtmasıyla ortaya çıkan bembeyaz dişlerini gördü.

Fransız kapılar açık olduğu halde, eğlencenin bahçeye taşması düşünülmediğinden, fenerler yakılmamıştı. Evin pencerelerinden süzülen ışığın dışında Lily kendini bahçenin karanlığında tamamen kör hissediyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bugün öğleden sonra bir şeyi keşfettim.” Adamın sesi gecenin esintisiyle Lily’ye ulaşıyordu. “Sana da göstermek istedim.”

Hava oldukça serindi ve Lily önce koşup sonra da dans etmemiş olsaydı şu anda üşüyor olabilirdi ancak hissettiği serinlik yanan tenine iyi geliyordu.

“Dikkat et,” diye fısıldadı Apollo, Lily’nin terlikleriyle çimin üzerinde adım atmasıyla. “Kaldırım taşlarını geride bıraktık.”

Lily gözlerini kısa bir anlığına kapadı ve açtığında başını gökyüzüne kaldırdı. “Ah, yıldızlar.”

Artık onu görebiliyordu ya da en azından silüetini görebiliyordu.

Apollo başını geriye attı. “Bu gece çok güzel görünüyorlar.”

Bir süreliğine sessizce yan yana yürümeye devam ettiler. Arkalarından müziğin sesi duyuluyordu. Sonra bir anda duvara benzer bir şeyin önüne geldiler.

“Nedir bu?” diye sordu Lily.

Apollo bir an duraksayınca Lily bunu nasıl anladığından emin değildi ancak adamın o anda gülümsediğini biliyordu. “Bir labirent.”

Belki de Apollo bir kızı gece vakti buralara getirip ona bir labirent gösterecek kadar deliydi ama her nasılsa, o an yapılacak en doğru şey gibi gelmişti.

“Haydi, gel,” dedi, Lily’yi elinden çekerek.

Lily onu kolayca takip etmesine rağmen, ilk dönüşlerinin ardından konuştuğunda sesinde tereddüt vardı. “Kaybolacağız.”

“Hayır,” diye yanıtladı onu Apollo bu kez hafif bir sesle. “Burayı bugün öğleden sonra buldum ve keşfe çıktım. Oldukça kolay.”

“Karanlıkta bile mi?”

“Karanlıkta bile,” diye onayladı Apollo. “Ama çok da karanlık sayılmaz, öyle değil mi?” Eliyle gökyüzündeki yıldızları ve hilâl şeklindeki ayı işaret etti.

“Eh.” Lily tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu ama yine de kendisini takip etmesi Apollo’yu sevindirdi.

Labirent çok eskiydi ve etrafı tam olarak yetişmiş, yaklaşık iki buçuk metre yükseklikte bir çitle çevrilmişti. Bazı noktalarda çit yola doğru uzamıştı ve Apollo o durumlarda Lily’nin önüne geçip liderlik etmek zorunda kalsa da kadın buna karşı çıkmıyordu. Apollo onun eteklerinin hışırtısının ve soluklarının sesini duyuyordu ve arada bir burnuna portakal ve karanfilden oluşan baştan çıkarıcı ve tatlı kokusu geliyordu.

Lily’nin elini daha sıkı kavradı.

Son dönemeci döndüklerinde Apollo sertleştiğini hissetti.

“Nereye geldik?” diye fısıldadı Lily, sanki bulundukları bu yerin önemini ve Apollo’nun kendisini nereye ve neden getirdiğini biliyormuşçasına.

Önlerinde, etrafı taş banklarla çevrili sığ bir taş havuz vardı, ortasında da bir heykel duruyordu. Bir zamanlar bir çeşme olduğu anlaşılıyordu ancak geçen zaman ve ihmal sonucunda suyu kesilmişti. Şimdiye uçup kenarlarına yapışmış birkaç çürüyen yaprak dışında tamamen boştu.

“Labirentin kalbindeyiz,” diye karşılık verdi Apollo. Boğazı düğümlenmişti.

Lily taş havuzun kenarına yaklaşırken Apollo’nun elini tuttu. Önce heykele sonra da Apollo’nun yüzüne baktı. “Labirentin kalbinde miyiz?”

Apollo onun yıldızların ışıltısını ve tüm evreni yansıtan gözlerinin içine baktı. Başını onaylarcasına salladı. “Tam kalbindeyiz.”

Lily sonunda sessizce gülerek boшта kalan eliyle mermer heykeli işaret etti. “Bu bir minotor. Sanırım bu çok uygun oldu.”

Apollo heykelin boynuzlarına ve geniş omuzlarına baktı. “Labirentteki canavar mı?”

“Evet.” Lily karanlıkta yüzünü Apollo’ya döndü ve adamın görebildiği tek şey genç kadının yanağına yansıyan yıldızların ışığı ve gözlerine süzülen ay ışığıydı. “İndio ilk başlarda senin bir canavar olduğunu düşünmüştü. Bunu sana hiç söyledim mi?”

Apollo başını yavaşça iki yana salladı. “Senin gözünde hâlâ bir canavar mıyım?”

“Hayır.” Lily elini uzatıp kaşında gezdirdi. “Öyle değilsin. Aslında hiçbir zaman da olmadın.”

Sonra başını kendine çekip dudaklarıyla buluşmasını sağladı. Onu bir kadının tutkusu ve arzusuyla, içten ve tatlı bir şekilde öpmeye başladı. Apollo onu sertçe tutarak kendine çekip kollarında ezmek ve haşinliğinin sonucunda onu kendinden uzaklaştırmamak için büyük bir çaba sarf etti.

Lily onun kendisini yönetmesine izin vererek yumuşak dilini dudaklarında hissettiği anda dudaklarını araladı. Keşfetmesine ve aradığını bulmasına izin veriyordu. Ellerini adamın saçlarının arasına daldırarak saçını tutan lastiği çekip çıkardıktan sonra elleriyle o vahşi buklelerin çevrelediği yüzünü kavradı.

“Apollo,” dedi nefes nefese, elleri huzursuzca adamın yeleğinin üzerinde geziniyordu. “Apollo, seviş benimle.”

Apollo’nun beklediği şey tam olarak buydu. Onu kendine çekerek başını yana eğdi ve öpücüğünü derinleştirdi. Avcunu Lily’nin göğsünün üzerinde gezdirerek parmaklarının altındaki hassas köprücük kemiğini ve göğsünün kabarıklığını hissetti.

Bu kadarcık çıplaklığa dokunmak bile çöldeki şarap gibiydi. Parmağını korsesinin kenarında gezdirerek serçeparmağını göğüslerinin arasındaki o sıcak ve gölgeli boşluğa daldırdı. Bir anda o nemli noktanın tadına bakmak için dayanılmaz bir istek duydu. Kadını hafifçe arkaya eğerek dilini tatlı göğüslerinin arasına daldırıp teninin tuzunun tadına bakabilmek için öne eğildi.

“Apollo,” diye inledi Lily, adamın saçını sıkıca kavrayarak. “Lütfen.”

Apollo dilini onun göğüslerinin üzerinde gezdirdikten sonra omzunun başını hafifçe ısırdı.

Lily’nin titreyen parmakları aralarında hareket edince Apollo pantolonunun önünü açmaya çalıştığını fark etti ve ona yardım edemeden, Lily açmayı başarmıştı bile.

Önünü açtı ve onu eline aldı.

Apollo donakaldı, inledi, Lily’nin dokunuşuyla adeta titriyordu. Lily’nin serin parmakları onu kendinden emin bir şekilde kuşatarak bir kere yukarı doğru sıvazladıktan sonra başını okşayarak içinden sızan sıvısını keşfetti.

Bir elini geri çektiğinde, Apollo ay ışığında Lily’nin tek bir parmağını dudaklarının arasına götürüp emmeye başladığını gördü.

İşte bu çok fazlaydı.

Lily başka bir hareket daha yapamadan Apollo onu döndürdü. Ceketini hızla çıkararak havuzun kenarındaki banklardan birinin önüne attı.

“Diz çök,” derken sesi öylesine derinden ve boğuk çıktı ki kendi bile irkildi.

Lily kendini eski zamanlara ait bir canavara feda ediyormuşçasına itaat etti. “Böyle mi?” Omzunun üzerinden attığı bakış Apollo’nun zorlukla yutkunmasına neden oldu.

“Evet, aynen öyle,” dedi Apollo onun arkasına diz çöke- rek. Eteklerini, sanki bir sanat eserini ortaya çıkarıyormuş gibi saygıyla yukarı kaldırdı ve önce beyaz çoraplarının ay ışığındaki ilk parıltısını sonra da kalçalarının gümüşü yansımasını gördü.

Ardından kalçasının yuvarlak tümsekleri çarptı gözüne. İki yanağının arasındaki o gizli karanlığın bulunduğu o nefis, şehvetli, yuvarlak ve tatlı kalçası. Eğer şu an ölse, Apollo sonsuza dek Lily’nin kalçasını hayal edip mutlu olabilirdi.

Eteklerini beline kaldırıp parmak uçlarını kadının kalçasında gezdirdiği anda onun da titrediğini gördü.

“Benim için bacaklarını aç,” diye emretti.

Lily yerinde kıpırdanarak kendini daha da açığa çıkarsa da, karanlık onu baştan çıkarıcı bir biçimde gizliyordu.

Parmağını kalçasının iki yanağı arasına, ıslaklığını hissedene kadar yavaşça daldırmaya devam etti.

“Apollo,” diye fısıldadı Lily, hafifçe kıpırdanarak.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” Sözcükleri ağzında sanki kadınlık kokusundan sarhoş olmuşçasına yuvarlamıştı.

“Hoşuma gittiğini biliyorsun,” diye karşılık verdi Lily daha da eğilerek. Başını taş banka yasladığı kollarının üzerine koyarak kalçasını, kendini ona sunuyormuş ve binilmeye hazır bir kısrak gibi iyice yukarı kaldırdı.

Tanrım, onu ne kadar da çok istiyordu.

Aletini eline alarak kadına yaklaştı ve aletin başını Lily’nin sıırsıklam olmuş yarığının arasında gezdirdi.

Lily inledi, vücudunu geriye iterek bedenini ona yasladı.

Apollo doğru dürüst düşünemiyordu. Sadece hissedebiliyor ve istiyordu. Aletini kadınlığının girişine koyarak avucuyla Lily’nin incecik belini tuttu ve onun hareketsiz kalmasını sağladı. Onu incitmek istemiyordu ve eğer fazla hızlı hareket edecek olursa da boşalması an meselesiydi.

Lily'nin daracık, sıcak girişine yerleşirken başını geriye attı ve görmeyen gözlerle yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktı. Lily kendisi için o kadar ıslak, o kadar hazır ve o kadar güzeldi ki, Apollo onun içine girip çıktıkça gözpınarlarında biriken gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Kendini o tatlı tünelin içine iterek bedenlerini birleştiriyor, etleri iç içe geçtikçe Lily'yle kendini tek varlık haline getiriyordu.

Sonra ondan ayrılarak o birleşmenin tadına doyumaz güzelliğini yeniden hissedebilmek için aletini tamamen dışarı çekti.

Yüzü kollarına değen Lily küçük iniltilerle sarsılırken Apollo onun, kadının, Lily'sinin üzerine eğilerek onu sarmalıyor, koruyor, üzerinde hak iddia ediyordu. "Ne istiyorsun, aşkım?"

"Bu... bunu."

Lily'nin ensesini yaladı. "Anlat bana."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Aletini içimde istiyorum. Beni, ta ki konuşamayınca ya da kendi adımları bile hatırlamayınca kadar doldurmanı istiyorum."

Apollo bunun üzerine kontrolünü tamamen yitirdi. Şahlanarak aletini geri çekip tekrar içine itiyor, içindeki hayvanla bir oluyordu. Tüm benliği, hissedebildiği tek şey, Lily'yi istila eden erkekliği idi ve onu şimdi olduğu gibi sonsuza dek eşi haline getiriyordu.

Üzerinde eğilerek ensesini ısırırken, içini defalarca yarıp geçebilmek için kalçasını sıkıca tuttuğu sırada Lily'nin, altında sarsıldığını ve erkekliğini kavrayan kadınlığının kasıldığını hissetti. Lily doruğa ulaştığı anda alçak sesle ve kendinden geçmiş bir halde inledi ve Apollo da bunun üzerine dizlerini bükerek bir an bile durmadan, hiç yavaşlamadan, içine sertçe girip çıkmayı sürdürdü ve kadın altında sarsılırken o da başını aniden geriye atarak kendi orgazmını gecenin içine haykırmaya başladı.

Apollo kendini yavaşça Lily'nin üzerine bırakırken yıldızlar üzerlerinde dönüyordu. Nefes nefese kalmış bir halde insanlığını yeniden geri kazanmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Yoksa insanlığını tamamen bu kadına mı kaybetmişti?

On Yedinci Bölüm

Elbette bir boğanın yüzü vahşi ve korkunç olabilirdi ama gözleri çok güzeldi. Ariadne, etrafı gür kirpiklerle çevrili, yumuşak bakışlı, kocaman ve ıslak bir kahverengi göz görmüş.

Bakışı acı doluymuş. O anda korkusunu unutarak ona yalnızca acımış. Kaçmak yerine, yanına gidip diz çökmüş ve yaralarını sarmaya başlamış. Bunu yaparken de bir yandan

Theseus'a ne olduğunu düşünüyormuş çünkü canavarı yaralayanın o olduğuna eminmiş...

—Minotor'dan

Lily ertesi sabah geç saatte uyandığında kendini hem mutlu hem de dehşete kapılmış hissediyordu. Mutluydu çünkü Apollo'yu yeniden görecekti. Artık birlikteliklerinin mecburen kısa süreli olacağını biliyordu. Her ikisi de yakında kendi hayatlarına kaldıkları yerden devam etmek zorunda kalacaklardı. Ama Apollo'nun bundan sonraki hayatının nerede olacağını bilmiyordu. Aristokratların ve sıradan insanların beraberlikleri kalıcı olamazdı, en azından mutlu sona ulaşamazdı. Dünyaları birbirinden çok farklıydı, asil doğanlarla sıradan insanların arasındaki güçlerin dengesizliği ne yazık ki çok büyüktü. Kendisine değer veriyor olsa bile, Apollo'nun günün birinde kendi statüsünden bir kadınla evlenmesi kaçınılmaz olacaktı. Lily'nin ise metres olmaya gönlü razı gelmezdi. Ama birlikte

geçirecekleri zamanın sınırlı olduğunu bilmek, her şeyi daha da güzel kılıyordu. Lily kalan zamanlarının her dakikasının keyfini çıkaracağına dair kendine söz verdi.

Ancak Apollo'yu yeniden görecektir olmanın heyecanı, hissettiği korkuyla gölgelenmişti. Bir ev partisinde Richard'dan sonsuza dek kaçamayacağını farkındaydı.

İkinci düşüncesini bir kenara iterek Moll'la birlikte öğle yemeğine indi.

Oldukça geç olduğundan –saat neredeyse öğlen bir olmuştugörünüşe bakılırsa bütün misafirler bir araya toplanmışlardı. Çalışan bir insanın kahvaltı yapması için oldukça geç bir saattir. Elbette çalışan insanlar gün doğumuna kadar uyanık kalıp dans da etmezlerdi.

Kalabalığın sığması için hazırlanmış olan üç büyük masanın etrafında koşuşturan hizmetçiler ve uşaklar kahve fincanlarını ve içinde soğuk etlerin, haşlanmış yumurtaların ve böreklerin bulunduğu tabakları oradan oraya taşıyorlardı. Lily, Apollo'yu hemen gördü ve onunla gizli bir gülümseme paylaştı. Sonra da etrafına bakarak karısı olduğunu düşündüğü güzel bir kadının yanında oturan Richard'ı buldu.

Lily o kadına acımdan başka bir şey hissetmiyordu.

Başını eğerek Moll'la birlikte karalı adımlarla John'un, Warner'ların ve ne yazık ki bir de ağabeyinin oturduğu masaya doğru yürüdü. Ama bu masa hiç değilse Richard'ın oturduğu yerin tam aksi yönündeydi bu yüzden de yapabileceği en iyi seçimdi. Apollo çattığı kaşlarının altından düşünceli gözlerle Richard'ı süzüyordu.

Lanet olsun. Bu adam algıları fazlasıyla açıktı.

Lily ile Moll masaya yaklaşıncı nazik Bay Warner, "Bayan Bennet," dedi. Anında ayağa kalkan adamı, Edwin ve John da takip etti. "Ve Bayan Goodfellow. Dün akşamki gösteriniz ne kadar da harikulade bir başarıydı. Bayan Warner ve

ben olağanüstü keyif aldık diyebilirim. Ve siz de ağabeyinizle muazzam bir şekilde gurur duyuyor olmalısınız, anladığım kadarıyla kendisi oyunun yazarı.” Dönüp ışıldayan gözlerle Edwin’e baktı. Edwin, belki de ilk defa böylesine büyük bir övgü karşısında az da olsa afallamış görünüyordu.

“Evet, öyle,” dedi John o sırada. “Bay Stump tiyatro camiasında zekâsıyla ve oyunlarının nüktedanlığıyla nam salmış biridir. Ben şimdiye kadar onun iki oyununda rol aldım.”

“Ne kadar güzel,” dedi Bayan Warner heyecanla. “Çok yeteneklisiniz, Bay Stump. Ben olsam bırakın beş perdeyi, tek bir satır bile yazamazdım.”

Lily ağabeyinin gözlerine bakınca suçluluk duygusunu gördü. Aslında şimdiye kadar kendi işi için ağabeyinin aldığı övgülere alışmış olmalıydı. Ama bu durum birazcık da olsa canını yakıyordu.

Edwin’in uzun yüzünde beliren tuhaf ifadenin ardından adam kollarını yana açarak yüksek sesle konuşmaya başladı. “Sevgili konuklar! Dikkatinizi rica edebilir miyim lütfen?”

Diğer misafirler dönüp Edwin’e baktılar. Yüzlerinde, kişiliklerine uygun olarak ya şaşkın ya da merak dolu ifadeler vardı.

Edwin, konu seyirci olunca, kendini çok rahat hissedirdi. Eğilerek selam verdi ve odanın ortasına yürüdü. “Dün gece keyif alarak izlediğiniz oyunla ilgili olarak çok sayıda övgü almış bulunuyorum ama şimdi sıra size gerçek yeteneği ve oyunun gerçek yazarını açıklamaya geldi.” Edwin kısa bir an için duraksadıktan sonra dönüp Lily’nin önünde eğildi. “Öz kardeşim, Bayan Robin Goodfellow.”

Ağabeyinin ne söyleyeceğini tahmin etmiş olsa da Lily o anda büyük bir şaşkınlığa uğradı. Bir süreliğine fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldı. Edwin gülümseyerek kız kardeşinin elini tuttu onu odanın ortasına sürükledi.

Misafirler tek tek ayağa kalkıp alkışlamaya başladığında Lily reverans üstüne reverans yapıp onları selamlamaktan başka bir şey yapamadı. Odanın arka tarafında uşaklardan biri Bay William Greaves'in omzuna dokunup kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, Bay Greaves arkasını dönüp odadan çıktı.

Bu kargaşanın ortasında Lily ağabeyine baktı. "Neden?"

Edwin omuz silkti. Bakışları pişmanlık doluydu. Lily, ağabeyinin gerçek yazarın kimliğini açıklama kararından dolayı şimdiden pişman olup olmadığını merak ediyordu. "Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Edwin kardeşinin kulağına eğilerek çünkü alkışlar bir türlü dinmek bilmiyordu. "Ve her ne kadar kendini düşünen bencilin teki olsam da, seni gerçekten seviyorum, kardeşim."

Lily'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu, kollarını açarak ağabeyine sarıldı. Edwin'in omuzlarının üzerinden Apollo'yu gördü, o da ayağa kalkmış, diğer misafirlerle birlikte alkışlıyordu. Bakışları gurur doluydu.

Apollo, Lily'nin, yazdığı oyun için nihayet tanınarak hak ettiği saygıyı görmesi üzerine kızarak gülümsediğini gördü. Yanına gidip onu kollarına almak, onu bizzat tebrik etmek istiyordu ancak onu insanların içinde sahiplenebileceği noktaya gelmemişlerdi... henüz. Bu yüzden Apollo dikkatlerin dağılmasını fırsat bilerek kimseye fark ettirmeden odadan çıktı.

Kahvaltı odasının dışında karşılaştığı uşaklar oradan oraya koştururken Apollo'ya bakmadılar bile. Apollo koridorun sonuna kadar yürüyüp hızla köşeyi döndü. Amcasının çalışma odası bu katta, evin arka tarafında, aile için ayrılan bölümündeydi.

Kapıya varmak üzereydi ki biri seslendi.

"Bay Smith."

Arkasını döndüğünde kendisine şaşkınlıkla bakan amcasını gördü. “Size yardımcı olabilir miyim, Bay Smith? Korkarım burada ilginç bir şey yok, sadece çalışma odam var.”

“Özür dilerim,” dedi Apollo rahat bir tavırla. “Sanırım yanlış yola girdim.”

“Oldukça.” Yaşlı adam dikkat kesilmişti, başını eğdi. “Size sormak istediğim bir şey vardı, Bay Smith. Daha önce tanışmış mıydık?”

“Sanmıyorum, efendim,” diye yanıtladı Apollo, amcasının gözlerinin içine bakarak. Sonuçta gerçeği söylüyordu; küçükken babasının ailesinin kendilerini ziyaret ettiğine dair en ufak bir anısı yoktu. Büyükbabası yalnızca bir kez gelip Apollo’yu Harrow’daki okula yazdırdığını bildirmişti.

“Tuhaf,” diye mırıldandı yaşlı adam, birlikte evin ön tarafına ve diğer misafirlerin yanına gitmek için dönerlerken. “Ama sizinle ilgili bir şeyler bana sanki...” Düşüncelere dalıp gitti, başını iki yana salladı. “Sizi daha önce gördüğümü hissediyorum.”

Koridorun sonuna vardıklarında Apollo hızla amcasının yanından uzaklaşmak istese de yavaşladı.

“Babam,” dedi yaşlı adam birdenbire. “Kont oldukça iri bir adamdı. Çocukken ondan korkardım. Boğa gibi geniş omuzları ve kocaman elleri vardı.” Çok da mutlu olmayan hatıralara dalmış gibi görünüyordu. “Kardeşim ve ben onun iri cüssesini almamışız –bu da babamı büyük bir hüsrana uğratmıştı tabii– ama anlatılanlara göre yeğenim en az babam kadar iri yapılı biriymiş. Tabii oğlum George da ona biraz benziyor.”

Adam, Apollo’ya korku dolu, soran gözlerle baktı.

“Bay Greaves.”

İkisi de bu alçak ses üzerine başlarını kaldırdı. Koridorun diğer ucunda duran bir uşak, arkasındaki pencereden gelen ışıqla karanlıkta kalmıştı.

“Ah, Vance,” dedi yaşlı adam. “Demek buradasın.” Apollo’ya döndü. “İzin verir misiniz, Bay Smith?”

“Elbette,” diye mırıldandı Apollo. Amcasının uşağın yanına gidişini izledi.

“Umarım meseleyi düzgünce hallediyorsundur?” diye sordu William Greaves.

“Emrettiğiniz gibi, efendim, ancak izin verirseniz...” Vance efendisine doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunu yaparken de yüzünün görüleceği şekilde hafifçe yan döndü. Vance’in sol yanağı ile çenesinin büyük bir kısmını kaplayan şarap rengi doğum lekesi vardı.

Apollo gerileyip koridorun gölgelerinde kaybolurken kalbi hızla atıyordu. Bu yüzü daha önce de görmüştü.

Dört yıl önce Whitechapel’deki bir tavernada.

İki adamın Greaves’in çalışma odasına girmelerini bekledikten sonra yeniden kahvaltı odasına döndü. O gece tavernada olan bir adamın amcasının emrinde çalışıyor olması basit bir tesadüften ibaret olamazdı. Yoksa kiralık katil miydi? Amcası böylesine pis bir iş için Vance’i mi göndermişti?

Kahvaltı odasına girdiğinde misafirlerin hâlâ yemek yediklerini gördü. Sessizce Montgomery Dükü’nün yanındaki yerine döndü.

“Bir şey öğrenebildiniz mi?” diye sordu Ekselansları gelişigüzel bir tonda, ekmeğine tereyağı sürerken.

“Hangi konuda?” Apollo akli karışmışçasına kaşlarını çattı.

“Haydi ama,” dedi Dük. “Benim gibi bir ustayla kelime oyunu oynamanıza gerek yok.”

Kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı.

Apollo iç geçirdi. Montgomery’ye güvenmiyordu ama şu anda bu adam onun tek müttefikiydi. “William Greaves’in uşağı o gece o tavernadaydı; cinayetlerden bir gece önce.”

Lokmasının ortasında durdu. “Emin misiniz?”

Apollo ona imalı bir bakış fırlattı. “Adamın yüzünde belirlirgin bir doğum lekesi var.”

“Ah.” Dük lokmasını yuttu. “Pekâlâ, o halde bu adamın ne kadar zamandır William Greaves için çalıştığını öğrenmemiz gerekecek.”

“Nasıl...”

Fakat Apollo sorusunu tamamlamaya fırsat bulamadan, dük masada öne eğilmişti bile. “George, bakar mısınız lütfen, babanız ne kadar zamandır hizmetinde özel bir uşak bulunduruyor acaba?”

“Üç yıldır,” diye yanıtladı George yavaşça, bakışlarını Dük ile Apollo’nun arasında gezdirerek.

Apollo içinden bir küfür savurarak yumurtayla dolu taşağının üzerine eğildi.

Dük tabii ki en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. “Tuhaf. İki yıl önce onunki gibi bir doğum lekesi olan adamı Kıbrıs’ta görmüşüm.”

Kıbrıs mı? Apollo George Greaves’in bu saçma sapan hikâyeye inanıp inanmadığını görmek için rahat bir tavırla bakışlarını kaldırdı.

Adamın şüphe dolu bakışlarına bakılacak olursa, inanmamıştı.

Apollo etrafındaki diğer misafirlerinin sohbetleri arasında derin bir iç geçirdi. “Bu da neydi böyle?” diye tısladı sıkılı dışlarının arasından Montgomery’ye.

“Bir soruydu.” Dük yeni bir dilim ekmeğe uzandı.

“Araştırmamıza bilerek mi dikkatini çektin?” diye homurdandı Apollo.

“Evet ve hayır.” Montgomery omuz silkti. “Sıkıldım. Hiçbir şey olmuyor. Bazen yapılacak en iyi şey, tilkiyi tavuk kümesine salarak içinden yılan çıkacak mı diye bakmaktır.”

Apollo ona öfkeyle baktı. “Tavuklar hakkında hiçbir şey bilmezsin sen.”

“Bilmez miyim?” Montgomery elinde tutup üzerine yağ sürdüğü ekmek dilimine şirin bir gülümsemeyle baktı. “Böyle düşünüyorsan belki de kümes hayvancılığıyla ilgili tavsiyelerime uymasan daha iyi edersin?”

Soru da zaten buydu, öyle değil mi? diye düşündü Apollo acı kahvesinden bir yudum aldığı sırada. Düke herhangi bir konuda güvenmeli miydi?

Dönüp umursamazca çayını yudumlayan kuzenine baktı. George, Vance’in dört sene öncesinde henüz Williams için çalışmadığını söylemişti. Ama bu William’ın Vance’i cinayetlerin işlendiği sırada tanımadığı anlamına gelmezdi. Ve tabii ki George yalan söylemiş de olabilirdi. Belki de baba oğul bu işte birlikte hareket etmişlerdi. Ne de olsa Apollo’nun asılması George’un da yararına olurdu.

Apollo başını sallayarak haşlanmış yumurtalarından birini aldı. Keşke elinde amcasına karşı somut bir delil olsaydı.

Bu düşünceyle kararını verdi.

Amcasının odasına girmeyi tekrar deneyecekti. Bu gece.

Lily o gece odasına döndüğünde Apollo oradaydı. Aslında bu küstahlığına sinirlenmesi gerekirdi ama hissedebildiği tek şey hüzünlü bir mutluluktı.

İlişkilerinin bu ev partisinden sonra devam edeceğinden şüpheliydi. Apollo’nun katili bulup teslim edeceğinden ve sonra kendi hayatına geri döneceğinden emindi. Lily, Apollo’da, daha önce istediklerini elde eden erkeklerde gördüğü o sakin kararlılığı görüyordu. O, bir kont olmak için doğmuştu ve günün birinde olacaktı.

Böyle bir hayatın içinde bir aktrise yer yoktu.

Parti günleri sona yaklaştıkça, birlikte geçirdikleri zamanın da sonu geliyordu.

“Düşünceli görünüyorsun,” dedi Apollo sakince, yattığı yerden ona elini uzatarak. Üzerinde sadece pantolonu ve gömleği vardı.

Lily ona karşı çıkmadan yanına gitti. Bu kadar az zamanları kalmışken neden bahane uydursundu ki?

Apollo, Lily’nin sırtını göğsüne dayadı ve saçındaki iğneleri tek tek çıkarmaya başladı. “Saçına ne kadar hayran olduğumu sana daha önce söylemiş miydim?”

“Kahverengi bir saç işte,” diye mırıldandı Lily.

“Çok güzel kahverengi saçlar,” diye karşılık verdi Apollo, serbest bıraktığı buklelerinden birini kendi yüzüne yaklaştırmak.

“Saçımı mı kokluyorsun?” diye sordu Lily eğlenircesine.

“Evet.”

“Şapşal adam,” dedi Lily gülerek.

“Abayı yakmış adam,” diye düzeltti onu Apollo, Lily’nin saçlarını omuzlarının üzerine dökerek. “Bugün seni izliyordum.”

“Bayan Royle’a bahçede eşlik ettiğin sırada mı?” diye sordu Lily omzunun üzerinden bakarak.

“Evet. Seninle olmayı tercih ederdim ama bu pek uygun kaçmazdı.” Apollo parmaklarının arasında tuttuğu saçlarına bakıp kaşlarını çatı. “Ya da daha doğrusu güvenli olmazdı.”

Lily duraksadı. “Ne demek istiyorsun?”

“Amcam bugün büyükbabamla olan benzerliğime atıfta bulundu ve sonra da Montgomery, kuzenime hiç de akıllıca olmayan bir soru sordu.”

Lily onun yüzünü görebilmek için döndü. Apollo’nun kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. “Kim olduğunu mu anladılar?”

“Belki.” Apollo omuz silkti. “Belki de hayır. Sanırım amcam bir şeylerden şüpheleniyor ama konu sadece bundan ibaret değil. Kuzenime gelince...” Apollo düşüncelere dalarak başını iki yana salladı. “İşte onu hiç bilmiyorum.”

“Dikkatli olman gerek,” dedi Lily elini onun göğsüne koyarken. “Amcan unvanını almana engel olmak için cinayet işledi. Bunu bir kez daha yapmasını engelleyecek bir şey yok.”

“Başımın çaresine bakabilirim,” dedi Apollo, anlayışlı bir gülümsemeyle.

“Aptal olma,” diye fısıldadı Lily telaşla. “Hiçbir adam kurşuna karşı koyamaz.”

Apollo’nun yüzünden küçük bir gülümseme geçti. “Haklısın.” Lily’nin alnına bir öpücük kondurdu. “Şimdi söyle bakalım, Ross seni niye endişelendiriyor?”

Lily bu ani karşı saldırı üzerine gözlerini kırıştırdı. “Bir şey yok. Ben...”

“Lily.” Parmağını onun şakaklarında gezdirdi. “Seni önemsiyorum. Elimden gelirse seni korurum da. Lütfen anlat bana.”

Lily ağzını açtı ve hemen kapadı. Kısa bir süre sonra ayrılacaklardı ve birbirlerini belki de bir daha hiç görmeyeceklerdi. Böyle bir durumda ona gerçekten bir şeyi borçlu muydu Lily?

Ancak bu zaman zarfında –bundan sonra olacıklardan önce hayattan çaldıkları şu kısacık zamanda– birbirlerine olabildiğince yakındılar. Eğer durumlar farklı olsaydı belki de bu adamı kocası olarak seçebilirdi. Onun çocuklarını doğurabilir, evine bakar, her gece yanında uyurdu, ta ki ikisinin de saçları ağarana kadar.

Belki de bu zaman diliminde ona gerçeği borçluymuştu.

Lily başını onun göğsüne yaslayıp sağlam ve güven verici kalp atışlarını dinleyerek konuşmaya başladı.

“Küçükken annemle birlikte tiyatrolarda yaşarken, benim yaşımda başka bir kız daha vardı. Adı Kitty’ydi ve benim ar-

kadaşımdı. Annesi de babası da oyuncuydu. Birlikte büyüdük diyebilirim. Kitty'nin alev gibi kırmızı saçları ve mavi gözleri vardı ve her güldüğünde burnu tatlılıkla kıvrılırdı. Yeterince büyüdüğünde oyunlarda hep başrol oynadı. Komik ve nazik biriydi ve onu çok seviyordum. Susamlı çöşeğe bayıldığını hatırlıyorum. Maude bazen bizim için küçük birer çörek aşırırdı ve biz de annem ve onun ebeveyni sahnelerken, sahne arkasında kendi çay partimizi düzenlerdik.”

Apollo hiçbir şey söylemeden Lily'nin saçını okşuyordu. Lily o anda onun kendisi gibi bir sürü insanın arasında yapayalnız büyürken bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak etti. O insana öylesine bağlanırdınız ki...

“İkimiz de on yedi yaşımızdayken,” diye devam etti Lily, “Kitty bir adamla tanıştı; tiyatronun ve bizim dünyamızın çok dışında bir adamla. Bir aristokratla.” Apollo'nun gömleğinin düğmelerinden biriyle oynarken hatırlamaya devam ediyordu. “Yakışıklı biriydi ve zengindi ama en önemlisi, gördüğümüz kadarıyla Kitty'ye fazlasıyla düşküncü. Ne de olsa genç kızdık, tiyatrodan büyümüştük ve hayatla ilgili çok az şey biliyorduk. Endişe etmemiz gerektiğini hiç düşünmemiştim. Bir keresinde Maude'un bir şey söylediğini hatırlıyorum –asil kanla sıradan insanların kanının uyuşmazlığıyla ilgili bir şeydi– ama biz ona karşı çıkmıştık. Anlayacağın üzere her şey o kadar romantikti ki. Gelip sahne arkasının kapısında dururdu, bir keresinde yağmurun altında bile beklemişti. Kitty'yi sevdiğini söylemişti ve biz de ona inanmıştık. Nasıl inanmayalım ki? Aşk, yağmurun altında beklemek ve bir kızı çiçeklere ve mücevherlere boğmak değil miydi?”

Apollo onu küçük bir kız çocuğuymuş gibi sıkıca kollarına sardı.

“Bir keresinde...” Yutkundu ve sesinin titremesine engel olarak devam etti Lily. “Bir keresinde Kitty’nin yanağında, boyayla üzerini kapatmadan hemen önce yeşilimsi bir morluk fark etmiştim ve oldukça tuhaf bulmuştum; morarmak için çok tuhaf bir noktaydı çünkü. Ama Kitty karanlıkta kapının kenarına çarptığını söylediğinde ona *inandım*. Ona hiç soru sormadan inandım. Bu saçma yalanı sorgulamak aklımın ucundan bile geçmedi.”

Lily’nin sesi yükselmişti. Apollo saçlarını yüzünden çekerek dudaklarını şakağına kondurdu. Hâlâ konuşmuyordu.

“Onunla evlendi, bir yıldan fazla süren flörtten sonra, adamın aklı başından gitmiş gibiydi ve onunla gerçekten *evlendi*. Ailesinin tüm itirazlarına ve asil soyuna rağmen, gerçekten de bir aktrisle evlendi.”

Apollo o anda bir şey söylemek ister gibi kıpırdandı ama Lily ona fırsat vermeden konuşmaya devam etti.

“Sonra onu neredeyse bir yıl kadar görmedim. Bana ne kadar mutlu olduğunu ve yeni evlendiği kocasının onu eski arkadaşlarıyla bile paylaşmaktan hoşlanmadığını anlatan mektuplar gönderiyordu ve ben onu çok özliyordum ama gerçek aşkı bulduğu için onun adına mutluydum. Aylar sonra beni ziyarete geldiğinde onun topalladığını gördüğümde aklıma bir şey gelmedi çünkü bana sokakta düşüp bileğini burktuğunu anlatmıştı. Ancak bu küçük kazaları gitgide çoğalırken ziyaretleri de gitgide azalıyordu. Evliliğinin ikinci yılında onunla bir çay dükkânında karşılaştığımızda, sürdüğü boyaya rağmen, gözünün morarmış olduğunu gördüm...”

Apollo onu alnından öptü ve “Sonra ne oldu?” diye fısıldadı.

“Ona kocasını terk etmesi için yalvardım tabii. Tiyatroda bir sürü arkadaşı vardı. Onu saklayabileceğimizi, gerekirse ona iş bulabileceğimizi söyledim.”

“Dediğini yaptı mı?”

“Hayır. Onu terk etme fikrini bile duymak istemiyordu. İşin tuhaf yanı, kocasının ona bu kadar kötü davranmasına rağmen, onu hâlâ seviyor olmasıydı. Kitty onun, ailesine karşı çıkıp kendisiyle evlenerek büyük bir fedakârlık yaptığını savunuyordu ve korkunç öfkesinin de ödemesi gereken bir bedel olduğunu düşünüyordu.”

Apollo’nun Lily’nin saçındaki eli hareketsizdi. Son derece dikkatli ve sakın bir sesle konuştu: “Bir erkeğin bir kadına –sevdiğini söylediği kadını bırak *herhangi* bir kadına– vurmasının hiçbir mazereti olamaz.”

Lily kısa bir an sessiz kalarak Apollo’nun uysal gücünün tadını çıkardı.

Ardından derin nefes alarak konuşmasına devam etti. “Onu bir sonraki görüşümde Kitty bebek bekliyordu ve o kadar mutluydu ki, Apollo. Yanıldığımı düşünmeye başlamıştım. Kocasının Kitty’nin ne kadar tatlı biri olduğunun farkına vararak ona bir daha el kaldırmayacağına yemin ettiğine inandım. Bana söylediği bunlardı ve ben ona –*gerçekten*– inanmak istiyordum.”

Kitty’nin hamileliğinden bahsetmesi üzerine Apollo’nun bedeni hafifçe gerildi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti.

“O kadar saftım ki,” diye fısıldadı Lily.

“Sen...” Apollo sustu, sesi titrekti. “Senin suçun değildi, ne yaşanmış olursa olsun.”

Lily başını iki yana sallamakla yetindi. Biraz daha çabalayarak Kitty’nin annelik içgüdülerinin daha fazla üzerine gitmiş olsaydı... ama bunu yapmamıştı.

Yapmamıştı.

Apollo’nun elini sıktı. “Kitty bir keresinde gece çok geç bir saatte bize geldi. Kapıyı öylesine gürültüyle çalmıştı ki bizi –Edwin’i, Maude’u ve beni– uyandırdı. Annem ölmüştü

ve Edwin de sıkışık odalarımızda bizimle kalıyordu çünkü bütün parasını kâğıt oyununda kaybetmişti. Kapıyı açan Maude'du. Çığlığını duyduğumda yatağımdan fırladım. Kitty..." Lily dudağını ısırarak zorlukla nefes alıyor, hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bana anlatmak zorunda değilsin," dedi Apollo alçak sesle. "Anlatmak zorunda değilsin."

Lily başını hızla iki yana sallayarak nefes aldı. "Anlatmazsam hiçbir şeyi tam olarak anlayamayacaksın. O... baştan aşağı kan içindeydi. Bize gelmeyi nasıl başardığını bilmiyorum ama bebeğini çok seviyordu." Lily derin bir nefes alarak hıçkırdı. "Hem de çok."

"Tanrım," diye mırıldandı Apollo, Lily'yi kollarının arasında sallayarak. "Ah, canım sevgilim."

"Onu feci bir şekilde dövmüştü. Bir gözü tamamen kapanmıştı, diğeri ise öylesine şişmişti ki..." Lily nefesini tuttu. "Hayatta kalsaydı bile yara izlerinden asla kurtulamazdı. O kapanan gözünün bir daha görebileceğinden bile şüpheliyim. Yanağında bir sorun vardı ve burnu adeta yüzünün içine gömülmüştü. Ağzından nefes almak zorundaydı ve Apollo, ah Apollo, vücudundan da kan akıyordu. Kanaması vardı. Bebeği doğmak üzereydi."

Apollo, Lily'nin yüzünü yanağına yasladığında Lily yüzünün ıslak olduğunu fark etti. Hiç tanımadığı bir kadın için ağlıyordu. Onun çektiği acılar için ağlıyordu.

"Ebe çağıracak vaktimiz yoktu. Maude... Maude bir mucizeydi. Kitty'yi benim yatağıma yatırdı ve altına bezleri koydu. Edwin'i azarlayarak kendine gelmesini ve yardım etmesini sağladı. Aslında o orada olmamalıydı ama Kitty'nin durumun farkında olduğunu sanmıyorum. Bayılmıştı ve Maude dedi ki... o şey dedi..."

Lily yüzünü elleriyle kapadı sonra da o eski matemine ve şoka teslim oldu. Kitty, zavallı Kitty. O kadar güzel ve hayat doluydu ki... Şimdiyse tek hatırlayabildiği onun kan içinde kalmış, darmadağın yüzüydü. Bu haksızlıktı. Hem de çok büyük bir haksızlık.

“Sus, aşkım, aşkım, sus,” diye mırıldandı Apollo onu bir bebek gibi kollarında sallarken.

“Özür dilerim,” dedi Lily, yüzünü ellerinin tersiyle silerek. Burnu akıyordu ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Aslında Apollo bu gece bunun için gelmemişti buraya; ağlayan, çirkin bir kadın görmek istemezdi.

“Özür dileme,” diye karşılık verdi Apollo sertçe. Lily bunun üzerine dakikalar sonra ilk kez ona baktı. Adamın gözleri kıpkırmızıydı. “Özür dileme,” diye tekrarladı Apollo bu kez daha yumuşak bir sesle. “O canavarın yaptığı şey ve seni böylesine yaraladığı için özür dileme sakın.”

Lily başını onaylarcasına sallayıp soluklandı. “Bebek, Kitty bize geldikten yaklaşık bir saat kadar sonra dünyaya geldi, gün doğmadan hemen önce. Buruş buruş ve kıpkırmızı bir şeydi ve Kitty onu hiç göremedi. Bebeğin doğduğu dakikalarda artık nefes almıyordu. Bebeğin de hayatta kalamayacağını sanmıştım, o kadar küçüktü ki... Ama Maude ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Edwin’i bir sütanne bulması için gönderdi ve onu sıcak tutması için bebeği kundaklayıp iki yanına birer sıcak kiremit sıkıştırdı.” Lily tüm o acı dolu hatıralarına rağmen gülümsedi çünkü o bebek doğduğu andan itibaren kendi bebeği olmuştu. “Hiç ağlamadı, biliyor musun? Sadece gözlerini kırparak etrafa o kocaman lacivert gözleriyle bakıyordu. Tabii sonradan gözlerinden biri yeşile döndü ama ilk doğduğu zaman iki gözü de gökyüzü gibi lacivertti, neredeyse siyahtılar ve başının üzerinde de siyah buklelerden bir öbek vardı, o kadar tatlıydı ki. Edwin ona George ismini

vermemizi söyledi ama ben bunun çok yaygın ve sıradan bir isim olduğunu söyleyerek adını Indio koydum.”

Başını kaldırıp Apollo’ya baktı.

Apollo gözünü kırpmadan, içtenlikle Lily’ye bakıyordu.

“Kitty’nin kocası kimdi, Lily?”

“Lord Ross,” diye yanıtladı Lily, sanki günü ve saati söylüyormuşçasına kolaylıkla. Bu sırrı bugüne kadar hiç kimseyle paylaşmamıştı. “En başından beri bebeğin hayatta olduğunu öğrenirse ona zarar vereceğini biliyorduk çünkü Kitty’yi öldürsiye dövdüğü zaman ona başka bir kadınla evlenmek istediğini söylemiş. Kendisine düzgün bir soyağacından çocuklar verecek bir kadınla. Böylece ben şehri bir süreliğine terk ederek daha küçük şehirlerde sahne aldım ve Maude, bebek ve de genç bir sütanneyle birlikte ülkeyi dolaştım. Londra’ya döndüğüm zaman da herkese Indio’nun kendi çocuğum olduğunu söyledim.”

“Ross bunu bilmiyor.”

“Hayır, bilmiyor,” diye onayladı onu Lily. “Hiçbir zaman da öğrenmemeli. Yeni bir karısı ve iki küçük oğlu var, bir tanesi de onun vârisi olacak. Daha önce dünyaya gelmiş bir vârisi –ailesi olmayan bir aktristen dünyaya gelmiş olan vârisi– olduğunu bilse yapabileceklerinden öyle korkuyorum ki...”

Apollo yavaşça yumruklarını sıktı. “Ama bir kadını –*kendi karısını*– döverek öldürmüş olması ve hiçbir ceza çekmemesi...” Yüzünü ekşitti. “Bu *doğru değil*.”

Lily dizlerinin üzerine kalkıp Apollo’nun yüzüne baktı. Apollo’nun anlamasını sağlamalıydı. “Peşine düşemezsin, Apollo ve hiç kimseye de anlatamazsın. O bebeğin Kitty’le beraber öldüğünü düşündüğü sürece, bizim için gerçek bir tehlike oluşturmayacaktır.”

Apollo’nun kararmış gözleri Lily’nin gözlerine kenetlendi. “O zaman neden seni buradaki parti boyunca izliyordu?”

Lily başını iki yana salladı. “Kitty’yi son gören kişi benim. Onun kimin yanına gitmiş olduğunu anlamış olmalı. Ona ne yaptığını biliyorum.”

“Öyleyse seni kendi özgürlüğü için bir tehdit olarak görüyor olmalı.”

“Ben bir oyuncuyum; bu camiada herhangi bir etkim olmaz.”

“Bu sabah bir oda dolusu insanın seni ayakta alkışladığını görmedin mi?” Apollo onun ellerini yakalayarak kendi göğsüne bastırdı. “Kendini önemsiz biri olarak görüyor olabilirsin –ve belki de belli başlı camialarda öylesindir– ama tüm camiada? İnsanlar senin dâhiyane bir oyun yazarı olduğunu bilmiyorken bile sen olağanüstü bir aktris olarak büyük övgüler alan biriydin. Lily, o adamın senden korkması için geçerli sebepleri var.”

“Haklı olsan bile, ben...” Genç kadın gözlerini kapatarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Kimseye söylemeni istemiyorum, Apollo. Indio’nun güvende tutulması gerekiyor. Buna *mecburum*.”

“Sus,” diye mırıldandı Apollo, Lily’nin yüzünü büyük ellerinin arasına alarak. “Seni veya Indio’yu daha fazla tehlikeye maruz bırakmayacağım, sana söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Öne eğilerek adamın çenesine bir öpücük kondururken dudaklarının altında onun yeni uzayan sakalını hissetti. “Teşekkür ederim.”

“Bütün bunların başına gelmiş olmasına çok üzıldüm,” diye fısıldadı Apollo, Lily’nin çenesini tutup kaldırarak. “Hiç kimse bir insanın yapabileceği en kötü şeye şahit olmamalı, özellikle de sen.”

Lily’nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Özellikle de ben mi? Neden özellikle ben böyle bir durumla karşı karşıya gelmeyecekmişim?”

“Çünkü,” dedi Apollo onu kucağına çekerek, “sen benim ışığım ve kahkahamsın ve eğer izin versen, hayatımın geri kalanında seni tüm kötülüklerden korumak isterim.”

“Böyle bir şey mümkün değil,” diye fısıldadı Lily. “Yaşamak, hem güzelliklere hem de çirkinliklere şahit olmak değil midir zaten?”

“Belki mümkün olmayabilir,” diye karşılık verdi Apollo inatla, “ama bu beni en azından denemekten alıkoyamaz. Gözlerinin her gün mutlulukla ışıldadığını görmek isterdim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lily. Hiçbir zaman olmayacak –*olamayacak*– bir şeyin düşüncesi onu tuhaf bir biçimde etkilemişti.

Apollo’nun dudağının kenarını öptü ve Apollo onun dudaklarının tamamına dokunmak için hareket ettiğinde, Lily dudaklarını aralayıp dilini içeri davet ederek onu uzun ve baştan çıkarıcı bir öpücüğe çekti.

“Yardım et bana,” diye fısıldadı Lily onun üstünde dizlerinin üzerinde yükselerek. Apollo eteğinin kurdelelerini çözerken Lily de korsesinin kopçasını açtı. İkisi birlikte korsenin bağlarını çözdüler ve Apollo başının üzerinden çekip çıkardı.

Bir çekiştirmenin ardından Lily’nin iç eteği de çıktı.

Lily’nin üzerinde sadece jartiyeri kaldı. Dizlerinin üzerinde yükselerek adamın bacaklarını kendi bacaklarının arasına aldı. Avuçlarını onun omuzlarına dayayarak erkeğin sert parmak uçlarını bacaklarından kalçalarına gezdirdiğini izledi.

“Çok güzelsin,” dedi Apollo boğuk bir sesle. “Seni o bahçede üzerinde elbiselerinle gördüğüm ilk an da böyle düşünmüştüm ama burada çıplakken...” Yutkunarak ve gözleri arzudan kararak başparmağının Lily’nin kasık tüylerinin yakınında daire çizmesini izledi. “Bedlam’dayken asla hayal edemeyeceğim şeyin ta kendisisin sen.”

“Apollo,” diye fısıldadı Lily, duygulanarak. Adamın saçını okşayarak buklelerini tutan lastiği çıkardı.

Apollo, Lily’nin sanki eski bir alışkanlık gereği yaptığı bu hareket üzerine gülümsedi; birbirlerini sadece birkaç gündür değil de yıllarca tanıyan bir çiftin paylaştığı bir jestmiş gibi.

Lily gözlerine hücum eden yaşları saklamak için öne eğilerek Apollo’nun başını göğüslerine bastırdı.

Apollo başını çevirerek ağzıyla kadının göğüs ucunu yakalayınca Lily bedenini geriye doğru atarak aniden ortaya çıkan üzüntüsünü bastırmaya çalıştı. Şimdi, burada olmamalıydı. Şu anda yaşananları, geleceği düşünerek mahvetmek istemiyordu.

Ama Apollo onun bu değişimini hissetmiş olmalıydı. Başını kaldırarak onun yüzünü görmeye çalıştı. “Lily?”

Lily geri çekildi ve kucağına oturmak için onu sertçe yaslıklara doğru itti.

Ancak Apollo kandırılması güç, oldukça inatçı bir adamdı. “Lily?”

“Bir şeyim yok,” diye mırıldandı Lily pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken. “Ben... ben sadece unutmak istiyorum.” Gözlerini kısacık bir anlığına Apollo’nun gözlerine kaldırarak az önceki hatıralarının yol açtığı karmaşıklığı görmesine izin verdi. “Unutmam için yardım edebilir misin bana?”

Aslında yalanından dolayı suçluluk hissetmesi gerekirdi ama Lily böyle hissetmiyordu. Bu kadarcık mutluluk onun da hakkıydı, sadece birkaç saat sürecek olsa bile.

Bu yüzden de onun pantolonunun önünü açarak elini içeri daldırıp iç çamaşırlarını çözdü. Aleti gururlu bir şekilde gür kasık kıllarının arasından dimdik yükseldi. Lily iki elini adamın kasık kıllarının arasına daldırarak okşamaya başlayınca aletin tepki vererek daha da dikleşmesini izledi.

“Çıkar bunları,” diye emretti Lily ona otoriter bir tavırla, eliyle gömleğine dokunarak.

Apollo denileni yapabilmek için doğruldu ve gömleği başının üzerinden çektikten sonra da çıtırçıplak göğsünü gererek yastıkların üzerine yayıldı. Lily bacaklarının üzerine oturarak onu baştan aşağı süzdü ve bunu, görüntüsünü aklının bir köşesine kazımak için yapsa bile fazla düşünmemeye çalıştı. Apollo başını geriye atmıştı, karmakarışık kahverengi saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve ah, o omuzları! Eğer yeteri kadar parası olsaydı onun çıplak bir büstünü yaptırır, bu harcamasından da asla pişman olmazdı. Omuz kasları büyük ve güçlüydü, kollarını iki eliyle bile kavrayabileceğinden şüpheliydi. Koyu renkli göğüs uçları güneş ışığı renkli teninde küçük tepecikler oluşturuyordu, aralarındaki göğüs kılları erkeksi ve güzel bir tezat oluşturuyordu. Ressamların erkek kıllarını neden hiç resmetmediklerine anlam veremiyordu Lily. Sonuçta bu da erkeği erkek yapan bir özellik değil miydi? Vücudundaki kıllar? Lily bundan her halükârda hoşlandığını düşündü.

Tek bir parmağını adamın göğüs kıllarının arasında gezdirdiğinde Apollo hareket etmek ister gibi bir hareket yaptı ancak Lily kararlılıkla başını iki yana salladı. “Yapma. Henüz işim bitmedi.”

Apollo’nun gözleri kısıldı ama, “Nasıl istersen,” demekle yetindi.

Lily altdudağını ısırarak gülümsemesini engelledikten sonra parmağını Apollo’nun sert karın kaslarından göbek deliğine kaydırdı. Göbeğinin etrafından küçük daireler çizerken erkeğin kasılarak verdiği tepkiyi izledi. Biraz daha aşağıya inerek kasıklarına kadar inen koyu renkli kıllarına ulaştı. Hafifçe yan yatmış olan aleti nabız gibi atıyordu. Ucundaki deri gerilmiş, ıslaklığıyla parlayan başını açığa çıkarmıştı. Lily ona bakakaldı çünkü eğer Apollo kendisini güzel buluyorduyorsa, Lily onun çarpıcı olduğunu düşünüyordu.

Öne eğilip onu ağzına alırken –sıcaktı ve tadı acımtıyordu– bunu bir an bile durup düşünmeden veya izin istemeden yaptı. Onu istiyordu, hem de her şeyiyle.

Apollo onun bu ani hareketi karşısında hızla doğrulduğunda Lily gözücuyla, parmakları iyice gerilmiş olan ellerini ne yapacağını bilmezmiş gibi kaldırdığını gördü.

İşin doğrusu, Lily de tam olarak bilmiyordu; bunu daha önce hiç yapmamıştı ama tecrübesizliğinin bu anı yaşamaya engel olmasına izin vermeyecekti.

Aletin başını hafifçe emdiğinde ağzına gelen tuzlu tadı fark ederek onu iki eliyle birden ağzında tutmaya devam etti. Dilini yavaşça önce başının ipeksi yumuşaklığında sonra da gergin derisinin kenarlarında gezdirdi.

Apollo'nun inlediğini duysa da bunun ona pek bir faydası olmadığını düşündü. Ne de olsa bu, içindeyken olup bitenlerin yanına bile yaklaşamazdı.

Aklına yeni gelen bir fikirle Lily bu kez onu öptü ve başını kaldırıp Apollo'ya baktı. "Yalnız olduğun zamanlarda ne yapıyorsun?"

Apollo uykulu gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı. "Ne?"

Ne demek istediğini anladığından emindi. Dudağının kenarı kıvrıldı. Yoksa onu şoke mi etmişti? "Göster bana, lütfen."

Geri çekilip onu bıraktı. Apollo'nun kendi aletini sağ eliyle tutup duraksadığını gördü.

Öne eğilip onu yeniden öptüğünde dudaklarını aletin başındaki ıslaklıkta gezdirdi. Bu pozisyonda gözlerini kaldırıp adamın gözlerine baktı ve fısıldadı. "Lütfen?"

Apollo'nun burun delikleri iyice açıldı, başını onaylarcasına salladı ve aletin başını avuçlayarak içinden sızan ıslaklığı etrafına yaydı. Lily'nin yapacağından çok daha hızlı ve sert bir biçimde elini aşağıya kaydırduğunda Lily onu mutlak bir

hayranlıkla izliyordu. Lily adeta büyülenmişti. Bunu ne kadar sıklıkta yapıyordu? Ve yaparken ne düşünüyordu?

Başını kaldırdığında Apollo'nun kolunu zevk düşkünü bir yaratık gibi gözlerinin üzerine attığını gördü. Kol kasları gerilmişti, bileğini kaplayan tüyler ise gözüne tuhaf bir biçimde erotik görünüyordu. Lily öne eğilip Apollo'nun göğsünü yaladığında erkeğin sıkılı yumruğu aniden kadının karnına iniverdi. Apollo şaşkındı.

“Durma,” diye fısıldadı Lily boğuk bir sesle ona gitgide yaklaşarak. Apollo elini aşağı her kaydırışında Lily'ye değerek parmaklarıyla kadınlığının kıvrımlarını okşuyordu. Lily kalçasını onun hızla inip kalkan eline dayayarak Apollo'nun gözlerini kapayan kolunu kenara çekti ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu derin derin öpmeye başladı.

Apollo elini onun kalçasına koyup iyice kendine doğru çekti ve tek bir hareketle içine girdi. Lily öne eğilerek bu açıyla kadınlığını onun leğen kemiğine bastırdı. Üstüne binip vücudunu hızla ve sertçe kaldırıp indirirken her aşağı kayışında ona iyice yaslanıyor, kendine zevk vermek için onu kullanıyordu. Lily titriyordu, bedeni aralarında meydana gelen sıcaklık ve hazla eriyordu ve aletini sürerken onu izlemeye devam ediyordu. Apollo yutkunduydu, bakışları kadının üzerindeydi, üstdudağı zevkten kıvrılmıştı.

Lily yıldızları görür gibi olduğunda gözlerini kapamak zorunda kaldı. Aletinin üzerinde dönerek o noktayı –sürtünmenin ve de sıcaklığın o mükemmel noktasını– buldu ve doruğa ulaştığı anda hıçkırarak bağırdı. Bedeni kendisini eriten hazza teslim olmuş, adeta sıvılaşmıştı.

Apollo, Lily'nin kalçasını tuttu ve Lily ona doğru kıvrıldığı sırada sertçe kendini onun içine itti. Defalarca içine gidip geldikten sonra kendisi de doruğuna ulaştı. Kendi haz noktasını buldu.

Lily daha sonra bitap düşmüş bir halde erkeğinin göğsüne yatıp parmağını onun ter içinde kalmış saçına dolarken bütün bunlardan sonra eski hayatına geri dönmesinin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Yoksa Apollo onu sonsuza dek kaybolacağı bir labirentin içine mi çekmişti?

On Sekizinci Bölüm

Canavar kendisine bakan Ariadne'yi o güzel gözleriyle izliyormuş. İşini bitirdiğinde ayağa kalkmaya çalışmış fakat sendeleyip sağa sola sallanmış. Genç kız içgüdüsel olarak kollarını kaslı gövdesine sarıp ona destek olmaya çalışmış.

Canavar ona meraklı gözlerle baktıktan sonra kızı bir çadıra davet ederek ona böğürtlen ve temiz su ikram etmiş. Ve konuşmadığı halde, Ariadne onun yumuşak kahverengi gözlerindeki zekâyı sezmiş...

—Minotor'dan

Apollo amcasının odasına giden koridorda sessizce ilerledi.

Onun cüssesindeki bir erkek ne kadar sessiz olabilirse...

Saatler gece yarısını çoktan geçmişti ve bildiği kadarıyla tüm misafirler uyumuşlardı, buna Lily de dahildi. Onun tatlı sıcaklığını bırakıp araştırmaya çıkması gerekmişti ve Apollo bunun çok uzun süremeyeceğini umuyordu.

Onun yanına dönmek istiyordu.

Neyse ki amcasının çalışma odasının kapısı kilitli değildi ve Apollo mümkün olduğunca sessiz bir şekilde içeri süzüldü. Oda çok büyük değildi. Defterlerin sıralanmış olduğu tek bir kitap rafının yanı sıra, önünde duran bir masa ve koltuk vardı. Odanın diğer tarafındaki şöminenin yakınında da bir çalışma masasıyla bir koltuk daha duruyordu.

Apollo çalışma masasının yanına giderek yanında getirdiği mumu bir köşeye yerleştirdi. Masanın üzerinde içi kalem dolu bir kavanoz ile kurutma kâğıdının üzerindeki mürekkebi gördü. Masanın etrafından dolaşarak koltuğa yerleşti ve masanın önündeki üç çekmecedен ortadakini açmaya çalıştı. Kilitli olmayan çekmecenin kolayca açılmasıyla Apollo içindeki ince kâğıt destesini, kalemi ve çakıyı gördü. Başka hiçbir şey yoktu.

Kaşlarını çatarak sol taraftaki çekmeceyi açtı. İçi tamamen boştu. Belli ki amcası gerçek anlamda bir iş adamı değildi; bu kadar büyük borca batmış olmasının nedenlerinden biri de bu olmalıydı. Sağ çekmeceyi açmaya çalıştığında bu çekmecenin, diğerlerinin aksine kilitli olduğunu keşfetti.

Apollo başını eğmiş, kilidi loş ışıktа elinden geldiğince incelemeye çalışırken duyduğu sesle irkildi.

“Masamda ne yapıyorsunuz, bayım?”

Apollo az kalsın başını masaya çarpacaktı. Karşısında kaşları çatık amcasını gördü. Bir yalan uydurmak üzere ağzını açtı... ancak o anda bunu yapmaktan ne kadar yorulduğunu fark etti.

Amcasının koltuğunda arkasına yaslandığında koltuk esneyerek gıcırdadı. “Mirasımı ve unvanımı çalabilmek için üç kişiyi öldürdüğünüze dair kanıt arıyorum.”

Yaşlı adamın ağzı açık kaldı. “Sen... ne?”

Apollo içini çekti. “Ben sizin yeğeniniz, Kilbourne Vikontu Apollo Greaves'im.” Alay edercesine öne eğilerek amcasını selamladı. “Elbette ki hizmetinizdeyim.”

“Kilbourne...” William Greaves geriye çekildi. Az kalsın elindeki mumu düşürecekti. “Sen delisin.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Apollo. Sinirlense de büyük bir sabırla konuştu. “Deli değilim ve bunu herkesten önce senin biliyor olman gerekir.”

“Neden buradasın?” diye sordu William, belli ki az önceki konuşmayı hiç dinlememişti.

Apollo yerinden kalkmaya yeltendiğinde amcası küçük bir çığlık atarak ellerini ona kaldırdı. “Olduğun yerde kal! Sakın bana yaklaşma!”

“Amca,” dedi Apollo sakince.

“Hayır!” Yaşlı adam koşarak odadan çıktı. Yaşına göre oldukça hızlı hareket ediyordu.

Apollo kaşlarını kaldırdı.

“İmdat! İmdat! Cinayet var!” diye bağıırıyordu amcası çığlık çığlığa. Uzaklaştıkça sesi de azalıyordu.

Pekâlâ.

Apollo mumu alarak odadan çıktı. Lily’nin odasına giderken karşılaştığı uşağa başıyla selam verdi ve yürümeye devam etti. İleride, amcasının verdiği alarm üzerine ayaklanan ev halkını duyabiliyordu.

Apollo odasına girdiğinde Lily’nin mucize eseri uyumaya devam ettiğini gördü.

İç çekerek huzurla uyuyan güzel bedenine son kez baktı ve uzanarak omuzunu sertçe sarsmaya başladı. “Lily.”

“Ne?” diye sordu Lily uykulu bir sesle. Evin içinde yükselen sesleri duyunca doğrularak yatağın içinde oturdu. “Apollo!”

“Şişşt.” Yatağın kenarına oturdu. “Seni seviyorum.”

Lily’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ben...”

“Zaman yok,” dedi Apollo yavaşça. “Amcam benim kim olduğumu öğrendi ve tüm uşaklarıyla gelip beni yakalatacak. Kaçmak zorundayım.”

Lily gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı. “Elbette.”

“Benimle yarın gece buluş,” dedi Apollo onun gözlerinin içine bakarak. Lily’nin kendisini yanlış anlamasını istemiyordu. “Bahçede, göletin orada, yıkandığımı gördüğün yerde. Hatırlıyor musun?”

“Ben... evet.” Apollo şu anda bile Lily’nin kızaran yüzü karşısında büyülenmişti.

“Saat altı gibi, diye düşünüyorum. Eğer bir sorun çıkarsa Makepeace’e haber gönder,” dedi Apollo ayağa kalkarak. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Dönerek Lily’yi hızla ve sertçe öptü. “Seni seviyorum. Bunu hiçbir zaman unutma.”

Sonra da aceleyle kapıdan çıktı.

İki uşak ile orta yaşlı kâhya kapıdaydı. Apollo kâhyayı yolundan iterek uzaklaştırdı. Bir tanesi ona yumruk atmaya kalkmasaydı uşaklara da aynı şeyi yapacaktı. Adamın darbesini savurarak dirseğini onun karnına gömdü ve onu iki büküm yere indirdi. Diğer uşak geri çekildi, belli ki göreviyle sağlam kalmasını istediği kaburgalarının arasında kararsız kalmıştı. Apollo sağ yumruğuyla bir hamle yapınca adam geriye doğru bir adım attı. Apollo onu iterek düşürdükten sonra koridorda hızlı adımlarla koşmaya başladı. Kendisini durdurmaya bile yeltenmeyen yarı çıplak kadınların ve adamların yanından geçti.

Köşeyi döndüğünde az kalsın merdivenlerden kayıp düşecekken, son derece şaşkın Bay Warner’ın yanından geçti. Belli ki kendisine ait *olmayan –ne ilginç–* bir odadan geliyordu. Apollo evin ön kapılarından çıktığı gibi hızla koşmaya devam etti.

Gecenin karanlığına koştukça koşuyordu.

Arkasından gelen sesleri ve bağırışları, sonra da giderek yaklaşan at nallarını duydu. Atın önünden çekilmek için son saniyede dönüp ellerini kaldırdı.

Fakat gördüğü, şaha kalkan atını durduran Montgomery’den başkası değildi.

“Neyi bekliyorsunuz?” diye çıkışan düğ, ilk defa dağılmış bir haldeydi. Elini Apollo’ya uzattı. “Binin!”

Onu sevdiğini söylemişti.

Lily kapıya bakakalmıştı. Az önce olanlara inanıp inanamakta kararsızdı.

Apollo onu seviyordu.

Bunun onun için ne gibi bir anlamı vardı? Lily'den ayrılmamayı mı teklif edecekti? Yoksa bu, seviştiği her kadına söylediği bir şey miydi?

Fakat hayır. Lily aklına gelen bu düşünceyi hemen bir kenara itti. Apollo iyi bir adamdı. Eğer sevdiğini –onu sevdiğini– söylüyorsa, bunun doğru olduğundan emindi.

Yatağın içinde cırılçıplak oturup yatak örtüsünü göğsüne çekti. İçinden yükselen o tuhaf duyguya bir isim bulmaya çalıştı; bunun adı mutluluktur. Saçma. Onun kaçıp kaçamadığından bile emin değilken üstelik elinde Richard ile Kitty'nin bir aristokrat ve aktris arasındaki başarısız evliliğe dair kanıtlar varken, bunu düşünmesi çok saçmaydı.

Apollo kaçacaktı. Güçlü ve kararlıydı ve onun adı Apollo'ydu. Uşakları ve kâhyayı kolayca aşabilecek güçteydi ve evde konaklayan diğer misafirler de kesinlikle onun dengi değildiler. Kaçacaktı ve Lily onunla yarın bahçede buluşacak ve...

Ve ne?

Belki de bir yolunu bulabilirlerdi. Ne de olsa o alışlagelmiş bir aristokrat değildi ve... ve Lily onu seviyordu.

Bu düşünceyle ürperdi. Sadece kendisi için değil aynı zamanda Indio ve Maude için de büyük bir riskti bu. Onların mutluluğunu da riske atabilir miydi?

“En azından iyi bir zevki varmış.”

Lily duyduğu yabancı sesle irkildi ve odaya giren George Greaves'i fark etti. Sanki sıradan bir öğleden sonrası çayı davetine teşrif eder gibi bir hali vardı.

Lily'nin vücudu kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

"Tabii ki af dileyeceksin, seni küçük fahişe," diye karşılık verdi George son derece soğukkanlı bir sesle. Arkasından kapıyı kapadı.

Lily yumruklarını sıkarak yataktan çıkmaya ve koşmaya hazırlandı, gerekirse bunu çıplakken bile yapacaktı. "Derhal odamdan çıkın."

"Aslına bakılırsa burası *benim* odam –ya da babamın–, ikisi de aynı kapıya çıkar," dedi George, yatağın önüne çektiği koltuğa yerleşerek. "Siz, Bayan Goodfellow, babamın misafirperverliğini suistimal ettiniz."

"Ne anlamda?"

George bacak bacak üstüne atınca Lily onun tamamıyla giyinmiş olduğunu gördü. Üzerinde pantolonu, yeleği, ceketi ve kusursuzca bağlanmış boyunbağı vardı. Misafirleri uyuyorken bu adam ne yapıyor olabilirdi? "Anlaşılan o ki, kuzenimle birlikte aileme karşı bir komplo kurmuşsunuz."

"Komplo kurduğumuz yok," dedi Lily, umutsuzluk içinde bir umutla konuya açıklık getirebileceğini düşünerek. "O adamları Apollo öldürmedi. Bunu ispatlamak istiyor."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu Greaves sesinde apaçık bir aşağılamayla. "Söylediğim gibi, kuzenim Lord Kilbourne'la *komplo* kurarak belki de hepimizi yataklarımızda uyurken öldürmeyi planlamıştınız."

"Ne?" Lily adama bakakaldı. George Greaves gerçekten de Apollo'nun buraya gelip herkesi yatağında öldüreceğini mi düşünmüştü? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin kendisi de farkında olmalıydı.

“O bir deli. Bunu herkes biliyor ve ben de onun bu ailenin itibarını aşağı çekmesinden bıktım usandım artık.” Lily’ye bakarken yüzü kızarmış, gözbebekleri yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Ah, Tanrım. Belki de bu ailedeki gerçek deli George Greaves’ten başkası değildi. Lily yüzüne en masum, bilgisiz kadın ifadesini yerleştirdi. “Bütün bu meseleleri hiç anlamadığımı itiraf etmek zorundayım ve giyinik olmadığım şu anda burada olmanız da pek nazik bir davranış değil. Şimdi lütfen çıkarsanız...”

“Vikont *babam* olmalıydı, ne o deli amcam ne de onun kana susamış oğlu,” dedi George o anda. Lily, onun az önce söylediklerini duyup duymadığını merak etti. “Ailemizin delilik ve akıl hastalıkları yüzünden dibi boylamış olması inanılır gibi değil. Bu çılgınlığa artık bir dur diyeceğim.”

Lily gözlerini kırptırarak başını iki yana salladı ve derin nefes aldı. Saf kadın oyunu bir işe yaramamıştı. Belki de açık sözlülükle bir yere varabilirdi. “Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?”

“Çünkü,” dedi George kesin bir dille, “kuzenimle olan bağınız bütün bunlara bir son vermem için bana bir fırsat sunmakta. Bu yanlışı düzeltmem siz yardım edeceksiniz. Kilbourne kaçıp ortadan kayboldu, nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim yok ama *sizin* bunu bildiğinize eminim.”

“Bilmiyorum,” dedi Lily çabucak. “Çok üzgünüm, ama bilmiyorum. Belki de İngiltere’den kaçmaya karar vermiştir.”

Adamın gülümsemesinde en ufak bir neşe belirtisi yoktu. “Hayır, bundan şüpheliyim. Ve sizin de onun nereye gittiğini bilmemeniz gerçekten çok yazık olur çünkü eğer bilmiyorsanız, ne siz ne de sözde oğlunuz artık hiçbir işime yaramayacaksınız demektir.”

“Ne...” Lily zorlukla yutkundu, boğazı düğümlendi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Yanılmıyorsam ona Indio diyorsunuz? Yedi yaşlarında, bir gözü mavi, diğeri de yeşil olan bir çocuk?”

“Indio’yu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Lily nefessiz bir halde, sersemlemişti.

George başını çevirmeden hemen önce Lily’ye öfkeyle baktı. “Tıpkı sevgili dostum Lord Ross’un gözleri gibi.”

Lily ona bakmakla yetindi. Yataktan kalkıp giyinebilir ve bu odadan çıkabilirdi. Buradan uzaklaşıp bu adamın kurnazca imalarını unutabilirdi. Ama söz konusu Indio’ydu.

Indio.

“Karısıyla tanışmış mıydınız?” diye sordu George Greaves yumuşak bir sesle. “Son derece varlıklı bir markinin kızıdır kendisi. Ross böyle bir kadını bulduğu için adeta mutluluktan kendinden geçmişti. Düşünsenize, çeyizinin büyük bir bölümü Ross’un unvanını devralacak olan en büyük oğlunun olacak. Mükemmel küçük lordunun yerini bir *aktristen* doğma başka bir çocuğun alması fikri hiç hoşuna gitmeyecektir. En büyük oğlunun hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde Ross’un neler yapabileceğini sadece Tanrı bilir. Bana kalsa aslında o çocuğun hayatının hiçbir değeri yok.”

Lily’nin dünyası, sessizce oturduğu yerde başına yıkılıyordu çünkü ne bir çaresi ne de kendisi ve Apollo için bir umut vardı artık. Belki ikisi için aslında hiçbir zaman umut olmamıştı. Aptal bir kızın, güneşin doğmasıyla yerle bir olan hayalinden başka bir şey değildi.

Onu sevdiğini söylemişti. İçinde keskin bir acı hissetti, sanki bir bıçak derin bir kesik açmıştı ve kanı yavaşça hiç kimsenin göremediği bir yerden süzülüyordu.

Ama bunun artık bir önemi yoktu.

O bir anneydi ve Indio da oğluydu.

Çenesini kaldırarak delici bakışlarıyla George Greaves'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. Sesinin titremediğini duyunca içini tuhaf bir gurur kapladı. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

On Dokuzuncu Bölüm

Ariadne yaralarının iyileşmesi için günlerce canavarın yanında kalmış ve korkunç görüntüsüne rağmen, onun nazik ve kibar olduğunu düşünmüş. Etraflarını saran bahçe güzelliklerle dolu olduğu halde ürkütücü bir sessizliğe sahipmiş. Bir gün Theseus labirentin içinden çıkagelmiş. Üstü başı kirli ve kan içindeymiş. “Hemen uzaklaş o canavarın yanından!” diye bağırmış Ariadne’ye, kılıcını çekerek. “Çünkü bu kez yolumu şaşırmayacağım. Bu korkunç canavarın başını bedeninden ayırmadan durmayacağım...”

–Minotor’dan

Ertesi akşam saat altıya gelmek üzereyken Lily, Harte’in Eğlence Bahçesi’ndeki gölete dikkatle yaklaştı. Gökyüzünün rengi, batan güneşin ışıklarıyla mora çalıyordu. Kuşlar akşam şakırtılarına başlamışlardı. Bahçe neredeyse güzel sayılırdı ve Lily ilk kez, buranın günün birinde nasıl görüneceğini hayal edebildi. Cansız ağaçların ve çalılıkların çoğu ortadan kaldırılmıştı ve hayatta kalmış olan diğer bitkiler de Lily’nin buradan uzak kaldığı şu birkaç gün içinde ilkbaharın rengine bürünmüşlerdi.

Hayatın rengine.

Ancak Lily hayata doğru yürümüyordu. Sırtına dayanmış bir tüfekte ölüme gidiyordu.

Arkasından gelen George Greaves'in cüssesi ağır ve uğursuzdu. Muhtemelen Lily'nin ezmek için özen gösterdiği büyümekte olan çimlere basıyordu.

Geçen son bir buçuk gün boyunca Lily'nin yanından bir an olsun ayrılmamış, ihtiyacını görmeye gittiğinde bile kapalı kapının önünde beklemişti. Lily ondan daha önce de hoşlanmamıştı ama şu son otuz altı saat içinde ondan gerçekten nefret etmişti. Hiçbir iyi özelliği olmayan, gerçek anlamda tiksindirici bir adamdı. Bahçenin rıhtımına yaklaştıkları sırada tekneciye hak ettiği parayı bile vermekten kaçınmıştı.

Kötü, cimri ve dar görüşlü bir adam olmakla beraber ne yazık ki tehlikeliydi de.

Lily bu adam için aşkına ihanet etmek üzereydi.

"Sakın ses çıkarma," diye mırıldandı George, Lily'nin artık nefret ettiği o sesiyle. "Âşığınızı burada bekleyeceğiz, sonra da gitmekte serbest olacaksınız."

Lily buna pek ihtimal vermiyordu ama başka bir seçeneği de yoktu, bu yüzden göletin mavi suyunun parıltısını görünceye kadar yürümeye devam etti.

Lily durdu. "Burası. Onunla burada buluşacağız."

"Gerçekten mi?" George etrafa bakındı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Pekâlâ, sanırım çamur, delilerin ve sıradan sevgililerinin gözünde romantik olmalı."

Lily gözlerini devirdi ama Apollo'nun suçsuzluğunu tekrar tekrar açıklama zahmetine girmede. George'un, Apollo'nun arkadaşlarını öldürmediğini bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Olduğun yerde kal," diye emretti George ona, yakınlarındaki çalılıkların arkasına gizlenerek. "Ve sakın bana bakmak için arkanı dönme. Eğer ona burada olduğuma dair en ufak bir ipucu verecek olursan önce onu, sonra da seni vururum, anladın mı beni?"

Lily kollarını önünde kavuşturdu. "Çok iyi anladım."

Kısa bir sessizlik olduğunda Lily Thames Nehri'nden gelen martı seslerini duyar gibi oldu.

“Oğlun nerede?” diye sordu George o korkunç umursamazlığıyla. “Onu dadıya emanet ettin, öyle değil mi?”

Lily ona cevap vermeye gerek görmedi. Bütün bunlar, Indio'nun nerede olduğunu söylemesiyle boşa gitmiş olacaktı.

Lily'nin sessiz kaldığını gören George küçük bir kahkaha attı. “Bunu daha sonra konuşacağız, sen ve ben, endişen olmasın.”

Arkalarında bir şey hareket eder gibi oldu ve Lily ne olduğunu görmek için dönüp baktı.

Ortalık sessizdi.

“Bir köpek falan olmalı,” dedi George. Lily bunun çok saçma olduğunu düşündü. Bahçede başıboş bir köpek olsa, Lily'nin bundan mutlaka haberi olurdu.

Sonra da bahçenin bu bölümünü çok iyi tanıyan bir adamın emin ayak sesleri duyuldu.

Lily doğruldu.

O yaklaşıyordu.

Lanet olsun, *erken* gelmişti.

George tüfeğinin emniyetini açtı.

Lily ona bakmadığı halde yutkundu.

“Onu tutuklatacağını sanmıştım.”

“O çok tehlikeli bir katil,” diye karşılık verdi George fısıltıyla. “Emin olmak, sonradan pişman olmaktan daha iyidir. Korkma. İyi bir nişancıyımdır. Sana bir şey olmayacak.”

En azından fiziksel olarak, diye düşündü Lily ve George'a doğru bir adım geriledi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı George. “Olduğun yerde kal.”

Geriye bir adım daha attığı anda Apollo'yu gördü. Üzerinde sade bir kahverengi takım ile siyah, üçgen şapka vardı ve bu görüntüsüyle orta halli bir adama –bir doktora, bir

dükkân sahibine ya da bahçe şefine— benziyordu. Lily'nin statüsünden birine yani.

Sevebileceği ve yaşlanıncaya dek birlikte yaşayabileceği birine benziyordu.

Apollo başını kaldırıp Lily'ye gülümsediği anda Lily hızla arkasını döndü ve George'un elindeki tabancayı kaptığı gibi yere indirerek sevgilisinden, aşkından, hayatından uzaklaştırdı.

Tabancayı kendi göğsüne doğrulttu.

Duyulan silah sesi sağır ediciydi.

Apollo, Lily'nin dönüp George Greaves'le boğuştuğunu gördü.

Kıvılcımı ve siyah duman bulutunu gördü.

Geriye doğru sendelediğini ve düştüğünü gördü. Ölmüştü.

Ölmüştü.

Tuhaf bir şekilde hiçbir şey duymuyordu.

George dönüp Apollo'yu görünce tabancasını kaldırdı ancak tek atışını Lily'yi, sevgili Lily'sini öldürmek için kullanmış olduğundan, Apollo tabancayı bir kenara attı. Tabanca yere düşerek çalılıkların arasında kaybolduğu anda Apollo elini kaldırıp George'un yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Bunu da ne duymuş ne de hissedebilmişti.

George'un yere yığılmasıyla Apollo yüzüne vurmaya devam etti çünkü Lily'nin gördüğü son şey o yüzdü —katilinin yüzü— ve Apollo bu yüzü yok etmek niyetindeydi.

Etrafa kan sıçırıyordu ve George ağzını açtığında dişleri kan içindeydi. Bir şeyler söylüyor olabilirdi, belki de yalvarıyordu ama Apollo duyamadığı için bir önemi yoktu.

Elinin altında bir şey çatırdadı ve Apollo o anda sırtıttığını, dudaklarının sıkılı dişlerini açıkta bıraktığını hissetti. Lily'nin başta olduğunu düşündüğü o canavara dönüşmesine ramak kalmıştı.

Önemi yoktu.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

George'un ağzındaki kanı tükürmesiyle dişi olduğunu düşündüğü beyaz bir şey de ağzından fırladı ve Apollo bir darbeye onun kulağını da yardı.

Fakat gözleri hâlâ yerindeydi –Lily'nin ölümüne bakan gözleri– ve Apollo yumruğuyla o gözleri hedef aldı.

“Apollo.” Ses Lily'ye aitti ama bu mümkün değildi çünkü... çünkü...

Elleri, beyaz ve yumuşak elleri Apollo'nun kan içinde kalmış yumruklarını kavrayarak nazıkçe durmasını sağladı.

Sesler bir anda geri geldi.

George kesik kesik nefes alıp veriyordu, Apollo'nun ağzından hıçkırığa benzer bir ses çıktı ve Lily...

Yüce Tanrım, Lily onun adını söylüyordu.

Başını kaldırdı ve onun yüzünü gördü. Bir yanağının üstü kan lekeleriyle kararmıştı.

George'un gömleğini bırakmasıyla adamın başı yere düştü.

Apollo dizlerinin üzerinde dönerek kirli elleriyle genç kadının yüzünü kavradı. “Nasıl?” diye hıçkırdı. “Öldüğünü gördüm. Ölü bir halde yere düştüğünü gördüm.”

“Tabanca omzumun üzerinden ateş aldı,” diye fısıldadı Lily. “Apollo, zavallı ellerine ne yaptın sen?”

“Tanrım!” diye bağırdı Apollo, Lily'nin yüzünü kendi yüzüne çekti ve yaşadığından ve nefes aldığından emin olmak istercesine burnunu, yanaklarını, gözkapaklarını öptü. “Tanrım Lily, bunu bana bir daha sakın yapma.”

“Yapmam, aşkım.” Gözyaşları yanağındaki barut kalıntılarından arasından kirli izler bırakarak süzülüyordu. “Ah, bu yakıyor.”

Richard Perry, Baron Ross o anda çalılıkların arasından çıkıverdi. “Kadının yanından uzaklaş.”

“Defol git buradan,” diye karşılık veren Apollo, belki de şaşırmak için fazla yorgundu.

“Yanından uzaklaş yoksa onu vururum.” Ross’un ellerinde tabii ki sadece bir değil, iki tabanca vardı.

Apollo isteksizce ayağa kalkarak Lily’nin yanından bir adım uzaklaştı. “Özel buluşmalarımıza getirdiğin ayaktakımı hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek sevgilim.”

“Onun burada olduğundan haberim yoktu,” diye karşılık verdi Lily huysuzca.

“Dostum George’un bana oğlum hakkındaki gerçeği anlatmayacağını mı sandın?” diye sordu Ross. “İsa aşkına, bunun kolay olacağını söylemişti; seni ve Kilbourne’u yakalayıp oğlumu alacaktı. Şimdi şu karışıklığa bak. George’u öldürdün mü?”

“Ne yazık ki hayır,” dedi Apollo yerde yatan adama kısa bir bakış fırlatarak. Kuzeninin zorlukla alıp verdiği nefesleri duyabiliyordu. “İndir şu lanet tabancayı.” İnsanların Lily’ye silah doğrultmasından bıkmıştı.

Ross onu duymazdan geldi, endişeli gözleri Lily’nin üzerinde kenetlenmişti. “Nerede o? Indio nerede?”

Apollo daha ne yapacağına karar veremedi Lily ağzını açtı.

Yirminci Bölüm

*Canavar daha sonra geniş omuz kasları ve sıkılı
yumruklarıyla başını öne eğmiş bir halde ayaklanmış.
Tehditkâr, kıvrık boynuzlarının hedefinde Theseus varmış.
Delikanlı hiç tereddüt etmemiş. Savaşçılara has bir feryatla,
kılıcı havada, canavarın üzerine koşmuş. Canavar hiç hareket
etmeden durmuş ancak son anda başını vahşice öne atarak
boynuzlarını gencin bedenine saplayıvermiş...*

—Minotor’dan

“Sen deli misin?” diye sordu Lily, Ross’a usulca. “Sana annesini, benim en yakın arkadaşımı ölümüne dövdükten sonra, çocuğun nerede olduğunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

“Söyle, yoksa seni vururum,” dedi Ross, pek de yaratıcı olmayan bir cümleyle ama Apollo’nun kalbine yine de bir korku salınmıştı.

“Lily,” dedi Apollo yavaşça.

Lily kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyleyse durma. Öğlumu senin gibi bir sıçana teslim edecek değilim.”

“Kastettiğin şey, benim oğlum olmasın sakın?” diye tersledi Ross, aptal ve sinirli bir tavırla.

Apollo kalan son sabrını da kaybetti. “Lanet olsun, Montgomery, harekete geçmeyi hiç mi düşünmüyorsun?”

“Ah, peki,” dedi dük bıkkın bir sesle ve Apollo’nun arkasında belirerek Ross’u bacağından vurdu.

Richard inleyerek yere düştü.

Lily gözlerini kırptı. “Ne...”

Dük elindeki tabancaya bakıp kaşlarını çatı. “Hafiften sağa çekiyor. Aslında kasıklarımı hedef almıştım.” Düşen tabancayı yerde kıvranan Ross’un yanından ayakucuyla uzaklaştırdıktan sonra Apollo’ya döndü. “Bilmeni isterim ki, bu iş bana büyük bir zarara mal oluyor, hem de çok büyük.”

Lily yeniden gözlerini kırıştırıp anlamayarak Apollo’ya baktı. “Nasıl?..”

Apollo onu kollarına aldı. Onu az kalsın kaybetmiş olmanın şokunu hâlâ tam olarak atlatamamıştı ancak vücudunun sıcaklığı ilaç gibi gelmişti. “Şişşt. Onu anlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Bırakalım konuşsun. Bunu onunla birlikte Londra’ya giderken anladım.”

“Oysa ne kadar da tatlı bir saftirikti,” dedi Montgomery sesinde üzüntüyle, yerde kıvranan Richard’ı izlerken. “Gizli bir evlilik ve herkesten sakladığı bir vâris. Onu yıllarca sağabilirmişim.”

“Ona para için şantaj mı yapacaktınız?” diye sordu Lily.

“Para mı?” Dükün yüzünde hakarete uğramış gibi bir ifade belirdi. “Böyle ucuz şeylerle uğraşmam ben. Bilgi, malumat, koz. Benim asıl hayranlık duyduğum şeyler bunlardır. Ne var ki” –derin bir iç çekerek elindeki tabancayla birlikte kollarını göğsünde kavuşturdu– “duygusal kalbim galip gelmiş durumda. Hem o hem de gerçekten bu bahçenin işlerinin bir an önce bitmesini istiyorum. Kilbourne bugüne kadar karşılaştığım en yaratıcı bahçıvan.”

Lily fal taşı gibi açılan gözleriyle Apollo’ya döndü. Sanki o anda bir şeyin farkına varmış gibiydi. “Benimle buluşmaya gelirken onu da yanında mı getirdin?”

Apollo omuz silkti. “İyi bir önlem gibi geldi. Ne de olsa İngiltere’den seninle birlikte kaçmaya niyetliydim ve buraya gelirken takip edilip edilmeyeceğinden de emin değildim.”

“Ama ona güvenmediğini sanıyordum?” diye serzenişte bulundu Lily.

“Pek güvenmiyorum.” Apollo yüzünü buruşturdu. “Ama amcamın evinden kaçmama yardım etti.”

“Üstelik az önce Ross’u da vurdum,” dedi dük sesinde büyük bir neşeyle. “Greaves’i de vurmamı ister misiniz? Bunu hak ettiğinden en ufak bir şüphem yok, ayrıca cebimde yedek bir tabancam da var.”

O anda çalılıkların arasından çıkan Edwin Stump, peşinde Wakefield Dükü ve Yüzbaşı Trevillion’la birlikte geldi. Üçünün de ellerinde birer tabanca vardı ve nefes nefese kalmışlardı.

Apollo gözlerini kırptırdı.

“Geç mi kaldık yoksa?” diye sordu Edwin soluk soluğa.

“Evet,” diye yanıtladı Lily, Apollo’nun kollarının arasından. Sesi oldukça huysuzdu.

“Yüce Tanrım, Ekselansları Adi Herif çalılıkların arkasında saklanıyor,” diye mırıldandı Apollo. “Burada ne aradığımı söyler misin bana?”

“Ah, Kilbourne, sesini geri kazanmışsın,” diye yanıtladı Wakefield sözcükleri uzatarak. “Üzülsem de karımın buna çok sevineceğinden eminim. Peki ya siz kimsiniz?” diye sordu Wakefield, Montgomery’ye imalı bir ifadeyle bakarak.

Montgomery elinde tabancasıyla alaycı bir reveransa yaptı. “Montgomery. Siz de Wakefield olmalısınız, öyle değil mi?”

Wakefield’in kaşları kalktı. “Doğru.” Apollo’ya döndü. “Seni kurtarmak için gelmemiz gerektiğinin haberini almıştım. Gördüğüm kadarıyla yanlış bilgiymiş.”

“Ağabeyim zamanında yetişmiş olsaydı, onu *kurtarabilirdiniz*,” diye araya girdi Lily, ağabeyini öfkeli bakışlarla süzerek.

“Vuruldum,” diye inledi yerde yatan Ross o sırada.

George’un sızlanması belli belirsizdi.

Wakefield yavaşça Ross’a dönerek kibar bir sesle konuştu. “Lord Ross, sanırım ilk evliliğinizden dünyaya gelen oğlunuz şu sıralar karımla oyun oynuyor. Bu kadar kısa bir sürede karım onu çok sevmişe benziyor. Onu canlı ve de sağlıklı yerinde olarak bulduğunuz için sizi tebrik ederim. Ne de olsa insan her gün bir vârisinin olduğunu öğrenmiyor.”

Ross’un dudağı alayla büküldü ve Apollo o anda Montgomery’nin atışının neden daha isabetli olmadığına sinirlendi. “O zaman onu yanıma alacağım. Ne de olsa o, *benim* oğlum.”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandı Wakefield. “Üst düzey iki vatandaşımızdan annesinin ölümünün haberini aldım. Bu meselenin daha derinlemesine incelenmesini istemiyorsanız –ve ben de tercihinizin bu yönde olacağını düşünüyorum– vârisinizi bir daha görme girişiminde bulunmamanızı tavsiye ederim.”

Ross bir an ağlayacak gibi olsa da Apollo onun için en ufak bir üzüntü kırıntısı hissetmedi.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Edwin kendini birdenbire kömürleşmiş bir ağaç kütüğünün üzerine bırakırken. “Bu mesele de halloldu desenize. Lily, senden gelen o notu aldığımda az kalsın felç geçirecektim.”

Apollo’nun kaşları çatıldı.

“Hangi not?”

“Greaves Malikânesi’nden George’la beraber çıkarken uşaklardan birine gizlice verdiğim nottan bahsediyor. Edwin’in ne yapması gerektiğini bildiğini ümit etmiştim.” Lily ağabeyine şaşkınlıkla bakıyordu. “Ve bildi de... birazcık geç olsa da.”

Edwin Stump’ın yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

“Anlamıyorum,” dedi Apollo kaşlarını çatarak. “Ben evden ayrıldıktan sonra, George seni mi buldu?”

Lily başını onaylarcasına salladı. “Ve Londra’ya gelene kadar neredeyse bütün yol boyunca bana silah doğrulttu.”

Apollo’nun kalbi duracak gibi oldu. Ne aptaldı. Oradan kaçtığına Lily’yi nasıl bir tehlikeye maruz bırakacağını tahmin etmeliydi. “Çok üzgünüm, aşkım. Seni orada bırakmamalıydım.”

Lily başını salladı. “Bunu yapacağını bilemezdin. Kalmış olsaydın da şu an Bedlam’da olacaktın. Kaçmaktan başka çaren yoktu, Apollo.”

Apollo yüzünü buruşturdu, kendini suçlamaktan vazgeçmeye hazır değildi henüz. Olaylar çok daha kötü sonuçlanabilirdi. “Sen de ağabeyine bir not gönderip Trevillion’a gitmesini sağladın, öyle mi?”

“Ve kız kardeşine gitmesini,” dedi Lily. “Ne de olsa o bir düşes. Bunun bir faydası olabileceğini düşündüm.”

Trevillion boğazını temizledi. “Ekselanslarının bu durumda daha çok faydası olabileceğine karar verdim.”

“O zaman Tanrı aşkına, söyler misin bana, yardımın geleceğini bildiğin halde niçin George’un tabancasına davrandın?” diye sordu Apollo.

“Henüz gelmemişlerdi ve o da seni vurmak üzereydi,” dedi Lily ellerini onu göğsüne yaslayarak. “Buna izin veremezdim.”

Apollo’nun boğazı düğümlendi, Lily’ye verecek cevap bulamadı. Yapabildiği tek şey onu sıkıca kendine çekmek oldu.

Birileri boğazını temizledi.

Apollo bunu umursamadı bile.

Edwin, hâlâ yerde yatıp inlemekte olan George Greaves’i ayağının ucuyla itti. “Bunu ne yapacağız?” Ross’a bakıp irkildi. “*Bunları?*”

Wakefield dikleşti. “Montgomery’nin, Ross’u Bayan Goodfellow’un hayatını kurtarmak için vurduğu aşıkâr olduğuna göre mahkemeye eksiksiz bir rapor sunarak bu meseleyle

bizzat ilgileneceğim. Ne yazık ki unvan sahibi olduğu için hapse girmesi pek mümkün görünmüyor. Ancak Londra'nın en tanınmış aktrislerinden birini öldürme teşebbüsünün yol açacağı skandal, geçici bir süreliğine ülke dışına çıkması için iyi bir zemin hazırlayabilir. Greaves'e gelince de..."

"O adamları o öldürdü," dedi Lily yine Apollo'nun kollarının arasından atılarak. "Buna eminim. Ama elimde bunu kanıtlayacak bir delil yok."

"Hayır, öldürmedim!" diye karşı çıktı yerde yatan George pek de ikna edici olmayan bir sesle.

"O konuya gelecek olursak," diyerek söze girdi Trevillion boğazını yeniden temizleyerek. "Vance isimli uşağı, siz evden ayrıldıktan sonra tutuklattırdım. Montgomery bana onu tanıdığınızı söyledi, Lord Kilbourne. Görünen o ki Vance, William Greaves'in emrinde çalışmaya başlamadan önce, George Greaves'in hizmetindeymiş. Vance'e, cinayetlerin meydana geldiği gece tavernada görüldüğünü söylediğimde dili bir anda çözülürdü."

"Ne?" diye bağırdı George.

"Gerçekten de daha zeki kiralık katiller bulmalısınız, Bay Greaves." Trevillion'un yüzündeki gülümseme buz gibiydi. "Onu astırmak için gerekli bütün delillere sahip olduğumu düşünmüş olmalı, bu yüzden de itiraflarını peş peşe sıralaması uzun sürmedi. Ve siz ona hiçbir zaman yeteri kadar para ödemediğiniz için, size biraz kin gütmüş. Bana, onu Lord Kilbourne'un arkadaşlarını öldürüp suçu Lord Kilbourne'un üzerine yıkması için kiraladığınızı şahitlerin önünde anlattı."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı George.

"Korkarım babanız da bu itirafı duydu ve uğradığı şokun etkisinden kurtulamadı," diye devam etti Trevillion yumuşak bir sesle.

"Amcam bunları bilmiyor muymuş?"

Trevillion başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Greaves Malikânesi’nden ayrıldığım sırada onu yatağına yatırıp bir doktor çağırmışlardı. İyileşip iyileşmeyeceğinden emin değiller.”

George o anda dudaklarının arasından kanlı tükürükler saçarak bir küfür savurdu. Apollo’ya öfkeyle baktı. “Senin asla bu ailenin vârisi olmaman gerekirdi, senin soyun lekeli. Brightmore araya girmiş olmasaydı Bedlam’a gönderilmek yerine asılacaktın. Deli olduğunu herkes ama herkes biliyor! Vance’i göndermektense seni kendim öldürmeliydim!”

“Böylece itirafınızı da almış olduk,” diye mırıldandı Trevillion nazıkçe. “Üstelik iki dükün şahitliğinde.”

Trevillion, George’u ayağa kaldırmak için eğildiğinde adamın küfürleri son buldu. Yüzbaşının yüzünde son derece memnun bir ifade belirmişti.

Wakefield ciddi bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. “Mükemmel.” Apollo’ya döndü. “Adımı birkaç gün içinde temize çıkarabileceğimizden eminim. Artemis çok memnun olacak ve benim de artık onun senin için doldurduğu sepetlerle gizlice evden çıkmasından endişelenmeme gerek olmayacak.”

“Kafanın rahatlayacak olması beni çok mutlu etti,” dedi Apollo sertçe. Dönüp Lily’ye baktı. “Gidip Indio ile Daff’in, kız kardeşimin köpekleriyle nasıl oynadıklarına bakalım mı?”

Lily başını onaylarcasına sallayınca Apollo onu elinden tutarak bahçeden uzaklaştırdı.

Lily yatağına girebildiğinde saat çok geç olmuş, gece yarısını çoktan geçmişti. Indio’yla kavuşmaları, Dük’ün dört köpeği –iki tazi, sersem bir *spaniel* ve de yaşlıca bir kucak köpeği– sayesinde daha da kaotik bir hal almıştı. Daffodil için hepsi kocaman birer oyuncaktı belli ki. Apollo’nun kız kardeşiyle tanışması oldukça gergindi çünkü her ne kadar nazık ve hoş

biri olsa da o bir *düşesti*. Lüks bir banyonun ardından kızarmış ördek ve minik havuçlardan oluşan bir gece yemeği yemişlerdi.

Bu yüzden Lily'nin, kendisine tahsis edilen odaya girdiğinde ilk başta son derece iri bir adamın yatağında yattığını fark etmemiş olması son derece anlaşılır bir durumdu.

Onu fark ettiğinde ise olduğu yerde kalıp öfkeyle tısladı. “Burada olamazsın!”

Yatak örtüsü beline kadar çekiliydi ancak örtünün altında tamamıyla çıplak olduğu belliydi.

“Nedenmiş o?” diye sordu Apollo, belli ki ona küçük bir çocukken öğretilmiş olması gereken bütün görgü kurallarını unutmuştu.

“Çünkü burası kız kardeşinin evi.”

Apollo başını yana eğdi. “Aslına bakarsan burası Ekse-lansları Adi Herif’in evi ama ne demek istediğini anlıyorum. Onun bir üst katta olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ona neden böyle hitap ediyorsun?” diye sordu Lily korse-sini çıkarırken. “Son derece nazik birine benziyor, belki biraz kasıntı ama seni Bedlam’dan kurtaran da kendisi.”

Apollo’nun yüzü asıldı. “Daha evlenmeden önce kız kardeşimi baştan çıkardı.”

Lily kaşlarını kaldırdı.

“Ve adi bir herif. Ama suçun büyük bir kısmı kız kardeşimde.”

“Bu durumda Edwin seni, beni baştan çıkardığın için düelloya davet etse?..”

“Tamamıyla haklı olurdu,” diye yanıtladı Apollo, “aslına bakarsan bunu yapmalı da.”

Lily onun şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamı-yordu ama içinden bir ses yapmadığını söylüyordu.

“Beyefendilerin beyinleri çok tuhaf,” dedi Lily eteklerin-den sıyrılırken.

“Evet, öyle,” diye karşılık verdi Apollo tembelce. “Örneğin ben, senin benim karım olmanı tercih ederdim.”

Sessizleşen Lily korsesini çözerken kaşlarını çattı.

Apollo boğazını temizledi. “Bu noktada da beyefendilerin çoğu, hanımefendilerin tuhaf beyinlere sahip olduklarını düşünebilir.”

“Richard...”

“Lütfen beni o solucanla kıyaslayarak bana hakaret etme,” diyerek sözünü kesti Apollo nazik fakat ciddi bir sesle.

“Üzgünüm,” dedi Lily hemen, gerçekten de üzgündü. Apollo’nun Richard’la uzaktan yakından alakası yoktu ve bunu herkesten iyi biliyordu. “Ancak anlamam gereken bir şey var; şiddete meyilli olmasaydı bile ben onların mutlu bir evlilikleri olmazdı diye düşünüyorum.”

Apollo kendi tarafına dönerek dirseğinin üzerinde doğruldu. “Hâlâ kıyaslıyorsun,” dedi nazikçe. “Ben soyağacı meselelerini zerre kadar önemseyen biri değilim. Ve bugünün olaylarına baktığımızda bunu önemseyenlerin sadece deliler olduğunu anlamış olmuyor muyuz?”

Lily yutkunarak yavaşça korsesini çıkardı. “Ailen bir aktrisi eşin olarak görmekten hoşlanmayacaktır.”

“Benim ailem Artemis ve sanırım bu durumda zorunlu olarak Ekselansları Adi Herif’ten ibaret. Onlardan birinin seni hoş karşılamadığını düşünüyor musun?”

“Hayır, ama...”

“Ve bunu yapmayacaklar da.” Apollo o muhteşem çıplaklığıyla ayağa kalkarak Lily’nin yanına geldi ve ellerini tuttu. “Lily, ışığım, aşkım. Neden korkuyorsun?”

“Ben...” diye başladı Lily ancak devamını getiremedi çünkü aslında neden korktuğunu kendisi de bilmiyordu. Başını kaldırıp çaresizce Apollo’ya baktı.

Apollo yüzündeki o nazik gülümsemesiyle Lily'ye bakıp parmak uçlarını dudaklarına götürerek tek tek öptü. "Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Bugünden önce bazı şüphelerim olmuş olabilir ama kendini bir tabancanın önüne attığını görünce hiç şüphem kalmadı. Ve sen beni, ben de seni sevdiğime göre, karı koca olmamız ve hayatımızın geri kalanını birlikte uyuyarak ve birlikte uyanarak geçirmemiz, bir sürü çocuğa sahip olmamız ve mutlu bir hayat yaşamamız yapılacak en doğru ve en harika şey gibi geliyor."

"Bir sürü çocuk mu dedin?" diye mırıldandı Lily kararsız bir sesle ancak neyse ki Apollo onu duymazdan gelmeyi tercih etti.

Apollo üzerinde sadece iç elbisesi olan kadının önünde çırlıçıplak bir halde dizinin üstüne çöktü.

"Lily Stump," dedi, sesi her zamanki gibi hafifçe pürüzlüydü. "Beni kocan olarak kabul edip karım olur musun? Hayatım boyunca güneşim ve ışığım olup, bir zamanlar kirli bir gölette yıkandığım için asla pişman olmamamı sağlar mısın?"

Lily onu öpmek için kendine çekerken gülüyordu.

"Evet," dedi Apollo'nun dudaklarında. "Evet."

Son

Gördüğü korkunç manzara karşısında Ariadne'nin dudaklarından bir cıglık kopmuş. Canavar başını salladığında Theseus'un kan içinde kalmış bedeni yere düşmüş. Koşarak genç adamın yanına gidip diz çökmüş ancak yaralarının çok derin ve ölümcül olduğunu hemen fark etmiş. Theseus ona şaşkınlıktan büyümüş gözleriyle bakarak son nefesinde, "Kahraman olan benim. Ölmesi gereken o canavar, ben değilim," demiş.

Sonra da ruhu bedenini terk etmiş.

Ariadne başını önüne eğerek dua etmiş. Başını yeniden kaldırdığında canavarın havuza girip yıkandığını, göğsündeki ve boynuzlarındaki kanı temizlediğini görmüş. Ayağa kalkmasına rağmen, canavar ona bakmıyormuş.

Hatta ona sırtını dönmüş.

"Canavar!" diye bağırarak genç kız ancak bu kelime ağzından çıkar çıkmaz bunun yanlış olduğunu anlamış. "Özür dilerim," demiş Ariadne, daha yumuşak bir sesle. "Sen bir canavar değilsin, başkaları ne derse desin."

Bunun üzerine canavar boğa başını kaldırıp sonunda kıza dönmüş.

O güzelim kahverengi gözlerinde yaşlar varmış. "Adını bilmiyorum," demiş kız. "Belki de hiçbir zaman bir adın olmadı, gerçek bir adın en azından. Bu yüzden sana Asterion –yıldızların hükümdarı– diyeceğim, eğer sen de buna razıysan."

Asterion başını ağırbaşlılıkla eğmiş.

Ariadne elini ona uzatmış. “Benimle birlikte bu labirentten çıkar mısın? Bahçen çok güzel ama kuşlar ötmüyor ve bana kalırsa burası çok ıssız bir yer.”

Bunun üzerine Asterion, Ariadne'nin elini tutmuş ve Ariadne kraliçenin kendisine verdiği kırmızı ipi takip etmişler. İpi izleyerek çıkmaları bile günler sürmüş, ne de olsa labirentin koridorları uzun ve dönemeçliymiş. Fakat Ariadne zamanı, Asterion'a labirentin dışarıdaki adayı ve adada yaşayan insanları anlatarak geçirmiş.

Sonunda labirentin girişine vardıklarında ve Ariadne ağaçlardaki kuşların cıvıltısını duyduğunda, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Asterion'a dönmüş.

Ancak yol arkadaşına baktığı anda büyük bir sürprizle karşılaşmış. Çünkü Asterion kömür karası rengini, devasa omuzlarını ve bir boğanın boynuzlarını ve de kuyruğunu muhafaza ettiği halde, yüzü bir erkeğinkine dönüşmüş. Ve bir erkeğin dudakları ve diliyle birlikte konuşmanın gücüne erişmiş. Asterion, Ariadne'nin önünde dizlerinin üzerine çökmüş.

“Yumuşak kalpli, nazik kız, sana hayatımı borçluyum,” demiş, kısık ve tereddütlü bir sesle. “Yıllar boyu insanlar labirentime beni öldürmek için girdiler. Sadece sen beni, düşünen bir varlık olarak gördün. Bir ruha sahip bir erkek olarak gördün. Böylece üzerimdeki laneti bozmuş oldun.”

“Ve bundan mutluyum,” demiş genç kız.

Ariadne ve Asterion birlikte altın saraya gitmişler. Fakat son gördüğünden bu yana ne kadar da değiştiğini düşünmüş Asterion. Büyük koridorları boşmuş, saray mensupları ve askerler yok olmuş. Ariadne ve Asterion saatler boyu sarayın içinde dolanarak nihayet delirmiş kraliçeyi bulmuşlar.

Kraliçe, oğlunu görünce gözyaşları sel olmuş!

Yıllardan bu yana ilk kez, elindeki eğirmesini yere bırakarak kollarını oğluna sarılabilmek için açmış. Peki ya kral? O ölmüş. Bir sabah kuşların balkonunda ötüşüyle uyanarak sinirlenmiş ve onları öfkeyle kovaladığı bir anda balkon duvarı yıkılmış ve kral da düşerek ölmüş.

Ancak ada, bir hükümdarın olmamasıyla karmakarışık bir yere dönmüş. İnsanlar korkuyla ve ne yapacaklarını bilmez bir halde sokaklara dökülmüşler. Asterion kralın balkonuna yürüyerek ellerini kaldırmış.

“Halkım,” diye seslendiği anda insanlar şaşkınlıkla dönüp ona bakmışlar. “Halkım, ben bir canavar olarak dünyaya geldim ancak Ariadne’nin nezaketi sayesinde insana dönüştüm. Şiddeti iyi bilirim ancak tercihim barıştan yanadır. Beni yeni lideriniz olarak kabul ederseniz bu adayı babamdan daha adil bir şekilde yönetmeye çalışacağıma ve iyiliğin önemini unutmamak için Ariadne’yi de daima yanımda karım olarak bulunduracağıma söz veriyorum,” diyerek konuşmasını bitirmiş.

İnsanlar coşkulu tezahüratlarıyla karşılık verirken Asterion, Ariadne’ye dönerek yeni oluşan insan dudaklarıyla gülümsemiş. “Kabul eder misin, güzel kızım? Karım ve kraliçem olup bana iyiliği öğretir misin? Sonsuza kadar benim aşkım olur musun?”

Ariadne avuçlarıyla Asterion’un koyu renkli yanaklarını kavrayarak gülümsemiş. “Benim öğretememe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Lordum, ancak beni eşin olarak istersen, seninle seve seve evlenirim ve sonsuza dek aşkın olmayı kabul ederim.”.

Ve dediğini de yapmış.

—Minotor’dan

Üç Ay Sonra...

Apollo evlatlık oğluyla durup gururla yeni diktikleri meşe ağacına baktı. Göletin yanında duran ağacın koyu yeşil yaprakları hafifçe esen rüzgârda suyun yüzeyinde yansıyor. Gerçekten de olağanüstü bir manzaraydı bu.

Indio'nun yeni dikilen ağaçla ilgili düşünceleri ise biraz daha gerçekçiydi. "Tırmanabilir miyim?"

"Hayır," dedi Apollo sertçe çünkü basit ve doğrudan söylenen sözlerin yedi yaşındaki bilmiş bir oğlan çocuğu için daha kolay anlaşılır olduğunu düşünüyordu. "Daff da tırmanamaz."

Adını duyup havlayıp zıplayarak daireler çizen küçük köpek az kalsın gölete düşecekti.

"Ahh," diye inledi Indio hayal kırıklığının etkisiyle ama hemen aklına gelen yeni fikirle toparlandı. "Artık pikniğimize başlayabilir miyim?"

"Evet."

"Önce düğün pastasından kalanları yiyebilir miyim?"

"Eğer Maude'dan izin alabilirsen," diye yanıtladı Apollo çünkü kendisi kesinlikle aptal değildi.

"Oley!" diye bağırdı Indio. "Haydi gel, Daff!"

Çocuk köpeğiyle birlikte virane tiyatronun yolunu tuttu. Apollo onları daha yavaş adımlarla takip etti, yürürken bir yandan da bahçesinin gelişimini gözlemliyordu. Bahçıvanlarıyla birlikte yaklaşık yirmi kadar ağacın yanı sıra çiçek açan çalılıkların dikimini başarıyla tamamlamışlardı. Ağaçların ve çalılıkların çoğunun büyümesi yıllar sürecekti bu yüzden boşlukları doldurması, güzel bir arka plan oluşturması ve hassas ağaçları koruması için aralara yapraklarını dökmeyen bitkiler dikmişti. Patikaların kenarlarına diktiği çiçekler de çeşit çeşit renklerde açmıştı.

"Demek buradasın."

Karısının sesini duyunca dönüp baktı. Lily'nin üzerinde Apollo'nun ona en çok yakıştırdığı renk olan kırmızı bir elbisesi vardı ve bahçesindeki diğer çiçeklerin arasından parlak bir gelincik gibi sivriyordu.

Yeşil gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve ona elini uzattı. “Korkarım Indio koşarak düğün pastasından kalanları yağmalamaya gitti.”

“Eh, birilerinin yemesi gerekiyor,” diye karşılık verdi Lily, Apollo’nun elini tutarak. “Maude işi biraz abartmış. Evde daha çok var.”

Küçük ve özel bir törenle evleneli henüz üç gün olmuştu ve Maude’un susamlı çöreklerinin bolluğu törene damgasını vurmuştu. O günden beri çörekleri yiyorlardı ve çoğu zaman da Lily, Indio veya Maude, Apollo’nun öğle yemeklerini bahçeye götürüp piknik yapıyorlardı.

“Senin sabahın nasıl geçti?” diye sordu Apollo, Lily’ye takılarak çünkü gerçekte ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Artemis onlara bahçeye çok uzak olmayan küçük bir şehir evini vermişti. Bunun bir düğün hediyesi olduğu konusunda ısrar etse de Apollo mirasını hak eder etmez kız kardeşine evin parasını geri ödemeyi düşünüyordu. Gelen haberlere göre bu çok uzun zaman almayacaktı.

“Bir odayı boyamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” diye sordu Lily. “Yazma odam için şeftali rengini seçmeyi düşünmüştüm ama duvara sürüldüğünde portakalın en katlanılmaz tonu olduğu ortaya çıktı. Şimdi boyacılar üzerini sarı ile kapamaya çalışıyorlar ama bendeki şansla bu sefer de kahverenginin korkunç bir tonuna dönüşecektir.”

“Hımm,” diye mırıldandı Apollo, karısının söylediklerinden çok sesine kulak vererek.

“Ondan sonra da senin çalışma odanı lavanta rengine boyamayı düşünüyorum,” diye devam etti Lily, “belki aralara pembe şeritler attırırım.”

Apollo ona baktı. “Seni *dikkatle* dinliyorum.”

“Güzel,” dedi Lily. Derin bir nefes alarak birdenbire ciddileşti. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Apollo durdu ve karısının yüzüne baktı.

Lily elbisesinin cebini karıştırdı. “Tiyatrodan getirdiğim sandığımı bu sabah boşaltırken içinde bunu buldum ve düşündüm ki...”

Apollo’nun defterini uzattı.

Lily hızla konuşmaya devam ederken Apollo şaşkınlıkla defteri onun elinden aldı.

“Askerler geldikten sonra bulup saklamıştım. Nedenini bilmiyorum ama o zaman seni bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim. Ama bu sabah yeniden bulduğumda, biliyordum ki...”

Uzanıp Apollo’nun elindeki defterin sayfalarını hızla çevirerek son sayfasını açtı. Lily bir şeyler yazmıştı. Apollo eğilip okumaya başladı.

Seni seviyorum, Canavar.

Seni seviyorum, Caliban.

Seni seviyorum, Apollo.

Seni seviyorum, Romeo.

Seni seviyorum, Smith.

Seni seviyorum, Bahçıvan.

Seni seviyorum, Aristokrat.

Seni seviyorum, Sevgili.

Seni seviyorum, Kocam.

Seni seviyorum, Arkadaşım.

Seni seviyorum, Sen.

Apollo derin nefes alıp başını kaldırdı.

Lily ellerini çeviriyordu. “Bir yazar için akıl almaz olduğunu biliyorum. Bilemiyorum...”

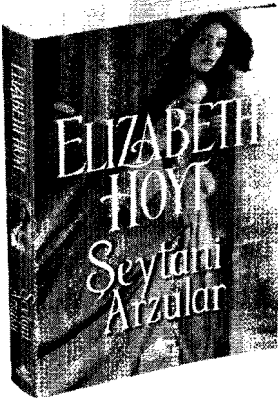
Apollo defteri yere atıp Lily’yi kollarının arasına aldı ve onu tutkuyla öpmeye başladı. Lily’nin güzel yüzünü ellerinin

arasında tutup elmacıkkemiklerini başparmaklarıyla okşayarak dudaklarını araladı ve onun dudaklarını hapsederken Lily'nin nefesini içine çekti.

Nihayet geri çekildiğinde kadının dudaklarına fısıldadı. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Lily kapalı gözlerle. "Labirentin kalbindeyiz." Yosun yeşili gözlerini açtığında, Apollo o gözlerin içinde günün birinde görmeyi umduğu şeyi gördü. Kendisine olan aşkın parıltısını. "Senin kalbindeyiz... ve benim."

ŞEYTANİ ARZULAR

*Arzularıyla hareket eden bir adam...
Geçmişte işlediği günahlarla savaşıyor bir kadın...
İkisinin de reddedemeyeceği bir anlaşma...*

“İlgi uyandıran karakterler yaratmak konusunda eşine az rastlanır bir edebî yetenek ve güçlü duygu patlamaları yaratacak bir üslupla Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir araya getirmiş.”

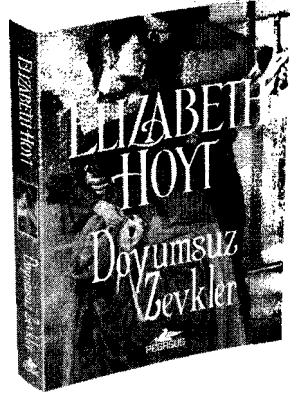
John Charles

DOYUMSUZ ZEVKLER

*Leydi Hero Batten'ın hayatı kusursuzdur...
Ta ki Marki'nin kötü şöhretli kardeşiyle
tanışana kadar... Bu ikili ateşte kusursuz
aşkı bulabilecek midir?*

“Elizabeth Hoyt çekici karakterleri, heyecan verici konuları ve zekâ dolu diyaloglarıyla sanatını mükemmel icra ediyor.”

Publishers Weekly

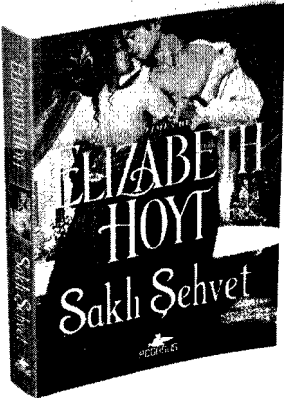
SAKLI ŞEHVET

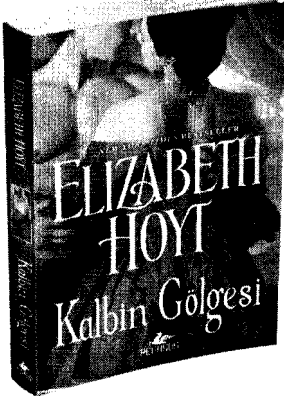
Bir korsan... Tek gerçek hazinenin... Bir kadının kalbinde yattığını fark edebilir mi?

“Elizabeth Hoyt yetenek, incelik ve tükenmez bir tutkuyla yazıyor.”

Julianne MacLean

“Hoyt, tarihi romans türünün yeni efendisi.”
HistoricalRomanceWriters.com

KALBİN GÖLGESİ

*Maskeli bir adam...
Tehlikeli bir kadın...
Göz ardı edemedikleri bir tutku...*

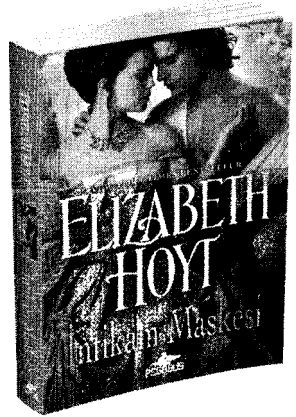
*“Yaratıcı, duygusal, etkileyici...
Hoyt’un masalsı bir anlatımla aktardığı nefes
kesici aşk hikâyesi okurları şaşkına çevirecek.”
Publishers Weekly*

İNTİKAM MASKESİ

*Gece karanlığındaki yabancılar
âşık olduklarında en büyük tehlike
tutkudur*

*“İntikam Maskesi Hoyt’un sınırsız hayal
gücünün bir kanıtı. Okurlar bu kitaba
bayılacak.”*

RT Book Reviews

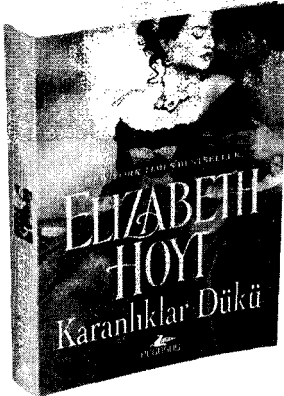
KARANLIKLAR DÜKÜ

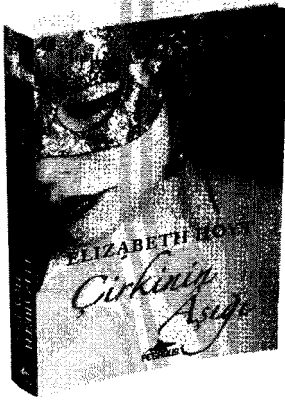
*Maskeli bir adam dengiyle karşılaştığında
tutkuları açığa çıkacak*

*“Romantizm ve gizemle örülmüş bir öykü.”
Publishers Weekly*

*“Karanlıklar Düğü aşkın büyüüne
inanmanızı sağlayacak.”*

RT Book Reviews

ÇİRKİNİN AŞIĞI

Farklı dünyalara ait iki inatçı... Zengin ama aksi bir kont... Güzel ve genç bir dul...

"Bu kitabın bitmesini hiç istemeyeceksiniz."

Julia Quinn

"Çirkinin aşığı okurlar için seksi, ve şehvetli bir ziyafet!"

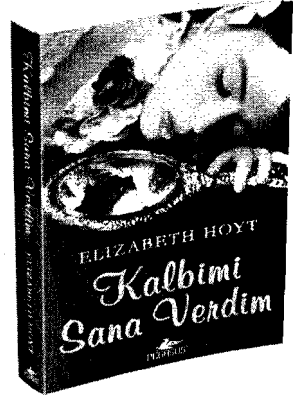
Connie Brockway

KALBİMİ SANA VERDİM

*Bir leydinin asla yapmaması gereken tek şey
uşağına âşık olmaktır...*

"Hoyt erotik ve romantik stiliyle okurlarının en gizli fantezilerini tatmin ediyor. Peri masalını gerçikle, çocukluk hayallerini yetişkinlerin tutku dünyasıyla harmanlıyor."

Kathe Robin, *Romantic Times BOOK Reviews*

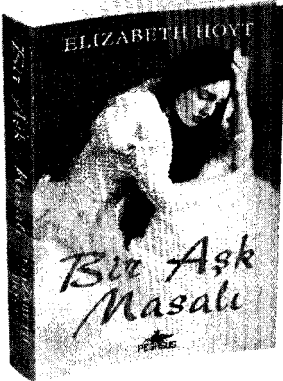

BİR AŞK MASALI

*Şeytan meleklerle karşılaştığında
onu cennete de sürükleyebilir, cehenneme de*

"Romantizm ve entrikanın etkileyici bir karışımı olan Bir Aşk Masalı, Hoyt'un tarihi romans türünde verdiği eserler arasında kesinlikle bir mihenk taşı olacak."

Lettetia Elsasser

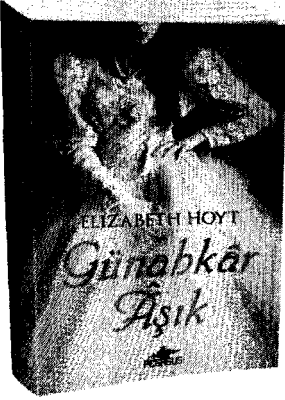

GÜNAHKÂR ÂŞIK

*Aşkın çıkmaz sokaklarında kaybolmuş
iki tutsak kalp...*

*"Muhteşem... Büyülü bir peri masalı,
aşk ve gerçeklikle yoğrulmuş leziz ve
duygusal bir ziyafet."*

Romantic Times

BANA AŞKINI SÖYLE

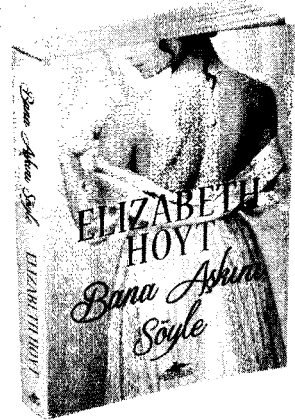
Baştan çıkaran bir arzu onları esir almıştı...

*"Elizabeth Hoyt'un anlattığı hikâyelerde aşkın
büyüsüne inandıran bir sihir var."*

Romantic Times Book Reviews

*"Keyif verici biçimde seksi...
Ustaca bir yazım tarzı."*

Booklist

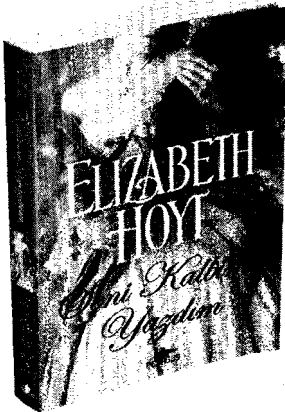

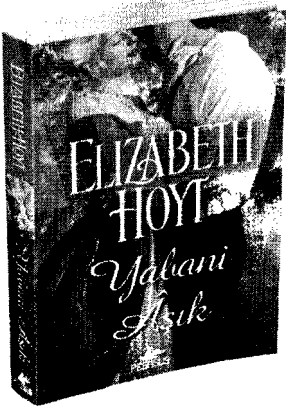
SENİ KALBİME YAZDIM

*Yaralı bir kalp, gizemli bir geçmişi olan
güzele en gizli arzularını dizginleyebilmesi
için güvenebilir mi?*

*"Mükemmel ayrıntılarla süslü, tarihi bir romans!"
Chicago Tribune*

*"Bitmesini hiç istemedim!"
Julia Quinn*

YABANI ÂŞIK

*Vahşi bir adam... Kibar bir kadın...
İmkânsız bir aşk...*

“Elizabeth Hoyt hiç şüphesiz tarihi romansların
en usta isimlerinden.”

Nanette Donahue, *Historical Novels Review*

“Ateşli mi ateşli bir macera!”

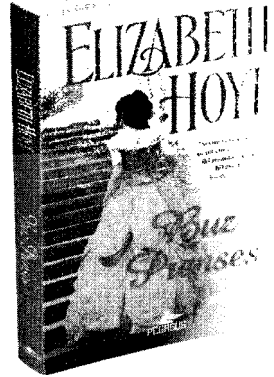
Connie Brockway, *USA Today* çoksatan yazarı

BUZ PRENSES

*Yedi günah dolu gece...
Yedi zevk dolu gece...
Yedi aşk dolu gece...*

“Hoyt gerçek olamayacak kadar güzel
öyküler yazıyor.”

Lisa Kleypas

HÜKÜM GİYMİŞ BİR ADAM

İşlemediği bir cinayetle suçlanmış, yediği öldürücü dayanın ardından sesini kaybetmiş olan Kilbourne Vikontu Apollo Greaves hapishaneden kaçmıştır. Kraliçenin askerleri peşinde olduğundan saklanmak için yanmış bir eğlence bahçesinde sıradan bir bahçıvan olarak çalışmaktadır. Fakat hayat dolu genç bir kadın bahçede yer alan tiyatroya taşınınca baştan çıkması an meselesidir...

ÇARESİZ BİR KADIN

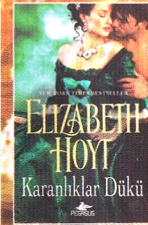
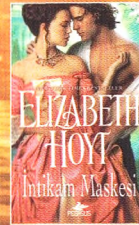
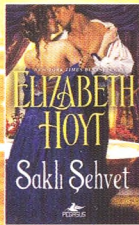
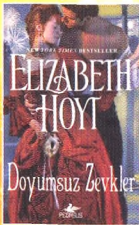
Londra'nın en iyi aktrisi Lily Stump hizmetçisi ve oğluyla yanmış bir tiyatroya taşınmak zorunda kalmıştır. Fakat küçük ailesi orada yalnız değildir. Dilsiz, iri yarı, kaba bir adam da orada çalışmaktadır. Lily, adamı yazdığı oyunlarından birini okurken yakaladığında onda görünenden fazlası olduğunu fark eder...

KÜLLERİNDEN DOĞAN ARZU

Yakıcı tutku onları bir araya getirirse de Apollo, Lily'nin sırları olduğunu bilmektedir. Geçmişe karşısına çıktığında bir seçim yapmak zorunda kalır: Lily'ye olan aşkı mı, onu özgür kılacak gerçek mi?..

"Hoyt'un hikâyelerinin sizi aşka inandıran bir büyüü var."

RT Book Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-776-5

9 786052 997765

Kapak Tasarımı: Diane Luger
Kapak Görseli: Alan Ayers
Elyazını: Ron Zinn © Hachette Book Group Inc., 2014